CLIPELE ETERNE ALE ORASULUI

13 povestiri despre dragoste și grație

Simona Panaitescu

2017

NU PLÂNGE PENTRU CEI MORŢI

Îşi strânse mai bine picioarele sub pătură şi îşi afundă faţa în pernă. Simţea că, în starea în care se afla, ar fi putut să îşi ţină respiraţia până la moarte. Avea destulă voinţă. Perna era parfumată şi mătăsoasă şi îi trecu prin minte că era chiar o adevărată plăcere pentru pielea aspră a obrajilor şi a nasului, pentru bietele sale buze crăpate să aibă parte de o asemenea ultimă atingere. Înduioşarea o făcu să se gândească la o ultimă poezie. Un samurai, de exemplu, ar fi făcut poate un haiku în momentele astea... Ea nu cunoştea regulile haiku-ului, dar îi veniră în minte, ca de atâtea ori în ultima vreme, câteva versuri simple: "Eu te-am iubit însă / Tu ai mai multă nevoie / De singurătate…" Sau altceva… "Alerg către ţărm şi totuşi / I-e greu încă sufletului / De tine să se desprindă …". Sau, mai bine... "La naiba, femeie proastă!... Taci odată femeie proastă!… Termină cu poeziile tale de iubire, cu scrisorile tale de iubire şi cu toate celelalte metode stupide de prelungire a agoniei!... Ai hotărât că nu poţi schimba nimic şi că nu mai vrei să trăieşti cu durerea asta. Lasă atunci văicăreala şi fă ce ai de făcut! Fă-o!... Fă-o acum, în clipa asta!…"

Avu un moment de convulsie şi îşi presă cu şi mai multă putere perna de faţă. Mintea îi tăcuse deja, pândind aproape inconştientă, următoarea reacţie a trupului. Inima începu să-i bată cu putere, îi simţea vibraţiile în stomac, îngrozitor de tare. În mai puţin de un minut, începu să tremure spasmodic. Încercă îndârjită să se stăpânească, dar dinspre plămâni îi urcă fulgerător în sus pe trahee ceva ca o ceaţă neagră. Incendiind totul în urmă, umbra aceasta întunecată ajunse în gât şi presă insuportabil de tare în cerul gurii, până când voinţa ei cedă. Capul i se roti cu violenţă-ntr-o parte şi se trezi eliberată de presiune, apoi înghiţi cu o lăcomie incredibilă aerul stătut al camerei.

În vreme ce respiraţia i se liniştea, ochii i se umplură de lacrimi… Încă o dată, voinţa inimii ei nu se dovedise de ajuns!... Corpul ăsta blestemat avea şi el o voinţă a lui şi, în ce priveşte problema propriei anihilări, nu părea prea dispus să glumească vreodată.

Cu un dezgust fără margini, Celia se lăsă să alunece la marginea patului. Prima ei soluţie, fusese cea mai comodă, dar şi cea mai proastă cu putinţă. Era cazul să se gândească totuşi la o metodă serioasă, una care să-i pună trupul, într-un timp cât mai scurt, în imposibilitatea de a reacţiona eficient în apărarea sa. Cele câteva medicamente din trusa ei nu-i inspirau mare încredere, căci nu cunoştea deloc simptomele unei intoxicări prin abuz. Somniferele i se terminaseră de acum două nopţi, iar ea nu mai ieşise din casă... de când?... Probabil, de cel puţin 72 de ore... Ar fi putut folosi o lamă ca să îşi taie venele, dar ştia că şi atunci ar mai fi durat câteva minute până să fie cuprinsă de inconştienţă. Îi era teamă de propria ei teamă de moarte care şi-ar fi putut face apariţia în momentele acelea. Or acum ştia foarte bine... să trăieşti numai din frică, în pofida unei insuportabile suferinţe însemna, cel mai probabil, să optezi inconştient pentru nebunie.

Hei!... O soluţie rapidă şi uşoară, de asta avea acum nevoie!

Locuia la al patrulea şi ultimul etaj, într-un imobil vechi de la periferia oraşului. Dacă s-ar fi urcat pe bloc şi s-ar fi aruncat de acolo, ar fi reuşit să termine simplu şi rapid cu toate. Dar poate că nu... poate totuşi că nu... Patru etaje nu erau chiar aşa de multe încât rezultatul să fie sigur. O prietenă îi povestise acum câteva luni despre o colegă de servici care se aruncase de la etajul cinci şi supravieţuise căderii, ba chiar se refăcuse, după câteva luni de spitalizare, suficient de bine încât să se poată întoarce la muncă. Ea însăşi citise în ziare despre păţanii cu copilaşi care trăiseră după căderi accidentale de la diverse etaje, dar o asemenea întâmplare cu o persoană adultă i se păruse cu totul remarcabilă. Acum însă, trebuia să ţină cont de ea, chiar dacă s-ar fi dovedit pur şi simplu miraculoasă, pentru că în momentul acesta, era un precedent demn de luat în seamă.

Din fericire, două străzi mai sus, către staţia de metrou, era un bloc cu 14 etaje. Ieşirea către acoperiş, la toate blocurile pe care le cunoştea, era delimitată de un chepeng metalic pe care chiar şi un copil mai mare, cocoţându-se pe scăriţa ce ducea la el, l-ar fi putut ridica fără mare dificultate. Totul era să nu fie prins cu vreun lacăt. Ce-i drept, de obicei, responsabilii de bloc puneau lacăte la ieşirile pe acoperiş, mai ales dacă blocul nu era prevăzut cu interfoane. Iar acesta, din câte ştia ea, era unul din puţinele imobile din zonă care nu fuseseră încă protejate astfel. Oricum însă, intrarea era liberă şi trebuia să încerce... În cazul în care nu reuşea să ajungă pe acoperiş, putea ieşi pe mica terasă din dreptul ghenei de gunoi de la ultimul etaj. Perspectiva era deci încurajatoare, cu condiţia să ajungă în blocul acela.

Era trecut de miezul nopţii aşa că se repezi mai întâi să caute o lanternă în sertarele dulapului de lângă intrarea în casă. Din fericire, era în locul ştiut, în debaraua de lângă intrarea în casă. O verifică stângace, cu mâinile tremurânde şi se repezi apoi spre ieşirea din locuinţă. Trecu pe lângă oglindă şi, ca de obicei în ultimele zile, nu aruncă nici cea mai scurtă privire în direcţia ei. Şi totuşi, până în urmă cu câteva săptămâni nu ar fi acceptat nici măcar ideea că ar putea ieşi vreodată din casă fără să-şi controleze înfăţişarea şi ţinuta. Îşi aruncă pardesiul pe umeri şi ieşi repede, lăsând uşa descuiată.

Cu mintea golită, chemă liftul, închise uşile şi îi dădu comanda de coborâre. Ascensorul porni imediat, dar numai câteva secunde mai târziu se auzi un scârţâit înfundat şi, deodată, cabina se opri. Celia nu reacţionă în primul moment, pentru că, în starea în care se afla, i se păru mai întâi că visează. Locuia în clădirea aceea de aproape cinci ani, dar nu auzise niciodată ca liftul acesta să se fi oprit între etaje. Şi cum... tocmai acum să îşi găsească să se strice maşinăria asta stupidă?!... Amorţeala dispăru ca prin farmec şi începu să simtă că fierbe pe dinăuntru. Lovi nervoasă de câteva ori la rând toate butoanele, cu excepţia aceluia de alarmă. Deschise uşa liftului şi privi partea de jos a uşii de la etajul trei, singura accesibilă. Nu vedea nici un mijloc prin care ar fi izbutit s-o deschidă. Şi. bineînţeles, nu avea de gând să declanşeze alarma ori să strige după ajutor. Sub pardesiu purta numai o pijama subţire şi în picioare, o pereche de papuci de cârpă. Afară era frig şi noapte. Şi, în plus, ochii ei umflaţi de lacrimi, figura palidă şi părul neîngrijit nu aveau cum să nu atragă atenţia. Oricine ar fi văzut-o în starea aceasta ieşind din casă, ar fi devenit suspicios. Desigur, trebuia să evite orice discuţie care ar fi putut-o împiedica să mai iasă în stradă. Se hotărâ să aştepte. Poate chema cineva liftul şi atunci putea pretinde că a fost să schimbe o vorbă cu prietena ei de la parter şi acum se întorcea acasă. Ceva îndoieli ar fi putut apare, dar cui îi mai păsa de ele?... S-ar fi ascuns undeva şi după plecarea intrusului ar fi ieşit şi ar fi părăsit imobilul fără nici o problemă.

„Of... încă o dată am fost proastă!... Inacceptabil de proastă şi leneşă!...” îşi spuse fata cu obidă. De ce trebuise neapărat să ia liftul? De ce făcea tot timpul, o grămadă de gesturi stupide, fără să gândească puţin înainte?... Mama o certase de nenumărate ori pentru acest soi de neglijenţe repetate. Of, mama asta!... Ea avusese mereu câte ceva să îi reproşeze, de aceea începând din adolescenţă relaţia dintre ele se răcise în mod constant şi, cel puţin aparent, iremediabil. Şi totuşi... cu timpul ajunsese să-i dea cel mai adesea dreptate. Nu spunea ea prea frumos ce avea de spus, dar cu siguranţă că poveţele saleerau cît se poate de sănătoase. Îşi aminti că în urmă cu un an, când o vizitase de Crăciun şi îi povestise pe scurt, despre ultima ei relaţie, mama ţinuse neapărat să-i spună că sub aparenţele unui bărbat puternic şi responsabil se poate ascunde un copil egoist, gata oricând să dezamăgească... Observaţia respectivă i se păruse tare răuvoitoare în clipele acelea... Îi era oare imposibil să înţeleagă că un om de afaceri putea fi chemat urgent, chiar şi de sărbători, pentru a rezolva o problemă apărută la una din filialele companiei sale din ţară? I se părea atât de uşor să dirijezi o întreprindere producătoare de echipamente electronice, să faci contracte, să câştigi licitaţii, să angajezi oameni, să-i pregăteşti, să asiguri bunul mers al unei asemenea organizaţii?...

Ea era doar o biată traducătoare angajată la o mică firmă de avocatură, dar ştia măcar să respecte o muncă de mare valoare. Mama, în schimb, o femeie frumoasă şi sofisticată pe care soţul ei o ţinuse acasă, pe palme, vreme de 40 de ani, nu ştia... sau, mai bine zis, nu vroia să respecte pe nimeni pentru munca sa. Şi oricum, ea parcă vedea mereu numai partea întunecată a lucrurilor. Of, of... şi totuşi... până şi de data aceasta, tot ea avuses dreptate!...

Două luni mai târziu aflase deja că Radu era căsătorit şi avea doi copii. O colegă îi surprinse împreună, într-o seară când el venise să o ia de la muncă şi ziua următoare o anunţase fără nici un menajament, că îi cunoaşte foarte bine situaţia, pentru că familia lui locuieşte într-o vilă învecinată cu casa surorii sale. Ah, cu câtă satisfacţie îi povestise colega tot ce ştia despre soţia şi copiii lui Radu... în vreme ce ea asculta, ca paralizată, fără să poată scoate un sunet. La un moment dat, în vreme ce o privea neclintită pe colega sa, începuseră să-i curgă lacrimile şiroaie pe obraji. Atunci, aceasta se speriase şi tăcuse, apoi încercase chiar să o îmbrăţişeze, însă Celia îi întorsese spatele, îşi luase în mare viteză haina şi poşeta din cuier şi plecase acasă. În noaptea aceea avusese pentru prima dată în viaţă sentimentul că nu o să mai poată rezista până dimineaţă. Înghiţise două somnifere primite de la prietena ei din bloc şi se aşezase pe canapea, în faţa televizorului. Era stăpânită de un singur sentiment, un vag, dar persistent sentiment de greaţă, pe care îl retrăise cu acuitate de multe ori în ultima vreme şi care venea împreună cu o repetată şi înnebunitoare conştientizare a faptului că nici nu mai exista cu adevărat... că se transformase într-o păpuşă de porţelan, care e mişcată cumva din exterior, pentru că înăuntrul său nu mai persista decât un gol întunecat şi invincibil.

În ziua următoare, mult după ora prânzului, colega cea binevoitoare bătuse la uşa apartamentului. Tocmai se pregătea să sune la poliţie, când Celia se hotărâse să îi deschidă. Da... toate lucrurile se legau într-un fel ciudat, acum îşi dădea seama. Fata se simţise într-un fel vinovată de cele întâmplate cu ea, aşa că o invitase, câteva săptămâni mai târziu, acasă la ea, cu ocazia sărbătoririi zilei sale de naştere. Acolo îl cunoscuse pe Andrei, care o impresionase din prima clipă cu aerul său reflexiv şi uşor timid, o formă de inocenţă neobişnuită la un bărbat de peste treizeci de ani. Şi mai impresionat păruse însă a fi Andrei de ea, cu toate că nu participase deloc la discuţii, iar glumele comesenilor veseli nu reuşiseră decât să-i trezească câteva zâmbete chinuite. O jumătate de oră după ce o remarcase, Andrei se mutase deja lângă ea şi amândoi vorbeau de zor despre cărţile la care lucrase Celia în ultima vreme. Oh, Doamne, de ce trebuise să vină... de ce venise Andrei lângă ea?! De ce îi scrisese atâtea e-mail-uri şi de ce o căutase apoi la telefon de atâtea ori în următoarele două luni de zile? Cum ar fi putut să nu devină dependentă de un bărbat neobişnuit de atent, de inteligent şi de sensibil, care, pe deasupra, părea să fie şi îndrăgostit până peste cap de ea?...

Îi dădură brusc lacrimile. „Ce joc crud ai jucat, Andrei!...Exact ca şi celălalt... de la început şi până la sfârşit numai şi numai după regulile tale!... Dar poate acum o să fii şi mai mulţumit încă... acum când o să vezi că în sfârşit ai scăpat de proasta de Celia... pentru totdeauna...”

*

Uşa de la intrarea blocului se trânti deodată cu zgomot, iar cineva urcă repede treptele până la lift şi îl chemă la parter. Cabina porni cu un scârţâit prelung, iar Celia, speriată, de-abia mai avu timp să-şi şteargă lacrimile. Ieşi repede din lift, apoi dădu bună seara vecinului care locuia chiar sub apartamentul ei şi care o privi uimit.

„Am uitat o carte la prietena mea”, bâigui ea cu capul în piept şi o luă repede la picior pe coridorul de la parter, rugându-se în sinea ei ca omul să intre în lift înainte ca ea să ajungă în faţa uşii. Auzi însă imediat liftul pornind şi răsuflă uşurată. Aşteptă ca vecinul să intre în apartamentul lui, apoi ieşi cu grijă din scară, după ce se asigură că afară, strada este pustie. Înainte de a închide uşa în urma ei, simţi, dintr-o dată, că frigul nopţii de decembrie o pătrunde pe la picioare; fără să gândească, se întoarse imediat pe loc şi sări înapoi în scară. Ura frigul. Se aşeză pe vine, cu spatele lipit de caloriferul de la intrarea în bloc. Acum că îi era bine, un gând neaşteptat o aruncă într-o stare de teribilă confuzie.

Dar oare chiar vroia cu adevărat să meargă până la capăt?

După ce Andrei o părăsise, fusese vreme de 6 săptămâni la un consilier pe care i-l recomandase aceaşi minunată colegă care, cu sau fără prea multă ştiinţă, fusese la originea schimbărilor dramatice din ultimul an ale vieţii sale. Niciodată nu-i mărturisise omului acela vârstnic, pe care, de altfel, îl aprecia sincer, că are vreo intenţie să se sinucidă. Îi spusese însă odată... “După ce am văzut cât de speriaţi sunt toţi prietenii mei că s-ar putea să cad iarăşi într-o stare depresivă, am

hotărât să nu mai las pe nimeni să vadă ce se întâmplă cu mine. Da, am jucat teatru... şi asta mi-a reuşit atât de bine, încât ei nu numai că au crezut că mi-am revenit complet, dar au şi considerat că aş putea să fiu eu cea care să-i sprijin, ca şi altă dată... în unele din problemele lor personale. Se pare că au găsit un pic de consolare la mine... pentru ei a contat asta... Dar eu mă întrebam mereu... – mie, totuşi, cine o să-mi întindă vreodată o mână?... Cine o să-mi spună şi mie... "Revino-ţi... Trăieşte din nou... Eşti importantă pentru mine, am cu adevărat nevoie de tine...?"

Consilierul o privise lung şi apoi, îi zîmbise cu blândeţe...

„Asta ţi-o spun chiar eu, draga mea, şi din toată inima... Revino-ţi, trăieşte din nou cu curaj... În viitor vor fi multe mâini care te vor căuta, bărbați și femei, copii şi bătrâni cărora le vei putea schimba viaţa... care vor depinde cu adevărat de orice poţi tu oferi bun unei fiinţe umane... Tu vei fi, în continuare, cea care va întinde mâna altora, dar acest ajutor pentru alţii va fi, în acelaşi timp, şi cel mai bun ajutor pentru tine însăţi..."

Cu gândul încă la vorbele acelea, Celia simţi dintr-o dată că se sufocă. „Oh, Doamne... ce aberaţie!... Nu e prea greu să stai pe un scaun şi să dai sfaturi formulate cu artă unor oameni cu suflete devastate. Doar mergi cu convingere pe ideea că nu trebuie decât să-i spui maşinii ce are de făcut ca să-i fie bine, pentru ca ea, conştiincioasă, să se execute cu promptitudine! Cel mai bun ajutor pentru tine însăţi...! Dragă, doctore... iartă-mă, dar ce îmi spui tu e pentru mine o aberaţie fără margini!... Tu înţelegi oare că eu nu mai pot?!... Nu ştiu dacă asta e de înţeles pentru unul cu mintea plină de lucruri importante, ca tine... dar eu, pur şi simplu, simt că mă înăbuş... Nu fac decât să mă zbat la nesfârşit între epuizare şi nebunie!... Da... dacă nu s-ar fi întors încă o dată la mine, dacă nu m-ar fi părăsit o lună mai târziu, de data asta hotărât că nu mă vrea... cred că aş fi rezistat. Dar aşa... să trăiesc fără el, fără cea mai mică speranţă de a mai avea vreodată parte de el... de îmbrăţişarea lui, de zâmbetul lui, de vocea lui... Nimic!... Numai amintirile astea care mă torturează neîncetat! Poţi să înţelegi acum, doctore?... Sunt în infern!... Asta e tot ce mai simt şi mai ştiu! Sunt în cel mai adânc infern... fără nici o speranţă!!..." Celia îşi ridică cu mişcări nervoase gulerul pardesiului şi o zbughi pe uşă afară. Tremurând, traversă strada în fugă şi se grăbi să o ia în jos, pe lângă supermarketul de vizavi, pentru a ajunge pe o cale cât mai scurtă, la blocul de 14 etaje.

Nu apucase să facă însă mai mult de zece paşi pe trotuar, că un scrâşnet puternic de frâne şi un ţipăt ascuțit, venit de undeva din spatele ei, o făcură să se oprească înfiorată. Întoarse capul şi surprinse silueta elegantă a unei maşini sport care întorsese aproape pe loc şi acum demara în trombă în direcţia din care venise. În urma ei rămăsese pe asfalt ceva ca o grămadă întunecată, joasă, a cărei formă era imposibil de identificat. Celia alergă cu sufletul la gură spre lucrul acela. Îi era groaznic de teamă, dar nu putea decât să grăbească spre el, ca atrasă de o forţă magnetică. Deja nu mai simţea frigul. Se opri brusc la vreo cincisprezece metri de ceea ce îi apărea acum cu claritate ca un corp uman în haine de culoare închisă, chircit la pământ, cu faţa în jos; în prelungirea lui, un scuter făcut aproape una cu pământul. Celia căută înfrigurată în buzunarele pardesiului. Îşi amintea că telefonul mobil îi rămăsese, de alaltăieri, într-unul din buzunare; îl închisese după ultima convorbire cu mama sa. Îl porni imediat, mulţumindu-i cu voce tare lui Dumnezeu, că bateria din el mai avea încă un pic de putere şi sună rapid la trei servicii de ambulanţă şi la poliţie, dându-le tuturor adresa accidentului. În tot timpul acesta fixa fără încetare trupul căzut. Deodată, i se păru că omul încearcă să se întoarcă cu faţa în sus şi atunci alergă cu sufletul la gură şi se puse în genunchi lângă acesta.

„Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?..." întrebă ea, cu vocea aproape sufocată de emoţie.

Omul întinse cu mare greutate mâna dreaptă spre ea şi fata i-o prinse cu hotărâre. Era clar acum că îşi dorea să se întoarcă. Gemând, se ridică încet într-un cot, iar Celia îl ajută cu mare grijă, să se răsucească, susţinându-l cu toată puterea ei, până când el se întoarse cu faţa în sus. Accidentatul dădu un ţipăt scurt când piciorul său drept atinse din nou pământul, iar Celiei îi veni nu mai puţin să ţipe observând că stângul, pe care se sprijinise până atunci, avea la tibie o fractură deschisă. Îi privi pentru prima dată figura, prin cască, şi observă că omul era foarte tânăr, probabil vreun student care se bucura, după modelul celor mai mulţi dintre colegii lui, de viaţa de noapte a oraşului. Era conştient şi cu ochii lui albaştri, larg deschişi, o urmărea cu mare atenţie pe Celia; de câteva ori îşi mişcă buzele ca şi când ar fi vrut să articuleze ceva... Nu părea însă capabil să vorbească.

„ Stai liniştit, te rog, nu încerca să te mai miști...” îi spuse fata, speriată, realizând că ajutorul ei pripit, se putea dovedi o mare greșeală. „Am chemat ambulanţa şi în câteva minute vor ajunge aici...” Îi luă mâna dreaptă şi băiatul o strânse uşor, ceea ce o făcu să capete ceva mai multă încredere.

„O să fie bine... cunosc câţiva medici la Spitalul de Urgenţă...” continuă Celia pe un ton foarte hotărât. „Sunt cu toţii profesionişti foarte buni... şi, oricum, serviciul de urgenţă e impecabil...” Tânărul o strânse încă o dată uşor de mână şi fata avu brusc sentimentul că bate câmpii şi că, în mod paradoxal, ea este aceea încurajată... Îi zâmbi cu recunoştinţă şi apoi se ghemui lângă el şi îl acoperi cu pardesiul, fără să mai zică nimica. De-abia acum începea, din nou, să simtă frigul.

*

Prima ambulanţă apăru aproape în acelaşi timp cu maşina poliţiei. Fata vru să se dea imediat la o parte, ca să facă loc paramedicilor, doar că la prima încercare de a-şi elibera mâna, băiatul o strânse, din nou, cu putere. În timp ce paramedicii îi scoaseră casca şi îî imobilizară gâtul, Celia încercă de încă trei ori să plece, dar băiatul refuză să-i dea drumul. Atunci, în pofida frigului şi nevoii încă presante de a-şi duce planul până la capăt, se hotărâ să rămână lângă el. Observând asta, unul dintre poliţişti o întrebă dacă îl cunoaşte pe accidentat. Celia răspunse confuză că e prietena lui, dar firește, nu fu în stare să dea nici numele, nici alte date despre acesta. O întrebară apoi despre accident şi fata povesti că tocmai se despărţise de prietenul ei în faţa intrării de la blocul său, iar el plecase cu scuterul şi se întâmplase nenorocirea. Ea urca scările, când a auzit un scrâșnet de frâne şi o bufnitură; pornise imediat către locul accidentului, dar mașina care îl lovise era deja departe. Adăugă că, oricum, avea sentimentul că nu mai ştie nimic sigur, nici măcar cum o cheamă pe ea însăşi. Crezând că şi fata e în stare de şoc, paramedicii îi administrară un calmant şi o lăsară să urce, alături de targă, în ambulanţă. În numai câteva minute ajunseră la spital şi, în drumul spre sala de operaţie, câţiva medici se adresară rănitului. El confirmă monosilabic o durere puternică în spate şi incapacitatea de a-şi simţi piciorul stâng. Apoi întoarse capul spre Celia şi îi făcu un semn uşor cu mâna să se apropie.

Fata plecă imediat urechea spre buzele lui şi îl putu auzi şoptind cu dificultate:

„Să nu mă părăseşti... Să nu mă laşi aici... singur...”

Într-o clipă, Celiei i se păru că un val imens de emoţie avea să-i înece inima. Ochii i se umplură de lacrimi. Se aplecă şi mai tare spre el şi îi atinse, aproape imperceptibil, obrazul.

„O să te-aştept aici... să nu te îndoieşti de asta... O să vezi că o să fie bine cu tine... Altfel nu se poate!”

*

După ce se întoarse în sala de aşteptare, un poliţist o mai hărţui un sfert de oră cu întrebări legate de accident. Acum era clar pentru el că cei doi nu se cunoscuseră înainte de acesta, dar un asemenea ataşament spontan, în condiţii extreme, nu era deloc un eveniment care să îl surprindă. Pe de altă parte, şi Celia fu mulţumită că ieşirea ei nocturnă nu păruse să ridice o problemă deosebită poliţiei. Imediat după plecarea bărbatului, simţi că o cuprinde somnul, doar că în loc să se relaxeze, începu să dârdâie din toate încheieturile. Rugă o infirmieră să îi aducă o pătură groasă şi se întinse apoi pe două fotolii alăturate, acoperindu-se până sub bărbie. Câteva minute mai târziu, văzând-o cum dârdâie în continuare, infirmiera îi aduse un paracetamol, un ceai cald cu lămâie şi încă o pătură.

*

Celia avu un vis foarte agitat. Se afla în spatele lui Andrei, pe o motocicletă foarte rapidă. Ciudat, dar nu se simţea prea fericită alături de el... O stăpânea o teamă confuză la gândul că erau din nou împreună şi, deodată, începu să-i reproşeze că a fost atât de nepăsător cu ea. „Puţin dacă mai întârziai, nici nu mă mai găseai în viaţă!...” ţipă ea revoltată către Andrei, care întoarse puţin capul

spre ea şi îi făcu un semn uşor cu mâna să se liniştească. Atunci observă Celia că intraseră într-o intersecţie mare pe culoarea roşie a semaforului. Disperată, îi strigă lui Andrei să se oprească, apoi, brusc, se opri ca paralizată. Din dreapta lor, un camion se apropia cu mare viteză... şi Celia nu mai avu timp decât să închidă ochii.

Când îi deschise din nou, descoperi că zăcea pe jos în mijlocul intersecţiei. În mod uimitor însă, reuşi să se ridice imediat de la pământ, fără să simtă nici cea mai mică o durere. La câţiva metri după intersecţie zări motocicleta lui Andrei, prăbuşită la marginea caldarâmului. Se repezi înfrigurată spre ea şi privi de jur împrejur, cu cea mai mare atenţie. Nu îl vedea însă nicăieri. Îl strigă din toate puterile de câteva ori, apoi o luă la fugă de-a lungul străzii. Deodată însă, o undă de teroare îi îngheţă inima şi trebui să se oprească. Se prăbuşi în genunchi şi apoi se lăsă în jos, făcându-se ghem ca şi când ar fi suferit de o durere de burtă insuportabilă. Începu apoi să scâncească scurt, sacadat, ca un animal în agonie. Un singur gând mai rămăsese în biata ei minte epuizată: „De data asta, chiar m-ai părăsit... m-ai părăsit pentru totdeauna!:..”

Pe neaşteptate, simţi însă pe cap o atingere blândă.

*

Asistenta o privea cu duioşie. Nu şi-o amintea, dar îi plăceau ochii ei căprui plini de bunătate şi zâmbetul ei cumsecade. Se gândi că oriunde pe lume ar trebui angajate ca asistente, numai femei care au un asemenea zâmbet. Poate că doctorii nu îşi dădeau încă seama, dar ea era sigură că asta ar fi contat mai mult pentru pacienţi, decât toate medicamentele.

„Nu-ţi fă griji...” îi spuse femeia cu căldură. “Este în afară de orice pericol... Piciorul a fost salvat şi, în afară de asta, nu are decât o coastă fisurată şi câteva leziuni minore.. nimic intern... Ştii, de fapt, a fost un fel de miracol... poliţiştii povesteau că scuterul lui...”

„Este treaz acum?” întrebă nerăbdătoare Celia, care, în câteva clipe, retrăise deja, în detaliu, toate cele legate de accident.

„E sedat şi probabil că nu o să se trezească până dimineaţă. Nu are nici un rost să stai aici... Vino mai bine după ora 7, când începe tura cea nouă.”

„Dar i-am promis că o să rămân cu el...” insistă Celia. „Vreau să mă vadă imediat după ce se trezeşte... să ştie că nu l-am lăsat singur...”

Asistenta îi zâmbi încă o dată, cu o undă plăcută de complicitate.

„De când sunteţi împreună?”

Celia realiză imediat că nu se simţea în stare să o mintă pe femeia aceea de treabă.

„De fapt... adevărul e că nici nu-i ştiu numele... Nu ştiu nimic despre el. Eu doar l-am descoperit... imediat după producerea accidentului...Vă rog, lăsaţi-mă totuşi să rămân aici!... I-am promis înainte de operaţie... asta e foarte important pentru el! ”

„Nu-ţi fă griji, draga mea...” răspunse fără ezitare femeia. „N-o să te dea nimeni afară... Numai familia ta să ştie de tine...”

„Nu locuiesc cu familia” spuse fata şi adăugă cu un nod în gât. „Un lucru e sigur. Pentru mine nu o să se îngrijoreze nimeni...” Nici nu apucă să-şi termine vorba că lacrimile o năpădiră încă o dată. Desigur, îi era ruşine de femeia aceasta străină, dar nici nu se mai simţea în stare să se stăpânească. Încercă să se ridice, cu intenţia să se îndepărteze puţin, dar asistenta o cuprinse delicat după umeri şi o trase înapoi pe fotoliu, în vreme ce şi ea i se aşeza alături.

„Am o fată care nu e prea departe de vârsta ta... să ştii că pot înţelege. Eu mi-am terminat orele, aşa că pot să stau un pic de vorbă cu tine, dacă vrei. Nu e bine să ţii doar pentru tine ce te apasă atât de tare...”

*

Două ore şi jumătate mai târziu, femeia aceea străină ştia mai multe despre ce se întâmplase în ultimii doi ani din viaţa Celiei decât oricine altcineva. Era acum un martor mai competent decât mama şi cea mai bună prietenă a ei; Celia îi povestise până şi coşmarul pe care ea însăşi îl întrerupsese.

„Dora... îmi dau seama că mulţi m-ar judeca drept nebună, pentru că am vrut să-mi iau viaţa de dragul unui bărbat... Dar tu eşti altfel... tu mă înţelegi nu-i aşa?..."

Asistenta îi prinse cu gingăşie obrajii între palmele ei micuţe şi calde. Atingerea aceasta neobişnuită o străbătu ca un curent electric pe fată, înviorând-o pe neaşteptate.

„Ascultă-mă, Celia... numai cei care nu au iubit niciodată cu adevărat nu ar putea să te înţeleagă. E drept că aceştia sunt mulţi... şi că tocmai din cauza asta ne şi alegem uneori dintre ei pe câte unul căruia încercăm zadarnic să îi dăruim toată iubirea noastră...."

„Da, vezi?... Cred că, de fapt, asta a vrut să îmi spună şi consilierul meu..." adăugă agitată fata. "Dar el nu mi-a vorbit atât de clar... şi eu nu l-am putut înţelege... Ştii, îmi spunea ceva despre mâinile care ţi se întind din viitor, mâinile unor oameni pe care nu îi cunoşti încă.... Oh, Doamne!" se opri ea siderată. "Dar eu chiar i-am ţinut tot timpul mâna băiatului ăsta. Pur şi simplu nu vroia să-mi mai dea drumul... Şi acuma, tu... atingerea ta... Nu... aşa ceva nu se poate!... Eu vroiam să termin cu toate şi în loc de asta..."

„Hei, Celia... sper că nu te laşi iar pradă lacrimilor!... Până la urmă o să mă faci să plâng şi pe mine... O să plângem amândouă ca nişte proaste, fără nici un folos... în loc să ne bucurăm că cineva acolo sus ne iubeşte!..."

Fata îşi şterse ochii şi ridică spre noua ei prietenă o privire în care se oglindea o uimire copilărească.

„Tu crezi, Dora... adică, vreau să spun... tu chiar ai putea să afirmi că lucrurile astea nu au fost întâmplătoare?"

„Lucrez în spitalul ăsta de douăzeci şi şase de ani, scumpa mea... Poate dacă aveam altă ocupaţie, nici nu m-aş fi gândit la asta. Dar aici am văzut şi am trăit prea multe ca să mai pot crede în întâmplare... Oricum... cu timpul o să îţi povestesc şi ţie câteva lucruri care s-ar putea să îţi folosească vreodată."

„Ah, Dora... te implor, spune-mi acum, repede, o singură poveste din asta! După aia îţi promit că mă culc şi de mâine... Ei bine, o să vezi... de mâine o să fiu cu mult mai echilibrată şi n-o să mai fie nevoie să te îngrijorezi că s-ar putea să fac ceva... ştii tu... fără judecată..."

„De fapt... chiar mă gândeam să-ţi spun o istorie... care se potriveşte foarte bine multor oameni aflaţi în situaţia ta..." începu Dora privind gânditoare spre una din uşile camerelor de gardă. „S-a petrecut cu mai bine de douăzeci de ani în urmă... dar, în fine, asta nu contează. O fată tânără lucra aici, în spital, ca infirmieră şi se împrietenise, dacă mă înţelegi... cu unul dintre medicii stagiari. Erau drăguţi şi simpatici amândoi... şi, vrând-nevrând, în câteva luni de zile, povestea lor a ajuns şi la urechile şefului spitalului, un profesor sever şi rece, care l-a chemat imediat pe tânărul medic la el ca să-i administreze o mare lecţie de etică profesională. Se pare că lecţia a fost destul de eficientă... pentru că tânărul s-a întors la iubita lui şi a anunţat-o în câteva cuvinte, că nu mai poate continua relaţia. Fata a fost teribil de afectată de hotărârea de nezdruncinat a iubitului său... dar şi mai rău încă i-a fost câteva săptămâni mai târziu... când a aflat că e însărcinată. S-a dus atunci la medicul stagiar şi i-a povestit asta, iar el... ce crezi?... în mod neaşteptat, s-a întors imediat la ea, cu declaraţii de iubire veşnică şi devotament, care au topit-o pe fată. Din păcate însă, după cum avea să afle ea doar o zi mai târziu, exista şi o oarecare condiţie în această iubire nemaipomenită... una justificată bineînţeles cu nenumărate argumente raţionale. Nu aveau încotro... sarcina aceea era cu totul inoportună... şi trebuia neapărat întreruptă.

Fata îl iubea atât de mult că, în cele din urmă, s-a lăsat convinsă... Iubitul ei i-a făcut programarea la clinică chiar pentru ziua următoare, i-a dat bani şi i-a promis să fie alături de ea în încercarea aceea. Totuşi, în dimineaţa următoare, în vreme ce se pregăteau amândoi să iasă din casă, el a fost chemat de urgenţă la spital. Fata a urcat într-un taxi, iar el l-a plătit repede pe şofer, după care s-a întors spre ea şi i-a spus zâmbind... „Să fii tare, iubito!...” Apoi a fugit spre maşina lui... zâmbind încă... după cum i s-a părut fetei.

Pe drumul spre clinică, ea s-a hotărât, la un moment dat, să meargă ultima parte a drumului pe jos. I-a cerut şoferului să oprească şi a coborât lângă o intrare a grădinii botanice,, pe care avea de gând să o traverseze. Era, de fapt, într-o stare de agitaţie groaznică şi îi trecuse prin cap că această scurtă plimbare printre copaci înfloriți ar fi putut să o calmeze. N-a fost însă aşa... Din grădină a ieşit la fel de nervoasă şi, după numai câţiva paşi, s-a trezit acostată de o bătrânică firavă, care vindea căciuliţe tricotate de mână. A refuzat-o cu un aer distrat, dar femeia, neaşteptat de insistentă, a prins-o de mânecă şi a întrebat-o:

„După cine plânge inima ta, domnişoară frumoasă?... După acela care vrei să moară, dar n-o să fie mort... sau după acela care e mort de acuma, fără întoarcere?”

Fata a fost tare impresionată de vorbele şi de privirea pătrunzătoare a bătrânei. A încercat totuşi să îşi ascundă tulburarea şi a întrebat-o, la rândul ei, curioasă:

„Ce vrei să spui, bunico?... Îmi e greu să te înţeleg...”

Bătrânica i-a pus o mână pe braţ şi i-a explicat rar, cu cea mai mare seriozitate.

“Vreau să îţi spun că nu cei cărora le spune toată lumea morţi, sunt morţi cu adevărat, fata mea... Eu chiar am avut parte să văd pe unii din ăştia şi pot să-ţi spun cu mâna pe inimă... nu sunt cu nimic mai morţi decât suntem noi două acuma... Dar sunt alţii p-aicea!... Alţii de care zici sigur că sunt vii şi totuşi... nu vezi la ei nici o fărâmă de viaţă adevărată!... Ţine minte că ăştia sunt cei care nu pot să iubească... după asta îi vezi fără greşeală. Ei sunt singurii morţi cu putinţă, pentru că inima lor e la fel ca o piatră!”

„Celia...” spuse deodată asistenta ca trezită din vis, „vreau să-ţi mai spun că fata de care ţi-am povestit nu s-a mai dus la clinică în ziua aceea... şi nici în alta. În loc de asta, cum a ajuns acas,ă a pus mâna pe telefon și l-a anunţat pe iubitul ei medic că e mai bine pentru amândoi să se despartă. Şi să ştii că, deşi a trecut atâta timp de atuncea, nu a regretat niciodată că s-a dat jos din taxi, ca să traverseze grădina botanică în ziua aceea...”

Celia simţi un frison pe şira spinării. Trăia cu senzaţia clară că o cunoaştea dintotdeauna pe femeia din faţa ei, deşi realiza cu aceaşi claritate că ea nu ocupase nici un loc în viaţa ei, până în urmă cu câteva ore. Glasul îi tremura de emoţie, când o întrebă cu nerăbdare:

„Dora... spune-mi, te rog... Nu-i aşa că tu erai fata?...”

Femeia o privi prelung şi faţa îi fu încă o dată luminată de zâmbetul acela minunat, plin de bunătate. Scoase apoi o mică legitimatie plastificată din buzunarul de la pieptul uniformei sale şi o întoarse pe partea cealaltă. În poza aceea, Celia desluşi imediat figura noii sale prietene şi, lângă ea, faţa unei tinere drăgălaşe, cu părul lung şi un zâmbet fermecător.

„Mai spune-mi ceva, Dora... te rog... orice...” şopti fata copleşită şi o lacrimă mare i se prelinse pe obraz. Asistenta o şterse blând, cu o mângîiere.

„Nu plînge niciodată după cei morţi, draga mea... De vreme ce eşti în viaţă... caută mereu viaţa! Nu lăsa pe nimeni să te descurajeze... Cred că asta a vrut să mă-nveţe bătrânica aceea ciudată.”

O RAZĂ ADEVĂRATĂ

Băuse cam mult în seara aceea, nu mai mult decât partenerii lui de afaceri, dar destul cât să aţipească îmbrăcat pe fotoliu, în faţa televizorului. Acasă nu obişnuia să se uite prea des la televizor, dar când stătea la hotel, mai ales după întâlnirile acestea, aşa zis "De afaceri", care îl agasau fără seamăn, simţea nevoia să apese pe telecomandă şi să-şi lase mintea purtată de aproape orice ajungea la el pe calea undelor. Până şi reclamele, până şi emisiunile distractive de mare audienţă, pe care de obicei nu le-ar fi urmărit nici dacă ar fi primit bani pentru asta, i se păreau în momentele acestea nu doar interesante, ci fascinante de-a dreptul.

Fata bătu discret de câteva ori în uşă şi Robert căscă larg ochii la televizor, încercând să identifice sursa zgomotului în filmul de acţiune care tocmai rula şi care îi captivase, inevitabil, atenția. Era o scenă în care o fată înșelată de iubit, își făcea nervoasă bagajele în camera sa; bineînțeles că se putea aștepta să bată cineva la ușă. Imaginea se schimbă, pe neașteptate, dar bărbatul continuă să perceapă, încă și mai clar, acel ciocănit discret. Sări brusc în picioare și, fără să aprindă lumina, se îndreptă cu prudenţă spre intrarea în apartament. Nu aştepta pe nimeni, aşa că îi ceru cu un glas hotărât persoanei de cealaltă parte să se identifice.

„Bună seara, sunt Gina..." răspunse o voce subţirică şi ezitantă de dincolo, "Mi s-a spus că mă aşteptaţi..."

Robert îşi aminti imediat. Înainte de a pleca de la întâlnire, patronul uneia din companiile al căror furnizor era, îi anunţase cu mândrie pe toţi cei adunaţi că, pe cheltuiala sa, fiecare se putea bucura de serviciile unei fete "Deosebite", pentru care el personal garanta calitate şi siguranţă maximă. Robert îi răspunsese binevoitoului său partener de afaceri că, din păcate, îi e cam rău şi se simte foarte obosit, aşa că, deşi îndatorat, îl roagă s-o lase pe altă dată. În nici un fel nu ar fi putut invoca drept motive serioase faptul că e căsătorit (ceea ce era real), or că are o amantă grozavă, pe care o iubeşte (ceea ce nu era real), într-o asemenea companie.

„Hai, frate dragă... eşti sigur că vrei să ratezi ocazia?" se interesase cu un rânjet complice patronul, aplicându-i o palmă puternică pe spate.

„Chiar ţi se pare că arăt ca unul care se ţine de-o parte?" parase hotărât Robert, mimând o mare amărăciune. Celălalt dăduse din cap cu o neaşteptată înţelegere, iar Robert răsuflase uşurat la gândul că reuşise să scape încă o dată. De-a lungul a doisprezece ani de căsnicie cu o parteneră destul de dificilă, nu fusese nici el chiar uşă de biserică; totuşi, nu îi plăcuseră niciodată aranjamentele astea cu femei de închiriat. În pofida tuturor tentaţiilor, era ceva foarte adânc în el care nu îl lăsa să cedeze... n-ar fi putut să justifice foarte clar de ce, dar simţea că, pur şi simplu, ar fi regretat prea mult după aceea.

*

„Am fost cam naiv... Unii chiar nu renunţă niciodată..." îşi spuse el acum cu năduf înaintea uşii închise. Se hotărâ să o deschidă puţin şi privi la figura prelungă şi delicată a fetei din faţa lui. Era, cu siguranţă frumoasă, dar în pofida rochiei provocatoare şi a tocurilor subţiri, senzaţia pe care o lăsa celui din faţa ei era că se pregăteşte, mai degrabă, s-o ia la fugă...

„Gina...” spuse calm Robert, frecându-şi de câteva ori fruntea ca şi când încerca să-şi amintească ceva foarte important... „Ştiu pentru ce te-au trimis, dar îţi spun... de data asta, chiar nu e nevoie. Sunt foarte obosit şi nu are nici un rost... Întoarce-te acasă sau... du-te la treburile tale.”

Fata păru cu totul descumpănită.

„Stai o clipă...” spuse Robert şi se întoarse la repezeală cu câteva bancnote. „Uite, vreau să iei banii ăştia... Bănuiesc că ai primit ceva şi mai înainte, dar sunt absolut sigur că nu-ţi strică...”

Fata făcu ochii mari, apoi plecă privirea şi luă cu un gest automat banii, însă, spre surprinderea lui Robert, rămase pe loc. Trecură mai bine de zece secunde până fu în stare să articuleze.

„Vă mulţumesc... mult de tot, domnule... sunteţi nemeritat de drăguţ cu mine... Din nefericire însă, dacă plec acum de la dumnevoastră, cineva o să observe că nu mi-am făcut treaba... Ştiţi dumneavoastră.... noi nu suntem, de fapt, singure...”

„Te înţeleg...” răspunse calm Robert. “Intră atunci... sunt două camere aici şi putem să găsim un loc în care să stai liniştită până când crezi că e timpul să pleci de la mine.”

Ea se strecură pe uşă, dar odată intrată înăuntru rămase pe loc, cu un aer teribil de stângace. Robert aprinse o veioză şi o invită să stea pe un fotoliu în faţa televizorului. “Sau dacă ţi-e somn, poţi folosi canapeaua... e foarte confortabilă...” adăugă el prietenește. “Eu mă duc oricum să mă culc dincolo...Dacă vrei un ceai sau o cafea...”

Fata îi mulţumi şi îl rugă să nu se mai deranjeze pentru ea, apoi alese locul din faţa televizorului. Robert se retrase imediat şi, cu toate că avea câteva întrebări care încă îi bâzâiau în creier, adormi de cum puse capul pe pernă.

Două ore mai târziu se trezi, presat de nevoia urgentă de a se duce la baie. Se ridică hotărât din pat, dar, în apropiere de uşa camerei, percepu un murmur înfundat care îl făcu să se oprească. Era cât se poate de curios. Îşi amintise deja de fată, aşa că deschise fără zgomot uşa de la cameră, după care privi cu atenţie în salon. Veioza rămăsese aprinsă şi televizorul era închis... Tânăra nu se vedea nicăieri, dar în schimb se auzeau şoaptele ei ritmate, întretăiate de suspine adânci. Robert se apropie cu paşi uşori de fotoliu şi de acolo se întinse un pic pentru a cerceta cu privirea în spatele canapelei, locul de unde venea murmurul.

Fata era acolo; stătea pe jos cu genunchii la piept, sprijinită cu spatele de canapea şi fixa nemişcată tavanul. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar buzele păreau că se mişcă singure, ca vrăjite.

Bărbatul o contemplă uluit – cu siguranţă că asta trebuia să fie o rugăciune veritabilă... “Dar ăsta e un lucru mai mult decât hilar...”, gândi el confuz, „o prostituată care se roagă cu fervoare, asemenea unei călugăriţe!...” Încercă să se retragă cu discreţie spre camera lui, dar din greşeală atinse cu mâna telefonul de pe măsuţa de lângă fotoliu. Fata ţâşni imediat în picioare şi îndreptă spre el o privire răvăşită de spaimă.

„Oh, scuză-mă, Gina...”, bâigui Robert încurcat. „Vroiam să mă duc până la baie şi nu ştiam ce se întâmplă aici... Îmi pare rău că te-am speriat aşa de tare...”

Fata se şterse repede la ochi, ceea ce avu darul să-i ruineze dramatic machiajul, şi îşi luă repede poşeta de pe canapea.

„Eu vă rog să mă scuzaţi, domnule... Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Am avut nişte probleme mai deosebite zilele astea şi m-am pierdut cu firea. Oricum... e timpul să plec deja...” Îi întinse o mână umedă din cauza lacrimilor. “Sunteţi un om adevărat... unul din foarte puţinii pe care i-am întâlnit până acuma... Îmi pare rău că nu am cum să vă arăt recunoştinţa mea...”

Robert îi reţinu puţin mâna. Pentru prima dată în viaţa lui era încercat de un sentiment acut că are o datorie de suflet faţă de o persoană necunoscută. Îi venea greu să o lase să plece aşa, fără un cuvânt de consolare.

„Gina... dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva... cineva care nu vrea absolut nimic de la tine şi care n-o să te judece orice i-ai spune..."

„Ioana..." şopti fata cu un surâs jenat... "Mă cheamă Ioana, de fapt... Gina e doar aşa... un nume de... că doar trebuie să avem şi noi un nume..."

„Stai jos, Ioana..." spuse Robert cu blândeţe. „Te rog mult să nu fugi, până mă întorc de la baie... Mergem apoi în bucătărie şi-ţi pregătesc ceva cald, să te-ntremezi puţin."

Ioana nu fugi, dar în schimb, discuţia care urmă între ei nu se desfăşură aproape deloc după cum se aştepta Robert. Desigur, el află destul de repede că fata era într-o situaţie de viaţă cât se poate de dificilă. Părinţii divorţaţi de mult timp, un tată alcoolic, mama pensionată pe caz de boală şi un frate mai mic suferind de un tip rar de tumoare a pancreasului, care nu ar fi putut fi operată decât în străinătate. Ioana era studentă în ultimul an la o facultate economică şi, până în urmă cu două luni, avusese o slujbă destul de bună la o agenţie de publicitate. Îşi luase apoi concediu de studii pentru examene, iar când revenise la slujbă, constatase că poziţia sa fusese adjudecată de o altă fată, care era prietena unuia din şefii de departament ai companiei. Denumirea funcţiei fusese schimbată, iar postul ei scos din schema organizaţiei. I s-a dat salariul pentru încă o lună de zile, timp în care şi-a căutat cu conştiinciozitate o nouă slujbă. A fost şi chemată la câteva interviuri, dar nici unul din ele nu s-a soldat cu un răspuns pozitiv. Din păcate însă, Ioana avea urgentă nevoie de bani, pentru că pensia mamei şi alocaţia fratelui său nu le-ar fi ajuns nici măcar pentru hrană, darămite pentru cheltuielile casei sau pentru medicamente.

Într-una din zilele acelea s-a dus să amaneteze un lănţişor de aur cu cruciuliţă pe care-l avea de la una din bunicile sale. În incinta casei de amanet aştepta o femeie între două vârste care a intrat în vorbă cu ea şi a întrebat-o cât crede că poate să reziste cu banii de pe lănţişorul acela. Femeia părea cumsecade şi sincer interesată de soarta fetei. S-a oferit să o ajute şi au stabilit o întâlnire la ea acasă, în ziua următoare. De la femeia aceea, Ioana a aflat cu surprindere că multe studente sărace recurgeau din când în când la soluţia prostituţiei; unele erau presate să-şi plătească taxele sau restanţele la facultate, altele, ca şi ea, rămâneau fără slujbe şi trebuiau să îşi acopere creditele, să plătească chiriile exorbitante sau să îşi susţină familiile sărace. „Nu e nimic condamnabil în asta", îi explicase femeia. „ Trăim într-o lume în care totul costă bani şi nimeni nu încurajează supravieţuirea celor defavorizaţi de soartă."

Ioana era timidă şi credincioasă şi, din cauza asta, decizia nu a fost deloc simplă pentru ea. Ştia că biserica înfierează cu maximă asprime vânzarea trupului. Şi totuşi... ceva în inima ei îi spunea că, până la urmă, Dumnezeu o să o înţeleagă şi să o ierte. De fapt, nu vroia nimic pentru ea... în ce o privea doar pe ea, ar fi fost în stare să cerşească sau să presteze cea mai umilitoare muncă şi să se mulţumească cu o cămăruţă insalubră, undeva la periferia oraşului. Dar de vreme ce tot Dumnezeu îi dăruise pe ai ei, o făcuse să-i iubească şi să se simtă responsabilă pentru viaţa lor... atâta timp cât îi putea susţine fără să jefuiască sau să omoare pe cineva, nu vedea cum ar fi putut să n-o facă.

„Când am început să fac treaba asta..." mărturisi Ioana... „mi s-a părut cel mai greu lucru din lume... Nu vă puteţi imagina cum este să fi privit mereu doar ca o bucată de carne. Un manechin impersonal, fără suflet... Ca să nu încep să urăsc bărbaţii, am sperat tot timpul să întâlnesc un client cumsecade... unul care să îmi vorbească normal, aşa... ca unui alt om, ca unui egal... Până la dumneavoastră nu am întâlnit însă nici unul..."

Robert simţi că i se pune un nod în gât. Ar fi vrut să-i spună ceva, orice, dar se simţea atât de copleşit de această poveste tristă, încât nu putu decât să dea din cap cu amărăciune. Fata observă imediat cât de tare îl afectaseră vorbele sale pe bărbatul acela respectabil din faţa sa. Cu siguranţă că

el era altfel decât toţi cei pe care îi cunoscuse până atunci... Ea însăşi se simţi atinsă de bunătatea şi sensibilitatea lui, aşa că îl atinse uşor pe braţ şi îi zâmbi cu vioiciune.

„Nu v-am povestit asta, ca să vă întristaţi atât de tare pentru mine, domnule... Să ştiţi că, în ciuda tuturor problemelor mele, eu sunt foarte optimistă. Sunt convinsă că în cel mult câteva luni o să îmi găsesc o nouă slujbă, destul de bine plătită. Am ceva experienţă şi chiar mă pricep la chestia asta cu publicitatea... În jumătate de an termin şi facultatea, iar după aceea pot deja să am pretenţii la un salariu cu mult mai mare. Apoi, o să-mi permit, în sfârşit, şi un credit din care să plătesc cheltuielile pentru operaţia fratelui meu în străinătate..."

Încă o dată, Robert o privi cu o uimire nedisimulată.

„Ioana... îţi spun sincer... în patruzeci de ani de viaţă am cunoscut destul de mulţi oameni. Niciodată însă pe cineva atât de puternic ca tine..."

„Mie nu mi se pare deloc că sunt puternică..." spuse Ioana cu simplitate. „Eu am doar o credinţă clară că Domnul o să mă ajute să rezist până la capăt... şi că, în cele din urmă, o să fie bine şi pentru mine. Ştiţi... am auzit odată un preot care spunea că Dumnezeu îi încearcă mai mult pe aceia pe care îi iubeşte mai tare. Nu-mi dau seama de ce... dar îmi e imposibil să mă îndoiesc de lucrul ăsta..."

„Nu ştiu ce să spun Ioana..." murmură Robert gânditor. „Aş minţi dacă aş spune că îţi împărtăşesc credinţa... Dar ce cred eu acum e că dacă totuşi există un Dumnezeu... el trebuie să fie aşa cum îţi imaginezi tu... Dacă ar fi altfel, nu ar avea nici un sens... Am putea foarte bine să nu ne naştem deloc, pentru că nimic nobil nu ar fi cu adevărat important pentru fiinţa umană."

„Vedeţi... şi eu zic la fel. Dacă în om există această aspiraţie către nobleţe, dacă pentru el sunt importante atâtea lucruri pe care i le indică iubirea şi conştiinţa lui, asta trebuie să se întâmple pentru că cineva a pus sentimentele astea în el. Vreau să spun... există o cauză care le-a făcut posibile... Şi dacă numim Dumnezeu această cauza a tot ce există, e clar că şi el trebuie să aibă toate atributele astea – iubirea, bunătatea, blândeţea, răbdarea..."

„Ioana, tu eşti sigură că nu eşti studentă la teologie... sau măcar la filozofie, la psihologie... ceva?!..." exclamă Robert cu admiraţie.

„La fel de sigură pe cât sunt că nu am venit aici ca să vă ţin lecţii despre Dumnezeu...." spuse Ioana dintr-o răsuflare şi, imediat apoi, izbucni în râs. Robert o urmă cu entuziasm, iar după ce se liniştiră amândoi, i se adresă din nou, gânditor.

„Ştii... îmi dau seama acum că nu mai sunt sigur pe multe lucruri care până de curând mi se păreau foarte importante..."

„De pildă?..." îl încurajă fata.

„De pildă chestia asta cu afacerile... Să lupţi mereu pentru afacerea ta, pentru ca ea să devină din ce în ce mai mare şi mai puternică... să îţi asiguri mereu creşterea, să domini competiţia... De fapt, de ce atâtea eforturi?... Ca să strângi din ce în ce mai mulţi bani...bani de care nici măcar n-o să ai vreodată nevoie? De care, în cel mai bun caz, o să profite copiii sau rudele, fără nici un merit?... Spune şi tu... ce-or să le aducă de fapt banii ăştia nemunciţi... în afară de posibilitatea de a-şi satisface nişte pofte exagerate sau chiar penibile şi convingerea aberantă că totul li se cuvine, că sunt mai grozavi şi merită mai mult decât alţi oameni?... Şi, de fapt, Ioana... ce mi-au adus mie, până acum, toţi banii ăştia?..."

„Nu ştiu, domnule... ce v-au adus?" întrebă cu candoare fata.

„Mă cheamă Robert, să ştii... Şi chiar dacă sunt mai bătrân decât tine cu aproape douăzeci de ani, să ştii că nu pun nici un preţ pe formulele de respect adresate vârstnicilor... şi cu atât mai puţin pe cele adresate oamenilor cu bani sau putere..."

„Robert..." zâmbi înveselită fata... „am avut senzaţia că tocmai vroiai să-mi spui ceva important..."

„Da... îmi amintesc. Mă întrebam ce mi-au adus banii... Multe bune.... aş spune. Nu am grija de mâine, pot să călătoresc, să mă întâlnesc cu tot felul de oameni, unii chiar interesanţi... pot să-mi permit tot felul de plăceri mai mici sau mai mari, care m-ajută să nu mă plictisesc iremediabil... Cu toate astea, banii nu mi-au adus nici pe departe cele mai bune lucruri... Pe cele mai bune, dacă stau să mă gândesc... le-am avut, de fapt, întotdeauna pe gratis. Acuma, în schimb... când am mai mulţi bani decât aş avea nevoie pentru câteva sute de ani de acum înainte... crede-mă, nu mă simt deloc fericit. Deşi sunt căsătorit, observ că sunt mai însingurat ca niciodată... Nu am copii... nu am prieteni apropiaţi. Sunt agitat şi stresat cea mai mare parte a timpului şi, când în sfârşit rămân singur cu mine, nu mă mai pot bucura de nimic din ce mă făcea fericit înainte... Nu mai am răbdare să citesc nici măcar o revistă... şi imaginează-ţi!... până acum câţiva ani eram încă un cititor pasionat. Nu mai am chef nici măcar să urmăresc un film bun..."

„Nu e uşor nici să fii bogat... Realizez şi eu asta... Apar mereu tot felul de probleme..." spuse Ioana serioasă. „Şi totuşi... dacă eşti prea sărac poţi să ajungi mai rău..."

„N-am terminat încă, Ioana..." o întrerupse, foarte preocupat, Robert. „Observ că încep să îmbătrânesc și... n-aș vrea să mă crezi un laș, dar, sincer... mi-e din ce în ce mai teamă de boală, de moarte, de pierderea celor care mi-au fost aproape..." Oftă dintr-o dată prelung. „Mi-e teamă că Dumnezeu nu există... Şi cel mai teamă îmi e... ştii de ce?"

„Aş vrea să ştiu..." şopti fata încordată. Bărbatul făcu un efort vizibil. Se simţea teribil de jenat, dar nevoia de a se confesa fu mai puternică.

„Mi-e teamă... ei bine... mi-e groaznic de teamă că n-o să mai fiu în stare să iubesc niciodată!"

„Nu pot să cred asta... un om ca tine, Robert..."

„Nu ştii cum poate trăi un om ca mine, Ioana..." şopti el şi ochii i se umplură de lacrimi. „Lumea ta, cu toate suferinţele şi dramele ei... e totuşi ceva adevărat, Ioana... îmi dau foarte bine seama de asta. Să trăieşti însă în lumea mea... înseamnă să te închizi voluntar într-un glob de sticlă pe suprafaţa căruia tot ce însemnă căldură şi emoţie, ajunge să se reflecte în afară. Nimic nu mai poate ajunge înăuntru ca să te atingă, să te bucure cu adevărat!... Sau, nu ştiu... poate că mă înşel!... Uneori mai ajunge ceva... o rază adevărată... da, aşa cum ai fost tu pentru mine în noaptea asta, Ioana... Dar atunci, această rază îţi luminează înăuntru atât de tare, încât privindu-te mai atent ajungi să te dispreţuieşti, să te îngrozeşti de tine... Mă crezi, Ioana?!... Ajungi, pur şi simplu, să te urăşti amarnic!"

Robert încrucişă braţele pe măsuţa fotoliului şi îşi lăsă capul pe ele, ascunzându-şi faţa. Ioana se simţi dintr-o dată cumplit de neputincioasă.

„Robert... nu face asta!... Eşti un om prea bun, ca să te judeci astfel... Să ştii că nu ai dreptate..."

Bărbatul plângea înfundat şi fetei i se păru că nu mai are în faţa ei un om matur, care aproape că ar fi putut să-i fie tată, ci un copil rătăcit, care tânjea amarnic după o mângâiere cunoscută. Se aşeză alături de el şi îl cuprinse cu o mare gingăşie, în braţe.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce beau amândoi câte un ceai fierbinte în mica bucătărie a apartamentului de hotel, Robert izbuti să o convingă pe fată să primească o sumă de bani care să-i permită să-şi întreţină familia fără probleme câteva luni de zile... „doar până când o să îşi găsească o slujbă pe măsura ei", după cum se exprimase el, în maniera sa, întotdeauna diplomatică. Ioanei îi era însă teamă că şeful ei n-o să accepte această terminare neaşteptată a contractului lor mutual, care ar fi trebuit să se încheie, după cum considera ea, abia peste patru luni de zile. Robert insistă să îl lase pe el să discute despre asta cu bărbatul acela, însă ea refuză cu hotărâre.

„E foarte periculos, Robert... Să nu crezi că prostituţia e singura lui afacere. Nu e bine să ai de-a face cu omul ăsta... ştie de tine, știe că ai bani..."

„Dacă nu aş avea bani, e clar că nici nu ar sta de vorbă cu mine, Ioana...” zâmbi Robert. “Doar şi eu vin din lumea afacerilor... şi, oricât de straniu ţi se poate părea, am văzut până acum destule, cu nimic mai puţin condamnabile decât ce învârte individul ăsta. Ce te face să crezi că nu m-aş putea descurca cu un biet peşte, de vreme ce până acum acum scăpat cu viaţă printre rechini?”

„Sunt sigură că te-ai descurca, Robert... dar, totuşi... mai bine vorbesc eu mai întâi cu el... Măcar să-l pregătesc pentru chestia asta...” insistă neliniştită Ioana.

„Bineînţeles... o să vorbeşti întâi tu şi o să-i spui că te-am rugat să îmi aranjezi o întâlnire cu el, ca să îi propun o afacere interesantă.”

„Să nu îi dai alţi bani, Robert, te rog... Uite, tot ce am câştigat în ultimele trei săptămâni o să-i rămână lui... nu am pretenţii la banii ăia...”

Bărbatul o privi înduioşat. În ce o privea pe ea, chiar nu simţea nevoia să-i verifice nici măcar o singură vorbă. Nici nu-şi mai amintea când avusese ultima dată o asemenea încredere într-o altă fiinţă umană...

„Bine, Ioana...o să-i spun asta... Nu te mai îngrijora însă... o să vezi că o să fie mai uşor decât te aştepţi.”

În vreme ce o conducea acasă cu maşina, fata îl sună pe individ şi, cu multe ezitări, reuşi să aranjeze întâlnirea „de afaceri”; bineînţeles, nu scăpă de ameninţarea că bătăuşii peştelui or să facă o vizită neaşteptată familiei, în cazul în care punea la cale vreun aranjament secret cu poliţia.

*

Carlito se aşează pe un scaun învecinat cu cel al lui Robert, fixând cu atenţie paharul lui cu băutură de pe tejgheaua barului.

„Încă un Johnny Walker aici!” comandă scurt Robert. Carlito surâse mulţumit, afişându-şi cu mândrie cei doi dinţi de aur din faţă.

„Ce-mi plac oamenii cu stil!...” zise el admirativ şi îşi înfundă o ţigară în colţul gurii. „Mi-a zis fata mai devreme că ai pentru băiatu´ o afacere interesantă...”

„Corect aşa... dar poate nu e chiar ce te aştepţi...” punctă Robert cu dezinvoltură.

„Amice... io unu’ mă aştept la orice... Când e vorba de bani, orice e cât se poate de interesant pentru mine.”

„Mă bucur să descopăr că eşti o persoană aşa de inteligentă şi flexibilă... Astea sunt cele mai importante caracteristici la un adevărat om de afaceri.” Robert observă cu satisfacţie că grăsanul din faţa sa îi sorbea vorbele. „Ei bine, atunci să nu mai pierdem timpul degeaba... Să ştii că afacerea pe care ţi-o propun este chiar fata...”

Peştele se încruntă imediat, dar după câteva secunde, faţa i se lăţi într-un zâmbet şiret. Dădu scaunul ceva mai aproape de Robert şi i se adresă complice:

„Îţi place fata, huh?... E marfă, nu?.... Dacă o vrei pentru biznisul tău... să ştii că nu fac asta pentru prima dată...”

„Vreau fata, da... şi vreau să-mi spui care sunt condiţiile tale. Ne înţelegem amândoi, iar tu uiţi apoi de ea şi de familia ei... Clar asta?”

Carlito se simţi imediat lezat de tonul imperativ al acestui ciudat partener de afaceri.

„Io n-am de unde să ghicesc ce ţi-a spus fraiera aia despre mine... da´ absolut toţi care mă cunoaşte, ştie foarte bine că sunt un om de onoare... Dă cinci miare încoace şi băiatu uită totu’, ca la o spălare de creieri.”

„Totuşi... îmi pare că ai preţuri cam mari la începătoare, amice...” zise Robert, bătându-l pe umăr cu un aer conspirativ. “Ascultă... îţi dau două acum, pe loc... ceea ce e oricum peste nivelul pieţei. Ştiu foarte bine că oferta e mare...”

„Ce ştii tu e de anu’ trecut poate, barosane... Fata e foarte valabilă şi fără patru n-o dau, oricum ai întoarce-o...”

„Bine... trei cinci sute atunci şi mai facem afaceri şi altă dată...” încercă Robert să încheie.

„Mai bine îţi dau două atunci... două la cinci mii...” reveni ingenios Carlito. „Ioana şi încă una ceva mai coaptă. Nu aşa frumoasă ca Ioana, da´ cu mult mai egzperimentată... Îţi spun io, aia e pentru chestii adevărate...”

Robert îl privi încruntat, fără să-i răspundă.

„Am înţeles, barosane...” adăugă peştele intimidat. “Văd bine că ţi s-a pus pata pe slăbănoaga aia... Ia-o atuncea, să fie cum vrea inima ta... Şi dacă cumva te plictiseşti de ea după o vreme, să ştii că poţi s-o aduci înapoi la tăticu’ ei... O angajez la loc pe moca… numa´ să se ţină ca lumea de treabă...”

*

De două ore, Robert se plimba singur în parcul de lângă hotel. Gândurile i se zbăteau haotic în cap şi nu reuşea deloc să se adune. Revedea tot felul de scene din viaţa lui şi, mai ales, întâmplări cu oameni pe care-i concediase sau pe care refuzase cu încăpăţânare să-i angajeze. Unii fuseseră de-a dreptul disperaţi când îi anunţase decizia lui, până şi câtorva dintre bărbaţi le dăduseră lacrimile... El rămăsese însă, de fiecare dată, neclintit. Învăţase că în afaceri, ca şi în chirurgie, trebuie să laşi doar raţiunea să te conducă... altminteri eşti pierdut, iar asta nu te afectează doar pe tine, ci implicit, şi pe toţi ceilalţi care depind de tine. Raţional deci, nici acum nu vedea nimic răuvoitor sau incorect în aceste decizii ale sale... însă realiza pentru prima dată că nu se gândise niciodată la oamenii aceia cărora le refuzase o şansă... aşa cum spusese Ioana, ca la nişte egali ai săi.

Cu siguranţă că dacă ar fi fost prieteni sau familie, s-ar fi pus cu totul altfel problema. Dar aşa... erau numai nişte străini... ce putea înţelege din ei?... Nişte nume şi nişte feţe care nu îl emoţionau cu nimic, faţă de care nu simţea nici o responsabilitate. Hotărârile lui afectaseră însă destinele acestor oameni... şi poate că nu puţini dintre ei fuseseră nevoiţi să se zbată, să facă sforţări inumane sau tot felul de compromisuri ca să supravieţuiască. Într-adevăr... acum ajunsese să cunoască şi el ceva din lumea care îi aştepta pe cei care nu mai aveau şansa unei slujbe decente... o junglă de fiare în care pentru câteva mii de euro puteai cumpăra o fiinţă ca Ioana!...

Curios dar până acum, viaţa sa i se păruse previzibilă până la capăt. Ce porcărie!... se gândi revoltat Robert. Era pe un drum greşit şi nici măcar nu îşi imagina că ar putea exista o variantă mai bună. În inima lui ştia însă, deja, că totul trebuia să se schimbe... era de neconceput să rămână aşa nefericit şi însingurat... Dar cum să schimbe ceva, când până la întâlnirea cu Ioana, nu reuşise niciodată să gândească limpede?

Da... erau, de fapt, nişte lucruri pe care ar fi putut să le facă împreună cu soţia sa... Robert scoase telefonul din geantă şi o sună pe Marina. Ea îl întâmpină, ca de obicei, cu declaraţii entuziaste de dor şi dragoste, apoi îi povesti înfrigurată ce probleme îi mai făcuseră muncitorii care reparau acoperişul casei de la ţară, ce tapet cumpărase pentru biroul ei şi ce planuri făcuse pentru sărbătorirea zilei lui de naştere, trei săptămâni mai târziu.

Soţul ei o ascultă cu stoicism, ca întotdeauna şi, când ea sfârşi, o întrebă pe neaşteptate.

„Marina.. mai ţii minte că atunci când erai în ultimul an de facultate te gândeai să facem o fundaţie pentru ajutorarea copiilor bolnavi incurabil?”

Femeia tăcu surprinsă, vreme de câteva clipe.

„Îmi amintesc desigur... Câte nu m-am gândit să facem împreună când eram la facultate!... După aia însă, au apărut alte priorităţi..."

„Da... eram foarte săraci şi când am început cu firma..."

„E evident că dacă te ocupi serios de o afacere..." enunţă cu autoritate Marina, "Nu prea îţi mai rămâne timp pentru nimic altceva..."

„Cunosc asta foarte bine, Marina. Dar de câţiva ani de zile tu te-ai retras din afacerea noastră... Nu ar fi interesant totuşi să începem treaba asta cu fundaţia... şi să o conduci tu, dacă vrei, după aceea..."

Femeia tăcu încă o dată.

„E un lucru care o să însemne ceva pentru tine, Marina... sunt sigur", adăugă Robert cu căldură.

„Tu ştii foarte bine că am o grămadă de treabă, Robert..." răspunse ea iritată. „Ce s-ar fi ales de toate proprietăţile noastre, dacă n-aş fi fost eu să supervizez amenajarea şi întreţinerea lor?... Crezi că mi-a fost chiar aşa de uşor?... Eu zic că mi-a fost mai greu decât dacă aveam o slujbă... Cât timp şi câţi nervi am irosit cu lucrurile astea... numai eu ştiu. Mi-am şubrezit de tot sănătatea... de-aia şi merg acuma pe la tot felul de doctori incompetenţi... de la care primesc o grămadă de tratamente scumpe, care mă ajută prea puţin! Spune şi tu... Nu crezi că trebuie să mă îngrijesc puţin, dacă e să avem şi noi, în sfârşit, un copil?"

Robert simţi dintr-o dată că se înăbuşă.

„Marina... în ultimii zece ani ai refuzat să vorbeşti cu mine despre chestia asta cu copilul!..."

„Păi, cum aş fi putut să fac un copil cu unul care era plecat cea mai mare parte a timpului?" izbucni ea furioasă. „Am aşteptat să ne liniştim amândoi, ca să-i putem oferi copilului o familie adevărată!"

„Aha... şi acum ne-am liniştit, în sfârşit... aşa crezi..." replică Robert tăios.

„Robert... nu te recunosc!..." Glasul Marinei clocotea de iritare. „Aşa să vorbeşti cu subalternii tăi, nu cu mine!... Te avertizez că nu accept să mă tratezi astfel!"

„Marina, aşteaptă... vreau să-ţi spun..." Robert se opri brusc, pentru că Marina închisese telefonul.

Îi veni imediat să-şi arunce mobilul în lacul din apropiere; timp de câteva clipe se luptă cu ideea asta, iar când tocmai se pregătea să o pună în aplicare, privirea îi fu atrasă de o formă întunecată care se deplasa încet şi, oarecum ritmic, la suprafaţa lacului. Îşi puse ochelarii şi se deplasă câţiva metri de-a lungul malului, pentru a vedea mai bine obiectul acela. Deodată înţelese... era un câine care înota la mare distanţă de mal... În preajma lui nu era nici o ambarcaţiune şi, cât vedea cu ochii, niciunul din puţinii vizitatori ai parcului, în afară de el, nu părea interesat de soarta sa. Animalul căzuse... sau, cine ştie, poate fusese aruncat în lac... dar acum era clar... fără ajutorul unui om i-ar fi fost imposibil să mai iasă afară. Bordurile de beton ale lacului depăşeau cu cel puţin jumătate de metru nivelul apei.

Robert începu să se agite, încercând fără succes să atragă atenţia bietului animal asupra lui. Probabil era în stare de şoc, se gândi el... începuse să se învârtă în cerc în mijlocul lacului. Nu la mare distanţă de el apăruseră însă două bărci şi Robert strigă tare către bărbaţii care vâsleau. Ei observară câinele şi se îndreptară imediat către el, însă acum animalul înota din răsputeri ca să scape de urmărire. La un moment dat, una din bărci reuşi să-l ajungă şi un bărbat întinse de câteva ori mâna după câine. "Nu pot să-l iau!... Încearcă să mă muşte!" strigă el, după câteva încercări nereuşite, după care întoarse barca şi se îndepărtă.

Lui Robert îi era teamă că animalul era deja la capătul puterilor. "Încercaţi să-l aduceţi spre ponton!" ţipă el nervos către cel de-al doilea vâslaş. Omul înţelese perfect şi, în mai puţin de zece

minute, câinele ajunse la marginea lacului, iar pontonul, pe de-o parte, barca şi vâslele pe de alta, îi tăiară retragerea. Robert se aplecă peste bordura de beton şi îl apucă hotărât de ceafă. Cu o sforţare incredibilă, câinele se răsuci pe loc ca să îl muşte de mână, dar omul îi înfipse mâna cealaltă în blana de pe spate şi îl ridică în aer. Când îi dădu drumul în iarbă, bietul animal se prăbuşi ca secerat. Spre surprinderea lui Robert însă, două secunde mai târziu fu din nou în picioare şi, tremurând din tot corpul, o luă imediat la fugă, pierzându-se în spatele unui desiş din apropiere.

*

În dimineaţa următoare, Robert îşi strânse micul bagaj de mână şi predă cheia hotelului. Avea un avion către capitală după-masă şi aranjase cu Ioana să ia prînzul împreună, într-un restaurant micuţ din vecinătate. Până atunci, se hotărâse să petreacă timpul în parc, citind o carte despre vindecări miraculoase, pe care o găsise seara trecută în mica librărie a hotelului.

Descoperi o bancă aflată în aproapierea lacului şi se apropie de ea cu paşi nerăbdători. Era un loc minunat, care, împreună cu lectura aceasta deosebită, nu puteau decât să-l liniştească şi să-l inspire. Odată ajuns acasă erau multe lucruri de schimbat, unele poate cu considerabile zbateri şi împotriviri din partea celor apropiaţi, aşa că vroia să se întărească pentru toate cele care aveau să urmeze. Înainte să ajungă la banca dorită, simţi însă deodată că e urmărit. Întoarse prudent capul, dar nu observă pe nimeni în spatele său. Când dădu să se întoarcă, o mică siluetă neagră îi atrase atenţia lângă picioarele sale. Animalul îşi agita frenetic coada şi ţopăia cu voioşie în jurul său.

„Tu erai?...” întrebă uimit Robert, recunoscându-l. „Tot pe-aicea te-nvârţi, măi băiatule?... Ei da... acuma se pare că nu mai eşti atât de supărat pe mine ca ieri...” Îl scărpină puţin după ureche şi câinele, entuziasmat la culme, se ridică şi puse labele din faţă pe sacoul lui de mătase.

„Ştiam eu că îmi eşti, de fapt, recunoscător...” zise Robert râzând. “Trebuie totuşi să înveţi ceva maniere când vine vorba de comunicarea cu persoane onorabile...”

Puse câinele jos şi după aceea se aşeză liniştit pe bancă. Câinele ezită câteva clipe, dar apoi sări pe bancă, alături de el. Robert îi dădu cu promptitudine un ghiont scurt, care îl făcu să alunece jos. „Ei... parcă tocmai îţi spuneam ceva de maniere, măi băiatule...” Cîinele i se aşeză resemnat la picioare şi primi pentru asta o mângâiere prelungită pe ceafă. Apoi Robert îşi deschise geanta şi scoase satisfăcut cartea.

O oră şi jumătate mai târziu, câinele şedea pe bancă, alături de Robert, cu capul în poala lui şi ochii închişi. Bărbatul lăsase cartea alături şi îşi odihnea o mână pe capul câinelui, în vreme ce în cealaltă îşi ţinea telefonul mobil.

„Marina...”Spuse el precipitat, „Ştiu că în principiu nu eşti de acord cu asta, dar ascultă-mă puţin... Ieri am salvat un câine împreună cu cineva... săracul de el era să se înece în lacul de lângă hotel... E un câine foarte drăguţ şi prietenos...mă gândesc să-l aduc acasă...”

„Ce te-a apucat Robert?” izbucni imediat femeia. „Doar ştii de atâta vreme că nu suport animale în casă...”

„Desigur, Marina... îl ţinem în curte, îi aranjez eu un padoc...”

„Şi cine o să se îngrijească de el, măi omule?... Spune, te-ai gândit încă o dată că am prea puţine pe cap, nu-i aşa?”

Robert strânse din dinţi, dar îşi ţinu firea. „O să am eu grijă, nu te nelinişti. Vreau doar să îi ofer un adăpost bietului animal.”

„Aha... după trăsnaia aia cu copiii, văd că te-a apucat acum pasiunea pentru animale... Într-adevăr, io zic aşa... Facem mai întâi fundaţia aia şi apoi trântim şi un adăpost pentru câinii

comunitari... Sau chiar mai multe... de ce nu mai multe? Doar avem destule fonduri!... Dar ia stai puţin... cum ai de gând să te întorci cu animalul?”

„Renunţ la avion şi iau un tren, Marina... Nu-i asta problema...” răspunse Robert pe un ton îngheţat.

„Fă cum vrei, atunci... Nici nu ştiu de ce mă mai întrebi, de fapt!... Poate doar aşa, ca să rămân cu senzaţia că ar conta din când în când şi părerea mea pentru tine!”

„Bine, Marina... Fii liniştită, nu te mai întreb nimic. Nici nu te mai stresez...” zise deodată cu hotărâre Robert. “Ai grijă de tine. La revedere.”

Închise cu un gest energic, dar după mai puţin de un minut de gândire, scoase telefonul din buzunar și sună încă o dată.

„Ioana... spune-mi, te rog... Ţin minte că am vorbit să ne vedem peste o oră, dar aş vrea să-mi răspunzi acum la o întrebare, dacă nu te superi...”

„Bineînţeles că-ţi răspund, Robert... Cum aş putea să mă supăr?” exclamă ea chicotind ca un copil care se aşteaptă la o surpriză.

„Ioana, spune-mi... nu-i aşa că îţi plac câinii?”

Fata izbucni în râs.

„Ai aflat tu de undeva, nu-i aşa?... De când mă ştiu am tot adus câini şi pisoi părăsiţi în casa noastră. Din păcate, ai mei nu puteau să-şi permită, însă...”

„Hai atunci să ne întâlnim în parc, Ioana... Mă duc să cumpăr eu tot ce avem nevoie şi te aştept apoi la intrarea dinspre hotel. Ştii, problema e că am un partener cu mine acuma...”

„Nu-i nici o problemă din partea mea... şi e cu atât mai bine în parc!...” răspunse veselă Ioana. „Ajung acolo în mai puţin de o oră!”

Robert închise telefonul şi întoarse capul zâmbind către câinele care, simţindu-se băgat în seamă, îl fixă entuziasmat, măturând frenetic aerul cu coada. Dintr-o dată, bărbatul fu absolut convins că soarele strălucea mai puternic, copacii erau mai misterioşi, florile mai frumoase şi că în fiecare trecător se ascundea un prieten plin de bunăvoinţă.

„Să-ţi spun un secret, partenere...” zise el, brusc inspirat. „În viaţa asta... fericirea e întotdeauna o chestiune de alegere!”

În replică, animalul îşi potrivi satisfăcut capul sub mâna stăpânului său, care îl privi cu duioşie şi egală recunoştinţă.

„Măi creatura Domnului... mi e pare mie sau ăsta chiar nu era un secret pentru tine?!”

ZBORUL, CA ŞI VISUL

Îl ridică în picioare înaintea clasei, numai ca să-l umilească pentru tupeul cu care îndrăznise să îşi exprime o părere personală despre esenţa umană - aşa cum nu reieşea câtuşi de puţin din lecţia lor de filozofie. Băiatul se îndreptă de şale, îşi drese puţin glasul şi îl rugă pe profesor să-l lase să se explice. Acesta admise intervenţia cu un rânjet sarcastic, iar elevul strânse din dinţi, pentru că, încă o dată, fusese pătruns de senzaţia aceea teribilă că nici nu mai ştie, de fapt, ce vrea să spună. Dar teama dispăru într-o secundă şi băiatul ridică hotărât vocea:

„Dom' profesor... sunt conştient că nu mă pot compara cu vreunul din marii filozofi ai omenirii... Eu nu am nici măcar obişnuinţa de a fi foarte clar în gândire şi exprimare. Nu am decât simţirea, mica mea experienţă de viaţă şi capacitatea mea limitată de judecată. Dar trăiesc şi eu pe această lume, sunt şi eu om... şi cred că asta ar trebui să fie suficient să mă îndreptăţească la o părere proprie despre viaţă. Nu încerc să impun această părere nimănui... dar nici nu văd de ce nu mi-aş putea-o exprima liber..." Se întrerupse pentru câteva clipe şi apoi se grăbi să continue. „E drept că poate ar trebui să nu mai fiu atât de stupid, încât să vorbesc în faţa unor oameni care sunt îngroziţi de ideea că un tânăr de vârsta mea e capabil să gândească şi singur..."

Profesorul îl privi încruntat, în vreme ce colegii începuseră deja să chicotească, entuziasmaţi de ofensiva lui neaşteptată.

„Sebastian..." rosti deodată bărbatul, făcând un mare efort de a zâmbi cu aparentă bunăvoinţă, "Judecând după hotărârea ta, nu trebuie decât să studiezi cu perseverenţă operele marilor filozofi ai umanităţii şi, după aceea, adică în cunoştinţă de cauză, o să fii îndeptăţit şi tu să-ţi susţii propria teorie. Cred că după vreo patru decenii şi, bineînţeles, după ce o să convingi autorităţile din domeniu cu studiile tale serioase, ideile tale or să aibă mari şanse să fie apreciate..."

Băiatul îl privi uluit. Era în penultima clasă de liceu, avea aproape optsprezece ani şi omul ăsta spunea că de-abia peste vreo patruzeci de ani... Ehei... păi doar un nene de şaizeci de ani... doar unu´ d-ăsta să capete dreptul de a vorbi liber despre perspectiva lui asupra vieţii?

„Mă scuzaţi, domnule profesor..." interveni el cu promptitudine. "Dumneavoastră nu aveţi nici pe departe şaizeci de ani..."

„Nu vorbeam de mine aici, tinere!" i-o tăie imediat profesorul, cu o undă stridentă în voce.

„E adevărat... dar mă gândeam că, acestea fiind datele, ideea filozofică pe care aţi prezentat-o mai înainte este, cu siguranţă, inspirată din operele unui filozof celebru... Vă rog... aţi putea să ne spuneţi şi nouă despre cine este vorba?"

În primul moment, profesorul rămase, din nou, fără replică. Cercetă îngrijorat starea de spirit a clasei şi observă rapid că unii dintre elevi păreau să râdă în barbă, iar alţii îşi aruncau ocheade semnificative. Sebastian era singurul care îl privea drept în ochi, cu un aer de inocenţă şi atenţie concentrată, care îl făcu, dintr-o dată, să fiarbă pe dinăuntru. Cu maxilarele încleştate şi un aer de-a dreptul războinic se aplecă spre el, agitând ameninţător degetul arătător.

„Mi se pare că te crezi foarte inteligent, tinere... Lasă că vezi tu ce înţelegere o să am pentru tine la lucrările de pe semestrul ăsta... Dacă nu scrii exact ce îţi predau la clasă, eşti descalificat! Înţelegi?... Total descalificat!"

*

„Hai Sebi, atacă-l şi tu acum!... Vezi că vine din dreapta... Acuma, repede... trage!... Trage mă, odată! Acuma, hai!!... Gata... sunt terminat de tot... La naiba!... Ce mă-sa ai făcut, mă?... Ţi-am zis doar să tragi în ăla din dreapta!...”

„Stai un pic... L-am văzut o secundă prea târziu... Of, iartă-mă, Costi...” Sebastian se scărpină în cap, peste măsură de încurcat. Colegul lui de la masa învecinată alături, se ridică brusc în picioare, cu faţa roşie ca focul şi bătu tare din palme.

„Gata, am ieşit, puneţi o pauză.... Incredibil eşti mă!... A câta oară îmi faci figura asta?... Gata, a fost ultima dată când am mai jucat cu tine!”

„Hai, Costi lasă văcăreala!...” aruncă altul, mai mititel, dar aprig din fire, cu un zâmbet satisfăcut pe figură. „Tu ai fost singurul fraier aicea. Păi, de la cine... de la Sebi aşteptai tu sprijin?... “Nu ştii mă că ăsta zice mai întâi o rugăciune şi dup-aia trage?”

„Şi dup-aia trage în altă parte, ca să nu-şi încarce conştiinţa, bineînţeles...” se-auzi o voce gravă din colţul camerei, după care vreo câţiva pufniră în râs.

„Eu pun pariu că n-a rezistat niciodată mai mult de zece minute în jocul ăsta!” reveni mititelul entuziasmat de inferioritatea umilitoare şi unanim recunoscută a lui Sebi. Dar nici amicul din colţ nu se lăsă mai prejos – răsturnă stickul pe masă cu zgomot şi se întoarse apoi, cu un aer dispreţuitor către Sebi.

„Mă, băiatule... află şi tu că războiul e pentru bărbaţi... Ăştia micii de la Hitlerjugend ca tine...”

Costi îl întrerupse însă, satisfăcut de neaşteptata sa inspiraţie...

„Ar fi bine dacă ar fi de la Hitlerjugend, Sorine!... Ăsta-i scăpat de la Maicatheresajugend, mă... E cu mintea mai degrabă la călugăriţe, decât la arme!”

*

Toţi cei şapte colegi ai lui Sebastian din micul Internet Cafe aflat pe o stradă perpendiculară pe cea a liceului păreau hotărâţi să-i demonstreze, cu toate argumentele posibile, că e un handicapat iremediabil la jocul acela, în care ei erau atât de calificaţi. De fapt, însă, era clar că fiecare din ei simţea nevoia să se pună în valoare folosindu-se de o victimă binevoitoare, care era dispusă să le ofere cel mai avantajos criteriu de comparaţie. Sebastian înţelegea foarte bine nevoia asta... În rarele ocazii în care ieşeau împreună la joc, ajungeau inevitabil să râdă cu toţii de el, însă băiatul nu părea să se supere niciodată. Le răspundea glumind cu o aparentă dezinvoltură, participând cumva benevol, la înscenarea propriului său ridicol. Oricum, colegii şi prietenii lui ştiau cu toţii, că el nu avea aproape deloc experienţă la jocurile de tip simulare, pentru că nici nu îl interesau prea tare. Lui îi plăceau jocurile de strategie, dar nu se considera un maniac al acestora. De obicei, mai degrabă ar fi văzut un documentar sau ar fi citit o carte, decât să se joace, însă atunci când se simţea prea încărcat de presiunile momentului, fie că ele veneau din partea familiei, fie din cea a şcolii, soluţia cea mai eficientă se dovedea, întotdeauna, jocul. Îl prindea repede şi după câteva ore îşi dădea seama brusc că e atât de obosit, încât nu mai are energie pentru nimic. Ca anesteziat, punea capul pe pernă şi adormea în câteva secunde.

„Sebi, băiatule, nu vii şi tu cu noi în bar?” strigă după el, Valentin, unul dintre băieţii cu care, de când era la liceu, Sebastian reuşise să vorbească de câteva ori şi despre altceva decât jocuri, maşini, calculatoare sau telefoane mobile.

De dragul lui Valentin, băiatul ar fi venit necondiţionat, dar acum trebuia să plătească nişte facturi pentru bunica lui, care era foarte în vârstă şi, din cauza artritei, nu mai ieşea decât foarte rar din casă.

„De data asta chiar nu pot să vin, am nişte probleme urgente de rezolvat!...” răspunse el cu hotărâre colegului său, în timp ce se îndepărta cu paşi mari. Valentin fugi însă repede după el şi îl prinse uşurel de braţ.

„Haide, măi omule... ce-ţi veni? Doar nu te-ai supărat pe noi acuma... Ştii foarte bine că n-avem, de fapt, nimic cu tine. Toţi băieţii te respectă, pe bune... Te rog, vino cu mine şi îţi promit că de data asta n-o să te mai streseze nimeni.”

Sebastian îi zâmbi prietenos. Nu se îndoia că bunele intenţii nu îi lipsiseră niciodată colegului său. Ştia că Valentin îi căuta compania, pentru că era singurul om din grup care nu ajunsese încă să-l plictisească. E drept însă că asigurările lui de respect nu se dovedeau, în cele din urmă, valabile nici măcar pentru sine, căci, după câteva beri, asemeni oricăruia dintre băieţi, îi făcea mare plăcere să se implice în sarabanda ironiilor adresate lui Sebastian. Orice subiect de discuţie ascundea, potenţial, şi un motiv de distracţie pe seama lui... dar el înţelegea asta. Realiza foarte clar că era prea diferit de ei, încât să nu le sară în ochi, în majoritatea împrejurărilor. Era singurul care nu fuma, nu se îmbăta niciodată, nu glumea pe seama fetelor, nu vorbea despre jocuri şi nu se lăuda cu achiziţiile lui electronice. În schimb, se dovedea imbatabil la matematică şi la fizică, citea de plăcere, îşi permitea să-şi susţină întotdeauna opiniile în faţa profesorilor şi nici măcar nu putea trece drept tocilar, pentru că nu era printre premianţi. Pe deasupra, părea să se simtă în largul lui, chiar şi atunci când amicii lui îl ridiculizau... ori asta era pentru ei cea mai mare enigmă.

De fapt însă, Sebastian nu vroia să rămână singur. Nu li se opunea, pentru că realizase că nu era capabil să-i câştige de partea lui nici cu blândeţea, nici cu forţă. Înţelegea că băieţii îl tolerau numai pentru că felul lui de a fi reprezenta pentru ei o provocare permanentă, dar asta i se părea de preferat decât dacă nu ar fi reuşit să le trezească prin nimic interesul.

Spre surprinderea sa, pentru prima dată de când se cunoşteau, Valentin renunţă la o distracţie cu tovarăşii lui, doar pentru a-i rămâne alături.

„Hei... nu te superi, sper, dacă merg un pic cu tine?” îl chestionă el stângaci.

„Ce întrebare e asta, Vali?... Normal că nu mă supăr. Tu să nu-ţi pierzi timpul, asta-i toată treaba.”

„Ştii... vroiam să-ţi spun că de la o vreme am senzaţia că... sincer, îmi cam pierd timpul cu băieţii ăştia... Mai degrabă... nu ştiu exact...” bâigui băiatul încurcat. „Parcă nu mă mai mulţumeşte nimic din ce facem împreună.... Ţi-am spus că, din păcate...”

„Da...” adăugă prompt Sebastian, “Te cam plictiseşti...”

„Exact!... Asta e, frate, problema vieţii mele!... Multă vreme am crezut că numai părinţii mei sunt plictisitori... apoi m-am plictisit de prietena mea, apoi de tipii ăştia şi de tot ce fac împreună cu ei... Chiar nu mi-a mai rămas mare lucru din tot ce-mi plăcea înainte. Spune-mi sincer, Sebi...” adăugă el teribil de preocupat, „tu crezi că sunt dus cu capul sau ceva de genu’ ăsta?”

Sebastian îl privi îndelung. Colegul lui avea o expresie atât de chinuită, încât ar fi vrut să poată găsi ceva nemaipomenit de important de spus... ceva care să-l facă, într-adevăr, să se simtă mai bine.

„Să fii plicitisit nu înseamnă să fii dus, Vali... Nici chiar aşa!... Poate că e însă timpul să începi să cauţi ceva care te-ar putea interesa cu adevărat... Nu ştiu... poate să te implici în ceva important pentru tine...”

„Tu nu pari niciodată plictisit, Sebi.... M-am tot întrebat... cum faci tu de nu te plictiseşti niciodată?”

„Eh, să ştii că şi mie mi se ia de câte o chestie... cel mai adesea de câte o emisiune de la televizor, dar uneori, chiar şi de un joc care-mi place...” Sebastian făcu o mică pauză, iar apoi continuă cu o voce scăzută. „De oameni însă... chiar nu pot să zic că m-am plictisit vreodată... Şi cel mai simplu om mi se pare într-un fel aparte, misterios, interesant...”

„Misterios!...”, exclamă intrigat Valentin. “Măi, eu chiar nu văd nimic misterios la nici unul din oamenii pe care-i cunosc... Poate doar la tine un pic... Ah, da... asta trebuie să fie, de fapt!”

„Ai dezlegat şi mica mea enigmă, gata?” îl provocă surâzător celălalt.

„Că bine zici... Păi pentru mine e clar că tu chiar eşti unul din puţinii în care se află ceva mister... Din cauza asta îl şi proiectezi asupra tuturor celorlalţi pe care-i întâlneşti!... Dar nu ei, ci tu eşti cel care ascunde ceva de nepătruns... chiar şi pentru tine!”

„Înţeleg... *the beauty is in the eye of the beholder*...” murmură gânditor Sebastian. “Vezi, lucrurile nu sunt chiar aşa de plictisitor de simple, dacă stai să meditezi un pic asupra lor. Tu eşti un om foarte inteligent. Problema e doar dacă stai... dacă îţi iei ceva timp pentru asta...”

„Sebi, apropo de vorbe celebre... o ştii pe aia – “Acum stau şi gândesc, da’ de obicei... stau pur şi simplu.” Sincer... chestia asta cu meditaţia la cai verzi pe pereţi n-a fost niciodată pentru mine o variantă acceptabilă de pierdere a timpului...”

„Şi totuşi... dacă nu acorzi un pic mai mult interes anumitor subiecte ale vieţii tale... iată, ajung foarte repede să te plictisească. Dar, în fond, de ce te deranjează că te plictisesc?... Nu cumva pentru că simţi într-un fel mai profund, că asta nu e corect să se întâmple?”

„Ei... aici m-ai cam prins, frate!... Clar că mi-a trecut şi mie prin cap că dacă eu mă plictisesc de cei care îmi sunt apropiaţi, şi ei s-ar putea plictisi de mine. Oricare din ei... până la urmă... nu văd de ce nu ar avea, la un moment dat, sentimentul ăsta penibil vizavi de mine... Şi ştii... când ajungi la starea maximă de plictiseală, normal că îţi vine s-o laşi baltă cu chestia care te plictiseşte. Şi dacă, în consecinţă, o să mă trezesc la un moment dat complet singur?... Ah, fir-ar să fie... de-asta nu e bună meditaţia la mine, măi băiete... Eu dacă mă gândesc prea mult la lucruri din-astea, simt că sunt în pericol s-o iau razna...”

„Ok, înţeleg... dar poate că n-are rost să te gândeşti numai şi numai la ce se întâmplă cu tine. Eu ziceam doar să încerci să te interesezi puţin de cei din jurul tău... ce simt ei, ce îşi doresc... cu ce poţi contribui ca ei să se simtă mai bine... Să ştii că implicarea în viaţa unui alt om îţi schimbă întotdeauna şi sentimentele faţă de el...”

Sebastian realiza foarte bine că nici el nu era un exemplu de comportament, din perspectiva propriilor sale sfaturi, dar ăsta era încă unul din momentele lui de inspiraţie... Momente când idei profunde îi veneau fără niciun efort şi îl uimeau, în primul rând, pe el însuşi. Apoi se simţea imediat convins şi foarte plăcut impresionat de ele. Încă din copilărie i se întâmplase să audă în el o voce misterioasă, care îi servea spontan, câte o idee deosebită... Uneori veneau chiar mai multe, unele după altele şi atunci simţea că ar fi vrut să prelungească la nesfârşit plăcerea tainică a savurării lor... Îşi amintea deseori senzaţia încântătoare pe care o avea atunci când astfel de idei îşi făceau apariţia... ştia că îi era dor de ele şi că, într-un fel de neînţeles, le chema să vină. Şi iată că, uneori, atunci când era liber de griji şi probleme, când se uita cu totul pe el, pierzându-se în dorinţa lui de cunoaştere, ele într-adevăr veneau... Iar acum simţea, de asemenea, nevoia să continue, să îi povestească lui Valentin alte şi alte lucruri importante şi impresionante, care să îi bucure deopotrivă pe amândoi... dar, ca de obicei, inspiraţia lui dispăruse.

„Poate că ai dreptate, Sebi...” spuse foarte serios, după o pauză de reflecţie, Valentin. „Chiar cred că poate fi adevărat ce spui. Din păcate însă, eu chiar nu mă simt motivat să mă interesez prea mult de vieţile altora. Nu-mi vine deloc să mă gândesc la alţii, în timp ce propria mea viaţă a ajuns un haos din care nici eu nu mai înţeleg nimica...”

„Nu ştiu Vali... dar eu cred că ai putea, totuşi, să încerci să faci asta, indiferent de cât de motivat te simţi... Şi vezi după aia, dacă nu ţi se schimbă cumva starea...” adăugă mulţumit Sebastian. Iată că mai avusese parte de încă o fărâmă de inspiraţie.

„Tu ai făcut aşa... şi a mers pentru tine?” încercă să se asigure prietenul lui.

„Uneori am făcut aşa, dar am făcut că mi-a venit pur şi simplu... Ţi-am zis că pe mine chiar mă interesează alţi oameni... deci nu mă simt nemotivat vreodată.”

Lui Valentin zâmbetul i se şterse brusc de pe faţă şi îl fixă pe celălalt cu suspiciune.

„Te crezi mai bun decât mine, nu-i aşa?!...” Tăcerea care se lăsă între ei, nu avu decât darul să-l întărâte şi mai tare. Haide atunci, termină-ţi odată demonstraţia de superioritate... până nu începe să se plictisească din nou fraierul...”

Sebastian se simţi încă o dată lovit pe neaşteptate. Până şi Valentin găsea motive să-l acuze... Se pare că aproape orice ajungea să spună atunci când se simţea inspirat, avea darul de a-i irita pe cei din jurul lui.

Observând că prietenul său chiar nu găseşte nimic de spus, Valentin se întoarse să plece, dar o clipă mai târziu, aşa cum făcuse şi el puţin înainte, Sebastian îl prinse de braţ, oprindu-l.

„Vali... doar nu suntem într-o competiţie!...Nu noi... nu acuma...” Vocea începu să-i tremure şi încercă din răsputeri să se stăpânească. „Dacă eu cred că un lucru poate să te ajute, de ce să nu ţi-l spun?... Poate altă dată am eu nevoie de un sprijin din partea ta... Spune şi tu, trebuie neapărat să sfârşim o discuţie cu concluzia că unul a fost mai grozav decât celălalt?”

„Sebi, băiatule... cine te poate pune pe tine în dificultate?...” rânji ironic prietenul său. „Se ştie doar că tu ai mereu răspuns la toate... Dar ştii... când le arăţi celorlalţi că eşti atât de grozav, atât de deosebit faţă de ei, concluzia e întotdeauna implicită...”

„Şi totuşi... eu nu încerc să demonstrez nimic de genul ăsta... De ce e aşa de greu de crezut, Vali?...” insistă Sebastian. „Nu fac decât să îmi spun şi eu părerile, ca oricare altul... doar trăiam în democraţie...”

„Da, democraţia lu peşte prăjit!...” exclamă imediat băiatul şi încruntarea lui se dizolvă într-un zâmbet sarcastic. „Bine, măi, fie... încă o dată ai câştigat. Ce zici, ne vedem pe seară la baschet?... Ai chef să apari?”

„Apar sigur!” îl asigură Sebastian cu căldură. „Şi promit că o să încerc să îmi ţin gura...”

„Ţine-o pentru duşmani!...” strigă râzând Valentin, în timp ce se îndepărta grăbit.

*

Trecând prin parcul din centrul oraşului, Sebastian se gândea încă la efectul ciudat pe care vorbele lui le aveau asupra celor din jurul său. Dar dacă aveau dreptate cu toţii... şi el era atât de deosebit încât nu le putea trezi decât invidia?

„Ce fiinţe meschine!....” cuvintele acestea îi veniră deodată şi îl convinseră nu mai puţin decât oricare din acele idei nobile pe care numai el părea să le aprecieze. Sângele începu să-i fiarbă şi îşi continuă automat discursul interior, cu o viteză ameţitoare.

„Nişte viermi amărâți care încearcă se reducă pe oricine la nivelul lor de târâtoare invidioase!... Deci asta era problema voastră, fraţilor!... În sfârşit a reuşit să vă-nţeleagă şi prostul vostru... Nu puteţi avea linişte, dacă nu sunteţi voi primii!... Să faceţi voi legea, să îi dominaţi pe toţi ceilalţi cu orice preţ... asta e singura voastră dorinţă adevărată!... Păi, măi amărâţilor... acuma c-am înţeles în sfârşit, am schimbat foaia!... S-a terminat pe veci cu căţeluşul care aştepta de la voi un gest cât de mic de prietenie!... Ei, da... mare tâmpit am fost să-mi imaginez că aş putea câştiga ceva dacă m-aţi accepta în preajma voastră!... De parcă poţi să te-aştepţi la ceva bun de la nişte laşi şi handicapaţi care au o lipsă cronică de imaginaţie, o logică de doi bani şi o incapacitate congenitală de a emite idei proprii!... Păi, cine ce sa vă facă, fraţilor, dacă din naştere sunteţi nişte retarzi?... Dar asta o ştiţi foarte bine şi voi... şi muriţi de ciudă din cauza asta!... Ehei, n-aţi văzut însă nimic, terminaților! De-acuma o să vă demonstrez cu fiecare ocazie că sunteţi nişte nulităţi iremediabile şi că nu aveţi niciun drept la un loc mai de soi sub soare! V-ajut eu să vă schimbaţi narcisismul într-o depresie incurabilă... Şi-atunci o să vă zbateţi ca nişte viermi ce sunteţi în jurul ideilor voastre bolnave, fără să mai faceţi...”

Sebastian se opri dintr-o dată, pentru că, la numai câţiva paşi în faţa sa, o ceartă aprinsă între un tip bine făcut, de vreo douăzeci şi cinci de ani şi o fată frumoasă, îmbrăcată în blugi, îi atrase atenţia. Fata tocmai ţipa la el că nu mai are de gând să înghită nimic din partea lui, când, spre uluirea lui Sebastian, individul o pocni fulgerător cu pumnul în faţă. Ea se prăbuşi instantaneu la pământ, ca un obiect neînsufleţit şi nici agresorul ei, nici vreunul din ceilalţi doi martori, probabil prieteni ai acestuia, nu schiţară vreun gest de ajutor.

Brusc, Sebastian simţi că ia foc. În câteva secunde fu lângă fată, o cuprinse în braţe şi o susţinu cu grijă, până reuşi să se ridice. Părea teafără, cu excepţia unuia dintre pomeţi, care începuse deja să se umfle şi să se înroşească. Ea îi zâmbi jenată, dar apoi îi întoarese spatele şi se sprijini imediat de umărul aceluia care o lovise. Bărbatul îl privi batjocoritor pe Sebastian, apoi se adresă bine dispus tovarăşilor săi.

„Superman a îndrăznit să pună mâna pe fata mea, băieţi... Ce părere vă daţi?... Îl iertăm de data asta, că e tânăr şi neliniştit... sau îi aplicăm gratuit o mică lecţie de bune maniere?”

Fata ridică spre Sebastian o privire speriată şi îi şopti aproape inaudibil.

„Pleacă repede...”

În orice altă ocazie, băiatul s-ar fi retras fără cuvinte, dar acum cupa aceea amară explodă brusc în inima lui.

„Măi nenorocitule!.. Măi vierme, tu loveşti o fată şi mai ai tupeul să te lauzi?!” strigă el tare în timp ce se apropie de individ şi imediat apoi repezi fulgerător câţiva pumni puternici în maxilarul lui; luat pe nepregătite, tânărul se clătină un pic şi apoi se nărui peste spătarul unei bănci aflate în spatele său. Sebastian se îndreptă apoi spre fată şi îi oferi hotărât braţul, dar ea clătină din cap îngrozită şi se dădu un pas înapoi. Ceilalţi doi camarazi priviseră uluiţi de curajul nebănuit al puştiului de liceu, iar acum că el începuse să se îndepărteze, nici unul nu îndrăznea să facă vreun pas înainte. Cel căzut îşi reveni însă rapid şi o luă la goană în urma sa, urlând din toate puterile:

„Eşti terminat amice.. pân’aicea ţi-a fost!”

Sebastian se întoarse pe loc şi îl privi sfidător în faţă.

„Mai ai ceva de adăugat, vierme?!”

Celălalt se opri brusc, ca respins de un zid invizibil.

„Spune-mi...” rosti el şovăitor, „eşti pe droguri sau ai ceva amici prin zonă?...”

„Nici una, nici alta, laşule... doar că m-am săturat de viermi nenorociţi ca tine!” spuse hotărât băiatul şi îi întoarse spatele.

O clipă mai târziu, o lovitură puternică în ceafă îl făcu să cadă în genunchi. Agresorul întoarse satisfăcut capul în urma sa şi cei doi acoliţi porniră deodată spre el, ca animaţi de o ştafetă nevăzută.

*

Era noapte de mult când Sebastian deschise un ochi şi descoperi mai întâi că zăcea pe jos, în spatele unui tufiş des şi apoi că celălalt ochi îi era atât de umflat încât îi era aproape imposibil să mai vadă ceva cu el. Ridică o mână ca să şi-l pipăie, dar la prima atingere îi veni să ţipe de durere. Capul începu să-i zvâcnească de parcă ar fi fost strâns într-o menghine o dată la fiecare două secunde, iar când încercă să se ridice pe coate, realiză că tot spatele îl durea îngrozitor. Se lăsă înapoi cu un oftat adânc şi îşi căută, cu mare greutate, mobilul în buzunarele pantalonilor. Lipsea, aşa cum lipseau şi banii cu care plecase dimineaţă de acasă şi cu care trebuia să ia medicamente pentru bunica. Îi era atât de rău însă, că nici măcar nu mai avea puterea să se enerveze. Se hotărâ să asculte pentru o vreme, cu atenţie, în jurul său. Recunoştea sunetele nocturne obişnuite ale parcului, dar nici urmă de vreo voce umană. Încercă de câteva ori să strige, dar nu reuşi decât să geamă înfundat, căci orice respiraţie mai profundă îi cauza nişte junghiuri groznice. Aşteptă vreo jumătate de oră care i se păru nesfârşită, apoi

realiză că începea din nou să-şi piardă cunoştinţa. Dintr-o dată, i se făcu o teamă cumplită că ar putea să moară acolo, neştiut de nimeni, până dimineaţă. În ciuda întregii sale suferinţe, îi era limpede că trebuia să facă acel îngrozitor efort să se ridice.

*

Un taximetrist vârstnic fu cel care îl ridică pe băiatul prăbuşit în apropierea unei staţii de autobuz de la marginea parcului. Nu era primul care trecuse pe lângă el, dar ceilalţi, şoferi sau trecători, preferaseră să nu intervină, considerându-l probabil vreun beţiv sau drogat care îşi merita soarta. Omul chemase mai întâi salvarea, dar după jumătate de oră de aşteptare inutilă, îl luase în braţe, aşa inconştient, îl aşezase cu grijă pe bancheta din spate şi îl transportase la spitalul de urgenţă al oraşului.

Două săptămâni mai târziu, tatăl lui îl aducea acasă, pe propriile picioare. Se spunea că avusese mare noroc că cele trei coaste fracturate nu îi perforaseră nici un organ vital, iar ochiul nu fusese afectat câtuşi de puţin. Pe lângă nenumărate vânătăi, se mai alesese şi cu un hematom cerebral, care între timp se resorbise aproape complet, iar medicii îi dăduseră asigurări că durerile de cap vor trece şi ele cu totul, în cel mult câteva luni de zile.

În timpul acesta, Sebastian fusese sunat de toţi amicii şi colegii lui. Valentin împreună cu alţi doi băieţi din clasă încercaseră chiar să-l viziteze la spital, dar el refuzase să îi primească pe motiv că se simţea încă foarte slăbit şi nu era în stare să poarte o conversaţie. De fapt, îi era teamă că ar fi putut fi agresiv cu ei, pentru că, de când se întâmplase incidentul acela, fierberea lui interioară nu făcuse decât să crească fără oprire. Reuşise să se certe cu toate asistentele şi infirmierele care se ocupaseră de el în zilele acelea; cu doctorii refuza, din principiu, să vorbească. Greu îl suportase alături de el chiar şi pe tatăl său, care îl obosea peste măsură cu grija lui exagerată şi mulţumise în sinea sa lui Dumnezeu că reuşise să-şi convingă mama, plecată la lucru în Italia, că nu se întâmplase nimic cu adevărat grav şi deci nu avea nici un rost să se întoarcă în ţară.

*

Imediat după ce Sebastian intră în casă, tatăl lui se grăbi să-l invite la masă, cu un aer ciudat de stângaci.

„Sebi, ţi-am făcut o pui la cuptor şi prăjitura ta preferată... Lucky m-a asistat tot timpul, dar să ştii... a fost şi el cam trist în perioada asta... nu a vrut să mănânce mare lucru în lipsa ta..."

Sebastian privi în jos la motanul tărcat care i se freca de zor de picioare. Chiar el îl culesese de pe stradă cu doi ani în urmă - un cocoloş de-o palmă cu ochi albaştri care mieuna fără încetare - şi de atunci, era prietenul lui cel mai bun. Acum însă, realiză uimit că nu simţea nici o emoţie revăzându-l; culmea, nu se gândise nici măcar o dată la el în tot timpul internării în spital... Se aplecă totuşi un pic şi îl ciufuli uşor pe cap, după care îndreptă o privire confuză către tatăl său şi îi spuse grăbit:

„Am mâncat la spital, tată... sunt obosit acum. Trebuie neapărat să mă odihnesc. Ţine-l tu pe Lucky, te rog... nu vreau să intre cu mine în cameră."

Tatăl dădu din cap cu înţelegere şi, luând-o un pic înaintea lui, îi deschise uşa. În timp ce trecea prin dreptul său, lui Sebastian i se păru că are ochi plini de lacrimi, dar nici asta nu reuşi să-l emoţioneze. Închise repede uşa în urma lui şi strigă de dincolo.

„Noapte buna, tată... Ne vedem mâine dimineaţă!"

Se aşeză apoi cu grijă pe marginea patului şi deschise calculatorul. Messenger-ul, skype-ul şi email-ul erau pline de mesage necitite... Şterse metodic tot ce era nou, apoi, aşa îmbrăcat cum era, se întinse în pat şi se acoperi până sub bărbie cu plapuma şi cuvertura.

*

În câteva luni, statutul lui Sebastian în grupul său de prieteni se schimbă radical. După ce bătuse măr câţiva din pretendenţii neaveniţi ai fetelor din clasa lor şi, mai ales, după ce servise gratuit cu ţigări „speciale” pe toţi amicii săi, respectul acestora pentru el atinsese cote nemaipomenite.

La şcoală părea acelaşi, se îmbrăca modest, la fel ca înainte, nu încerca să atragă prin nimic atenţia... Cu toţii ştiau însă că Sebastian nu mai avea frică de nimeni. Acum nici un profesor nu şi-ar mai fi permis să îl ameninţe cu persecuţia pentru ideile lui originale, pentru că isprăvile lui erau bine cunoscute în toată şcoala.

Mulţi elevi credeau că băiatul înnebunise după cele întâmplate în parc, la începutul anului şcolar, dar nici unul dintre aceştia nu îl cunoştea personal. Cei care aveau privilegiul acesta erau atât de captivaţi de puternica lui personalitate, încât nu puteau decât să-l invidieze... sau să-l admire.

Majoritatea fetelor din clasa lui şi vreo duzină din cele alăturate, încercaseră zadarnic să i se bage sub piele. Sebastian părea cu totul imun la farmecele lor, lucru care îl făcea cu atât mai dorit; fetele ajunseseră la o competiţie pe faţă, iar băieţii făceau deja pariuri cu privire la şansele celor mai înzestrate, în vreme ce se străduiau să consoleze prieteneşte pe una sau alta dintre nefericite. Numai Valentin ştia însă că eroul era atras de una din colegele lor de clasă, o fată cuminte şi delicată, cu ochi de culoarea chihlimbarului, care păruse să îl aprecieze mult la începutul anului. În ultima vreme însă, atitudinea ei se schimbase cu totul şi ea părea atât de dezamăgită de Sebastian, încât îl evita în toate împrejurările. Îşi schimbase grupul de lucru, ca să nu colaboreze cu el la proiectul semestrial de chimie, nu participase la nici una din cele trei excursii ale clasei şi nici la ziua uneia dintre prietenele ei cele mai bune - la care, bineînţeles, fusese invitat şi Sebastian.

Şi poate chiar din cauza acestor respingeri înverşunate, băiatul începuse să se gândească din ce în ce mai mult la Zina. Trebuia să ajungă într-un fel la ea, dar era evident că la şcoală nu avea nici o şansă. Se hotărâ să comunice cu ea pe Internet şi pentru asta îşi creă o nouă identitate. Află cu uşurinţă datele fetei de la prietena unuia din amicii săi şi descoperi că era membră a unui site literar pe care îşi pusese o seamă de poezii. Prin urmare, se înscrise şi el acolo şi plasă câteva mici eseuri filozofice pe care le scrisese în ultimii doi ani, atunci când meditaţiile sale îl făcuseră să se simtă mai inspirat decât de obicei. Apoi făcu o seamă de comentarii elegante şi bine simţite la adresa poeziilor fetei şi aşa se descoperiră unul pe celălalt.

Două săptămâni mai târziu începuseră să comunice pe Messenger şi, în scurt timp, comunicarea lor deveni o nevoie zilnică. De regulă, când venea de la liceu direct acasă, Sebastian nu intra imediat pe Internet, de teamă să nu îi dea fetei de bănuit că ar putea avea acelaşi program la şcoală. Reuşise să evite subiectele legate de colegi şi profesori, dar fata aflase despre el că era de aceaşi vârstă cu ea şi mai aflase tot felul de lucruri interesante din istoria lui de viaţă, pe care nici unul dintre prietenii lui nu le ştiuseră vreodată.

În luna aprilie însă, după trei luni de comunicare intensă, Sebastian nu mai apăru deloc pe Messenger. Aceasta se petrecu imediat după ce băiatul primi de la tatăl lui vestea că Adina, fiica naşilor săi, care îi era ca o soră, murise pe neaşteptate, lovită de o maşină, în timp ce se întorcea acasă de la facultate.

*

Mai întâi refuzase să se ducă în casa naşilor săi, pentru că, spunea el... nu vroia câtuşi de puţin să şi-o amintească „astfel”... Două verişoare veniră însă după el acasă şi băiatul cedă destul de uşor, realizând că era şi de datoria lui să împartă cu familia Adinei imensa povară a pierderii sale.

Ajuns, în sfârşit, în faţa apartamentului naşilor, observă cu regret că uşa era deschisă. Încă mai simţea nevoia să fugă, dar cele două fete erau în spatele lui, aşa că trase adânc aer în piept... şi păşi înăuntru.

Cel dintâi lucru care îl zgudui fu chipul omului de lângă uşa bucătăriei. Îi era unchi, îl cunoştea de o viaţă şi totuşi, niciodată nu-l mai văzuse arătând în felul acela jalnic. Privirea lui era ca o implorare mută, de câine rănit, care aşteaptă cu ultimele sale forţe pe cineva care să îl salveze. Nu îl salută, nu îi strânse mâna, îl privi doar fix pentru câteva secunde şi apoi trecu mai departe. Câteva capete se întoarseră către el cu aceeaşi expresie dureroasă şi îi recunoscu pe toţi imediat… erau rude şi prieteni pe care nu îi întâlnise niciodată în altfel de ocazii decât fericite. În stânga, o uşă rămăsese deschisă şi înăuntru o descoperi pe naşa sa, ghemuită pe o canapea joasă, înconjurată de alte câteva femei care vobeau în şoaptă. Mama Adinei tăcea, cu mâinile strânse în poală, iar faţa ei lipsită de orice expresie era îndreptată spre podea, nelăsând deloc impresia că femeia ar fi fost în vreun fel conştientă de ce se întâmpla în jurul său. Era, dealtfel, singura care nu îi remarcase încă sosirea.

Sebastian păşi către ea şi i se aşeză la picioare. Lui însuşi i se părea că e mânuit de o forţă ciudată, care nu ţinea nici de voinţa sa, nici de o necesitate a trăirii. Era doar singurul lucru care-i trecuse prin minte să-l facă. Se strânse mai bine lângă femeia aceea pe care o iubise dintotdeauna ca pe o a doua mamă şi deodată, îi prinse amândouă mâinile şi le trase uşor spre faţa lui, pentru a i le săruta mai apoi pe rând, cu buzele sale uscate. Asta o smulse parcă din somn pe biata femeie. Întoarse puţin capul către Sebastian şi rosti parcă în transă, cu vocea ei blândă şi neînchipuit de copilăroasă: „Vezi mamă ce s-a întâmplat cu Adinuţa noastră?… Poţi să crezi?... Oh, Doamne... Adinuţa, Adinuţa!…”

Abia atunci îşi dădu seama Sebastian că, de fapt, preferase să se refugieze aici, să-şi afle un rost cât de mic într-o palidă consolare a celei care trăia în modul cel mai acut durerea acestei pierderi îngrozitoare, decât să contemple corpul prietenei sale şi astfel, să se confrunte direct, cu propria lui durere. Îi eliberă mâinile şi se ridică încet, îndreptându-se greoi spre camera alăturată.

Cât de mult şi-ar fi dorit atunci să nu facă niciodată paşii aceia!… Să pice fulgerat, pe loc, mai degrabă decât să ajungă să-i facă…Dar gata, faptul era împlinit. Se afla pe prag şi ochii îi căzură pe patul din mijlocul camerei. Simţi ceva ca o lovitură cunoscută în moalele capului, îi percepu unda de şoc străbătându-l de-a lungul corpului până în tălpi şi, odată cu ea, totul deveni negru în jur şi nu mai putu decât să se sprijine instinctiv de umărul unui prieten care se afla în imediata apropiere. Starea aceea dură numai câteva secunde, nu leşinase aşa cum se temuse, dar şocul avusese o asemenea virulenţă fizică încât multe minute după aceea, fu incapabil să mai gândească.

*

Tatăl lui Sebastian era disperat. De două săptămâni, băiatul se închidea în camera lui imediat după ce se întorcea de la şcoală şi nu mai ieşea până a doua zi dimineaţă. Slăbise teribil, dar nu se lăsa în nici un fel convins să mănânce, iar tatăl său nu putea decât să se asigure că băiatul avea destui bani la el încât să-şi ia ceva de-ale gurii în pauze sau după orele de şcoală. Ar fi vrut să-l ducă la un psihiatru sau măcar să-l facă să vorbească cu unul dintre prietenii lui... de vreme ce el, ca părinte, se dovedea cu totul neputincios să obţină de la copilul lui cea mai mică dovadă de bunăvoinţă.

După cincisprezece zile de la moartea Dinei, la întoarcerea lui Sebastian acasă, bietul părinte îşi pierdu cu totul răbdarea. Imediat după ce băiatul închise uşa camerei sale, şi o clipă doar înainte ca el să o încuie, tatăl său puse mâna pe clanţă şi, presând cu toată puterea, năvăli înăuntru. O scurtă privire de jur-împrejur îl lămuri că fiul său, care fusese întotdeauna un elev ordonat şi organizat, nu se mai îngrijea acum de nimic: calculatorul era îngropat sub haine, cărţile şi caietele de şcoală amestecate cu lecturile personale tronau în vrafuri pe parchetul dezgolit, draperiile trase pe jumătate, atârnau neglijent, smulse la margini din inelele galeriei. În cameră era un miros înăbuşitor de aer stătut, transpiraţie şi fum de ţigară. Nu era de mirare că până şi Lucky renunţase să îşi mai aştepte stăpânul în dreptul uşii.

„Sebastian, băiatule... ţi-ai pierdut de tot minţile!... De ce-mi faci asta, mă?... De ce, copil nerecunoscător?!”

Tânărul îl privi cu răceală, apoi se lăsă încet pe marginea patului, îşi scoase tacticos o ţigară din buzunarul sacoului şi o puse în colţul gurii. În clipa următoare, tatăl fu lângă el şi îl plesni puternic cu dosul palmei peste obraz.

„Eşti un prost, auzi?!" tună bărbatul. „Eşti cel mai mare prost pe care l-am întâlnit vreodată!"

Sebastian îi întoarse aceaşi privire tulbure, inexpresivă. Urme mari de degete i se conturau roşiatice pe figura emaciată.

„Dacă te simţi mai bine lovind pe cineva, îţi stau la dispoziţie!... Continuă, te rog... asta nu înseamnă absolut nimic pentru mine."

„Sebi..." începu tulburat bărbatul, „ Spune-mi, te rog... nu ţi-a fost suficient să vezi cu ochii tăi ce înseamnă pentru doi părinţi să piardă pe singurul lor copil?... Nu vezi cum ne-a afectat pe noi toţi?... Spune, băiatule..." vocea tatălui era aproape sugrumată de emoţie. „Vrei să ajungem şi eu şi maică-ta ca naşii tăi?... Chiar crezi... chiar poţi să crezi că nu te iubeşte nimeni pe lumea asta?!"

Băiatul lăsă brusc capul în jos şi atunci tatăl său veni şi se aşeză lângă el.

„Ce rost are, tată?" spuse deodată Sebastian, fără să îl privească.

Bărbatul oftă adânc şi apoi, cu cea mai mare delicateţe, îl cuprinse în braţe. Timp de vreo douăzeci de secunde, Sebastian se lăsă îmbrăţişat şi mângâiat ca o păpuşă moale de paie, apoi începu să plângă încet, înfundat şi îşi lăsă uşor capul pe umărul părintelui său.

„Tată... " şopti el cu mare greutate. „Nu-i aşa că nu se termină totul... acolo?... Există totuşi un rost... pentru vieţile noastre..."

„Eu unul am trăit mereu cu speranţa asta, Sebi..." răspunse printre lacrimi tatăl, mângâindu-l în continuare. „Ştii bine că sunt un om simplu... N-am citit prea multe şi nici n-am căutat să înţeleg lucrurile... dar, să ştii... ceva în inima mea mi-a spus mereu că nu poate să fie ăsta sfârşitul... Niciodată n-am putut să accept asta..."

„Tată... tu ai încercat să te rogi vreodată?" se interesă pe neaşteptate băiatul, desprinzându-se din îmbrăţişare. Bărbatul se arătă puţin stânjenit de întrebare.

„Când eram copil am încercat de multe ori, Sebi... dar, sincer, nu cred că mi-a ieşit cum ar fi trebuit vreodată..."

„Nu-i nimic, tată... pentru început, o să încerc eu să mă rog pentru amândoi... Ştii, mi-am adus aminte de un filozof care spunea că rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, dar îl schimbă pe acela care se roagă. Dacă Dumnezeu există, el o să mă audă... şi o să mă schimbe... Sunt convins, nu știu de ce, dar sunt convins că nu poate fi altfel!..."

Spre surprinderea sa, tatăl îl privea cu o expresie sinceră de respect şi admiraţie.

„Crezi că te ajută cu ceva să stau cu tine în timpul ăsta, fiule?..."

Băiatul zâmbi cu duioşie. Nu-şi amintea ca părintele lui să mai fi folosit vreodată cu el apelativul acesta. Dar poate că şi el realiza că acesta era, de fapt, sfârşitul copilăriei sale.

„Mă ajută dacă mănânc întâi ceva împreună cu tine, tată. Dau drumul la geam şi dup-aia vin în bucătărie să pregătim ceva... ok?... Rugăciunea se spune cel mai degrabă înainte de culcare, din câte îmi aduc eu aminte..."

*

Sebastian nu se gândise niciodată că o simplă rugăciune, o cerere spontană de sprijin şi îndrumare, poate să-l facă pe acela care se roagă să plângă în hohote... Şi totuşi, imaginându-se înaintea unei fiinţe supreme, atotştiitoare şi omnipotente, se simţise atât de mic, de neputincios, atât de tributar tuturor greşelilor şi obişnuinţelor sale... şi, în acelaşi timp, atât de îndreptăţit să fie ajutat,

înţeles şi iubit... încât, copleşit de emoţie, nu mai putu să formuleze nici un fel de discurs. În timp ce plângea, se gândi că, probabil, şi această primă rugăciune a lui este ratată, asemeni acelora copilăreşti ale tatălui său. Pe neaşteptate însă, când plânsul încetă, conştientiză că se simţea, într-un fel ciudat, mulţumit... deşi, în acelaşi timp, epuizat în fiecare fibră a corpului. Adormi buştean, înainte să îşi mai facă alte gânduri.

Peste noapte, Sebastian o visă pentru prima dată pe Adina. Şedea pe o băncuţă de lemn, într-o poiană de munte însorită, iar băiatul, recunoscând-o, se apropie imediat de ea şi i se aşeză alături.

Îşi amintea foarte clar că e moartă, dar felul în care o percepea în clipele acelea îl umplu de uimire. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni scurţi roşii şi cu un tricou alb, o costumaţie pe care o purtase nu o dată în excursiile din ultimii ani. O vedea însă respirând, îi urmărea cu atenţie fiecare tresărire a muşchilor feţei, îi privea braţul şi mâna în lumina aceea plăcută... şi totul, fiecare detaliu şi mişcare a corpului său arătau clar că ea era perfect vie... de fapt, parcă chiar mai vie ca niciodată. Îi atinse faţa şi simţi foarte clar densitatea plăcută, cunoscută, a pielii sale. Un sentiment nemaipomenit de fericire îl inundă brusc, cu toate că nu înţelegea deloc unde se afla şi cum de această întâlnire era posibilă.

„Te mai îndoieşti acum că trăiesc?" îl întrebă fata chicotind veselă.

„Adina... mi-e imposibil să mă îndoiesc... dar, nu ştiu... e parcă prea frumos aici, iar tu..." bâigui confuz băiatul.

„Sunt parcă prea vie, nu-i aşa?"... continuă fata şi, privind la figura uluită a lui Sebastian, izbucni în râs.

„Să nu-mi zici că poţi să-mi citeşti şi gândurile, te rog..." adăugă el şi mai încurcat. "Am mai auzit eu poveşti din-astea..."

„Mai aveai o întrebare pentru mine, nu-i aşa, Sebi?" se interesă fata, dintr-o dată serioasă.

Băiatul confirmă nerăbdător. „Răspunde-mi atunci, dacă tot te lauzi că ştii ce-am în minte..."

„Eşti aici pentru că ţi-ai dorit din toată inima să mă mai întâlneşti încă o dată. Ei bine, iată că ţi s-a îngăduit asta... Tot ce vezi în jurul nostru e locul meu, înţelegi?... Să nu îţi faci nici un fel de griji pentru mine. Am deja câţiva buni prieteni lângă mine şi am aflat de la ei că o să locuiesc o vreme aici, după care o să mă duc în altă parte."

Dina păru deodată cuprinsă de o nostalgie neaşteptată... era o expresie foarte personală a ei, pe care Sebastian n-o mai întâlnise la nimeni altcineva. „Uită-te puţin la soarele acela, Sebi... Simţi forţa cu care ne atrage?"

Sebastian întoarse privirea spre soare şi se trezi dintr-o dată, pur şi simplu, sorbit ca de o pâlnie gigantică. Imaginea astrului îi acoperi toată percepţia, însă lumina lui aurie era cât se poate de blândă şi de plăcută, astfel că nu îi forţă deloc vederea. Imediat după ce realiză lucrul acesta, se trezi singur, în patul lui de acasă.

Mai întâi fu teribil de frustrat că visul se terminase. Vroia neapărat să se întoarcă lângă Dina, în poiana aceea minunată. Cu siguranţă că erau multe lucruri importante pe care ea i le-ar mai fi destăinuit dacă ar fi rămas împreună. Timp de mai bine de-o oră se chinui să adoarmă la loc, încercând să păstreze cât mai proaspătă starea de spirit şi imaginile visului. Când realiză, în sfârşit, că nu mai poate să doarmă deloc, se ridică din pat, se îmbrăcă repede şi plecă din casă.

*

Mergând pe străduţele de lângă bloc şi mai apoi pe cele două bulevarde care duceau la parc, Sebastian nu întâlni pe nimeni. La ora 3 noaptea, în orăşelul lor liniştit de provincie, traficul era

aproape inexistent; la un moment dat, un taxi se opri în dreptul lui şi şoferul îl întrebă dacă nu are nevoie de o cursă.

„Mulţumesc, nu de data asta...” îi zâmbi recunoscător băiatul. „Vă doresc multă fericire şi sănătate!”

Şoferul îl privi curios. Puştiul ăsta era fie cam sărac cu duhul, fie venea de la vreo petrecere şi luase ceva la bord ca să se binedispună.

„Eşti sigur că nu vrei să te duc acasă, tinere?... Te simţi bine?” insistă el preocupat, căci era un om de treabă care pentru nimic în lume nu şi-ar fi dorit să se ştie cu conştiinţa încărcată.

„Mă simt mai bine ca niciodată!” răspunse băiatul vesel, apoi îi făcu cu mâna şi intră în parc pe intrarea principală.

Se duse direct la lac şi se aşeză pe marginea sa betonată. Era o noapte caldă de mai, aşa că îi trecu imediat prin cap să încerce apa. Îşi dădu jos adidaşii şi îşi întinse uşor picioarele deasupra malului; odată ce atinse însă suprafaţa calmă a lacului, ştiu că nu putea să se mulţumească doar cu atâta...

Sebastian făcu, fără grabă, un tur înot al lacului, apoi, uşor obosit, se întoarse cu faţa în sus. Plutea acum cu ochii la cerul încărcat de stele şi, dintr-o dată, fu copleşit de sentimentul că nimic nu îl mai poate atinge. Era evident că întreg universul funcţiona cu o perfecţiune infinită şi imposibil de conceput, pentru ca fiinţa umană să existe... El nu era capabil să-şi supună nici una din forţele pământului, ale focului, ale cerului sau ale apei... dar nici nu era nevoie să şi le supună, pentru că ele toate lucrau împreună, cu o grijă şi o inteligenţă uluitoare, astfel încât el să poată fi acolo, în clipele acelea... să fie în viaţă şi să se bucure de viaţă. Aici sau de partea cealaltă - aşa cum îi arătase Adina în noaptea aceea - forţele creaţiei aveau întotdeauna misiunea de a susţine delicata existenţă a omului... Şi atunci... putea fi oare universul acesta altceva decât lucrarea unui creator plin de compasiune şi înţelegere?... Putea fi vreun rost în toate cele create, care să nu fie legat de eterna iubire a creatorului?

Vrăjit de binecunoscuta sa voce interioară, pe care n-o mai auzise deloc din ziua în care trecerea sa prin acelaşi parc în care se afla acum îi schimbase viaţa, Sebastian nu mai simţea nici atingerea apei, nici cea a aerului... Lipsit parcă de orice corporalitate, plutea fericit printre stelele nenumărate, realizând cu o uimire bucuroasă că tocmai în această supunere şi împăcare a sufletului cu tot ce îl înconjoară, se află şi cea mai mare eliberare cu putinţă. Se simţea pentru prima dată integrat cu toată accepţiunea inimii sale în acest infinit univers al creaţiei şi iată că universul îi pătrundea în interior, luminându-l cu o putere fantastică. Vocea aceea misterioasă îl asigură că într-o astfel de stare, nimic din ce se află în armonie cu legile de fiinţare ale naturii, nu ar putea fi pentru el o realizare imposibilă.

Pe urmele ideii, mintea dădu primul ei semn de îndoială, căci judecând raţional, o asemenea ipoteză îi apărea cu totul fantastică. Privirea îi alunecă de la stele spre linia orizontului, iar câteva clipe mai târziu, începu din nou să-şi perceapă trupul. Apa i se păru un pic rece, iar boarea care adia deasupra lacului îl înfrigură şi mai tare, forţându-l să se mişte. Se întoarse imediat la verticală şi înotă cu mişcări energice către mal.

Ţipetele unor păsări de noapte îi atraseră mai întâi atenţia, apoi foşnetul discret al stejarilor, apoi plescăitul câtorva peşti care urcaseră la suprafaţa lacului. Simfonia începuse, deci, încă o dată... de data aceasta însă, cu o armonie şi o majestate şi o complexitate misterioasă care îl înduioşară până la lacrimi. Şi totuşi, nimic nu era schimbat din tot ceea ce îi oferea lumea şi viaţa.

Numai el era cel schimbat.... El, cel care se rugase.

*

Sebastian ajunse la capătul coridorului şi, când întoarse privirea spre stânga, o văzu. Fata stătea înaintea unei ferestre, privind visătoare afară. Dumnezeule… teama îl copleşi într-o clipă şi se trase înapoi cu o viteză fulgerătoare. Nu îl văzuse, deci putea să se întoarcă şi să se plimbe în continuare prin restul clădirii, ca şi cum nimic nu se întâmplase… sau, desigur, putea să se ducă spre ea, prefăcându-se că încearcă încă să îşi găsească colegii. Dar să meargă înainte pe coridorul pustiu, iar ea, auzindu-i paşii, să se întoarcă spre el şi să îl privească… într-un fel ciudat să îl privească, de vreme ce acum ştia că tocmai el era acel partener secret de discuţii care, din motive pur egoiste, o lăsase baltă de mai bine de două săptămâni...

„Sebi, ce faci... nu cobori odată la baschet?" răsună deodată pe culoar vocea veselă a lui Valentin.

Băiatul tresări ca ars şi îi făcu în grabă un semn afirmativ prietenului său, după care întoarse privirea jenat către fată. Ea se desprinsese de pervaz şi acum se uita fix la el cu o expresie foarte serioasă. Sebastian o luă înainte cu paşi automaţi şi se opri la vreo doi metri de fată, încercând jenat să îi zâmbească.

„Zina, ştii... vroiam de fapt să-ţi spun că înţeleg foarte bine dacă te hotărăşti să nu mai ai nimic de-a face cu mine. Am fost un idiot tot timpul ăsta, ţi-am zis şi aseară..."

„Iar eu ţi-am zis că o să-ţi dau un răspuns astăzi... nu-i aşa Sebi?" îl întrerupse fata, vizibil emoţionată.

„Da... dar dacă nu eşti sigură... nu trebuie să te grăbeşti... Poate mai vorbim peste un timp şi..."

„Şi crezi că "Peste un timp" o să capăt mai multă încredere în tine?" îl provocă Zina.

Sebastian roşi până în vârful urechilor. Iată că, de ce îi fusese teamă, tot nu scăpase.

„De fapt... chiar obişnuiam să fiu un om de încredere... şi pentru familia mea, şi pentru prieteni... Şi ştiu foarte clar că pot fi din nou... Nu vreau să crezi că încerc să te vrăjesc cu promisiuni, dar... asta e... asta e tot ce pot să-ţi spun..."

Fata ezită încurcată vreme de câteva secunde, apoi îşi făcu încă o dată curaj şi îl privi în faţă.

„Sebi... de ce ţii tu să vorbeşti cu mine? Poţi să îmi răspunzi sincer la asta?... E tot ce îmi trebuie ca să iau o hotărâre."

„Se pare că vrei să pui numai tu întrebările astăzi, Zina..." răspunse băiatul, surâzând ceva mai destins. „Dar, ca să îţi răspund, am şi eu nevoie să te întreb o mică chestie..."

„Întreabă-mă... dacă asta e important pentru tine..." îl încurajă ea.

„Mai ţii minte anul trecut în excursie... atunci când am stat alături în maşină şi ţi-am povestit visul acela în care zburam peste curtea liceului suspendat de o imensă coardă elastică?... Şi coarda aia s-a rupt la un moment dat, dar eu, în loc să cad, am continuat să plutesc..."

„Desigur..." zâmbi fata... "Iar eu ţi-am povestit apoi visul acela al meu în care învăţasem singură să zbor... Descoperisem nişte reguli de concentrare... îmi foloseam numai voinţa şi puterea gândului..."

„Exact, erau nişte reguli simple, dar tu mi-ai spus că atunci când te-ai trezit, ţi-ai dat seama că le uitaseşi pe toate..." adăugă preocupat Sebastian.

„Oh, tu chiar îţi aminteşti povestea aia!..." exclamă Zina, plăcut surprinsă, însă o clipă mai târziu se încruntă uşor. „Totuşi, nu văd ce legătură are asta cu întrebarea pe care ţi-am pus-o..."

„Păi, asta e... eu ştiu care e calea ce trebuie urmată pentru a descoperi regulile zborului..." spuse băiatul gânditor. "Nu e greu, dar e chiar periculos să o urmezi singur..."

Fata de-abia se abţinea să nu pufnească în râs.

„Hei, parcă ziceai ceva de vrăjeală... şi era cât pe ce să te cred mai înainte!...”

„Îmi dau seama şi eu că pare o vrăjeală... dar chiar nu glumesc deloc, de data asta...” insistă Sebastian cu gravitate. “Nu pot decât să îţi promit că nu peste mult timp o să înţelegi foarte clar ce vreau să spun...”

„Bine, atunci... Să zicem că aş fi dispusă să intru în jocul tău, Sebi... Ce ar trebui să fac ca să descopăr împreună cu tine regulile zborului?”

„Nimic deosebit... Să vorbeşti cu mine. Să nu te îndoieşti de sinceritatea mea, decât dacă îţi dau motive pentru asta...”

„Atâta doar... şi dintr-o dată o să descoperim regulile!...” zâmbi neîncrezătoare fata.

Sebastian coborî privirea pentru câteva clipe, dar apoi o ridică surâzând şi vorbi fixând-o cu intensitate.

„Zborul, ca şi visul... fac parte din viaţa noastră, Zina. Eu am aflat că atunci când eşti fericit, chiar zbori şi visezi şi...”

„Şi...?” se auzi, ca un ecou, o şoaptă tremurătoare.

Lui Sebastian îi veni dintr-o dată să o ia în braţe şi să o strângă la piept cu toată puterea, dar vocea aceea din adânc îi dădu de ştire că era prea devreme pentru asta. Dar oare nu putea fi şi privirea o formă de îmbrăţişare?

„Şi?” întrebă din nou fata, iar de data aceasta insistenţa ei nu avea de-a face cu altceva decât cu nevoia de a auzi vocea băiatului.

Complet ameţit, el rămase câteva clipe în aşteptarea cuvintelor izvorâte din adâncurile inimii sale.

„Şi... simplu... îţi dai seama că eşti creat pentru asta.”

DACĂ ÎNGERUL AR CÂŞTIGA BĂTĂLIA CU DEMONUL

Singură în sufrageria casei sale, Maia şedea pe jos în faţa mai multor albume de fotografii. Luă unul din ele şi îl privi cu atenţie vreme de câteva minute fără să îl deschidă, până ce mâna cu care-l susţinea începu să tremure uşor. Atunci îl puse la loc pe covor, după care se ridică şi trecu în camera ei. Porni nerăbdătoare calculatorul. În folderul "Personale" avea toate scrisorile, mesajele, conversaţiile cu el... chiar şi poemele... Îl deschise şi căută cea mai veche conversaţie. Of, Doamne... oare cum începuse totul?... Simţea nevoia să găsească ceva care să o ajute să înţeleagă...

Ştia însă foarte bine că totul începuse înainte de prima lor conversaţie.

*

Din prima clipă în care privirea îi căzuse apsupra lui, Maia fusese încercată de o senzaţie irezistibilă de atracţie, pe care nicicând nu ar fi crezut-o posibilă la prima vedere. El stătea la calculator în oficiul acela larg, în care mai lucrau vreo duzină de tineri, programatori şi designeri, şi ea îl observă de cum făcu primul pas înăuntru. Avea ochi albaştri şi trăsături minunat de armonioase şi fine, dar nu atât chipul lui neobişnuit de frumos, cât aerul lui solitar, gânditor şi uşor melancolic fu cel care o tulbură pe Maia. Ea trecu pe lângă scaunul său, neobservată, împreună cu responsabila de resurse umane şi apoi, fu prezentată directorului companiei, care îşi avea biroul în aceaşi încăpere.

Acesta tocmai începuse să îi descrie unul din produsele companiei pe care ea urma să îl promoveze în calitatea ei de specialist marketing, când tânărul care îi atrăsese atenţia se apropie de ei şi, după ce o salută scurt, îi ceru directorului câteva lămuriri tehnice, pasămite urgente. Maia fu mai întâi impresionată de statura lui înaltă şi atletică, însă această nouă emoţie estetică păli repede. Băiatul acela nu numai că nu se scuzase pentru că le întrerupsese discuţia, dar, pe deasupra, în vreme ce directorul îi dădea lămuririle cerute, îşi permisese să o măsoare cu tupeu, de sus până jos şi apoi să o privească fix în ochi, fără măcar să îi zâmbească. Maia se simţise cântărită fără scrupule de acest tinerel ciudat, care părea revoltător de sigur de statutul lui masculin, aşa că, în pofida atracţiei iniţiale, hotărâ rapid că nu merită din partea ei nici un dram de atenţie.

*

Maia se despărţise în urmă cu jumătate de an de prietenul său. Fuseseră împreună aproape nouă ani, dar relaţia îi adusese de o sută de ori mai multă nefericire, decât fericire. De fapt, dacă nu ar fi avut acel stil păgubos de a amâna foarte mult sfârşitul pe care inima ei i-l indica drept inevitabil, probabil că ar fi sfârşit lucrurile cu şase ani înainte, atunci când descoperise un jurnal în care prietenul ei mărturisea foarte limpede că nu o iubeşte şi nici nu o iubise vreodată. În orice caz, în pofida aşteptărilor familiei şi ale prietenilor, după mai multe încercări eşuate de separare, reuşise în sfârşit să se rupă de omul acela şi acum, locuind din nou cu părinţii săi, îşi redobândise pacea sufletească şi acel sentiment reconfortant al identităţii, pe care la un moment dat îl crezuse pierdut pentru totdeauna. Desigur, la cei treizeci şi trei de ani ai săi nu îşi dorea câtuşi de puţin să rămână singură, dar era deocamdată mulţumită de noua ei viaţă. Slujba se arăta interesantă şi îi adusese o nouă şi bună prietenă; începuse facultatea de filozofie, un lucru pe care şi-l dorise de mult, şi era încântată că putea, în sfârşit, să studieze sistematic subiecte care i se păreau de cea mai mare importanţă. Spera ca la sfârşitul facultăţii să-şi poată găsi un post de asistentă şi să înceapă astfel o carieră universitară. Să

scrie şi să predea studenţilor - nu găsea nimic mai potrivit pentru ea în continuare... şi, aşa cum se arătau deocamdată lucrurile, avea toate şansele să îşi împlinească visul.

Pacea Maiei nu avea să fie însă de lungă durată.

Mai întâi a fost întâmplarea că Beti, noua ei colaboratoare şi prietenă, era într-un grup de amici din care făcea parte şi băiatul acela cu care Maia îşi promisese să nu aibă nimic de-a face. Din primele zile de lucru ale Maiei la compania aceea de software, tânărul îşi făcuse un obicei din a-şi petrece pauzele împreună cu ele. Îşi găsea întotdeauna câte ceva important s-o întrebe şi, într-adevăr, părea să aibă ochi numai pentru ea. Chiar şi în timpul lucrului, Maia îl surprindea privind deseori în direcţia sa, dar cum nu vroia să îl încurajeze cu nimic, se ferea să îi dea vreun semn că realizează ce se întâmplă.

Într-una din dimineţi, Maia lipsi câteva ore de la servici din cauza facultăţii, iar când se întoarse, află de la Beti că Emi, „prietenul" lor comun, îi disperase pe toţi cei din grup cu întrebări legate de ea.

„Eu nu ştiu ce are băiatul ăsta cu tine... da´ îţi spun că intrase în fibrilaţie din cauză că nu mai apăreai..." îi şopti ea misterioasă. O oră mai târziu, în vreme ce toată lumea muncea concentrată în birou, Emi se întoarse brusc cu spatele la calculator, iar vocea lui profundă şi joasă răsună puternică, atrăgând atenţia tuturora:

„Maia... nu vrei să-mi dai şi mie numărul tău de telefon?"

Fata înţepeni pentru câteva secunde, apoi, stăpânindu-se să privească în jur, emise un zâmbet chinuit. El o privea însă fix în ochi, cu un aer de nerăbdare.

„Bine, bine... ţi-l dau, nici o problemă..." răspunse ea, încercând un ton cât mai impersonal.

În clipa următoare, Emi fu lângă ea, cu mobilul în mână.

„Aşa... cum spuneai?"

*

Vreme de două luni, Emi continuă să îşi petreacă toate pauzele împreună cu Maia. Vorbeau despre orice, aşa că la un moment dat ajunseră amândoi să povestească ceva şi despre relaţiile lor. Maia fu prima care mărturisi că era singură de jumătate de an şi că, înainte de asta, avusese o relaţie lungă şi dificilă, care eşuase complet după multe tergiversări. Emi adăugă că şi el avusese o relaţie de doi ani cu o fată din oraşul în care se născuse, care avusese aceaşi soartă.

„Îmi pare rău să aud de asemenea lucruri..." şopti Maia, gânditoare. Acum îşi explica mai bine, de ce părea el atât de trist şi însingurat. Venise să studieze în oraşul ăsta, îşi găsise de lucru, dar nu reuşise nici să păstreze prea bine legătura cu cei de acasă, nici să prindă rădăcini în noul mediu.

„Oricum, eşti tânăr... or să apară şi alte ocazii pentru tine... Câţi ani ziceai că ai?" întrebă curioasă Maia, cedând primului său impuls de curiozitate.

„Păi, douăzeci şi unu... Nu ştiai că sunt student în anul 3 la automatică?" zâmbi el dezinvolt.

Maiei i se păru că tocmai a primit o lovitură de ciocan în moalele capului. Se stăpâni cu mare dificultate...

„Nu... Ştiam că eşti unul din cei mai experimentaţi programatori... Am fost aproape sigură că ai în jur de douăzeci şi cinci..."

„Uau... aşa de bătrân par?" surâse el, dintr-o dată, bine dispus. Maia, în schimb, îşi simţea deja inima cuprinsă de o gheară îngheţată.

„Dar tu ştii câţi ani am eu?..." întrebă ea fără vlagă.

„Vreo douăzeci şi patru, nu-i aşa?”

„Douăzeci şi patru...” zâmbi amar Maia. „Atâţia aveam când am început relaţia cu ultimul meu prieten...”

„Pe bune?... Nu glumeşti?” o chestionă Emi uimit. „Tu chiar vrei să-mi spui că ai vreo treizeci şi trei...”

„În câteva luni, treizeci şi patru,” punctă hotărât Maia. „Oricum... sper că asta n-o să-ţi sporească aşa de tare respectul pentru mine, încât să nu mai putem sta de vorbă...”

„Ţi-ai găsit... la mine, respectul...” spuse râzând băiatul. “Hai să mergem jos, pauza e de mult terminată.”

*

Nu numai că Emi nu se arătă speriat de aceste destăinuiri ale Maiei, dar, după câteva zile, începu să o conducă acasă, lucru care deveni imediat pentru el, un obicei de nestrămutat. Vorbeau tot drumul, se opreau uneori prin parcuri sau îşi cumpărau câte ceva de mâncare unul altuia. Când ajungeau în faţa casei părinţilor Maiei, băiatul se înnegura brusc şi o întreba cu tristeţe.

„Chiar pleci?... Şi pe mine cui mă laşi?... Ce o să fac eu tot restul zilei?”

Maiei i se strângea inima de fiecare dată când îl auzea vorbind astfel. O dată chiar încercă să lămurească puţin lucrurile.

„Emi... ce-s întrebările astea?... O să faci ce faci tu de obicei... ce făceai şi înainte să mă cunoşti pe mine...”

„Tu nu înţelegi, Maia...” oftă Emi, plecând privirea. “Înainte de tine... totul era altfel.”

*

Maia nu-şi mai amintea cum ajunsese să studieze pe Internet fenomenul „age-gap relations”. Ştia că astfel de legături de cuplu, în care bărbatul era cu cel puţin zece ani mai tânăr decât femeia, se întâlneau mai des în vest şi vroia să ştie, nu doar că sunt posibile, ci şi la ce s-ar putea aştepta în cazul în care ar fi cedat tentaţiei. Ea nu îşi amintea decât vreo câteva istorii şi filme triste în care era vorba de nişte mari iubiri, terminate întotdeauna printr-o rupere iremediabilă, care îi lăsa cu inima sfâşiată pe amândoi curajoşii care încălcaseră obiceiurile şi aşteptările fireşti ale societăţii.

Ce găsi ea pe câteva site-uri pe care scriau oameni implicaţi în asemenea relaţii avu însă darul să o bucure şi să o liniştească... Rareori citise lucruri atât de frumoase despre iubire, ca într-unele din istoriile unor îndrăgostiţi care sfidaseră fără ezitare diferenţa de vârstă dintre ei. E drept că asemenea relaţii puneau mai multe probleme pe termen lung, dar când bărbatul nu ar fi dat un an cu aleasa lui vârstnică, pentru zece cu orice tânără care să corespundă, din toate punctele de vedere, aşteptărilor părinţilor şi prietenilor săi, şi când această femeie trecută prin viaţă, renunţa la orice prejudecată şi speranţă de securitate, pentru a savura ficare clipă alături de cel pe care sufletul ei îl recunoştea drept cel aşteptat atâta vreme... ei bine, nimeni nu-şi putea aroga vreun drept moral să îi condamne. Maia află şi că nu toate relaţiile de acest fel se termină prin rupere; ca şi în cazul în care bărbatul era mai în vârstă, existau destule asemenea cupluri care rămâneau alături până la moarte. Ei nu îi era teamă de moarte, pentru că era o adeptă convinsă a antroposofiei steineriene, dar îi era tare neplăcut gândul la bătrâneţe, la slăbiciunile şi urâţenia şi dependenţele cu care aceasta îi chinuie pe oameni. Nu ar fi vrut ca un om încă tânăr să fie martorul permanent al decrepitudinii sale, să joace pentru ea rolul unui baston de sprijin al ultimilor săi paşi în viaţă. Şi totuşi... ce garanţii avea că o să-şi trăiască bătrâneţea, ce garanţii erau pentru oricine că o să mai apuce ziua de mâine?... Auzise atâtea poveşti adevărate cu oameni tineri care muriseră înainte de vreme, unii de-abia căsătoriţi, cu copii mici, alţii tocmai

pregătindu-se să se căsătorească, alţii fără să fi gustat măcar din deliciile iubirii... Într-adevăr, ştia oare cineva cât timp îi este rezervat lui sau celui iubit de el pe lumea aceasta?...

Ea nu ştia decât un singur lucru cu claritate. Că poţi alege pentru sau în contra iubirii pe care o simţi în inima ta. Iar până atunci, nu alesese în contra, niciodată...

*

Emi se plimba la etajul superior al clădirii, care era încă în construcţie, pe rolele unuia dintre prietenii săi. Nu mai făcuse asta niciodată, aşa că acum aluneca încordat şi stângaci, teribil de preocupat să nu cadă. După câteva ture, Maia, care îl admira surâzătoare de pe margine, întinse pe neaşteptate braţul şi, în timp ce Emi trecea prin dreptul său, îl mângâie uşurel pe faţă. El nu spuse nimic, dar după ce se întoarse la biroul său, care acum era la acest etaj, îi scrise imediat pe Messenger:

„Chestia aia pe care ai făcut-o când eram pe role..."

„Recunosc..." răspunse ea, misterioasă

„Vroiam să-ţi spun că mi-a plăcut mult de tot..."

„Aşa... şi?... Ai ceva de dat la shimb?" întrebă Maia, uluită de propriul ei curaj.

„Da, am... spune-mi numai ce vrei."

Maiei i se păru că visează, deja... În vis însă, inima nu i-ar fi bătut să-i spargă pieptul...

„Doar o îmbrăţişare, băieţel... Ai asta pentru mine?"

„Vino sus şi ia-ţi-o singură..." răspunse el, fără nici o ezitare.

Femeia se ridică încet de la birou. Orice gând îi pierise deodată şi se trezi urcând automat scara până la etaj. Intră în micul birou al lui Emi şi observă, mai întâi, cu uşurare că era singur; colegul şi prietenul lui nu se întorsese încă din pauză. El părea însă foarte preocupat, scriind de zor la bucata lui de cod şi nu dădu nici un semn că i-ar fi observat intrarea.

„Sunt aici..." rosti ea cu o voce uşor răguşită.

„Aha... ai venit deci," răspunse el necrezut de calm. Se ridică apoi, fără grabă, de la calculator, făcu zâmbind doi paşi către ea şi o luă, fără nici un alt cuvânt, cu mare blândeţe, în braţe. Câteva secunde mai apoi, o strânse însă atât de tare la piept, încât Maiei i se păru că o să leşine.

Era încă ameţită când se aşeză din nou la calculatorul ei şi observă imediat ultimul mesaj al lui Emi.

„Nu ştiu pentru cine a fost cadoul ăsta..." scria el.

„De ce spui asta?" întrebă Maia nedumerită.

„Cred că a fost pentru mine, mai mult decât pentru tine. Aş fi vrut să nu se mai termine niciodată..."

Şi totuşi... parcă nici atunci nu începuse relaţia lor. Maia se gândi încă o dată cu atenţie. Nici după ce merseseră atunci la teatru şi el o luase de mână şi parcă nici măcar după ce el stătuse cu capul în poala ei, pe o bancă, iar ea îl mângâiase până când fusese convinsă că a adormit şi îi dăruise apoi prima ei îmbrăţişare de dragoste. Îşi amintea cum îi trecuse atunci prin minte... „băiatul ăsta chiar nu a ştiut până acum ce înseamnă o îmbrăţişare adevărată..."

Da... relaţia lor începuse, de fapt, într-o noapte de mai în care Emi venise să o întânească în micul părculeţ cu fântână arteziană din faţa casei părinţilor. La 12 şi jumătate ea se strecurase cu grijă

afară din casă şi traversase străduţa care o despărţea de parc. El o aştepta deja pe partea cealaltă. Avea un tricou simpatic cu doi dalmaţieni mititei care mâncau amândoi din acelaşi blid. Sub desen scria cu litere mari "That´s my lucky day!"... Nu-şi mai amintea câte ore petrecuseră împreună în locul acela. La un moment dat plecaseră către un alt părculeţ cu jocuri pentru copii şi se dăduseră în leagăne, iar la întoarcere el o săltase pe umeri şi o adusese înapoi cu capul în jos, ca pe o pradă de vânătoare, ceea ce o făcuse să râdă în hohote. Spre sfârşit, se retrăseseră în scara blocului şi acolo vorbiseră multă vreme şoptit, obraz lângă obraz, în vreme ce el o ţinea strâns în braţe. La un moment dat, Maia auzi uşa apartamentului părinţilor deschizându-se cu zgomot, apoi vocea îngrijorată a tatălui ei şi pe scară se făcu deodată lumină. Speriată, îl conduse pe Emi la intrare şi, după un ultim sărut, îl lăsă să plece.

Părinţii Maiei au aflat chiar în acea noapte de Emi, dar nu au putut accepta relaţia lor. De aceea, Maia s-a mutat înapoi în apartamentul ei, după mai puţin de un an de când plecase de acolo, separându-se de fostul ei prieten. Între timp, şi acesta se mutase în casa mamei sale, aşa că acum apartamentul era liber şi, până la ultimele evenimente, cu toţii se gândeau să îl închirieze pentru o vreme. Ea nu îşi propusese să locuiască cu Emi acolo, dar vroia neapărat să se separe de ai săi, pentru ca programul ei de viaţă să nu mai provoace discordie în familie.

În timpul sesiunii comune de examene, Emi rămăsese la ea aproape în fiecare noapte. Nici ea nu îşi dădea seama cum reuşise să facă tuturor examenelor, şi pe deasupra, cu note cât se poate de rezonabile, în condiţiile în care cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea împreună cu el şi nu dormea niciodată mai mult de patru ore pe noapte. Pe Emi nu-l prea trăgea aţa la studiu, iar Maia nu reuşi să afle care era, cu adevărat, situaţia sa la facultate. Ceea ce reuşi însă să afle destul de repede, fu faptul că relaţia lui cu fata din oraşul său natal, fosta lui prietenă, cum o considerase până atunci Maia, nu era nici pe departe încheiată. În fiecare week-end, Emi pleca acasă şi, bineînţeles, îşi petrecea o bună parte din timp alături de fata aceea care tocmai terminase liceul. Dumnezeule... când Maia se gândea că între ea şi prietena lui Emi erau şaisprezece ani, i se punea întotdeauna un nod în gât. Evident că încercă în multe feluri să îl determine să ia o decizie. Se arată mai întâi răbdătoare, apoi uşor frustrată, dar când el îi propuse să meargă acasă împreună cu el şi să se lase prezentată fetei drept "O colegă de servici", de-a dreptul revoltată. Cum oare putea să îi propună un lucru atât de aberant? Chiar nu-şi dădea seama că s-ar fi simţit oribil?!... Indiferent, că îşi dădea sau nu seama, lui Emi părea prea puţin să îi pese.

Maiei nu-i fu deloc uşor, dar începu să realizeze că în pofida faptului că tânărul îşi petrecea toată săptămâna cu ea, din perspectiva lui, întotdeauna inflexibilă, cealaltă era mai îndreptăţită să păstreze relaţia cu el. Ea dăduse examen simultan la o facultate din oraşul ei şi la aceaşi facultate la care era înscris Emi, iar el o anunţase despre asta pe Maia, sfătuind-o uşor ironic să se roage ca fata să nu intre la facultatea lui. Maia nu îl ascultă, dar începu, în schimb, să se roage din când în când de el să o părăsească... pentru că îşi dădea seama că ei îi era peste puteri să renunţe la el. Emi îi arată însă foarte clar că nu avea nici cea mai mică intenţie de a întrerupe legătura lor; în plus, pentru a o convinge, făcu planuri de vacanţă împreună cu ea şi asta, într-adevăr, mai uşură un pic povara din inima Maiei.

Cu două zile înainte de plănuita plecare la munte, Emi o anunţă însă că cealaltă prietenă descoperise intenţiile sale de plecare şi vroia neapărat să meargă cu el. Se îndreptau către casă când Maia află vestea aceasta şi, dintr-o dată, se simţi atât de lovită, încât simţi nevoia să se aşeze pe o bancă din apropiere. Emi i se aşeză şi el alături şi atunci ea îi îmbrăţişă genunchii şi începu să plângă înfundat, fără să sinchisească deloc de cei care ar fi putut-o vedea şi, eventual, recunoaşte în postura aceasta. O jumătate de oră mai târziu, încă mai plângea în braţele lui Emi, în vreme ce el o mângâia neputincios pe faţă.

Desigur, asta nu îi schimbă însă cu nimic hotărârea. Iubita cea tânără se duse împreună cu el şi la munte şi la mare în vacanţa aceea. Maia îl primi de fiecare dată înapoi şi, pentru că aceste întreruperi o făcuseră aproape să se urce pe pereţi de dor, nu îl mai deranjă nici măcar cu declaraţiile

ei de iubire. El afirmase foarte clar la începutul relaţiei lor că nu crede în cuvinte de genul ăsta şi că, prin urmare, nici o femeie nu o să aibă vreodată satisfacţia de a-l auzi rostindu-le.

Maia conştientiza că lăsase garda atât de jos, cum niciodată nu îşi imagina că o să o facă într-o asemenea relaţie. În nebunia iubirii ei, nu mai ştia decât că trebuia să rămână cu Emi... Atâta timp cât el şi-o mai dorea alături, îi era imposibil să se desprindă. Era clar că orice i-ar fi zis sau i-ar fi făcut băiatul acela, ea nu putea decât să îndure şi să îl iubească în continuare. Vedea însă foarte bine că, indiferent ce îi oferea ea, pentru el tot nu părea să îi fie de ajuns. În cea mai mare parte a timpului, părea blazat, plicitisit, ros de o nemulţumire perpetuă. Uneori era de-a dreptul ostil şi de mult timp nu se mai înţelegeau aproape deloc în discuţiile lor despre filozofie şi spiritualitate, acelea care fuseseră, de fapt, primul liant al relaţiei lor. Dacă Emi ajungea să fie de acord cu o singură idee a Maiei, la prima discuţie pe aceaşi temă, ideea în cauză era, cu cea mai mare dezinvoltură, desfiinţată.

Într-o noapte, după ce făcuseră dragoste, tânărul se ridică în capul oaselor şi o privi îndelung.

„Maia, tu ai putea să deschizi o şcoală de mângâieri... e sigur că ai avea mare succes cu asta..."

„Şi dacă aş face-o... nu te-ar deranja că nu ai mai fi tu unicul beneficiar?" îl provocă Maia, surâzând încântată de ceea ce i se păru a fi unul din acele rare şi deosebite complimente ale lui Emi.

„Lucrurile se schimbă cu timpul... Nu... nu cred că m-ar deranja..."

„Hei, Emi..." se crispă ea dintr-o dată... "Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi de-a dreptul, ca să pot înţelege..."

„Arăţi atât de fericită..." observă el, cu o nuanţă stranie în voce. "Chiar am impresia că te-ai putea mulţumi cu viaţa asta, aşa... la nesfârşit..."

Maia îi zâmbi uşor derutată.

„Exact cum spui... Şi nu văd deloc ce e rău în viaţa asta."

„Nu e nimic rău... doar că eu nu mă pot mulţumi doar cu atât..." răspunse el cu obidă.

„Ce îţi lipseşte, de fapt, Emi?... Ce îţi trebuie ca să fii fericit?" întrebă Maia, oftând cu întristare.

„Nu ştiu... nu ştiu nici eu... Treaba e însă că pentru nimeni din cei pe care îi cunosc, tu nu ai putea fi persoana potrivită pentru mine..."

Maia simţi ceva ca o lamă îngheţată de cuţit în inimă. Da, trebuia totuşi să facă lucrurile clare.

„Ce înseamnă potrivirea asta, Emi? Numai vârsta contează pentru oamenii pe care-i cunoşti tu...?"

„Poate că nu numai vârsta..." răspunse el evaziv..."Dar, oricum, îţi spun sigur că nu tu ai fi persoana potrivită."

*

În ciuda faptului că Maia nu reuşea, se pare, să îl facă fericit pe Emi, la începutul toamnei, el se mută la ea acasă. Compania la care lucrau amândoi închisese porţile, ea se transferase încă din vară la o firmă de achiziţii, iar Emi era în căutarea unui nou loc de muncă. Înaintea sărbătorilor el plecă, încă o dată la părinţii săi şi de acolo, într-o expediţie pe munte, la care, ca întotdeauna, Maia nu fu invitată.

Ea rămase acasă şi aşteptă cu nerăbdare un semn de viaţă din partea lui. Ştia că putea nimeri prost cu un telefon şi că el se mai supărase în astfel de situaţii, aşa că nu îl mai deranja în nici o împrejurare, cu toate că ar fi dat orice ca să-i poată auzi vocea. Era clar că de Crăciun el avea să fie

acasă cu familia lui care nu ştia nimic de ea, dar spera ca până de revelion să se întoarcă în oraş, iar venirea anului nou să îi găsească împreună.

Emi o sună cu două zile înainte de Anul Nou ca s-o anunţe că se întoarce în oraş, dar şi că va fi însoţit de prietena lui, care şi-a dorit - cum era şi firesc, realiză Maia - să petreacă perioada aceasta împreună cu el. Îi declară că înţelege situaţia şi îl rugă să nu îşi facă griji, pentru că ea nu are de gând să îi deranjeze cu nimic. Când închise însă, avu senzaţia că totul se prăbuşeşte în jurul ei. Aşadar, iubitul ei alesese... nu mai avea de gând să se împartă cu generozitate, cum făcuse până în urmă cu trei săptămâni, ci era hotărât să revină la prietena lui şi să i se dedice, aşa cum de altfel, chiar ea îl rugase în repetate rânduri.

Zilele acelea trecură cu mare greutate, ca nişte valuri dese de întuneric. De revelion era cu părinţii şi cu alte câteva rude apropiate, când, imediat după miezul nopţii, primi un apel nesperat de la Emi. Ţinea să o informeze că fata nu pleacă pe întâi, cum stabiliseră iniţial, ci pe doi ianuarie şi că, după ce o conduce la tren, va veni să o vadă.

Maia îi răspunse monosilabic, apoi îşi luă repede rămas bun şi închise. Pentru Dumnezeu, ce rost avea să mai treacă pe la ea?... Doar aşa, ca să îşi ia cât mai repede lucrurile şi să îi explice că n-a fost ea persoana potrivită?... Ştia doar foarte bine.. ştia şi înţelegea totul... Mai puţin cum avea să trăiască în continuare fără el... fără măcar cea mai vagă speranţă că l-ar mai putea revedea, că ar mai putea vorbi cu el vreodată...

*

În după amiaza zilei de doi ianuarie, Emi bătu la uşa apartamentului Maiei. Ea îi deschise şi se lipi apoi imediat de unul din pereţii vestibulului. Era atât de frumos, cu părul lung, blond, cu chipul lui angelic şi trupul puternic, încorsetat în jacheta strâmtă de piele neagră... O privea lung şi când, pe neaşteptate, îi zâmbi, femeia se temu că o să-şi piardă, pur şi simplu, minţile de durere.

„Maia...” începu el senin...

„Nu e nevoie să-mi spui nimic, Emi...” completă ea dintr-o suflare. „Ştiu că ai ales-o pe ea. Crede-mă că te înţeleg... şi eu aş fi făcut la fel dac-aş fi fost în locul tău...”

„Maia... cine ţi-a spus chestia asta?” întrebă tânărul uimit.

„Mi-am dat seama singură. N-a fost nevoie să mi-o spună nimeni... De fapt, oricine şi-ar fi dat seama...” oftă ea, complet istovită, “Chiar şi un prost mai mare ca mine...”

„Păi, mai degrabă, ar fi trebuit să-ţi dai seama că am terminat-o cu ea...” răspunse el cu o sclipire jucăuşă în privire. „I-am spus de tine încă dinainte de Crăciun şi...”

„Ai terminat-o cu ea?... Vrei să spui că v-aţi despărţit, Emi?!...” întrebă Maia, necrezându-şi încă urechilor.

„Da. Oricum nu mai mergea treaba...” adăugă el detaşat, fără să dea amănunte.

„Şi ea... cum a reacţionat când i-ai spus?” se interesă, cu o undă de neaşteptată empatie, Maia.

„A plâns trei zile după mine, dar după aia s-a liniştit. Mi-a cerut să mai petrecem un ultim revelion împreună...”

„Nu pot să cred, nu pot să cred...” bâigui perplexă femeia. “De ce nu mi-ai spus nimic?... Of, iubitule... chiar nu ţi-ai imaginat prin ce am trecut eu zilele astea?...”

El o luă în braţe şi ea se lăsă moale, ca o păpuşă de cârpă, căci nu se mai simţea în stare să facă nici măcar un pas. Şi totuşi era acolo, mintea i se trezise parcă din nou la viaţă şi îi venea să ţipe şi să sară de bucurie... dar, dintr-o dată îşi aminti din nou de cealaltă... de tânăra fată care suferise şi poate că încă mai suferea amarnic, în schimbul acestei fericiri neaşteptate.

„Ce zici... avem ceva de băut în frigiderul ăsta?” îl întrebă ea deodată pe Emi, care încă o mai ţinea în braţe.

„Avem nişte vin de ţară, cam prost... dar nu ştiu... ce te-a apucat? Doar tu nu bei niciodată...” observă surprins tânărul.

„Acuma e important să beau, crede-mă...” spuse Maia hotărâtă, privindu-l în ochi. “Dă-mi orice poşircă... nu contează. Chiar îmi e greu să trec lucidă prin chestia asta...”

Pe seară, Emi intră în baie şi o recuperă pe Maia, care intrase acolo în urmă cu mai bine de douăzeci de minute. Nu fu deloc surprins, descoperind-o adormită în şezut, cu capul pe genunchi. Când îşi dădu că e luată în braţe, Maia începu să râdă fericită. După ce Emi o puse în pat, deveni un pic mai serioasă şi încercă să îi spună ceva, dar fu foarte uimită observând că rostea cuvintele cu mare greutate.

„Sper c... că... ai de gând să pr...ofiţi de mine...” Izbucni din nou în râs, ca un copil gâdilat pe neaşteptate.

„Nu e momentul, acuma. Eşti obosită... Mai bine dormi un pic...” o sfătui el părinteşte, în timp ce se străduia, la rândul lui, să rămână serios.

„Nu, nu... Un pic, Emi... măcar... Ştii tu...”

Tânărul îi zâmbi cu duioşie, apoi o înveli grijuliu cu plapuma sub bărbie şi o sărută pe obraz.

„Dă-o... jos... de pe mi...ne” mai bâigui aproape imperceptibil Maia, cu o vagă urmă de nemulţumire în expresia buzelor, în timp ce ochii i se închideau încet, în ciuda hotărârii sale deopotrivă eroice şi erotice de a rămâne trează.

Douăzeci de secunde mai târziu, adormi.

*

Maia n-ar fi putut afirma cu uşurinţă că a fost fericită în lunile care au urmat, cu toate că acum îl avea pe Emi numai pentru ea. El avea programul lui, de care nu o informa aproape niciodată şi, cel mai adesea, se întâlneau numai seara târziu. Aproape fiecare week-end şi-l petrecea în excursii montane sau în oraşul său natal, bineînţeles, fără să o ia cu el şi pe Maia. Părinţii lui încă nu ştiau de ea şi, după toate semnele, nici nu avea de gând prea curând să le spună.

În aceste zile de absenţă ale lui Emi, Maia, pur şi simplu, zăcea tot timpul ei liber, fără nici un chef de viaţă. Încercase să se întâlnească cu câteva prietene, dar realizase repede că asta nu îi aducea nici o uşurare. În plus, se simţea şi ea jenată să le vadă pe cele câteva fete la care ţinea foarte mult, în postura de martore neputincioase ale suferinţei sale. Într-un fel, era şi ea nu mai puţin uimită decât acestea de intensitatea cu care resimţea absenţa fizică a tânărului acesta. După aproape un an de zile de când se cunoscuseră, pasiunea ei părea că nu făcuse decât să crească neîncetat. Şi totuşi, realiza foarte bine că relaţia lor nu cunoscuse nici un fel de evoluţie... ba, chiar din contră... Nu mai comunicau aproape deloc, căci Emi se arăta în cea mai mare parte a timpului plictisit sau blazat, nu mai făceau nici un fel de ieşiri împreună, iar singura lor apropiere rămăsese regulata partidă nocturnă de sex. Deşi apreciase întotdeauna intimitatea alături de iubitul ei, Maia avea momente în care se simţea, pur şi simplu. folosită de el... Era ca şi când nimic din ce i se părea ei că ar fi fost important sau special la ea nu ar fi contat câtuşi de puţin pentru Emi; tot ce putea observa că îi era necesar lui în relaţia cu ea, ar fi putut să aibă, cam în aceaşi măsură, de la orice femeie.

În mod paradoxal, Maia ştia că ambii săi părinţii şi chiar o parte dintre prieteni, considerau, după modelul comun, că ea profita de tinereţea şi virilitatea frumosului ei prieten; nici unul dintre aceştia nu ar fi putut înţelege uşor că iubirea ei îi cerea lucruri mult mai simple şi mai copilăreşti,

decât acela pe care îl avea, fără să-i ducă, de fapt, lipsa. Să-l vadă, să îl audă, să îl poată îmbrăţişa şi mângâia, să râdă, să se bucure şi să plângă alături de el... acestea erau cele după care sărmana tânjea neîncetat... Şi tocmai pentru că, avusese destul de mult parte de fiecare dintre acestea, iar sufletul ei se afla complet sub vraja lor, fiecare minut de despărţire purta pentru ea amprenta unui dor iremediabil.

Dorul şi preocuparea sa aproape exclusivă pentru Emi, o făcură, în cele din urmă, să se detaşeze în foarte mare măsură de familia şi de prietenii ei. Primăvara care urmă îi rezervă însă o surpriză cu totul nedorită... care prin efectele sale, reuşi să-i schimbe viaţa din temelii.

*

La începutul lunii aprilie, tatăl Maiei suferi un atac cerebral de o mare severitate şi se stinse pe neaşteptate, în vreme ce era transportat la spital.

Pentru trei zile, Maia se mută în locuinţa părinţilor; de acolo, ajută la pregătirile de înmormântare şi, vreme de două nopţi, îşi veghe tatăl. Mama sa se afla încă în stare de şoc, aşa că o medicul familiei o drogase degrabă cu antidepresive, care o făcuseră să se prăbuşească într-o stare semivegetativă. În locul ei, Maia vorbise cu toţi prietenii familiei şi cu multe rude mai apropiate sau mai îndepărtate, care încercaseră, fiecare după puteri, să o încurajeze şi să o susţină; oameni cu care nu vorbise decât câteva cuvinte în toată viaţa ei, îi povestiseră lucruri deosebite din istoria tatălui său şi o asiguraseră că ea, care îi semănase atât de bine, fusese întotdeauna mândria lui cea mai mare.

Pe Emi îl anunţase încă din prima seară, dar în afară de un impersonal "Îmi pare rău" şi de un vag interes legat de întoarcerea ei acasă, nu reuşise să obţină nimic de la el. Zilele acelea în care Maia avu sentimentul că este prizoniera unui iad îngheţat trecură, fără ca iubitul ei să mai dea vreun semn de viaţă, fără să se intereseze cu nimic de starea sa. Chiar şi în timpul înmormântării, Maia tot mai spera că o să-l vadă apărând pe aleea principală a cimitirului sau că o să se trezească, pur şi simplu, cu el alături şi o să-i simtă îmbrăţişarea. Ar fi dat toate vorbele de consolare pe care le primise până atunci, pentru o singură îmbrăţişare a omului pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume. Simţea că nimeni altcineva nu ar fi putut să-i împiedice prăbuşirea...

În după-amaiza aceea îngrozitoare, ieşind împreună cu mama ei pe poarta neagră a cimitirului, Maia respira cu greutate, stăpânită de un singur gând pe care mintea ei confuză îl repeta obsesiv: nu doar în viaţa mamei... ci şi în a sa, de-acum nimic nu avea să mai fie ca înainte.

*

În drum spre casă, Maia se opri la una din prietenele ei căreia trebuia să îi lase nişte tăvi pe care le folosiseră la pomană. Fata avea un copil mic pe care tocmai îl culca atunci când ajunse Maia, aşa că se scuză pentru cinci minute şi o lăsă pe prietena ei să aştepte în sufragerie. Maia nu avea nici un chef să se aşeze, aşa că rămase lângă uşă, de unde privi distrată în jurul său. Pe televizor se aflau două cărţi care îi atraseră interesul. Una dintre ele era o carte necunoscută de beletristică, iar cealaltă, o altă carte de care nu auzise niciodată, dar care o atrase instantaneu, pentru că era genul de scriere spirituală, din care citise multe, cu mare plăcere, în ultimii zece ani. Era scrisă de un indian, C.J. Chatterji, şi se numea "Filozofia ezoterică a Indiei".

Desigur, acum nu se simţea nici măcar în stare să se uite la televizor, darămite să citească, dar o luă cu un gest automat şi o deschise la întâmplare, fără să se gândească la nimic. Ochii îi căzură pe un paragraf aflat în josul paginii şi, de cum citi prima propoziţie, pulsul începu să i se accelereze. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, citi încă o dată şi apoi încă o dată. În cartea respectivă, în care se aştepta să găsească o teorie de tip teozofic, care nu i-ar fi fost deloc nefamiliară, scriitorul pusese în locul acela următoarele cuvinte:

„ *O altă greşeală, la care vă gândiţi mai puţin, constă în a regreta exagerat pe cei morţi; ei pot fi reţinuţi mult timp în astral prin lamentaţiile nepotrivite şi cu adevărat egoiste ale acelora pe care ei i-au lăsat pe pământ. Nu în aceasta constau adevăratele probe de iubire, căci regretele celor vii ating*

realmente pe cei plecaţi, deşteptând în ei amintirile pământeşti şi îndreptând atenţia sufletului lor spre lucrurile materiale. Adevaraţii prieteni nu ar trebui să procedeze aşa, mai ales într-o religie care recunoaşte un mare învăţător ca Christos. Dacă morţii voştri merg să guste odihna în Christos, pentru ce să-i aduceţi în această locuinţă a durerilor? Sau la voi nu mai este credinţă deloc? Pentru ce acest aer trist şi aceste veşminte de doliu? Adevăratul credincios se bucură văzând pe prietenul său, pe fratele său, eliberat de piedicile vieţii pământeşti."

*

Pentru că îşi începuse de mult timp căutarea spirituală, Maia ajunsese să creadă fără ezitare că existenţa omului nu se termină o dată cu moartea trupului său. De aceea, pe ea nu a surprins-o prăbuşirea fotografiei cu bandă de doliu a tatălui său, faptul ciudat că la atingerea solului, rama se desprinsese în partea inferioară, iar banda neagră alunecase complet de pe fotografie. Nici repetatele bufnituri înfundate pe care mama ei le auzea cel mai adesea în timpul nopţii, nu îi dădură câtuşi de puţin motive de uimire sau teamă. Cu toate acestea, şi în pofida tuturor convingerilor sale, neaşteptata despărţire de tatăl său, de care era foarte ataşată, o cufundă într-o stare de amorţeală şi apatie emoţională care o sperie şi pe ea.

Vreme de două luni şi jumătate trăi în fiecare zi cu impresia dezgustătoare că ea însăşi e pe jumătate moartă şi că nu mai are nici energia şi nici măcar dorinţa de a se întoarce la vechea Maia. Singurele semne de emoţie din viaţa ei rămăseseră reprizele nocturne de plâns înfundat care o lăsau epuizată şi la fel de rece.

Emi se simţea neputincios şi depăşit cu totul de ceea ce se întâmpla cu iubita sa. La început încercase să o consoleze cu mângâierile şi îmbrăţişările lui, însă Maia părea să fi devenit incapabilă să le mai aprecieze. Se cufundase într-o singurătate atât de înfiorătoare, încât chiar şi când o simţea lipită de trupul lui, Emi avea senzaţia că se află la o mie de mile distanţă. La un moment dat, i se păru chiar că nu stătea lângă un om viu, ci lângă un gol imens, care îl înfricoşa teribil, pentru că ameninţa să-l absoarbă.

*

Într-o seară frumoasă de iulie, ieşiră amândoi în parc şi se întâlniră la o terasă cu câţiva prieteni de-ai lui. Discutară o vreme despre job-uri şi planuri de călătorie, bineînţeles, fără participarea Maiei, iar după câteva beri, unul dintre amici, care era mai puţin diplomat din fire, îl întrebă curios pe Emi:

„Şi vouă... cum vă mai merge în ultima vreme?"

Dintr-o dată, Emi se încruntă şi răspunse pe un ton tăios, care îi era atât de familiar Maiei din discuţiile lor aşa-zis filozofice.

„Nouă... crezi că există vreun ‚noi' aicea?... Relaţia asta e ruinată, nu mai are nici viaţă, nici viitor... totul e terminat, frate! Mai bine să vorbim despre altceva..."

Maia puse capul pe braţe şi începu să plângă încetişor, fără zgomot, în vreme ce băieţii se priveau jenaţi. Asta îl întărâtă şi mai tare pe Emi.

„De ce plângi acolo?... Îţi place să faci pe victima?... Nu-ţi dai seama că eşti penibilă? Hai, spune că nu e aşa, spune că nu-i adevărat... dacă tot faci scene d-astea!"

Maia îşi ascundea faţa în continuare. Inima îi era prinsă ca într-o menghine şi avea senzaţia ciudată că s-ar putea să leşine. Şi totuşi, această durere puternică şi neaşteptată avu darul de a o trezi din nou la realitate. Prin urmare... mai avea încă sentimente... îl mai iubea încă pe omul acesta! Iar el, în schimb, vroia să se descotorosească de ea, fără scrupule... După tot ce îndurase, nu numai că nu îl vedea capabil de iubire, dar nici măcar de cea mai elementară milă!... Poate că şi dacă ar fi fost câinele lui, i-ar fi arătat mai multă compasiune... Maia îşi aminti fulgerător cum la începuturile relaţiei

lor, în perioada aceea în care erau doar prieteni, ea îl întreba adesea, când se tot ţinea după ea "Hei, băieţel... care-i problema? Vrei un pic de compasiune?..." Emi confirma încântat, iar ea îşi făcea, de fiecare dată, timp să stea de vorbă cu el. Părea convins că asta îi face bine...

Dntr-o dată, Maia se linişti complet. Se simţea încă ameţită, dar pe deplin capabilă să se ridice de la masă. Îşi şterse lacrimile, căută cheile de la maşină în poşetă şi, imediat după ce le găsi, plecă fără să mai salute pe nimeni. Emi nu încercă s-o oprească.

*

Două zile mai târziu o sună şi o întrebă politicos, dacă poate să vină acasă. Ea îi declară fără ezitare că nu... şi în vreme ce o făcea, se întrebă uluită cum de-a avut puterea să îi răspundă astfel. El nu se lăsă intimidat şi îi explică hotărât că are nevoie de ea şi că nu are de gând s-o lase, oricât de mult şi-ar dori asta. Maia îl sfătui cu răceală să îşi găsească o prietenă mai potrivită, dacă nu una de vârsta lui, măcar una cu mulţi bani, după cum îi declarase chiar el odată că ar fi fost mai oportun pentru situaţia sa. Tânărul îi spuse atunci că nu-l interesează absolut deloc să-şi caute pe altcineva şi că dacă ea are asemenea gânduri în ce o priveşte, trebuie să ţină cont că, atâta timp cât mai e încă viu, nu are de gând să lase nici un bărbat să se apropie de ea. În cele din urmă, Maia cedă şi îl primi înapoi.

Emi nu se mută însă înapoi cu ea. Locuia acum împreună cu un prieten, plăteau împreună chiria unui apartament, iar vizitele lui la Maia nu erau decât foarte rare derogări de la programul lui obişnuit. Comunicarea dintre ei era în continuare la pământ, iar Maia avea, mai puternic ca niciodată, sentimentul că este folosită şi că relaţia dintre ei este, într-adevăr, complet compromisă. După trei săptămâni în care se întâlniră de numai patru ori, Emi plecă împreună cu câţiva prieteni la mare, ca de obicei, fără să se deranjeze să-i dea partenerei sale vreun motiv pentru care prezenţa ei era, încă o dată, indezirabilă.

În timpul acestei noi despărţiri impuse, veni şi ziua Maiei. O zi tristă, pentru că era singură şi pentru că primi tot felul de telefoane şi mesaje de la rude şi prieteni, însă nimic din partea lui Emi... Pe parcursul week-end-ului care urmă, un sentiment paroxistic de insecuritate şi abandon, nemaiîncercat până atunci, o copleşi... şi fiincă, pentru nimic în lume nu mai vroia să ajungă în starea aceea înfiorătoare de depresie care urmase morţii tatălui său, luă brusc hotărârea să se întâlnească cu un alt bărbat. Căută toată seara de duminică pe Internet şi, până la urmă, alese un tip de vârsta ei care avea două doctorate în psihologie şi era asistent la o universitate din America. Din prezentare părea un tip cumsecade şi, oricum, era clar că măcar ar fi avut multe de discutat împreună... Îi scrise ceva la modul amical, iar el îi răspunse imediat, foarte interesat. Vreme de cinci zile comunicaseră zilnic pe Messenger, apoi psihologul decise că, de vreme ce se afla încă în vacanţă la părinţii săi în Bucureşti, ar fi fost mare păcat să nu se întâlnească.

*

Câteva zile după ce Emi se întoarse de la mare, Maia îl sună şi stabili o întâlnire cu el în parc. El acceptă uimit că nu îl cheamă direct acasă, dar fu şi mai uimit când femeia îl anunţă că are o nouă relaţie, foarte serioasă, cu un bărbat de vârsta ei care i se pare omul cel mai potrivit pentru ea, pe care îl întâlnise vreodată. El nu se arătă deloc afectat, ba chiar ţinu să-i explice că şi el s-a întâlnit cu fosta lui prietenă... „ca în vremurile bune"... şi că, prin urmare totul este cât se poate de în regulă din partea lui. Se despărţiră cu răceală, iar Maia rămase cu o strângere de inimă, la gândul că probabil asta era ultima dată când avea să-l mai vadă.

Din păcate însă, nici relaţia cu doctorul în psihologie nu se arătă nici pe departe ceea ce promitea ea să fie în primele zile. Numai trei săptămâni mai târziu, bărbatul, care tocmai divorţase de fosta soţie, îi făcu nişte mărturisiri care, pur şi simplu, o şocară. Nu doar că nu era îndrăgostit de ea, aşa cum păruse încă de la prima lor întâlnire, dar îşi afirma hotărât decizia de a nu se mai îndrăgosti niciodată, de a nu se mai lăsa cu nici un preţ înşelat de fantasma efemeră a iubirii care, zicea el, „lasă în urma ei, atâta suferinţă nemeritată..." Maia îl privi deodată pe bărbatul acela care-i plăcuse atât de

mult, ca pe un om foarte bolnav... Desigur, putea să aibă compasiune pentru el... dar să-l iubească în felul acela... să-l iubească în continuare, deşi el ajunsese să deteste iubirea... în speranţa că totuşi, într-o zi, poate... asta ar fi fost deja prea mult pentru puterile ei. Îi scrise o ultimă scrisoare în care încercă să îi explice cât mai diplomatic de ce nu poate accepta nici un fel de relaţie între ei, dacă nu se bazează pe iubire; i se părea de-a dreptul idiot că trebuia să explice un lucru atât de elementar unui om matur, care se dădea drept mare cunoscător în problemele sufletului uman, dar o făcu şi pe asta.

A doua zi, Maia invită un cuplu de prieteni să vadă un film la ea şi, la scurt timp după ce vorbi cu ei la telefon, o sună Emi. Aflând de planurile pentru seara următoare, tânărul o rugă să-l lase şi pe el să vină cu cei doi, justificând că era de mult interesat de filmul acela. Era timid şi ezitant, aşa cum Maia nu-l mai auzise niciodată şi bineînţeles... fu peste puterile ei să-l refuze.

*

Atât Maia, cât şi ceilalţi doi prieteni ai săi, realizară destul de repede că Emi nu avea, de fapt, nici un interes pentru filmul în cauză. Când nu privea la ea, privea pur şi simplu în gol... şi nu fu în stare să scoată nici măcar două propoziţii încheiate, cât timp dură întâlnirea. În final, pentru că era deja aproape miezul nopţii, Maia se oferi să-i ducă pe toţi acasă cu maşina sa. Tinerii săi prieteni acceptară cu bucurie şi fu de la sine înţeles că ea îi oferi acelaşi serviciu lui Emi. Prin urmare, îi lăsă mai întâi pe cei doi tineri la casa lor şi apoi, pe drumul de întoarcere, trase maşina în dreptul blocului lui Emi. El îi stătea alături, pe fotoliul din faţă, iar Maia observă cu surprindere că, după ce opri maşina, el rămase nemişcat, cu privirea înainte.

„Emi... am ajuns...” spuse ea, fără grabă. „Sper că te simţi bine...”

El coborâ capul în piept şi, după câteva clipe, îi luă, pe neaşteptate, mâna.

„Te iubesc, Maia...” spuse el dintr-o răsuflare. Vocea lui profundă părea dintr-o dată nemaipomenit de copilăroasă şi vulnerabilă. Femeia se cutremură de emoţie.

„Da, te iubesc... şi... sunt un prost că nu ţi-am spus-o până acum niciodată...” Lacrimile îi umplură ochii şi începură să i se prelingă încet pe obraji.

„Nu-ţi cer nimic... crede-mă... Nu am dreptul să-ţi cer... Tu eşti însă cel mai bun om pe care l-am întâlnit... Dacă o să mă mai vrei vreodată... să ştii că o să rămân cu tine până la sfârşit... Și când o să ai șaptezeci de ani o să te privesc la fel și o să-ți fiu alături... Nu pot să mai trăiesc fără tine...”

Emi se opri copleşit şi Maia îl urmări ca paralizată, în vreme ce plângea icnit, de parcă ceva adânc s-ar fi rupt în sufletul lui pentru totdeauna. Mâna pe care i-o ţinea acum cu ambele lui mâini la piept se umezi, iar femeia şi-o trase uşor dintre palmele sale şi îi atinse cu gingăşie obrazul.

El începu să plângă şi mai tare; pentru o clipă ea se sperie şi asta fu suficient ca să cedeze impulsului de a-l lua în braţe. Părea cu totul lipsit de vlagă şi se sprijini de umerii ei fragili, ca un om bolnav. Ce femeie ar putea rezista unui înger care suferă din dragoste... gândi Maia cuprinsă de o milă plină de duioşie.

„Oh, Doamne, dragul şi bietul meu Emi...” murmură ea, mângâindu-l delicat pe cap, dar numai o clipă mai târziu simţi un fior ciudat şi străin în inimă... Era o senzaţie puternică de euforie şi vanitate împlinită, ale cărei efecte se strădui imediat le înăbuşe. Şi totuşi, conştientiza cu claritate că, după un an şi jumătate de când îl cunoscuse pe omul acesta de neînţeles, un an şi jumătate în care ea însăşi plânsese şi suferise mai mult decât în tot restul vieţii sale... în sfârşit... reuşise să îl trezească.

*

Maia descoperi în zilele următoare ce înseamnă să fii cu adevărat fericită alături de un bărbat. Nu era numai bucuria şi încântarea, pe care şi înainte se pricepuse să le obţină din întâlnirile lor, cât

mai ales, o pace luminoasă a sufletului care nu o mai părăsea deloc în decursul întregii zile. Pentru prima dată de când se ştia, se simţea iubită din tot sufletul de cel pe care îl iubea.

În scurt timp însă, coabitarea lor intră pe linia atât de cunoscută a austerităţii în comunicare şi a programelor separate de petrecere a timpului liber. Pentru Maia era însă mult mai uşor să suporte acum aceste clare diferenţe între ei, pentru că înţelesese de mult că nu trebuie să se amărască pentru ce nu stătea în puterile ei să schimbe. Acum îi era cât se poate de suficient să ştie că Emi o iubea şi nu avea de gând să o părăsească pentru nimeni.

Şi totuşi, la începutul lunii decembrie, după o nouă expediţie montană, Emi nu îi mai dădu nici un semn de viaţă vreme de trei zile.

Pentru că înaintea acestei expediţii, se obişnuiseră deja să se sune zilnic unul pe celălalt, Maia nu se putu gândi decât că el a cunoscut vreo fată tânără, de dragul căreia s-a hotărât s-o părăsească. De data aceasta nu se mai simţi însă doborâtă de tristeţe şi disperare, ci, pur şi simplu, revoltată până în măduva oaselor. Cu mai puţin de trei luni în urmă o asigurase plângând, de iubirea şi fidelitatea lui pe viaţă. Cum era posibil?!... Cum putea acum să şteargă totul cu buretele?... Îl sună furioasă şi îi spuse că e de acord cu decizia lui, cu o singură condiţie: să-i spună şi ei de ce s-a hotărât s-o lase... Emi îi răspunse încă o dată, pe tonul lui cel mai impersonal cu putinţă:

„Nu mergea, Maia. Mi-am dat seama că n-are cum să meargă...”

*

Timp de multe săptămâni după aceea, Maia evită să îl mai caute pe Emi. La începutul primăverii află însă de la nişte prietenă comuni că el avea o altă iubită şi această confirmare, deloc surprinzătoare, îi făcu totuşi atât de rău, încât hotărâ să dea, cu orice preţ, cărţile pe faţă. Îi scrise un e-mail în care încercă să îşi explice suspiciunile şi atitudinea de evitare. Emi îi răspunse vesel şi sigur pe el, ca şi când considera imposibil să nu primească, mai devreme sau mai târziu, o dovadă de afecţiune din partea ei. Nu căzu însă de acord cu motivul presupus de ea pentru despărţirea lor. El susţinea că vreme de aproape trei luni după ce ei discutaseră pentru ultima oară, fusese complet singur.

Oricum ar fi fost, Maia nu mai avea câtuşi de puţin de gând să intervină în vreuna din relaţiile lui. În următorii doi ani se văzură numai de câteva ori, fie întâmplător, pe drumul spre slujbă, fie în vreun grup mai mare de prieteni. La una dintre aceste ultime întâlniri, apăruse şi prietena lui Emi, o fată drăguţă şi cumsecade, care vorbea puţin şi părea destul de stânjenită de prezenţa Maiei. Când se ridicaseră cu toţii de la masă, Emi o luase de mână şi plecaseră împreună. Deşi era unul din cele mai previzibile gesturi în situaţia dată, observându-i, Maia simţi o lovitură puternică, aproape fizică, în inimă. Genunchii i se muiară brusc şi făcu un mare efort să îşi continue drumul către maşină.

Nu mult după aceea, se întâlniră încă o dată. Aceiaşi trei prieteni comuni o sunaseră într-o seară caldă de iunie, invitând-o să participe la o plimbare prin parc. Îi descoperi aproape de intrarea în parc, într-un loc de joacă pentru copii, discutând preocupaţi despre circulaţia din timpul zilei. Când Maia tocmai se pregătea să spună şi ea ceva, se simţi atinsă uşor pe umăr. Emi era lângă ea, venise târziu, direct de la slujbă şi le mărturisi prietenilor că nu se simte în stare să rămână prea multă vreme în parc. Ei îi zâmbiră înţelegători şi îşi continuară netulburaţi discuţia. Maia îl privi scurt pe - stătea la o palmă în spatele ei, cu braţele întinse lateral şi mâinile încleştate în nişte inele suspendate. Era conştientă de mirosul lui atât de cunoscut şi, mai ales, de respiraţia lui caldă în ceafă. Aruncă o ocheadă spre cei trei prieteni; era clar că nici unul din ei nu le dădea vreo atenţie. În clipa următoare, se răsuci brusc şi îl îmbrăţişă cu pasiune. El lăsă imediat inelele şi o cuprinse, la rândul lui, cu mare tandreţe, în braţe. Pentru câteva secunde, atingerea aceasta minunat de familiară o ameţi complet pe

Maia, dar odată cu primul gând, se desprinse brusc şi făcu chiar un pas lateral, pentru a se distanţa de Emi.

Nu îşi dădură seama dacă vreunul din ceilalţi observase îmbrăţişarea lor, dar după ce băură cu toţii câte o bere la o terasă de pe marginea lacului, prietenii se grăbiră să plece. Observând mişcarea generală, Maia dădu să se retragă şi ea.

„Nu vrei să mai stai un sfert de oră cu mine, Maia?" se auzi deodată vocea rugătoare a lui Emi. "Doar cât să îmi mai iau o bere şi după aia ne ducem şi noi..."

Încă o dată, Maia se simţi, prizoniera resemnată a vrăjii aceleia vechi. Deşi nici măcar n-o rugase, nu găsea nicăieri puterea să îl refuze. Se aşeză la loc pe scaun.

După ce îşi termină şi ultima bere, Emi se ridică şi porniră împreună spre ieşirea din parc. Se opriră însă, din nou, la locul acela de joacă pentru copii. El se aşeză pe una dintre bănci şi îi făcu semn să vină alături.

„Nu mi-ai spus totuşi ce se mai întâmplă în viaţa ta, Maia... Ai întâlnit pe cineva?"

„Ca de obicei, am întâlnit multă lume..." glumi ea amar. „Cred că în viaţa ta, mai degrabă, se întâmplă lucruri..."

„Crezi?... În ultima vreme am senzaţia că nu se mai întâmplă nimic... Cel puţin, nimic adevărat..." răspunse el melancolic.

„Şi totuşi... prietena ta... am văzut că vă înţelegeţi foarte bine..." îndrăzni Maia.

„Asta da... poate prea bine..." preciză el misterios.

Cedând unui impuls de nestăvilit, Maia începu să-şi verse amarul.

„Tocmai din cauza asta, aş vrea să nu ne mai întâlnim când eşti cu ea. Dacă mai vrei să vorbeşti vreodată cu mine... ca prieteni, bineînţeles..."

„Ce te-a apucat, Maia?" sări Emi surprins. „Nu înţeleg care e problema ta..."

„Da... din câte îmi amintesc, niciodată nu te-ai priceput să înţelegi care e problema mea..." i-o aruncă ea tăios. „Nu te-ai gândit nici o clipă că dacă te văd de mână cu ea, chestia asta chiar ar putea să-mi facă rău..."

Tânărul bătu imediat în retragere.

„Maia... îmi pare sincer rău că după doi ani... aşa ceva poate încă să te mai afecteze.... Eu n-am avut nici o îndoială că e-n regulă pentru tine..."

„Ştii ce mi-aş dori acum?..." izbucni încă o dată Maia, în vreme ce el o privea cu uimire. „Mi-aş dori să schimb tot acest trecut în care am fost iubiţi... A fost prea mult pentru mine, tu ai fost prea tânăr... mi-e clar că ar fi fost mult mai bine dacă rămânem la prietenia noastră de la început..."

Emi se arăta, în continuare, insuportabil de calm. „Îmi pare rău că simţi aşa, Maia.... Eu nu regret nimic – din contră, mă bucur că între noi a fost toată chestia asta... Mie mi se pare că am avut parte de ceva minunat... Dar acum... nu ştiu... aş vrea să mă lămuresc totuşi ce se întâmplă cu tine... Poate reuşesc cumva să..."

„Ce mai vrei de la mine, Emi?!..." îl întrerupse cu o undă amară în voce femeia. Întreg trupul îi era încordat, de parcă s-ar fi aflat într-o primejdie de moarte, dar înăuntru ei era o presiune imensă care o împiedică să dea înapoi. Trase adânc aer în piept. „Vrei să ştii dacă încă te mai iubesc?!... Asta te interesează, nu-i aşa?" Nu aşteptă deloc răspunsul. „Află atunci că te mai iubesc... Şi o să te iubesc întotdeauna!"

Emi rămase încremenit pentru câteva clipe, apoi şopti parcă epuizat.

„Şi eu la fel...”, după care îşi lăsă uşor capul pe umărul ei. La început, Maia nu realiză deloc ce anume îi dădea forţa să nu îl ia, încă o dată, în braţe. Era un sentiment de nelinişte care se limpezi însă destul de repede. Îşi dădea foarte bine seama că tânărul aşteaptă.

„Ai totuşi pe cineva, Emi...” murmură ea, evitând să-l privească, dar realizând imediat că nu mai era în stare să perceapă nimic clar în jurul său.

„Ce folos însă dacă nu e Maia?...” şopti el trist. „Se pare că eu nu pot decât să o aştept pe Maia... şi asta fără să ştiu dacă o să mai am parte de ea vreodată...”

„E târziu... eu zic să plecăm de aici...”, spuse femeia pe neaşteptate. Se ridicară împreună şi porniră alături pe poteca îngustă, atingându-se mereu, dar fără să se ţină de mână.

„Nu vrei să vii la mine să vedem un film?...” propuse, după câţiva paşi, tânărul.

Maia se simţi încă o dată învăluită de magia aceea cunoscută, care o făcea să se supună, fără ezitare. Înainte să se predea însă, în mintea ei apăru o idee neaşteptată şi se auzi întrebând pe un ton detaşat.

„Ce film ziceai că ai?”

„Am două: o comedie poliţistă şi “The thin red line”... răspunse prompt Emi.

Încă o dată, Maia se auzi vorbind atât de calm, de parcă s-ar fi referit la ultimele ei achiziţii vestimentare. Nu avea nici o reţinere, pentru că spunea adevărul.

„Din păcate, primul chiar nu mă interesează... iar pe al doilea l-am văzut de curând...”

Emi oftă adânc.

„Ok... înţeleg... înţeleg...”

Ajunseseră deja lângă maşina Maiei, iar ea se întoarse spre Emi şi îl sărută cu blândeţe pe amândoi obrajii. Nu se îmbrăţişară.

*

Maia închise calculatorul şi se întinse în pat, acoperindu-se grijulie cu pătura subţire. În sufletul ei, o pace neaşteptată şi luminoasă, înlocuise total vechiul ei sentiment de nelinişte şi însingurare care pusese stăpânire din nou pe ea, la întoarcerea acasă. Ce rost avea să încerce să cuprindă relaţia ei cu Emi ori să se forţeze să ia o hotărâre aşa-zis raţională?... Zâmbi, dintr-o dată, cu un aer poznaş. Nimic nu fusese vreodată raţional în relaţia asta... de nicio parte! Ea nu făcuse decât să-şi asculte cu fidelitate inima şi, în cazul ăsta... era chiar absurd să regrete că între ei fusese de o mie de ori mai mult decât o relaţie de prietenie... În acelaşi timp, tot din inima ei venise şi decizia aceasta de a nu se mai întoarce... căci în ea crescuse o recunoaştere profundă şi inalterabilă a faptului că între ei, o adevărată comuniune a sufletelor, era deocamdată imposibilă.

Un singur lucru i se mai părea însă acum important să descopere... De ce i se dăduse totuşi această încercare de iubire în care îşi pierduse aproape cu totul judecata şi simţul ridicolului şi... deodată, Maia se opri fulgerată... da... şi prejudecăţile ei... Acele convingeri rigide despre inoportunitatea unei relaţii între un bărbat tânăr şi o femeie mai în vârstă, care, în cele două situaţii de felul acesta de care aflase de la prieteni, îi dăduseră o atitudine detaşată şi superioară faţă de femeile implicate... De fiecare dată, se gândise în sinea ei că ele or să plătească scump, dar şi meritat, prostia de a fi făcut o alegere atât de iraţională. În ce o privea pe ea însăşi, Maia fusese convinsă că niciodată nu s-ar fi putut arăta atât de stupidă încât...

Ei, da... iată ce ajunsese ea să îşi demonstreze singură după ceva vreme... Prostia nu putea fi câtuşi de puţin în iubire, ci numai în judecata cea rece care se străduieşte zadarnic să cuprindă iubirea, să o condiţioneze... De fapt, exact asta încercase să îi explice şi lui Emi, în mai multe rânduri... Îi scrisese chiar şi un mic poem, în speranţa că măcar aşa o să reuşească să-i ajungă la inimă...

„Of, Emi, Emi...” vorbi Maia în gând, pe jumătate adormită, „Am văzut foarte bine ce ai putea fi tu, dacă îngerul ar câştiga bătălia cu demonul... Da, şi o să fii în cele din urmă aşa!... În viaţa asta... în următoarea... nu ştiu când, dar o să fii sigur aşa, odată şi odată!.... Şi atunci o să îţi aminteşti de toată dulceaţa şi nebunia iubirii noastre şi o să pleci în căutarea Maiei tale şi... o să ne întâlnim încă o dată.”

LA ÎNCEPUTUL DRUMULUI CEL BUN

O formă albă fragilă se desprinse de gardul de sârmă şi, cu mare greutate, făcu câţiva paşi spre maşină. Sonia deschise imediat uşa şi se repezi către ea. O îmbrăţişă, fără să o privească… pentru că durerea prietenei sale mai tinere apăsa şi inima ei, cu o presiune aproape insuportabilă. O trase uşor către maşină, ţinând-o în continuare în braţe, iar ea se lăsă condusă ca în transă, uimită, într-un fel, că încă îşi mai poate controla trupul. Îndată ce se aşeză alături de Diana, înaintea volanului, Sonia auzi vocea ei istovită şi tremurătoare:

„Uite, vezi?… Îmi curge sânge de-aici…" Fata întindea către Sonia încheieturile mâinilor, zgâriate în plasa de care se sprijinise. Prietena ei se întoarse spre ea, îngrozită şi îi apucă palmele. Pentru că instalaţia de iluminat a maşinii era stricată, le examină vreme de câteva secunde în lumina slabă venită de la un bec stradal din apropiere, dar apoi răsuflă uşurată. Din fericire, erau doar nişte tăieturi foarte superficiale.

„Nu-ţi mai curge sânge… te rog, nu te speria, Dia…" Bineînţeles, se feri s-o întrebe cum ajunsese să se accidenteze astfel.

„Am înnebunit, Sonia… mă crezi?!" strigă pe neaşteptate cealaltă... „Am înnebunit!... Am înnebunit!… Am înnebunit!…"

Strângând din dinţi, Sonia se forţă din răsputeri să reziste impulsului care îi strânse inima şi îi umplu ochii de lacrimi. Întinse mâinile către faţa chinuită a fetei şi îi cuprinse obrajii uzi în palme.

"N-ai înnebunit, Dia!… Lucrurile astea se pot întâmpla cu mulţi oameni… Lasă, ai răbdare puţin… o să vezi că n-o să rămâi tu în starea de-acuma…"

„Nu, Sonia!..." continuă cu o hotărâre dureroasă Diana. „Nu mai pot să las!… Chiar am înnebunit, să ştii… Nu mă mai pot controla…". Înghiţi în sec, şi continuă cu o imensă greutate.

„M-am repezit la fata aia şi am împins-o de lângă Tavi… I-am zis că îl iubesc mult… şi vreau să fiu cu el… Ei i-am zis plece… fiindcă n-are nici un drept să fie cu el, în casa lui...Ea nici nu ştia că Tavi m-a vrut înapoi acum două săptămâni… Am ţipat rău de tot… cred că am şi zgâriat-o, când am tras de ea… Oh, Doamne, cred că i-am şocat pe amândoi!... Tavi mi-a zis de două ori că cheamă poliţia dacă nu plec… Sonia, să ştii că am înnebunit… sunt sigură am înnebunit!"

„Bine, Dia… dacă tu vrei aşa… fie… ai înnebunit", spuse Sonia, străduindu-se să pară pe deplin calmă. „Află însă că şi eu am mai luat-o razna din când în când… şi n-a fost deloc sfârşitul lumii... cum n-o să fie nici acum… Deocamdată însă, trebuie să plecăm naibii de-aici…". Porni motorul, după care se aplecă uşor spre ea şi îi strânse uşor mâinile lipsite de vlagă, cuibărite în poală. „Te iau la mine acasă, ok?..."

„Ok…" răspunse Diana fără ezitare. „Numai să trecem mai întâi pe la mine… ca să îmi iau şi eu nişte lucruri…"

Când opriră în faţa blocului în care locuiau părinţii Dianei, spre uimirea Soniei, fata nu dădu niciun semn că ar intenționa să coboare din maşină. Privea doar fix prin parbriz și, la un moment dat, începu să tremure puternic, din tot corpul.

„L-am pierdut!... De data asta l-am pierdut pentru totdeauna!...” strigă ea disperată. „Înţelegi, Sonia?... Nu mai vreau şi nu mai pot!… E prea greu să trăiesc cu durerea asta!…”

Prietena ei se alertă imediat. Cu câteva luni în urmă, Tavi, un tânăr complicat şi instabil, care nu reuşise nici el să afle prea clar ce-şi doreşte, se despărţise de Diana pentru ultima oară; ea tocmai îşi luase concediu şi se pregătea să plece împreună cu el într-o excursie în Grecia, când primise vestea cea rea. Rezultatul fu că plonjase imediat într-o depresie atât de adâncă, încât vreme de două săptămâni nu făcuse nimic altceva decât să zacă în pat. Noroc că acceptase, cel puţin, să fie hrănită şi să mai primească, din când în când, vizitele Soniei. Oricum, după cel mai îngrozitor concediu din viaţa sa, părea totuşi că îşi revenise cât să meargă din nou la serviciu… dar numai câteva zile mai târziu, Sonia se trezise cu un mesaj de adio pe telefonul mobil. O sunase înnebunită şi după ce vorbiseră vreme de o oră la telefon, Diana, care zăcea neştiută pe una din băncile parcului central al oraşului, căzuse, în sfârşit, de acord să se întâlnească. După aceea, Sonia avusese grijă să îşi petreacă următoarele două zile împreună cu ea, de teamă să nu facă vreun gest necugetat. În sfârşit, la vremea sărbătorilor de iarnă, prietena ei părea să se fi echilibrat din nou, în bună măsură datorită insistenţelor fermecătoare ale unui coleg reporter, care îi plăcuse şi ei în urmă cu un an şi jumătate, înainte de a fi început relaţia cu Tavi. Dar iată, fusese suficient ca omul acela să o caute din nou, de data aceasta pentru a o anunţa triumfător că a reuşit să-şi facă o nouă iubită, că Diana se prăbuşise din nou, în abisurile cele mai adânci ale disperării.

„Dia… ce trebuie să înţeleg oare?...” interveni deodată, plină de amărăciune Sonia. „Că familia ta, prietenii, chiar şi eu, în particular, nu însemnăm nimic, absolut nimic pentru tine?... Că toată iubirea ta e rezervată pentru acest om care ţi-a spus în faţă… şi nu doar o dată… că nu te iubeşte?... Aşadar, fără el nu mai există nimic pentru tine pe lumea asta?!... Păi e clar, atunci… el şi numai el este Dumnezeul tău!...” Gândul acesta o făcu să îşi piardă brusc stăpânirea de sine şi lovi de câteva ori puternic volanul cu ambele mâini. Pentru o clipă, îi fu teamă să nu-şi fi fisurat vreun os, căci resimţea puternic durerea izbiturilor, însă fierberea sa interioară o făcu să uite imediat de asta şi continuă aproape strigând.

„Ei, da… Tavi – Dumnezeu… bunul nostru Dumnezeu, Tavi… Cred că trebuie să fug degrabă şi să-i cad la picioare… Poate cine ştie, mă iartă că am fost atât de idioată, încât să nu-l recunosc până acuma!...”

„Nu spune asta, Sonia…” se auzi deodată vocea ostenită a Dianei. “Nu e aşa, desigur că nu e… dar, ce să fac?... Cum să spun?... Asta simt, nu mă pot abţine…”

„Of, Dia… aşa se întâmplă când iubeşti până în pragul nebuniei…” zise Sonia pe un ton mai blând, uşor ezitant, căci se simţea deja ruşinată de ieşirea ei. „Ştiu şi eu cum e să trăieşti de parcă ai fi condamnat în fiecare clipă… uluit că mai supravieţuieşti încă torturii şi terorizat de spaima că viitorul nu va fi niciodată altfel decât prezentul… Dar, scumpa mea… ştiu şi că se poate supravieţui, că viitorul e mereu ’altfel’ decât ne imaginăm noi şi că tortura se naşte inevitabil, când alegem să iubim o iluzie… Crede-mă… când este iubire de ambele părţi, aşa ceva nu are cum să se întâmple…”

Dia plecă bărbia în piept şi începu să plângă încetişor, iar prietena ei o mângâie uşor pe obraz şi îi şterse lacrimile.

„Mi-ai mai zis asta, Sonia…” şopti Diana printre oftaturi adânci. „Şi aşa e.. o cred… dar uite… uită-te şi tu ce proastă pot să fiu…”

Sonia zâmbi pentru prima dată de când se întâlnise cu Diana în seara aceea.

„Dacă n-am fi noi, femeile, nişte proaste, majoritatea zdrobitoare a bărbaţilor ar trăi singuri. Norocul lor că trăim mai mult din amintiri şi speranţe, decât din ce ne oferă ei…” În vocea ei răsuna o ironie muşcătoare.

„Vai, Sonia… parcă ziceai că nu eşti feministă!... Şi cu atât mai puţin, misogină…” surâse pe neaşteptate, cu ochii încă în lacrimi, Diana.

„Poate că aveam o părere prea bună despre mine…” încercă să glumească prietena sa. „Nu ştiu, măi fato… Or fi şi bărbaţi care iubesc din toată inima şi femei care îşi bat joc de ei… am auzit şi câteva chestii din-astea… dar, îţi spun eu, nu se compară cu câte istorii cunosc în care a fost invers… Uite… inclusiv, povestea vieţii mele…” adăugă ea cu convingere.

„Adevărat… Dar şi povestea mele… nu-i aşa, Sonia?” completă Diana, un pic mai vioaie.

„Păi ce ne-a apropiat mai mult decât coincidenţele astea?” chicoti prietena ei… „Ne ştiam noi de mult, dar când am descoperit şi că amîndouă suntem nişte proaste care şi-au făcut o meserie din a se îndrăgosti de tot felul de ciudaţi, incapabili să iubească…”

„Sau poate că, de fapt, noi suntem nişte ciudate… şi de-aia nici nu putem fi iubite, Sonia…” i-o întoarse, cu acelaşi aer nesigur, Diana.

„Ei, da… nimeni nu e perfect… normal că le avem şi noi pe-ale noastre… Dar spune şi tu, Dia… cine e mai ciudat?… Acela care iubeşte din toată inima… sau acela care se lasă iubit, deşi el nu poate să iubească?”

Dia tăcea, îngândurată.

„Mie mi se pare complet imporal să profiţi în felul ăsta de iubirea unui om…” continuă Sonia cu obidă, căci rana mai veche începuse să o usture şi pe ea. „Iubirea nu se plăteşte decât cu iubire… şi toţi oamenii ştiu foarte bine asta în adâncul lor. Cei care se fac că nu ştiu sunt, pur şi simplu, nişte profitori… nişte egoişti care nu mai trăiesc decât din lenea şi plăcerile lor… De-aia nici nu mai pot să vadă cu adevărat un om viu lângă ei şi de-aia ajung să nici nu mai poată iubi. Şi tot de-aia trăiesc într-o nefericire perpetuă, făcându-i, inevitabil, nefericiţi şi pe amărâţii care îşi leagă speranţele de ei…”

„Of, ce trist, Sonia… ce trist pentru toată lumea…” şopti Diana, ştergându-şi lacrimile, fără a-şi lua însă privirea din podeaua maşinii.

„Asta e… fiecare e liber să trăiască după cum i se pare mai bine pentru el. Dacă Dumnezeu lasă pe atâţia pe care nu îi mişcă nici o picătură de iubire adevărată să fie sub soare, înseamnă că e şi dreptul lor să fie…” încercă Sonia să împace puţin lucrurile. „Eu nu mă îndoiesc că o să vină timpul trezirii şi pentru ei… Poate că nu în viaţa asta… dar o să vină în cele din urmă… cel mai probabil, după multe suferinţe, când o să-şi dea singuri seama că sunt pe o cale tare greşită…”

„Asta înseamnă că e posibil ca Tavi să mă iubească totuşi… la un moment dat, Sonia?”… întrebă Diana. Vocea ei oglindea o speranţă absolut inocentă, ca aceea a unui copil mic.

„Pe tine, pe alta… pe alţi oameni, în general… Oh, da, cred asta, scumpa mea…” mărturisi Sonia, cu o uşoară undă de ezitare, căci nu vroia să dea din nou apă la moară unor speranţe reîncolţite. „Oricum… cred în puterea divină… Şi ce ni se pare nouă un miracol, e oricând posibil pentru Dumnezeu…”

„Atunci poate ar trebui să-l aştept pe Tavi, nu-i aşa?… Cine ştie, peste câţiva ani nu e exclus să se întoarcă la mine… Am putea să ne şi căsătorim…”

„Ah, Dia mea!… Uneori mi se pare că şi o adolescentă s-ar dovedi mai matură ca tine…” zâmbi cu drag Sonia. „Nimeni nu ştie ce îi poate aduce viitorul, dar eu cred că nu e cazul să te iroseşti aşteptând pe termen nedefinit un bărbat care nu te-a iubit. Mi se pare mult mai firesc să rămâi deschisă şi faţă de alţi oameni… pentru ca atunci când vei întâlni unul care chiar o să te iubească şi pe care o să-l poţi şi tu iubi, să nu treci pe lângă el fără să-l vezi. Şi, oricum… mi se pare că nici nu eşti prea departe de situaţia asta…” adăugă ea, pe un ton jucăuş.

„Ah, Vlady…” şopti, uşor jenată Diana. „Ei, da… el chiar pare să aibă ceva pentru mine şi ştii şi tu… chiar mi s-a părut şi mie, la un moment dat, că m-am îndrăgostit de el. E un om bun… generos… cu principii clare… Dar în fine, ce mai contează?... Acum tot ce-am avut pentru el s-a risipit ca un fum şi chiar nu mă mai interesează deloc, deloc…”

„Firește, Dia…” o întrerupse Sonia. „Cum şi-a făcut apariţia vechea iubire, cum a acoperit tot orizontul. Nu l-a acoperit doar pe el, ci şi pe noi toţi, cei care te iubim şi care ne considerăm legaţi de tine pe viaţă. Te miri că nu mai simţi nimic pentru Vlady acum?... Şi totuşi, aşa cum înainte de ultimul amestec al lui Tavi în viaţa ta, aveai în inima ta ceva pentru el… poate că o să ai ceva şi după asta… vreau să spun… după ce vei reuşi să te mai liniştești puțin…”

„Da… poate… oricum, să ştii că mă doare şi capul foarte rău, acum…” mărturisi Diana, confuză.

„Nici asta nu mă surprinde… după toate prin câte ai trecut azi…” spuse maternă prietena ei. „Hai, du-te repede şi ia-ţi lucrurile de sus, că îţi dau eu nişte leacuri pentru cap când ajungem acasă…”

Diana se întoarse după numai câteva minute, fără niciun bagaj, cu o expresie foarte îngrijorată pe chip.

„Sonia, i s-a făcut rău mamei mele… A leşinat acum vreo oră jumate. Tata a chemat un medic şi i-a făcut o injecţie cu calciu şi nişte vitamine. Acum e mai bine, dar aş vrea totuşi să stau şi eu pe lângă ea… Tata nu se pricepe nici să-i facă un ceai ca lumea…”

„O să fii bine, Dia?... Dacă vrei, o rog pe mama să rămână peste noapte la mine, cu copii, şi rămân şi eu cu voi…”

Diana o îmbrăţişă pe prietena ei şi o sărută pe obraji.

„Asta ar fi chiar culmea!… Gata, nu-ţi mai fă atâtea griji pentru mine… acum am lucruri mai importante la care să mă gândesc decât la prostia mea! Nici nu ştii cât de rău îmi pare că i-am neglijat atât de mult pe ai mei în ultimele luni de zile… Sunt bătrâni şi au tot felul de probleme… Hai, te pup… trebuie să fug în casă!...”

„Te sun mâine dimineaţă, scumpa mea!...” strigă în urma ei Sonia.

Diana se întoarse pe loc pentru câteva clipe şi îi făcu cu mâna. Părea, din nou, hotărâtă, puternică şi plină de viaţă, aşa cum se arăta, de altfel, oricând cineva avea nevoie de ajutorul său.

„Mersi pentru tot, Sonia mea… Vorbim neapărat maine!...!”

*

După ce le citi copiilor vreme de aproape jumătate de oră din cartea lor preferată cu ursuleţul Yogi, Sonia îi sărută de mai multe ori pe amândoi şi le închise lumina. Alex, obosit după o zi plină de aventuri şi năzbâtii, adormise deja, însă Marta insista să mai primească o poveste. Una, oricât de scurtă…

Mama se aşeză în genunchi lângă pătuţul ei şi îi spuse în şoaptă o scurtă istorie despre o fetiţă care nu vroia să se culce, pentru că în fiecare dimineaţă, când se trezea, îşi dădea seama că nu e o prinţesă care locuieşte într-un palat de cleştar şi ştia toate limbile florilor şi animalelor, ca în visele sale. De data asta metoda aleasă se dovedi inspirată, căci în numai câteva minute, fetiţa închise ochii şi adormi.

Sonia făcu un duş scurt, după care se băgă în pat şi încercă să citească, conform obiceiului, câteva pagini, dintr-una din cărţile sale ei pentru doctorat. Din păcate, nu reuşi deloc să se concentreze şi atunci, luă un volum de beletristică, pe care-l cumpărase în urmă cu o lună de zile. Spre surprinderea ei, nici din acesta nu fu în stare să citească mai mult de câteva rânduri. Resemnată, stinse veioza şi încercă să adoarmă. Urmele experienţelor neobişnuite ale zilei începură să se reverse în

sufletul ei neliniştit, apoi, fără să se poată împotrivi câtuşi de puţin, se trezi cufundată în propriile ei amintiri dureroase.

Nu trecuse nici un an de când se despărţise de Miron, un medic de treabă şi cu mari perspective, pe care-l cunoscuse într-un cerc de prieteni comuni. El o ajutase cu maşina sa care trebuia dusă la un mecanic şi, câtă vreme duraseră reparaţiile, se oferise cu mare amabilitate să îi aducă pe cei doi gemeni ai Soniei de la grădiniţă, iar cu aceste ocazii, îşi petrecuse câteva seri plăcute, în compania ei şi a copiilor.

Sonia era singură, pentru că rămăsese văduvă la numai trei luni după naşterea copiilor; soţul ei, pilot militar, murise împreună cu alţi trei colegi într-un accident aviatic. Ea îl iubise mult pe Niki, care se dovedise, în cei trei ani ai lor de convieţuire, un bărbat inimos şi de caracter, cum nici nu mai întâlnise vreodată. Dar poate că nu-i mulţumise de ajuns lui Dumnezeu pentru el… sau poate că nu fusese o soţie şi o mamă destul de bună… Oricum, Sonia era incapabilă să înţeleagă de ce iubitul ei Niki îi fusese luat pentru totdeauna. Din fericire, copiii şi credinţa că el e viu acolo, de cealaltă parte şi că exista un sens ascuns în destinul lui, chiar dacă ea nu avea puterea să-l descopere, o ţinuseră să nu înnebunească. Dar în inima ei, interesul pentru un bărbat care să-i fie alături, părea să fi pierit definitiv, o dată cu Niki.

Patru ani mai târziu, Miron reuşise însă să o scoată din starea aceasta de amorţeală şi din falsele ei certitudini. Se arătase atât de atent şi de bun cu ea şi cu copii, îi dăduse într-un timp scurt atâtea neaşteptate dovezi de afecţiune şi admiraţie, încât Sonia cedase şi se îndrăgostise de el. Ea însăşi fusese copleşită de intensitatea nemaicunoscută a acestei noi iubiri. Într-un fel, se simţea foarte vinovată faţă de Niki şi de copiii lor, pentru că era capabilă să iubească atât de pasional un alt bărbat… dar, bineînţeles că jena şi remuşcările nu reuşiseră să îi domolească prea mult curgerea. Relaţia cu Miron, care părea şi el la fel de îndrăgostit, îi dăruise dupa numai câteva întâlniri o stare de transă aproape continuă – dacă nu era lângă el, trebuia să aibă asigurarea că se vor vedea cât de curând posibil, iar dacă era lângă el, dar nu îl atingea cât de puţin… simţea că înnebuneşte.

După trei săptămâni, aflată în apartamentul lui Miron, Sonia îi mărturisise, în sfârşit, iubirea sa. Tocmai făcuseră dragoste şi stăteau lipiţi, unul de celălalt, făcând tot felul de planuri pentru întâlnirile viitoare. Femeia nu ştia nici ea de ce întrerupsese discuţia cu declaraţia aceea… poate că îi venise aşa, firesc, pentru că Miron tocmai făcuse o glumă care o făcuse să râdă până la lacrimi. Oricum, era convinsă că iubirea dintre ei era aşa de mare şi de profundă, încât nici nu mai era cazul să fie afirmată. Şi totuşi, Miron tăcuse brusc, evitând să o privească. Confuză, Sonia încercase să se răsfeţe.

„Hai spune-mi o dată… Nu mă iubeşti şi tu… măcar un pic acolo?... Un pic… Un pic mic?…”

Miron era însă cât se poate de serios. „Nu aşa se pune problema, Sonia…”

„Nu?... Dar cum se pune problema, Miron?...” încercă ea să pareze, cu toate că un fior îngheţat începea să i se strecoare în suflet.

„Am vrut să fiu cu tine, crede-mă… Te-am admirat încă de la prima noastră întâlnire… de fapt, îţi spun sincer că m-ai fascinat pur şi simplu…”

„Dar nu mă iubeşti, Miron?... Asta vrei să spui, nu-i aşa?...” întrebă Sonia cu inima strânsă, uimită că mai are încă puterea să vorbească.

„Nu cred… Nu… Îmi pare rău…” şopti bărbatul, după care se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Sonia rămase pe loc, moale şi lipsită de putere, de parcă ar fi primit o măciucă în moalele capului. În capul ei se învârteau o grămadă de gânduri înfricoşate, haotice şi nu se simţea în stare nici

măcar să plângă. Când Miron fu însă complet îmbrăcat, femeia i se adresă din nou, cu o voce răguşită, străină.

„De ce m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, dacă nu mă iubeai?... Ţi-ai dat foarte bine seama ce se întâmpla cu mine!… Spune-mi, pentru nunele lui Dumnezeu, de ce ai mai început relaţia asta?”

„Eram curios”, răspunse el cu un calm incredibil. “Îmi doream mult să cunosc intimitatea cu o persoană aşa deosebită ca tine… Şi am crezut, am sperat că o asemenea relaţie chiar m-ar putea face să simt… ce simţi tu acum… Îmi pare sincer rău. N-am vrut să te rănesc…”

O săptămână mai târziu, printr-o ciudată întâmplare, Sonia se întâlnise din nou cu Miron la o petrecere a unei prietene. Soţul ei era coleg de servici cu Miron, dar Sonia nu ştia asta, iar de relaţia ei nu avea cunoştinţă decât cea mai bună prietenă a ei din vremea aceea, Andreea. În situaţia aceea neaşteptată, încercase cu perseverenţă să-l evite pe Miron, deşi acesta venise singur. Până şi o privire fugară în direcţia lui îi aducea un junghi ascuţit în inimă. El însă, o observase cu atenţie în permanenţă, iar când ea îşi luase la revedere de la gazdă, plecase şi el, ca din întâmplare. Coborâseră împreună cu liftul, iar când acesta opri la parter, Miron se pusese deodată în dreptul uşilor.

„Sonia… iartă-mă, te rog… Îmi dau seama că ţi-am făcut rău şi aş vrea să am puterea să te las în pace… Iată însă că nu sunt în stare… chiar nu sunt… Se pare că şi pe mine m-a cam cuprins focul ăsta…”

Lasă dintr-o dată capul în piept şi, copleşit de emoţie, şopti, „Îmi eşti dragă, Sonia… Nu mai ştiu decât că îmi eşti dragă.”

Fără nici o ezitare, Sonia îl îmbrăţişă cu toată iubirea ei, iar Miron, eliberat de povara confesiunii sale, îşi lăsă capul pe umărul ei, ca un copil obosit.

*

Încă o săptămână şi Sonia, acum mult mai sigură pe ea, repetă întrebarea care dusese la despărţirea lor. Se afla tot în apartamentul lui, doar că de data aceasta, ea era aceea care se pregătea de plecare.

„Mă iubeşti, Miron?... Te rog, spune-mi acum… vreau să ştiu adevărul.”

Bărbatul se ridică brusc în picioare şi o privi în faţă pentru câteva clipe. Răspunsul căzu apoi, necruțător, ca un trăsnet.

„Din păcate… nu, Sonia…”

Aceaşi stare de lovitură în moalele capului, de data trecută, dar acum, însoţită şi de o revoltă arzătoare.

„Ce fel de om eşti?... Doar mi-ai zis că ai început să simţi şi tu!… Că îţi sunt dragă!…”

„Da, Sonia… nu iau nimic înapoi. Chiar îmi eşti dragă… ţin sincer la tine… Dar nu pot să spun că te iubesc… e prea mult. Dacă te-aş iubi, aş fi în starea în care eşti tu acum… Şi vreau să fiu astfel, înţelege-mă… vreau să trăiesc iubirea ca tine … Îmi place aşa de mult cum iubeşti tu… Sper ca într-o zi o să găsesc şi eu pe cineva pe care să-l pot iubi astfel…”

*

Noroc că Andreea, prietena cea mai bună şi confidenta Soniei, îi oferise în perioada aceea sprijinul şi consolarea blândă de care ea avea atâta nevoie ca să nu se prăbuşească. Andreea îşi

încurajase prietena să aibă răbdare… pentru că din tot ce îi arătase până atunci omul acela, ei i se părea mai mult decât improbabil, ca el să nu fie îndrăgostit de Sonia. Şi ea îl cunoaştea de vreo jumătate de an pe Miron, din acelaşi cerc comun de prieteni şi i se păruse, într-adevăr, un tip deosebit. Poate însă că el se temea de un angajament foarte serios, mai ales având în vederea responsabilităţile ei materne şi, implicit, cele pe care ar fi trebuit să şi le asume el însuşi. Cu siguranţă îi trebuia ceva timp să se obişnuiască cu ideea, că doar aşa sunt cei mai mulţi dintre bărbaţi… concluzionase Andreea pe un ton optimist, iar Sonia reuşise, în sfârşit, să capete un pic de suflu. În fond, ce femeie ar refuza cu obstinaţie să creadă un lucru care ar scuti-o de suferinţă şi ar face-o fericită?

*

Nu mult după aceea, Sonia apăruse, de data aceasta deliberat, la o petrecere a cuplului de prieteni prin intermediul cărora îl cunoscuse prima oară pe Miron. Ştia că o să fie şi Andreea acolo, ceea ce o încurajase şi îi dăduse o senzaţie de siguranţă. Confirmarea nu se lăsase aşteptată, căci Miron dansă aproape toate blues-urile cu ea şi chiar o strânse în mai multe rânduri cu putere, în braţe, aşa cum nu mai făcuse niciodată până atunci în dansurile lor. Spre finalul petrecerii, Andreea se ridicase să plece şi, pentru că era foarte târziu şi fata nu avea maşină, Sonia se oferise să o ducă până acasă. Ea însă insistase să apeleze la un taxi, pentru că locuia într-un cartier mărginaş, din partea opusă a oraşului. Miron intervenise atunci şi el, pentru că locuia în aceaşi zonă cu Andreea, iar Sonia reuşise, în cele din urmă, s-o convingă să accepte oferta acestuia. În ce-o privea pe ea, chiar nu avea de gând să prelungească cu nimic întâlnirea cu Miron. Acest nou început îi inspira încredere şi era hotărâtă să meargă înainte cu paşi mici şi cu multe precauţii, în loc să grăbească lucrurile şi să ajungă iar într-un punct mort.

Plecaseră toţi trei de la petrecere, iar Sonia îi sărutase pe rând, cu drag, pe obraji, înainte de a se urca în maşina ei.

*

Două zile mai târziu, Andreea o căutase pe Sonia, ca s-o invite, pe seară, la ea acasă. Bucuroasă, Sonia acceptase imediat… mai ales că această întâlnire cu prietena ei putea să-i dea noi speranţe în ce-l privea pe Miron. Doar apucaseră ei să vorbească ceva în maşină în noaptea aceea, iar Sonia era mai mult decât sigură că Andreea încercase, în felul ei întotdeauna diplomatic, să afle ceva despre sentimentele lui Miron pentru ea.

Andreea o primise cu ospitalitate pe Sonia, îi pregătise nişte ceai de fructe şi sandvişuri calde. Vorbiseră mai întâi despre copii şi despre planurile de studii ale Andreei, apoi Sonia nu mai putuse suporta şi o întrebase nerăbdătoare pe prietena ei:

„Spune-mi, te rog, Andreea…Miron ţi-a spus ceva despre mine în noaptea aceea?..."

Fata lăsase privirea în jos şi îşi aprinsese cu gesturi nervoase o ţigară.

„Vrei să spui că nu l-ai întrebat nimic despre mine, Andreea?" continuase nesigură Sonia. „Chiar nu ai putut afla nimic?..."

„Nu cred că vrei să ştii…" începuse ea şi se opri mai apoi într-un oftat.

„Haide măi, ştii doar ce am auzit până acum de la el… Suport orice, nu-ţi fă griji pentru mine…" insistase agitată Sonia.

„Nu cred că vrei să ştii ce s-a întâmplat în noaptea aia…" şoptise dintr-o răsuflare Andreea şi lăsase imediat privirea în pământ.

„A păţit ceva?!…" exclamase Sonia teribil de îngrijorată. „Spune-mi, Andreea, te implor… trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu el… Nu mă menajezi deloc în felul ăsta…"

„Îţi spun Sonia… Oricum, te-am chemat aici ca să-ţi spun… deşi, crede-mă… mă simt groaznic…” Andreea evita, în continuare, să o privească.

„Da… spune-mi, te rog… orice ar fi…” murmurase pierdută prietena ei.

„Miron m-a condus acasă… aici…” începuse ea.

„Da, aşa cum l-am rugat eu…”, adăugase Sonia.

„Şi după aceea a mai rămas să bea o cafea… şi am vorbit… am ascultat nişte muzică…” Andreea vorbea din ce în ce mai greu. „Şi… până la urmă… a rămas aici…”

Ridicase apoi privirea spre prietena ei, care o fixa ca paralizată. Deodată, câteva lacrimi ţâşniseră din ochii Soniei şi începuseră să i se prelingă încet pe obraji, unele după altele. Andreea se grăbi să continue.

„Oh, Sonia… nu mai plânge, te rog… te implor… Îmi dau seama că ţi-am făcut un mare rău, dar, crede-mă… asta nu înseamnă nimic pentru mine… absolut nimic. Înţelegi?... Un bărbat şi o femeie, singuri, noaptea de vară, muzica… Am alunecat amândoi în tentaţie… A fost o mare, o imensă greşeală… dar am vrut să ştii, ca nu cumva să crezi că mă ascund de tine… şi să nu crezi nici pentru o clipă, că pentru mine contează cu ceva omul ăsta… “

Sonia plângea, în continuare, cu ochii larg deschişi aţintiţi asupra Andreei. Aşadar gesturile lui din timpul dansurilor acelea, în care crezuse că descoperă o manifestare a dorului pe care îl avea pentru ea, nu fuseseră, de fapt, decât o manifestare a dorinţei… a dorinţei brute pe care şi-o putea împlini cu orice femeie… Observase deodată că şi Andreea începuse să lăcrimeze.

„Oricât de greu îţi vine să o crezi acum, Sonia… vreau totuşi să-ţi spun că singurul lucru care contează pentru mine în chestia asta, e prietenia noastră… Pentru nici un bărbat de pe lumea asta n-aş vrea să pierd ce avem noi…”

„Nici n-o să pierzi, Andreea…” răspunse Sonia cu o voce sfârşită. „În ce-l priveşte pe Miron… oricum, era prea târziu…el renunţase deja la relaţia noastră. Şi tu ştiai asta, ca şi mine… Degeaba, m-am mai îmbătat eu cu iluzii… N-are rost să te mai frământi… eu sunt afară din ecuaţia asta… Şi, cel puţin, acum lucrurile sunt clare.”

În mai puţin de jumătate de oră, fetele se îmbrăţişau şi îşi dădeau încontinuu asigurări de prietenie. Andreea, mai ales, se arătase atât de deprimată de vina pe care şi-o asumase, încât Sonia făcuse tot ce îi stătea în putere ca s-o însenineze. În vreme ce se pregătea de plecare, Andreea insistase să o conducă acasă, aşa că traversaseră împreună oraşul, cam în patruzeci de minute, discutând în amănunt impresiile pe care faptele lui Miron le lăsaeră. Amândouă găseau în acestea un mare motiv de dezamăgire. Se despărţiseră cu o ultimă îmbrăţişare, iar Sonia o mai rugase încă o dată pe Andreea să nu pună la inimă cele întâmplate. În vieţile lor, totul urma să revină din nou la normal, adică la ceea ce fusese înainte de apariţia acestui bărbat, care nu făcuse decât să le tulbure şi să se folosească de ele.

*

Totuşi, lucrurile nu se arătaseră după cum prezisese Sonia în seara aceea. Miron continuase să se întâlnească cu Andreea, care nici vorbă să se detaşeze de el; din contră, se îndrăgostise şi ea, foarte tare şi îi mărturisise cu onestitate Soniei, că în ciuda primei sale decizii, ajunsese să realizeze că Miron şi numai Miron este omul potrivit pentru ea… cu siguranţă, bărbatul vieţii sale. Era pentru prima dată când iubea pe cineva atât de tare şi toată viaţa ei de dinainte i se părea, în comparaţie cu noua viaţă de iubire, doar o formă de moarte. Cât îi fusese de greu Soniei să joace, de data aceasta, rolul de confidentă pe care prietena ei îl adoptase, de dragul ei, cu atât de puţin timp în urmă, numai inima ei şi bunul Dumnezeu aveau cunoştinţă. Dar se străduise, într-adevăr, din toate puterile, să facă abstracţie de iubirea ei pentru Miron şi să fie alături de Andreea.

După câteva întâlniri care urmaseră debutului acestei relaţii, Andreea începuse însă să evite să se mai vadă cu Sonia. Într-un fel, Sonia înţelesese şi aceptase, în ideea că, pentru o vreme, această răcire putea să fie în interesul amândurora. Doar că vreo două luni mai târziu aflase de la Ana, soţia colegului lui Miron, că acesta venea foarte deprimat la muncă şi evita să vorbească cu oricine. Ana ştia de relaţia Andreei cu Miron şi presupunea că la originea comportamentului neobişnuit al bărbatului era ceva ce se întâmplase între cei doi. Mai mult, datorită faptului că nici Andreea nu mai dădea vreun semn de viaţă prietenilor comuni şi, îndeosebi, prietenei ei cele mai bune, Ana ajunsese la ipoteza că ea era însărcinată şi că lucrul acesta îl deranja teribil pe Miron. Sonia fusese şocată de bănuiala prietenei sale, dar pentru că şi pe ea o mâna o curiozitate irezistibilă în ce privea soarta acestor doi oameni pe care încă îi mai iubea mult, fu de acord cu planul Anei ca soţul său să îl primească într-una din zilele următoare pe Miron la ei acasă şi apoi să dispară pentru o oră, timp în care fetele puteau să încerce să-l descoasă pe invitat… în speranţa că vor smulge de la el adevărul.

*

De data aceea, precum fusese stabilit, aşa se şi întâmplase. Miron apăruse într-una din serile următoare în apartamentul Anei şi al soţului său, arborând acelaşi aer suferind şi, de cum dăduse cu ochii de Sonia, îşi anunţase prietenii că e teribil de obosit şi că nu poate rămâne decât foarte puţin la ei. Soţul Anei nu petrecuse decât zece minute cu invitatul său, după care se scuzase că trebuie să o ajute pe mama sa, care locuia în vecinătate, la verificarea noii instalaţii de aer condiţionat. Miron se ridicase atunci şi el să plece, dar colegul său îl rugase să îl aştepte, motivând că toată afacerea nu avea cum să dureze mai mult de o jumătate de oră. Câteva minute după plecarea sa, Ana îşi făcuse şi ea de lucru în bucătărie, cu pregătirea unor cafele. Odată rămaşi singuri, Sonia, care stătuse până atunci ca pe ace, îl atacase frontal pe fostul ei iubit.

„Andreea este însărcinată, aşa am auzit, Miron…”

El ridicase spre ea o privire nu mai puţin perplexă, decât vinovată.

„De unde ştii?... Fir-ar să fie!... doar a promis că n-o să spună nimănui!…”

Sonia îşi stăpânise cu greu un tremur de nervozitate şi negase pe un ton hotărât.

„Nici n-a spus ceva… stai liniştit. Mi-am dat şi eu seama, după mai multe semne…”

„Oh, Doamne!...” izbucnise disperat bărbatul. “Doamne, nici nu ştii ce greşeală am putut să fac cu femeia asta, Sonia!…“

Ea îl privea, cu capul uşor într-o parte şi maxilarele încleştate.

„M-a asigurat că n-o să fie nici o problemă… şi pe urmă… uite… mi-a făcut figura! S-a folosit de mine fără scrupule, îţi dai seama?... Şi după asta, culmea nesimţirii!… şi-a permis să mă mai ceară şi de bărbat… Ţi-a spus asta, nu?… Ştiai…?”

„Nu, nu ştiam că ţi-a propus să vă căsătoriţi…” răspunse sec Sonia. „Dar în situaţia dată, mi se pare oarecum firesc…”

„Cum adică firesc?!... Firesc a fost să se folosească de mine ca să-şi facă un copil?...” Sonia nici măcar nu şi l-ar fi putut imagina pe Miron furios, iar acum era, pur şi simplu, şocată de vehemenţa cu care el îi ataca prietena. El continuă, cu o înverşunare din ce în ce mai mare.

„Ticăloasa asta mi-a spus mai demult că îşi doreşte un copil... Ştiam că îi plac şi că se gândeşte la asta pentru viitor... dar chiar aşa... fără consimţământul meu... şi după ce m-a asigurat foarte clar că nu e nici un pericol?!...”

Miron trântise deodată cu pumnul în tăblia măsuţei din faţa lui. Faţa i se înroşise puternic, până în vârful urechilor.

„Să ştii însă că lucrurile n-or să se termine aici... Nu, nici vorbă!...Femeia asta lipsită de caracter o să plătească pentru manipularea ei! O dau în judecată!... Gata, m-am hotărât!..."

Timp de câteva clipe, Sonia rămăsese fără aer. Apoi izbutise să îşi dreagă vocea şi îl întrebase răspicat pe bărbatul din faţa ei.

„Pentru ce o s-o dai tu în judecată pe Andreea, Miron?"

„Nu ţi-am spus?... Pentru că s-a folosit de mine, fără consimţământul meu. M-a înşelat deliberat şi apoi m-a folosit ca să facă un copil pe care eu nu îl doresc. Pe care n-o să doresc niciodată să-l am cu ea!... Pentru că ea nu mă interesează, înţelegi?!... Orice-ar face, nu mă interesează!"

„Dintr-o dată, toată iubirea pasională a Soniei, până la ultima sa fărâmă, dispăruse ca luată de un vânt rău. Omul din faţa ei i se părea acum atât de orb şi atât de slab, încât nu mai putea simţi pentru el decât un fel ciudat, uşor amar, de milă. Dar în ce-o privea pe Andreea, era clar că nu putea să-l lase să facă o asemenea prostie, fără nici o opoziţie.

„Miron... mă mir că un om atât de inteligent ca tine nu priveşte lucrurile şi un pic din perspectivă... Poate că procesul ăsta o să îţi vindece orgoliul rănit, deşi sincer... eu cred că mai degrabă o să fie privit ca un fapt ridicol, care vă va păta deopotrivă şi pe unul, şi pe celălalt... O să fie ceva scandal în comunitate, dar o să treacă... aşa se întâmplă cu toate lucrurile astea. Copilul însă... vrei, nu vrei... o să rămână. Şi dacă o să afle vreodată că tu eşti tatăl lui, probabil că o să ştie de tine nu atât ca de un tată, cât, mai degrabă, ca de un nenorocit care n-a avut nimic mai bun de făcut decât s-o dea pe mama lui în judecată... Şi încă pentru ce!... Pentru simplul motiv că a vrut neapărat să-l aducă pe lume!... Oh, Miron... copilului n-o să-i fie uşor să trăiască cu asta, dar cred că ţie o să-ţi fie, mai devreme sau mai târziu, de o mie de ori mai greu încă... Iar dacă n-o să-ţi fie, înseamnă că o să-ţi pierzi şi bruma de inimă pe care o mai ai..."

Miron rămăsese câteva minute tăcut, drept care Ana, crezând că discuţia se terminase, îşi făcuse triumfătoare intrarea în cameră cu cafelele.

„Spune-i lui Gelu să mă ierte că nu pot să mai stau..." se scuzase jenat Miron. Se îndreptase apoi spre vestibul, în ciuda protestelor Anei şi de acolo, îi făcuse cu mâna Soniei, care nu se ridicase să îl conducă.

„Mulţumesc mult pentru discuţie, Sonia..." Un zâmbet chinuit fluturase pentru o clipă pe buzele sale crispate. "Nu mi-e uşor s-o recunosc, dar cred că şi de data asta ai avut dreptate..."

*

Când o vizitase pe Andreea, o lună şi jumătate mai târziu, Sonia descoperise cu stupefacţie că prietena ei nu era însărcinată. Fata chiar încercase să-l agaţe pe Miron cu perspectiva unei paternităţi sigure, însă reacţia lui de fugă şi, mai ales, ameninţările pe care le proferase după ce ea îndrăznise să-i propună căsătoria, o scârbiseră atât de tare, încât abandonase orice intenţie de continuare a relaţiei. Ultima dată când vorbise la telefon cu el, îi declarase că nu vrea să îl mai vadă niciodată şi că o să-şi crească singură copilul, fără să-i povestească nimic despre tatăl lui. De atunci trecuseră într-adevăr, aproape două luni, timp în care ei nu îşi mai vorbiseră deloc. Amărâtul de Miron număra însă, cu siguranţă, săptămânile până la naşterea copilului său. Soniei i se făcuse brusc milă de el:

„Andreea... cum poţi să-l ţii totuşi aşa... cu minciuna asta... Orice ţi-ar fi făcut, îşi dai seama că şi lui îi e greu... mai ales că nu mai vrei să ştii nimic de el..."

„Şi-o merită din plin, Sonia..." replicase pe un ton îngheţat prietena ei, „E un om de nimic... m-a dezamăgit şi m-a făcut să sufăr îngrozitor..."

„Te cred, Andreea... dar sincer... nu înţeleg ce te-a putut surprinde aşa de tare... Doar ştiai şi tu cum s-a purtat înainte de asta cu mine..." Sonia realizase că atinge un punct dureros, dar sperase

că astfel ar putea să o trezească puţin pe fată, din rolul de victimă justiţiară, pentru care optase după încheierea relaţiei cu Miron.

„Da, aşa e...”, confirmase cu voce scăzută Andreea, căci, într-adevăr, acest apel la istoria Soniei cu fostul ei iubit, o făcu imediat să-şi rememoreze greşeala... greşeala sa, de la care începuse totul. Sonia nu vrusese să mai pomenească de ea, dar nici nu era nevoie... Andreea ştia mai bine ca oricine... şi ştiuse tot timpul.

„Dacă vrei tu neapărat, Sonia... poţi să-i spui adevărul... Să-i spui însă şi că nici un om nu m-a dezamăgit aşa de tare şi că nu vreau să mai aud de el niciodată! Şi acum, gata... te rog mult să nu-mi mai pomeneşti deloc de omul ăsta... Dac-aş putea, mi-aş şterge pentru totdeauna din memorie şi cea mai măruntă amintire cu el!...”

*

Sonia se ghemui cu genunchii la piept sub plapuma subţire. Şi acum, când îşi amintea de istoria aceasta cu Miron şi cu Andreea simţea o arsură aproape insuportabilă în inimă. Dar oare, cum se simţea Andreea când se gândea la ea?... După întâlnirea aceea, care îi făcuse o surpriză teribilă, i se păruse că prietena sa începuse s-o evite. Mai vorbiseră de vreo două ori, foarte scurt, la telefon, după care comunicarea încetase. Acum însă, se gândea că poate şi ea ar fi trebuit să insiste mai mult să se vadă... dar ăsta era un defect pe care Andreea şi-l recunoştea... când i se părea că e nedorită, renunţa la orice luptă de menţinere a unei relaţii; rămânea totuși cu speranţa ca prietenul în cauză să facă primul pas de întoarcere şi nu se resemna niciodată cu o rupere definitivă... dar dintr-o teribilă teamă de respingere, refuza să ia ea iniţiativa.

Nu era, de altfel, prima prietenă apropiată care se îndepărta de ea. Mai avusese o colegă de facultate, ceva mai tânără decât ea, care-i fusese deosebit de dragă. Vreme de cinci ani, până cu puţin înainte de apariţia lui Miron în viaţa sa, ea îi fusese cea mai bună prietenă. Din nefericire, câteva cuvinte critice ale Soniei, care priveau atitudinea fetei la adresa fostului ei prieten, pe care avusese cumplit de proasta inspiraţie să le rostească de faţă cu alţi doi colegi, fuseseră de ajuns ca să pună capăt prieteniei lor. Şi, dacă se gândea mai bine, mai renunţase o dată la o mare prietenie. Înainte de istoria asta, în liceu avusese o altă colegă care îi fusese cea mai bună prietenă. De aceasta se îndepărtase însă chiar Sonia, în ultimul an de liceu când îşi făcuse un prieten, iar fata, neînţelegând situaţia, încercase să o constrângă să-şi petreacă timpul liber în continuare cu ea, jucând insistent cartea dependenţei şi a abandonului. Sonia se simţise la un moment dat, complet sufocată, de pretenţiile sale şi evitase într-un mod destul de dur, să mai comunice cu ea.

Şi mai erau şi alţii, de care nu fusese chiar atât de apropiată, dar de care nu-şi putuse imagina că o să se piardă vreodată. Când se mai întâmpla să îşi amintească de ei, Sonia trăia o senzaţie bizară de greaţă amestecată cu deznădejde, de parcă ar fi căzut pradă unor nisipuri mişcătoare... Ar fi vrut să poată da vina numai pe vanitatea sau instabilitatea celor care îi fuseseră dragi pentru asta, însă realiza foarte clar că şi ea era slabă şi temătoare... şi, din cauza asta, încă prea egoistă. Ar fi putut lupta mai mult, ierta mai mult... ar fi putut face ea prima paşii de întoarcere. Dar nici acum nu era prea târziu... poate că, fără mari eforturi, ar fi putut da de urma acestor prieteni pierduţi. Merita măcar să încerce. Poate că unii chiar nu mai vroiau s-o vadă niciodată şi atunci nu i-ar fi rămas decât să se resemneze... dar îi era greu să creadă asta, în ce privea pe oricare din ei. În orice caz, Sonia nu îşi dorea să îşi petreacă restul vieţii făcând totală abstracţie de cei care fuseseră, pentru un timp oricât de scurt, importanţi pentru ea. Dacă de iubitul ei soţ nu se mai putea lega prin nimic altceva decât prin credinţa şi speranţa cea mai secretă a inimii sale, de oamenii vii, care îi fuseseră aproape în călătoria aceasta i se părea nedrept şi chiar imoral să se dezlege pentru totdeauna. Căci numai gândindu-se un pic mai mult la ei, îşi dădea imediat seama că îi era dor de fiecare în parte... E drept însă că putea trăi cea mai mare parte a timpului, neconştientânzând că mai e încă legată de ei prin firele tainice ale iubirii... aşa cum se întâmplă, de fapt, tuturor oamenilor, în ce-i priveşte pe aceia care s-au îndepărtat de ei: vii sau morţi, deopotrivă.

*

Diana o sună în după-amiaza zilei următoare şi o anunţă că Tavi o căutase şi îşi fixase o întâlnire cu ea în aceaşi seară. Sonia era uluită... după scena teribilă din seara trecută, când omul acela declarase că nu vrea s-o mai vadă niciodată şi o ameninţase că dacă nu îi părăseşte casa cheamă poliţia, ultimul lucru la care se aştepta din partea lui era o asemenea invitaţie. Mai rău, avea o intuiţie clară că motivul revederii nu consta în reînnoirea ultimelor declaraţii de ostilitate şi rupere, ci, mult mai degrabă, o schimbare cu o sută optzeci de grade a atitudinii sale. Şi într-adevăr, după întâlnire, fata o sună şi îi povesti că tânărul o rugase vreme de mai bine de o oră, cu lacrimi în ochi, să se întoarcă la ea... firește, cu preţul renunţării sale la noua relaţie.

Diana nu fusese în stare să-i dea un răspuns atunci, dar îi făcuse promisiunea că va lua o hotărâre definitivă până a doua zi dimineaţă.

Sonia se simţea dezarmată. Nu avea nici o îndoială că o reînnoire a relaţiei cu Tavi, după atâtea respingeri repetate şi răniri reciproce, nu putea fi, în nici un fel, o alegere corectă. Toate apropierile lui Tavi, care urmaseră unor despărţiri decise de el, în cursul ultimului an, avuseseră efecte de-a dreptul toxice asupra prietenei sale. Înainte de acestea, pe când cei doi erau încă împreună, Sonia îl simpatizase foarte tare pe Tavi şi încurajase din plin cauza relaţiei lor. O dată însă cu acea depresie periculoasă a Dianei, Sonia îşi schimbase radical poziţia şi acum nu mai arăta nici un pic de toleranţă pentru iresponsabilitatea egoistă cu care Tavi îşi permitea să oscileze, în continuare, între apropiere şi respingere, mai ales, în condiţiile în care declarase altora şi Dianei însăşi, în repetate rânduri, că nu o iubeşte. Ba acum, se părea că începe să dea dovadă de aceaşi instabilitate maladivă şi în noua lui relaţie...

Ei bine, pentru Sonia era clar că bărbatul acesta avea încă multe probleme de rezolvat cu sine însuşi, înainte de a fi capabil să se ofere cu onestitate şi iubire unei alte persoane... însă, din păcate, pentru Diana lucrul acesta nu părea să valoreze nici cât negru sub unghie; ea se arăta, în continuare, complet captivă în vraja oarbă a iubirii sale. Înţelegea ce se întâmpla, dar prefera să trăiască încă în universul idilic al speranţelor şi amintirilor sale romantice cu Tavi... Şi, de fapt, nu lui, unui bărbat a cărui respingere o adusese în pragul sinuciderii, nu putea să-i dea ea drumul, ci propriilor sale aşteptări care priveau toate lucrurile bune pe care omul acela i le dăruise şi pe care ajunsese să nu le mai poată concepe în afara sa. Aceste aşteptări şi speranţe ale iubirii sale erau atât de puternice, încât reuşeau încă, în anumite momente, să acopere toate impulsurile contrare ale minții și inimii.

Tocmai de aceea, Sonia se hotărâ să nu îşi mai susţină cu nimic poziţia cunoscută de dezavuare a unui nou început între Diana şi Tavi şi o lăsă pe prietena ei să-şi ia, absolut singură, decizia. Tremura pentru ea, dar în acelaşi timp, nu vroia să o mai influenţeze cu nimic... Tot ce găsise de spus despre relaţia lor, fusese deja spus în repetate rânduri, iar dacă Diana prefera să facă abstracţie de toate argumentele pe care ea însăşi le recunoscuse drept valide, asta era alegerea sa, făcută cu inima, şi, în ciuda oricărei urmări posibile, merita să fie respectată.

*

Dimineaţa trecu fără nici un mesaj de la Diana. Sonia se abţinu cu greu, din aceleaşi raţiuni de nonintervenţie să o caute ea. Pe la unu şi jumătate, semnalizarea de SMS o făcu să tresară. Cu mâini înfrigurate, scoase telefonul din geantă şi se grăbi să deschidă mesajul. Era, într-adevăr, de la prietena ei...

„L-am refuzat pe Tavi... Nu pot să uit ce mi-ai spus în seara aceea. Mi-am dat seama că ar fi fost o mare greşeală, care m-ar fi afectat şi pe mine, şi pe cei din jurul meu."

Sonia rămase câteva clipe fără suflare... chiar nu se aştepta ca Diana să aibă puterea de a respinge neaşteptata ofertă. „Mi se pare că te-am cam subapreciat, fetico..." i se adresă ea în gând, zâmbind satisfăcută.

Era, într-adevăr, vestea dorită... şi totuşi, descoperea acum că ceva tainic o împiedica să se bucure de ea cu toată inima. Se putea însă oare bucura astfel atunci când o iubire ajungea să fie, în cele din urmă reprimată, şi apoi, lăsată să moară?

Şi ea pierduse ultima sa iubire pentru un bărbat... de aceea, era oarecum amorţită, confuză, iar simplul fapt de a-şi aminti starea aceea i se părea uşor straniu. „Starea în care iubeşti şi ai senzaţia dizolvării… Oh, Doamne, oare de ce nu putem să iubim astfel mereu?!..." se întrebă Sonia cu durere. „De ce nu ne putem iubi cu aceeaşi pasiune copiii, părinţii, prietenii, câinele care şi-ar da viaţa pentru noi?!... De ce, după ce ne dorim ca iubirea pentru un om să ţină până la moarte şi, la un moment dat, chiar simţim limpede că nu poate fi altfel, ajungem să o pierdem pentru totdeauna, ca şi cum nici n-ar fi existat niciodată?..."

Puse telefonul la loc în geantă şi apoi o porni spre maşină, convinsă până-n străfund că fiinţa umană este o creatură tare imperfectă.

*

Câteva ore mai târziu se întorcea de la facultate. Era lector la catedra de logică a Facultăţii de Sociologie de la singura universitate particulară din oraş şi aceasta era o zi uşoară, cu un curs şi un singur seminar. Când opri maşina în faţa blocului, auzi din nou semnalul de SMS şi se repezi să citească ceea ce se aştepta a fi ultimul mesaj de la prietena ei. Spre marea ei uimire, descoperi însă că acest mesaj nu era de la Diana, ci de la Tavi.

Îl deschise plină de curiozitate, îl citi o dată, apoi, cu buzele strânse, încă o dată şi, aruncând telefonul pe fotoliul de alături al maşinii, lăsă nervoasă capul pe spate. Avea o senzaţie ciudată de ameţeală, amestecată cu greaţă şi îşi simţea toţi muşchii corpului încordaţi până la refuz. Tavi scrisese:

„Vreau să îţi comunic că te urăsc. Te rog să te ţii departe de familia mea."

Desigur, Sonia se cunoştea cu familia lui Tavi, iar părinţii lui, în particular, i se păreau nişte oameni deosebit de cumsecade şi prietenoşi. Vorbise în câteva rânduri cu ei, dar, în general, relaţia se menţinuse la nivelul schimburilor de mesaje de sărbători şi alte evenimente speciale. Aşadar, până şi asta i se părea acum prea mult acestui om pe care continuase să îl considere prieten... în pofida dezamăgirilor repetate pe care deciziile sale în relaţia cu Diana, i le provocaseră... Tavi ştia, de altfel, chiar de la ea, că fusese dezamăgită şi că avea o părere fermă în ce privea legătura aceasta în care el nu se putea implica afectiv şi care ajunsese să aibă o influenţă extrem de periculoasă asupra prietenei sale. Poate că se simţea neînţeles şi nedreptăţit de Sonia... foarte probabil să fi fost aşa... dar era oare ăsta un motiv suficient ca să...?

Fata puse din nou mâna pe telefon şi căută numărul lui Tavi. Fără nici o ezitare, apăsă butonul de apel şi, în mod neaşteptat, răspunsul lui fu aproape imediat.

„Am citit mesajul tău, Tavi..." începu Sonia cu o voce joasă şi gravă.

Bărbatul tăcea.

„Aş vrea totuşi să lămuresc un lucru, înainte de a încheia orice comunicare... Dacă nu te superi, bineînţeles." Tavi tăcea în continuare, iar ea interpretă asta ca pe un mic semn de bunăvoinţă. Cel puţin nu-i închisese telefonul.

„Spune-mi şi mie, te rog... Cu ce ţi-am greşit?..." Sonia făcu o pauză de câteva secunde şi apoi îşi continuă dicursul. „Tavi, eu am fost cea care a decis să vă despărţiţi?... Eu am făcut-o pe Dia să nu se mai scoale din pat două săptămâni după ce ai lăsat-o ultima dată... Eu am făcut-o să se gândească la sinucidere?!"

„Nu... nu-i vorba de asta.” răspunse, în sfârşit, Tavi, cu o nuanţă uşor ezitantă în glas.

„Dar de ce e vorba atunci?... Crezi că eu am convins-o să nu se mai întoarcă la tine... asta e, nu-i aşa?”

„Oricum, e prea târziu să mai discutăm acum... nu mai are rost...” spuse Tavi grăbit, iar când se opri, Sonia avu senzaţia că ar fi vrut totuşi să mai adauge ceva.

„Tavi, ai văzut ce i-au adus ei, ultimele întoarceri la tine...”, continuă ea încordată. „Cred că e clar pentru amândoi care e riscul... la fel de clar cum e pentru amândoi, şi chiar pentru Dia, că nu o iubeşti. Şi totuşi, să ştii că, de data asta, chiar n-am avut nici un comentariu la propunerea ta de împăcare... Mi-am dat şi eu seama că dacă nu ia complet singură decizia asta, o să se îndoiască de ea toată...”

„Ei, da... asta e acum...” o întrerupse bărbatul cu răceală.

„Da, asta e, Tavi... şi, dacă tot mă asculţi încă, vreau să îţi mai spun ceva... Măcar că o să fie ultimul lucru pe care o să ţi-l mai spun în viaţa asta...” Sonia oftă scurt. „ Chiar dacă tu mă urăşti, să ştii că eu încă mai ţin la tine, Tavi... Şi sper din toată inima să te trezeşti cât mai repede din iadul ăsta pe care ţi l-ai creat singur!...”

„Despre ce iad vorbeşti Sonia...?” pară el imediat.

„Despre acel lucru din tine care te-a făcut să urăşti un prieten...” preciză cu o voce tremurândă fata.

„Nu e nici un iad în mine...” se auzi vocea ciudat de impersonală a bărbatului.

„Ba da... eu zic că nu poate fi altceva...” insistă Sonia.

„Ei vezi, de-asta nu ne putem înţelege noi...” binevoi Tavi să-i ofere explicaţia lui. „Avem concepte foarte diferite...”

„Din păcate, conceptele astea diferite ne dau şi sentimente diferite...” spuse pe un ton amar femeia. Avea senzaţia că are multe de explicat aici... sau poate era doar o urmă a vechi sale nevoi de a se justifica... În orice caz, deşi se forţă, nu mai găsi nimic care să merite adăugat. Deodată, i se făcu din nou teamă că Tavi o să-i închidă telefonul. I-ar fi părut rău... şi nu din orgoliu, ci pentru că i se părea un sfârşit jenant pentru ceea ce, într-adevăr, putea fi ultima lor discuţie.

„Ok, Tavi...” se hotărâ ea. “Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Sper să fie bine cu tine... La revedere!”

„La revedere.” răspunse el sec şi închise.

Doar câteva secunde după ce puse telefonul în geantă, Sonia conştientiză că mai existase în ea un sentiment ascuns şi că tocmai în acesta se afla, de fapt, motivaţia principală pentru care îl sunase pe Tavi... „Oh, femeie proastă!...”, îşi spuse ea singură, cu obidă. Îi era limpede acum că atât înainte, cât şi în tot timpul discuţiei lor, stăpânită de un irepresibil sentiment de vinovăție, se agăţase de speranţa firavă că el o să-şi retragă declaraţia aceea... admiţând într-un fel, oricât de vag, că fusese o greşeală.

*

Ajunsă acasă, Sonia observă că mama ei şi copiii lipseau. Nu se îngrijoră, pentru că la ora aceasta se întâmpla adesea să mai zăbovească încă în părculeţul din apropiere. O apelă totuşi pe mama sa şi descoperi astfel că, de data aceasta, se aflau cu toţii în apartamentul vecinei lor de palier, o femeie foarte de treabă, cu care mama se împrietenise mult în ultimul an de zile, de când devenise un obicei pentru ea să stătea în fiecare zi lucrătoare, cu nepoţii săi.

Sonia nu se simţea câtuşi de puţin capabilă să facă o figură socială, aşa că îi declară mamei sale că e foarte obosită, drept care o să încerce să se odihnească puţin până la întoarcerea lor acasă. Deschise apoi calculatorul şi se uită degrabă după mesaje şi e-mailuri, dar nu găsi nimic interesant; nici unul dintre prieteni nu o apelase. Puse apoi mâna pe telecomandă, deschise televizorul şi încercă să se uite la un film s.f. pe care îl mai văzuse şi care-i plăcea. Nu rezistă însă decât cinci minute. În ea clocotea o neliniște ciudată, care o împiedica să-şi adune gânduril,. un fel de teamă obscură difuzând neîncetat în agitaţie şi nerăbdare. Se repezi la bucătărie... şi, da... din fericire descoperi nişte vase în chiuvetă. Le spălă la repezeală, cu gesturi frenetice, fără să dea, ca de obicei, drumul la radioul din bucătărie. Şterse apoi cu mare insistenţă masa şi toate corpurile din încăpere, apoi gresia şi faianţa. Într-o jumătate de oră, totul strălucea de curăţenie, iar Sonia îşi contemplă opera, fără a găsi însă în asta nici cea mai mică satisfacţie. Gânduri rele începură deodată să se contureze în mintea sa confuză... Se imagină nebună, plecând de-acasă şi umbând fără ţintă pe străzi, lovită apoi, pe neaşteptate, de o maşină, pe întuneric... Copiii rămaşi apoi singuri, numai cu mama sa... Dar ei erau încă mici şi nu puteau realiza prea bine dimensiunea pierderii, iar bunica lor fi fost nevoită să li se dedice cu totul şi nu s-ar fi putut lăsa pradă deprimării... Dia l-ar fi avut şi ea pe Vlady... căci, desigur, cu un pic de bunăvoinţă din partea ei, ar fi ieşit ceva din relaţia asta... Se putea aşadar... se putea întâmpla şi poate că nimeni n-ar fi suferit prea tare... iar ea, cel puţin, ar fi ajuns să se întâlnească din nou cu Niki... cu Niki, al ei, care era şi el singur acuma...

Deodată, femeia simţi nevoia să ţipe din toate puterile, dar un ultim reflex de cenzură o împinse să facă ghem un prosop de bucătărie şi să-l muşte apoi cu disperare. Nu vroia să plângă pentru că ştia că figura sa răvăşită ar fi îngrijorat-o pe mama ei, care putea să apară cu copiii în orice clipă. Se hotărâ atunci să treacă alături, la vecina şi prietena lor. Cu siguranţă că nu era sănătos pentru ea să mai rămână acolo, singură.

Vecina Olguţa tocmai servise masa împreună cu prietena ei, mama Olguţei şi copiii, iar acum punea, din nou, lucrurile în ordine în sufragerie. O invită însă numaidecât pe Sonia să ia loc şi îi puse înainte farfurii noi şi tacâmuri.

„Nu pot să mănânc acum... poate mai târziu”, spuse ea cu un aer istovit. “Unde sunt copiii?...”

„Marta, e în camera de alături, face o piesă de teatru cu păpuşile!... Marta, vino aici Marta...!” o strigă mama Soniei pe micuţă.

Ea apăru val-vârtej şi se aruncă dintr-un salt în braţele mamei sale.

„Mami, fetele mele n-au vrut să fie cuminţi azi la şcoală!... Să ştii că le-am certat rău de tot...” raportă ea foarte preocupată.

„Da, mami?... Şi au înţeles până la urmă?...” întrebă surâzătoare Sonia.

„Nu prea ştiu...” răspunse cu sinceritate micuţa. „Alex mi-a spus să le bat, dar eu nu vreau să fac asta... De ce să le bat?... Sunt mama lor, nu?”

Deodată, un mârâit din ce în ce mai înfricoşător se făcu auzit de sub masa din sufragerie. Bunica, Olguţa şi soţul ei pufniră cu toţii în râs, dar exact când Sonia puse mâna pe faţa de masă, ca să elucideze misterul, Marta ţipă o dată asurzitor. Cu toţii săriră imediat de pe scaune, iar Sonia se ridică de la masă cu ea în braţe şi o întrebă îngrijorată ce s-a întâmplat.

„M-a muşcat de picior...” murmură revoltată fetiţa, printre sughiţuri de plâns. „Răul... răul ăsta şi prostul!...”

Sonia se aplecă încruntată şi îl trase afară de sub masă pe fiul ei, care zâmbea nevinovat.

„Mama!... N-am muşcat-o tare!... Eram câinele ei... şi ea a fost rea cu mine. M-a dat afară din cameră!...”

„Of, Alex, Alex...” se văită Sonia, în vreme ce îi dădea jos Dorei ciorăpelul din piciorul afectat. Deşi nu descoperi nici o urmă de muşcătură, nu era exclus totuşi ca fata să sufere de pe urma unei mici contuzii.

„Măi, băiatule, nu te mai potoleşti şi tu odată!...” se repezi şi bunica lui. „Ai sâcâit-o destul pe sora ta astăzi!... Nu ştiu, zău... chiar vrei să primeşti o pedeapsă?”

Auzind ameninţarea, băiatul se puse din nou în patru labe şi se retrase strategic, din nou, sub masă.

„Fără supărare Sonia, dar eu sunt de părere că în zilele noastre, părinţii nu prea mai ştiu să-şi disciplineze copii... ” afirmă gânditor, soţul Olguţei. “Calculator, televizor, făcut toate poftele... păi uite de-aia şi ajung nişte răsfăţaţi, cu care nu te mai poţi înţelege...”

„Ei, lasă şi tu, Nelule...” interveni Olguţa. „Nu poţi să spui că ai noştri n-au fost zburdalnici când erau copii şi uite că până la urmă tot au ieşit oameni din ei...”

„Da... mă uit... tot mă uit, dar nu-i văd deloc, măi Olguţule...”, zise bărbatul cu amărăciune. „Că unul e plecat în America, ailaltă în Germania... şi mi se pare că pe-acolo îşi văd foarte bine de viaţa lor, fără să mai aibă nici o treabă cu noi ăştia de aicea...”

„Leni, fii atentă că iar începe cu văicăreala...” se adresă conspirativ Olguţa prietenei sale.

Sonia, care între timp îl recuperase din nou pe Alex, se ridică de la masă.

„Doar nu pleci aşa de repede... că treci aşa de rar pe la noi...” interveni Olguţa rugătoare.

„Nici vorbă... Mă duc doar cu oamenii ăştia în camera de alături, ca să rezolvăm nişte mici probleme”, o linişti Sonia zâmbind.

Se întoarse peste zece minute şi se aşeză calmă pe scaun.

„Acuma, ca să vă spun sincer, mi s-a cam făcut un pic foame...” mărturisi ea.

Vecina plecă imediat la bucătărie şi puse ceva la încălzit pentru Sonia.

„Măi, fata noastră...” începu Nelu cu o undă prevenitoare în voce, când fu sigur că nevasta lui nu-l mai aude... „Eu cred totuşi că ar fi bine să-ţi cauţi şi tu pe cineva... E mare, mare păcat să stai aşa, singură... Ş-apoi uite, e clar că au şi copiii ăştia nevoie de un tată...”

Sonia se crispă vizibil, dar, pentru că îl respecta mult pe soţul Olguţei, se strădui să-i dea un răspuns comic.

„Dacă îmi ziceţi şi mie pe unde se ascund eroii care ar putea fi sincer interesaţi de o profesoară cu doi copii mici... poate că nu aş da înapoi...”

Mama Soniei oftă adânc.

„Nelule, să nu te superi pe mine, dar şi eu sunt de părere că în zilele noastre cu greu mai găseşti un asemenea bărbat cumsecade...”

„Ba da, ba da... eu sunt sigur că se mai găsesc, Leni. Şi o fată frumoasă şi deşteaptă ca a ta, chiar dacă ar avea şase copii, tot ar merita să fie luată...” declară foarte hotărât omul.

Olguţa apăruse însă deja în pragul uşii.

„Iară te-ai luat de fată, Nelule?...” i se adresă femeia cu asprime.

„Hai, lasă-l de data asta, Olguţo...” încercă prietena ei să o împace. „Ştii doar că ţine la Sonia şi e preocupat de soarta ei. Ca şi noi, de altfel...”

„Preocupat sau nu... el se bagă mereu, atunci când nimeni nu-i cere sfatul... Parcă ar vrea să controleze viaţa tuturor omul ăsta!...”

„Bine, Olguţule... nu mai zic nimic, că văd că orice-aş zice tot nu e bine cu tine...” bătu în retragere Nelu, mimând o afectare profundă.

„Hei, nu vreau să vă supăraţi din cauza mea!...” sări şi Sonia. „Eu, oricum, nu m-am supărat deloc... Nici n-aş avea cum, pentru că grija voastră e foarte de înţeles... Doar că şi mie mi se pare că e din ce în ce mai greu să întâlneşti un om capabil să iubească...” Privi cu tristeţe spre mama ei. “Nu ştiu cum se face... dar oriunde mă întorc, dau numai despre poveşti cu femei părăsite... Pur şi simplu, nu-mi vine deloc să mai sper...”

De data aceasta, dintr-un motiv numai de ea ştiut, Olguţa se simţi datoare să o amendeze un pic şi pe Sonia.

„Acuma mă iei iarăşi cu chestia asta cu iubirea... Păi, dacă vrei să ştii, pentru mine iubirea nu există decât între mamă şi copil. Da... acolo e iubire adevărată! Toate celelalte sunt trecătoare... chiar şi cele mai mari pasiuni... Toate se duc, se sting, numai iubirea de mamă ţine până la capăt...”

„Nu e chiar aşa, Olguţa...” o întrerupse mama Soniei, uimită. „Eu cred că există tot felul de iubiri în viaţa asta... şi între soţ şi soţie... şi între fraţi, şi între prieteni... aşa cum suntem noi două...” Un nod i se puse în gât, dar continuă cu aceaşi căldură. „Şi chiar între vii şi morţi... Uite, eu de exemplu, şi acum când mă gândesc la soţul meu, care a murit acum doisprezece ani, simt clar că încă îl mai iubesc...”

„Şi eu, da... şi eu îl mai iubesc încă pe Niky...” adăugă Sonia şi o îmbrăţişă cu ochii în lacrimi pe mama sa.

Nelu se ridică pe nesimţite şi părăsi sufrageria. Imediat după ce se desprinse din braţele fiicei sale, Leni îşi şterse ochii şi, observând absenţa lui, îşi dojeni prietena.

„L-ai făcut să se simtă prost, Olguţa. De ce trebuia să vorbeşti aşa?... Sunt sigură că şi tu îl iubeşti pe Nelu... Îţi spun, nu trebuie decât să-ţi imaginezi viaţa fără el ca să îţi dai seama de asta... Te rog eu mult... cheamă-l înapoi, nu-l lăsa aşa...”

„Bine, bine, nu te mai speria aşa Leni... Lasă că ştie el care-i adevărul... O să vezi că o să vină singur înapoi”, răspunse conciliantă Olguţa. “Dar să ştiţi şi voi că nu doar copii, ci şi bărbaţii trebuie ţinuţi un pic la respect... Altfel, ăştia la orice vârstă sunt în stare să şi-o ia în cap... Doar s-au văzut tot felul de surprize!”

Deodată, uşa de la sufragerie se deschise, însă în locul lui Nelu, cum se aşteptau toate, în cameră îşi făcu apariţia mama Olguţei, o bătrânică firavă de optzeci şi patru de ani. În fosta ei casă de la marginea oraşului, femeia aceasta crescuse cinci copii şi doisprezece nepoţi; nu se mutase de-acolo decât în urmă cu câţiva ani, după ce soţul ei se prăpădise. De fapt, la început îşi dorise să rămână acolo, dar în scurt timp, singurătatea o doborâse; o găsiseră nemâncată de trei zile şi îngrozitor de deshidratată în patul ei, aşa că o internaseră de urgenţă la spital. În afară de starea reversibilă de slăbiciune, doctorii nu îi găsiseră nimic grav, dar de frica depresiei, Olguţa se hotărâse s-o ţină, de atunci, la ea. Şi într-adevăr, alături de fiica şi ginerele său cu care se înţelegea foarte bine, bătrâna îşi revenise complet. Nu ieşea decât foarte rar din casă, dar participa activ la toate treburile domestice. Se uita la televizor, citea în fiecare zi presa şi vorbea despre toate cele cu ai săi şi cu musafirii lor, pentru că avusese şi, har Domnului, mai avea încă, o minte ascuţită ca briciul. Mama Soniei chiar se mira că ea nu îşi făcuse apariţia până acum, dar Olguţa o lămurise că ajunsese nemaipomenit de pasionată după o emisiune despre eroi adevăraţi, de pe canalul Discovery, şi câtă vreme aceasta rula la televizor, nimeni şi nimic n-o mai putea clinti din faţa acestuia.

„Oh, ce plăcere, dragele mamii fete... „ exclamă bătrânica, cu un aer nespus de fericit. „Da´ mi pare mie sau cam puneţi lumea la cale fără mine?...”

„Mamaie... află mai întâi că nu am hotărât nimic important fără tine în seara asta...” o asigură zâmbitoare Sonia.

„Ei, ne-am găsit şi noi să vorbim despre bărbaţi, mamă...”, adăugă şi fiică-sa, bine dispusă. „Da´ stai liniştită... ca de obicei, n-am ajuns la nici o concluzie... ”.

„Aha... din câte văd avem două fete de măritat aicea...” chicoti bătrâna, iscodindu-le atentă cu ochii ei micuţi şi negri pe Sonia şi pe mama sa. „Ce spun eu, două... trei, bineînţeles!” rectifică ea cu hotărâre.

„Eu sunt căsătorită cu ginerele tău, Nelu, mamă... Ai uitat sau vrei poate să zici că asta nu contează?...” pufni imediat Olguţa.

„Fată, te-ai făcut cam obraznică în ultima vreme... Normal că n-am uitat! Vorbeam de ele două şi de mine!” răspunse bătrâna serioasă.

Cele trei femei care o priveau, izbucniră în râs, ca la o comandă invizibilă.

„Aşa, bravo... vă râdeţi de o femeie în vârstă, mojicelor...” zâmbi clătinând din cap bătrâna, în vreme ce se aşeza tacticoasă pe scaunul pe care stătuse până de curând, Nelu.

„Nu, mamaie... nicidecum”, zise Sonia, ştergându-se la ochi, căci îi dăduseră lacrimile de atâta râs. „E doar comică situaţia asta... cum ne facem noi planuri... nişte văduve neconsolate...”

„Or mai degrabă nişte fraiere neconsolate...” preciză promptă mamaie, după care coborâ conspirativ vocea. „Ascultă fată, chiar vroiam să te întreb un lucru... Am auzit zilele trecute la televizor că pe Internet există din astea... ştii tu, matrimoniale...”

„Ah, nu... până aicea, mamă!...” o întrerupse ofuscată Olguţa, după ce reuşi să îşi dea artistic ochii peste cap. „Chiar n-am de gând să te las să-ţi cauţi bărbat pe Internet!”

„Măi, fată... eu chiar n-am nevoie de Internetu tău, ca să-mi găsesc bărbat!”, ridică tonul mamaie, cu o expresie foarte serioasă. „Dacă mă hotăram până acum că am nevoie de unu, fii sigură că îmi şi găseam...”

Femeile rămaseră cu gurile căscate. Oricât de ridicole puteau părea afirmaţiile bătrânei, nici uneia nu-i mai venea acum să râdă. Bătrâna începu din nou, fără grabă.

„Eu şi Leni am avut parte de bărbaţii noştri... destulă vreme. Pentru noi, rămân amintirile... care-s multe... şi speranţa că o să ne întâlnim din nou pe lumea cealaltă...”

Leni aprobă gânditoare, în vreme ce Sonia simţi cum un val de emoţie ameninţa să o copleşească.

„Fata asta însă...” continuă mamaie arătând către ea, „ar face bine să se hotărască odată... Este un timp care nu se mai întoarce...”

„Oh, mamă... întâi Nelu şi acuma tu!... Da´ mai lăsaţi-o odată în pace pe biata Sonia!... Ce-oţi vrea şi voi acuma?... Să se încurce cu primul neisprăvit care îi iese în cale?... Doar a spus-o şi ea... pe cei mai mulţi din bărbaţii de azi nu mai poţi pune nici o bază... N-ai fost şi tu de acord cu asta, Lenuş?...” se întoarse ea agitată către prietena sa, care se grăbi să aprobe, cu o expresie gravă.

„În ultimii şaptezeci de ani, am auzit de o mie de ore vorbe de care zici tu acu, fato...” spuse calmă bătrâna. „N-au decât să le creadă, cei care vor să le creadă. Eu însă am cunoscut mulţi oameni în timpul ăsta şi ştiu că întotdeauna au fost unii buni şi alţii răi... şi asta la toate vârstele...”

„Foarte înţelept din partea ta, mamă... dar sincer, filozofia asta nu prea oferă soluţii”, observă imediat pragmatica ei fiică.

„Atunci o să vă spun altceva...”, zise bătrâna ridicând privirea îngândurată către Olguţa, „Înainte să-l întâlnesc pe taică-tău... am suferit şi eu după urma unui băiat. Era de la noi din sat şi eram logodiţi de aproape jumătate de an de zile când el a trebuit să plece la război, în primăvara lui ´44... Nu-ţi spun cum l-am aşteptat să se întoarcă!... Stabilisem, bineînţeles, să ne căsătorim imediat după aia. Şi a venit... un an mai târziu... sănătos, dar nemaipomenit de schimbat. Bea mult şi cum se supăra, punea mâna pe cuţit... La un moment dat, când am îndrăznit să-l înfrunt, a sărit şi la mine... Atunci am fugit la oraş, dar în inima mea era o jale mare şi simţeam că parcă n-o să mai fiu în stare să iubesc pe nimeni, niciodată. Şi apoi am cunoscut un călugăr bătrân, la care se ducea din când în când doamna pentru care lucram. Eu nu i-am spus nimic, dar el, de cum m-a văzut, a citit imediat în

sufletul meu, aşa că m-a luat de-o parte şi mi-a zis... „N-a fost el omul pentru tine, fata mea... Să ştii că în loc să plângi, ar trebui să-i mulţumeşti Domnului că ţi-a dat puterea să pleci de lângă el. O să întâlneşti pe alţii curând... or să te vrea mai mulţi... Tu trebuie doar să ştii să-i deosebeşti între ei, ca să n-ajungi să mai suferi...” Şi eu l-am întrebat atunci, cum se pot deosebi oamenii... că e tare greu la început şi până îţi dai seama... „După ochi îţi dai seama negreşit”, mi-a zis bătrânul. ‚Să te uiţi cu atenţie la ochi şi să vezi dacă îţi caută în lături în anumite momente, mai ales atuncea când nu te aştepţi. Şi să mai vezi dacă atunci când se uită fix la tine, nu sunt reci sau puţin neliniştiţi aşa... că dacă sunt neliniştiţi sau au o sclipire ciudată şi îţi poţi da seama de asta, mai bine să-ţi vezi de treabă...’. Ei bine... aşa am şi făcut de atunci, fetele mele...” continuă mamaie cu vioiciune „... şi vă spun că reţeta asta nu a dat greş niciodată!”

Tăcură cu toatele pentru vreo jumătate de minut, apoi Sonia se hotărâ să mai lămurească un lucru care o frământa de multă vreme.

„Mamaie...” se auzi vocea ei serioasă. „Spune-mi totuşi... tu crezi că şi bărbaţii pot să iubească aşa ca noi, femeile?... Înţelegi... cu toată inima... ca şi când n-ar fi nimic pe lumea asta mai important ca iubirea lor?... Că eu una am ajuns să mă cam îndoiesc de asta...”

„Fetelor... mie mi-e foarte clar că ei iubesc altfel ca noi!... Uitaţi-vă numai cine e-n stare să îngrijească copiii, bolnavii şi bătrânii... Uitaţi-vă la cine vin mai întâi cerşetorii şi câinii vagabonzi... Prea rar mai apare câte un bărbat capabil de devotament sau compasiune!... ” răspunse cu hotărâre, deşi neîntrebată, Olguţa.

„Şi totuşi... iubirea adevărată, de la Dumnezeu, e doar una singură... aşa m-a învăţat călugărul meu...” spuse gânditoare mamaie. „Da´ parcă nici eu n-aş putea să zic că bărbaţii iubesc la fel ca şi noi...”

„Vedeţi, vedeţi?...” sări încântată Olguţa. „Păi, sigur... ei dacă nu sunt slujiţi de femei cum le place lor, nici că sunt în stare să le iubească... Şi ştim noi ce le place bărbaţilor... că numai la burta lor şi la ce e mai jos de burtă le e gândul!”

„Haide, Olguţa... nu mai vorbi aşa!... Nu sunt chiar toţi cum spui tu...” se bâlbâi jenată Leni. „Şi, poate, Doamne-fereşte, te mai aude şi Nelu!...”

„Măi, măi... da´ ce grijă îi porţi tu!...” o repezi cealaltă ironică. „Foarte bine, să m-audă, n-are decât... Ştie şi el că nu vorbesc din cărţi când spun asta...!”

„Să ştii că iubirea se mai şi învaţă, Olguţa...” se auzi deodată mamaie, vizibil dojenitoare. „Şi eu cred că bărbaţii învaţă ceva mai greu decât femeile... Dar învaţă şi ei, dacă au de la cine...”. Soniei îi trecu prin cap că acum nu mai arăta deloc ca o bătrână fragilă, ci mai degrabă ca o profesoară severă şi plină de forţă, care tocmai cerea socoteală unui elev prins cu tema nefăcută.

„Tu, care te crezi aşa de iubitoare, eşti sigură că l-ai învăţat asta pe bărbatul tău?... L-ai învăţat măcar pe băiat?”

„Ştii, mamă...” începu nervoasă Olguţa. „Chiar nu înţeleg cum de vii tu, după atâta vreme, cu ideile astea ciudate. Parcă nu ştii că am făcut mereu, tot ce mi-a stat în putere pentru familia mea!... Spune, le-a lipsit lor ceva vreodată?...”

„Astea nu sunt ideile mele, Olguţa...” răspunse bătrâna, evitând cu abilitate un răspuns direct. „Dacă bărbaţii nu sunt buni, mamele lor poartă cea mai mare parte din vină pentru asta. Şi după mame, soţiile...”

„Dar şi mamele poate că au fost crescute fără prea multă iubire, fără o credinţă...” interveni Leni, puţin confuză. „Aşa am putea să dăm vina mereu pe generaţia dinaintea noastră şi pe generaţia dinaintea ei şi tot aşa...”

„Orbii nu pot fi socotiţi vinovaţi, pentru că nu văd, fata mea...” spuse încet bătrâna.

„Asta aşa e, aşa e!...” întări şi Sonia cu însufleţire. „Dar sunt vinovaţi aceia care au un exemplu şi o învăţătură de iubire şi totuşi, nu trăiesc după ea...”

„Şi ce legătură au ăştia din urmă cu orbii?...” întrebă nedumerită Olguţa.

„Orbii sunt cei care nu văd adevărul... care nu înţeleg că sunt aici ca să iubească şi să-i înveţe pe alţii să iubească...” răspunse, fără ezitare, Sonia. Cuvintele îi veneau dintr-o dată, cu o uşurinţă nemaipomenită. „Cine înţelege asta, e numai la începutul drumului cel bun, pentru că mai trebuie şi un mare efort de voinţă ca să trăieşti cu iubire. Cel mai uşor e să îţi vezi numai de interesele tale egoiste... şi să ţii seama de ale celor din apropiere, numai dacă asta te poate afecta.”

„Oh, Doamne, ce de vorbe mari s-au mai spus azi la masa asta!...” exclamă Olguţa, care se simţea deja un pic depăşită de discuţie. „Putem să revenim totuşi un pic cu picioarele pe pământ?... Vorbeam de bărbaţii de azi şi am ajuns la nu ştiu ce savante învăţături despre iubire... Da´ când eram eu copil, parcă nu mi-ai ţinut deloc teorii dintr-astea, mamă!... Ba chiar îmi amintesc că erai destul de iute la mânie...”

Bătrâna întinse o mâna şi prinse uşurel stânga Soniei, care se odihnea pe masă, alături de a sa, iar fata îi răspunse imediat, cu un zâmbet complice.

„Olguţa... sper să înţelegi şi tu că femeia care zice despre ea că e sau a fost o mamă perfectă, bate rău câmpii. Cel puţin, eu aşa văd lucrurile. Am crescut mulţi copii, dar am şi greşit cu multe lucruri... De unele însă, măcar am ajuns să-mi dau seama. Şi atunci, de ce nu le-aş recunoaşte măcar acum?... Sunt doar la sfârşitul călătoriei, chiar nu mai am ce titluri să-mi apăr...”

„Ei, haide... când te-aud iar vorbind de sfârşitul călătoriei, îmi vine să sparg tot ce-mi cade la mână. Of, mamă... ştii foarte bine cât mă enervează chestiile astea!”

În ciuda tonului său revoltat, ochii Olguţei străluceau de lacrimi. Sonia şi mama ei, emoţionate, se strânseră şi ele, mai aproape.

„În loc să te bucuri că scap şi eu, în cele din urmă, de trupul ăsta bătrân şi urât...” spuse mamaie, pe un ton ghiduş. Nimeni nu găsi însă de făcut vreun comentariu.

„Bine, fie... copil nerecunoscător ce eşti!... O să tac de acum, dacă nu mai suporţi prostiile mele de babă...” continuă ea, făcând pe îmbufnata.

„Oh, nu, mamaie!...” interveni neliniştită Sonia. “Te rog eu să nu pui la inimă... Ştii doar că ne e greu să auzim asemenea lucruri, pentru că ţinem mult la tine...”

„Norocul vostru că ştiu...” răspunse dintr-o dată bine-dispusă mamaie. “Da´ oricum, nu despre mine era vorba... ci exact despre tine, fată dragă... Oi fi eu bătrână, dar tot îmi mai amintesc cîteva lucruri importante... Ascultă, părerea mea e să faci bine şi să cunoşti mai mulţi oameni... Nu ştiu cum să faci, dar să mai ieşi şi tu în lume, că nu mai ştii decât de copiii tăi şi de şcoala aia...”

„Nu e chiar aşa, mamaie...” o corectă uşor jenată Sonia, realizând că, de fapt, îşi găsea destul timp pentru prietenele sale.

„Bine... tu ştii cum e... şi tu ştii ce vrei...” spuse bătrâna misterioasă. „Eu doar îţi zic că merită...”

„Mamă, vrei să ne abureşti iar că bărbaţii merită aia şi ailaltă de la noi?...” se interesă ironică Olguţa.

„Eu zic doar că atunci când ai multă iubire, merită să-i înveţi şi pe alţii să iubească!...”, răspunse zâmbind bătrâna ei mamă. Se ridică încet de la masă şi le sărută pe rând pe musafire, apoi, înainte de a ieşi, îi făcu, pe neaşteptate, cu ochiul Soniei.

„Da, mamaie... cred că e singurul lucru care merită...” spuse cu inima brusc uşurată Sonia, înainte ca bătrâna să închidă în urma sa uşa de la sufragerie. Apoi lăsă privirea în jos şi murmură, mai mult pentru sine...

„Chiar dacă tot pe noi ne costă câteva lacrimi.”

VOCEA ACEEA DIN INIMĂ

Cristina urcă scările cu mare grijă, căci ştia că-l putea găsi pe Boris adormit. Uşa de la camera sa era, ca întotdeauna deschisă şi fata îşi aminti cum păşise în camera aceea cu zece ani în urmă, adusă de Virgil, prietenul ei care era coleg cu Boris, la facultatea de automatică şi calculatoare. Acesta din urmă lucra pe computer, iar când cei doi intraseră în cameră se întorsese numai pe jumătate, după care îşi continuase preocupat treaba. Prietenul Cristinei, îşi trăsese un scaun lângă el şi începuseră să discute amândoi despre documentul la care Boris lucra de mai multe zile, şi care, după cum realiză fata după câteva minute, era chiar proiectul de diplomă al lui Virgil. Cristina se simţise un pic jenată că băiatul acela drăguţ, cu un aer de intelectual rasat, făcea treaba prietenului ei, aşa că îşi făcuse de lucru inspectând puţin camera aceea înaltă, care servea gazdei lor deopotrivă drept dormitor şi birou. În afară de computer şi de aparatura electronică, observase o mulţime de cărţi mai vechi sau mai noi, câteva manuale tehnice, instrumente de pictat, o statuetă de lut foarte frumoasă reprezentând un bărbat care ţinea în braţe o femeie şi două tablouri foarte mari, unul în forma unui colaj de desene şi bucăţi de ziare, celălalt o pictură cu forme geometrice armonioase, în culori vii, o saltea aşezată direct pe jos şi două fotolii stil, care păreau să aibă cel puţin cincizeci de ani. Mai mult ca sigur că nu era o cameră obişnuită...

Se interesase cu timiditate de originea celor operelor de artă şi aflase cu mare surprindere, că toate erau creaţia lui Boris. Nu peste mult timp, conversaţia băieţilor se sfârşise şi Virgil se hotărâse să plece. În timp ce coborau scările, nu se putuse abţine să n-o întrebe ce părere şi-a făcut despre prietenul lui. “Un tip cu multă personalitate... Poate prea multă...” adăugă ea zâmbind. “Boris e un geniu.. îţi spun eu. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el...” îl lăudă şi Virgil, care, din câte înţelesese până atunci Cristina, nu avea păreri prea grozave despre nimeni. Oricum, interesant era că această primă impresie pe care i-o lăsase Boris avea să se dovedească cea mai corectă din toate cele pe care avea să şi le mai facă despre el, înainte ca Virgil să o părăsească, iar ei să ajungă să fie împreună.

Acum, se gândi Cristina cu amărăciune, camera aceea era cu mult mai elegant aranjată, dar părea mai degrabă să joace rolul unei rezerve de spital. Păşi cu inima strânsă înăuntru şi descoperi că, într-adevăr, Boris era în pat, cu ochii închişi şi faţa acoperită pe jumătate de plapumă. Dădu să se întoarcă, însă el vorbi pe neaşteptate:

„Nu dorm, Cris...” Fata privi spre el uimită.

„Aveam o mică meditaţie... Oricum, nu contează, e foarte bine c-ai trecut...”

Se sărutară pe obraji, iar ea se aşeză apoi pe un fotoliu din dreptul ferestrei, în timp ce el se ridică în șezut.

„Cum îţi e?... Merge mai bine cu tratamentul ăla?”

„Clar că da... Mai bine ca niciodată...” spuse el surâzând.

Nici unul dintre ei nu putea fi însă foarte optimist. Avusese şi alte perioade în care se simţise bine în aceşti ultimi doi ani de când fusese diagnosticat cu cancer. De fapt, vreme de aproape jumătate de an după operaţia la plămâni se crezuse scăpat. Apoi, pe neaşteptate, se produsese prima criză de epilepsie, care îi adusese o contracţie musculară atât de dureroasă pe o jumătate a corpului, încât crezuse că, pur şi simplu, o să se rupă în două. Aşa ajunseseră să îi descopere o metastază cerebrală de

dimensiuni apreciabile, care era acolo şi când fusese operat la plămâni, dar pe care, în mod curios, nici unul din oncologii care îl văzuseră nu o suspectase. În fine, două luni după operaţia la creier era iarăşi bine, complet recuperat şi, după inevitabila chimioterapie, încercase din nou nişte tratamente naturiste. Câte săptămâni durase apoi speranţa că a învins boala?... Nu mai ştia. Oricum, în primăvara trecută, crizele de epilepsie începuseră din nou să se repete. La început era mai mult o stare de trepidaţie uşoară, după care îşi pierdea cunoştinţa vreme de câteva secunde; apoi, în ciuda tratamentului, crizele crescuseră mult în intensitate, iar durerea din timpul contracţiilor ajunsese, din nou, să-l terorizeze. La primele analize, mai mulţi medici se arătaseră foarte rezervaţi în privinţa unei operaţii, însă chirurgul care îl operase prima dată îl asigurase că avea, şi de data aceasta, toate şansele de reuşită. Prin urmare, se mai lăsase tăiat încă o dată... Îşi revenise chiar mai repede decât după operaţia precedentă, dar de data aceasta se alesese cu nişte sechele definitive. Folosirea mâinii şi a piciorului stâng fusese considerabil afectată şi, în ciuda, exerciţiilor fizice, rămăsese cu nişte defecte vizibile, care nu-l împiedicaseră să meargă ori să execute operaţiile simple de îngrijire corporală, dar îl aduseseră, totuşi, în situaţia de a nu mai putea şofa şi nici lucra la proiectele sale complicate de grafică computerizată. Ca de obicei însă, el nu se lăsase copleşit. Îşi schimbase maşina cu una de tip hycomat şi îşi aranjase afacerile în aşa fel încât proiectele lui să poată fi duse la bun sfârşit de unul dintre prietenii săi, care avea aceaşi specializare ca el. Vedea oricum soluţia aceasta ca pe un compromis temporar, pentru că era convins că perseverenţa sa îl va face să se recupereze complet în câteva luni de zile.

În ce priveşte boala în sine, după operaţie i se recomandaseră nişte şedinţe de radioterapie, iar când fusese considerat pe deplin „curat”şi se întorsese acasă, începuse din proprie iniţiativă un nou regim naturist, şi mai radical. Din păcate însă, la sfârşitul iernii, la tomografie fusese descoperită o nouă tumoare cerebrală, de data aceasta aflată într-o zonă de adâncime care o făcea neoperabilă. Fizic se simţea încă bine, dar în inima lui era mai îngrozit ca niciodată. Mama lui era deja în depresie, plângea aproape tot timpul şi nici nu se mai străduia să se ascundă de el. Apelaseră atunci la nişte medicamente de ultimă generaţie pe care le obţinuseră, pe bani grei, nişte rude din străinătate. În săptămânile în care le luase se simţise rău de tot, aşa că, pentru prima dată de când descoperise boala, - cu excepţia acelor perioade scurte de după operaţii - îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în pat. Următoarea tomografie îi arătase însă că tumoarea nu se micşorase, ci din contră, aproape se dublase în intervalul acela. Speriat şi dezamăgit, abandonase imediat tratamentul şi încercase, în schimb, să renegocieze soluţia operaţiei. De data aceasta însă, chiar nu mai găsi nici un chirurg care să se încumete. Cristina îi făcuse însă rost de un medicament pe baze de plante, brevetat de un medic bătrân, despre care citise că făcuse minuni în cazuri de cancer absolut disperate. Atâta timp cât durase chimioterapia, Boris evitase să ia leacul acela aproape necunoscut, pe care nu îl recomanda nici unul din doctorii pe care îi cunoscuse. Acum însă, era hotărât să asculte de oricine îi mai dădea încă o şansă. Iar creatorul medicamentului, ca şi bioterapeutul care îi făcuse planul de dietă, îl asiguraseră că respectând recomandările lor, era un om salvat. Aşa se face că Boris reveni la dieta naturistă pe care o abandonase în perioada în care zăcuse la pat, recurse la leacul acela de plante şi într-adevăr... la începutul verii trăi o mare bucurie descoperind că analizele generale erau bune şi tumoarea se micşorase considerabil. Încă nu se simţea în formă, dar nu mai avea aprope deloc dureri şi începuse să se plimbe prin casă fără nici un sprijin.

*

„Sper că te ţii, într-adevăr, de tratamentul ăla...” i se adresă serioasă Cristina, în vreme ce examina cu atenţie flacoanele cu vitamine şi suplimente alimentare de pe măsuţa alăturată.

„Întreab-o şi pe mama dacă nu mă crezi, Cris...” răspunse el prompt. „Ştii că mi-am pus toată încrederea în asta...”

„Perfect... mă bucur să văd că eşti aşa de hotărât...” întări ea, brusc încurcată, pentru că realiză că nu ştia ce ar fi fost potrivit să îl întrebe în continuare. Boris înregistră imediat momentul de ezitare.

„Nu vrei mai bine să laşi fotoliul ăla şi să te aşezi lângă mine?...” zâmbi el cu un aer neaşteptat de inocent. “Îţi promit că nu mă dau la tine...”

Fata izbucni în râs.

„Mă laşi odată cu promisiunile tale?”

Se aşeză imediat pe marginea patului său şi îi strânse mâna slăbită între palmele sale.

„Aşa... şi acum, zi...” porunci el mulţumit.

„Vrei să-ţi fac o declaraţie sau ce...?” întrebă ea pe un ton ghiduş.

„Eşti în stare?!” o provocă Boris.

„Astăzi nu, din păcate...”

El oftă scurt. “Bine, spune-mi atunci ce mai faci... care mai e treaba pe la firmă... Sau, mai bine, spune-mi o poveste. Du-te, ia cartea cu poveştile tale şi mai citeşte-mi una. Asta dacă poţi să mai stai, bineînţeles...”

Cristina fu, ca de obicei, tentată să îl asculte. Poveştile sale cu animale erau şi ele în biblioteca lui Boris; îi mai citise până atunci trei dintre ele, doar că el plânsese atât de tare în vreme ce o ascultase pe ultima, încât acum îi era teamă să îi mai citească. Era ea însăşi uluită de efectul pe care-l aveau micile sale istorioare asupra lui Boris. Prima dintre ele fusese concepută în urmă cu mai bine de doi ani de zile. Pe-atunci Boris era sănătos, iar când Cristina îl invitase să o citească pe calculatorul ei de acasă, se trezise că el modificase peste tot numele personajelor astfel încât povestea să fie cât mai caraghioasă. Asta o înfuriase puţin pe moment, dar nu îi reproşase nimic, pentru că în atâţia ani cât petrecuseră împreună, avusese destul timp să se resemneze cu talentul lui neobişnuit de a ridiculiza aproape orice. După ce el plecase, corectase textul pe îndelete, mirându-se şi ea că fusese atât de naivă încât să creadă că povestioara aceea l-ar fi putut atinge. Acum însă... după tot ce se întâmplase în viaţa lui de când se îmbolnăvise, Boris devenise atât de sensibil şi de impresionabil, încât o simplă fabulă sau o poezie îl putea da complet peste cap.

„Nu prea am chef de poveşti în ultima vreme, ca să-ţi spun sincer...”, rosti Cristina, încercând să sune cât mai convingătoare. “Sunt destul de întoarsă pe dos de chestia asta de la serviciu...”

„Ah, mi-ai spus. Dau afară pe cei mai în vârstă... Mi-era clar că o să se ajungă şi cu voi la chestia asta...”

„Da... ei numesc asta „voluntariat”... adică dacă ai mai mult de cincizeci de ani, poţi să te oferi, în mod voluntar... înţelegi... să pleci. Ei îţi dau salariul pe opt luni dacă ai mai puţin de cinci ani de muncă şi salariul pe cincisprezece, dacă ai până în zece ani... Ştii că firma noastră e de zece ani... Dar spune şi tu... unde îşi mai găsesc oamenii ăştia alte slujbe... ceva decent, vreau să zic... care să se poată compara cu astea pe care le pierd!... Cine îi mai angajează? Doar se vede peste tot care e mişcarea...”

„Aşa e, Cris... Ştiu şi eu cum sunt gândite lucrurile astea.” o asigură Boris cu tristeţe. „Îi dau afară pe cei mai în vârstă, pe motiv că fac treabă mai puţin şi mai prost decât cei tineri... că sunt mai puţin adaptabili... Şi, ce-i drept, unii dintre ei învaţă mai greu sau chiar se feresc să înveţe... asta am văzut-o şi eu, în branşa mea.”

„Da, mi-e clar că ăsta e motivul. Şi totuşi, Boris... Mi se pare... aşa... complet inuman... Ştii, şi oamenii ăştia au familii, copii adolescenţi sau studenţi care au mare nevoie de sprijinul părinţilor...”

„De fapt însă nu e numai asta... Mai e ceva, cred eu... Oamenii ăştia mai trecuţi prin viaţă au şi alte repere... Ei nu pot fi manipulaţi aşa uşor.... nu pot fi făcuţi să înghită orice porcărie le oferă aşa zisa “Cultură organizaţională”... Pe cei foarte tineri poţi să-i convingi uşor să petreacă paisprezece ore la servici pentru câţiva bănuţi în plus, să vină şi în week-end...”

„Exact...” adăugă Cristina cu însufleţire. “Poţi să faci cu ei teambuilding-uri şi petreceri exclusive, care îi rup de familii... Eu chiar cred că ideea e să îi convingă pe angajaţi că firma e adevărata lor familie... ea care le dă totul şi pe care se pot baza în orice împrejurare. Tu ştii câţi am văzut despărţindu-se în ultimii doi ani, pentru că şi-au găsit un nou partener în firmă?”

„Se-ntâmplă şi nu rar... asta e sigur. Dar, oricum, nici ăsta nu mi se pare cel mai rău lucru, Cris...” spuse Boris gânditor.

„Dar ce?” întrebă ea cu interes.

„Cea mai nenorocită treabă e că nu se găsesc suficiente slujbe decente... cum spuneai tu... pentru oameni de toate vârstele. E tot sistemul ăsta care merge într-o direcţie greşită... înţelegi? Se vede că nu e gândit pentru oameni...”

„Aşa e, Boris... Evident că nu e gândit decât pentru cei care conduc lucrurile... care nu sunt interesaţi decât de profitul lor...” Cristina se lovi pe neaşteptate cu palma peste frunte. „Măi, nu-ţi dai seama că, fără să vrem, am ajuns şi noi la revelaţiile socialismului ştiinţific?”

„Dacă vrei să mă convingi să mă înscriu la comunişti... să ştii că n-ai nici o şansă cu mine!” punctă el imediat şi în clipa următoare amândoi pufniră în râs.

Câteva minute mai târziu, fata îşi luă rămas bun de la Boris şi se ridică să plece. Ochii îi căzură însă pe o planşă de desen care se afla pe comoda de lângă uşă. Era un desen neclar, un fond galben portocaliu desenat cu tuşe circulare pe care se distingea o formă umanoidă, minusculă, aflată în colţul din dreapta jos.

„Tu ai făcut asta?” întrebă ea, arătându-i desenul.

„Ah, am uitat să îţi povestesc... Da, l-am făcut ieri dimineaţă, Cris. Asta după ce am avut un vis interesant... Să nu râzi de mine, te rog...” Făcu o pauză atât de lungă, încât fata crezu că a uitat, pur şi simplu, ce vroia să îi spună. Apoi, când tocmai se pregătea să-l întrebe din nou, auzi vocea sa aproape şoptită.

„Cris... L-am visat pe Dumnezeu.”

„Pe bune, Boris?... Nu glumeşti?” spuse fata cu uimire, cercetându-i atentă expresia. În ciuda tuturor preocupărilor spirituale ale lui Boris din ultima vreme, ei nu i se părea deloc că el a ajuns la o adevărată credinţă.

„Nu glumesc deloc... Era ca un om imens, fără sfârşit, care strălucea... O lumină aurie, incredibilă... Evident, mi-am dat seama că era altceva decât o lumină fizică. Eu mă uitam la el, uluit şi atunci mi-a zis doar atât... „Boris, trăieşte!” şi mi-a dat voie să mă lipesc de degetul lui mic... Vezi?” Arătă cu o mână tremurândă spre marginea desenului... „Acolo jos sunt chiar eu... lipit de degetul lui Dumnezeu...”

Cristina simţi un fior pe şira spinării. Nici ea nu se îndoia că era ceva... ceva foarte important cu visul acesta...

„Spune-mi, Cris... crezi că e adevărat?... O să trăiesc?” se auzi vocea tremurătoare a lui Boris.

„Sunt sigură că o să trăieşti, Boris... Nu poate fi altfel, odată ce ţi s-a dat semnul ăsta,” spuse ea cu hotărâre, apoi se aplecă şi îl mai sărută încă o dată pe obraji. El îi prinse şi îi reţinu un pic mâna.

„Mersi pentru tot, Cris... Am fost un prost, că n-am ştiut să preţuiesc o fată atât de minunată... Dar poate că după ce o să mă fac bine, o să accepţi şi tu să te măriţi cu mine...”

Fata zâmbi. „Faci ce faci şi tot la vrăjeală ajungi, Boris... Nu pot să-ţi promit nimic acum, dar fii sigur că mai vorbim noi despre asta...”

Ieşi grăbită, ca el să nu observe cumva că ochii i se umpluseră de lacrimi. Realiza că, din păcate, pentru ea nu mai exista cale de întoarcere... Ar fi făcut aproape orice pentru Boris, dar un lucru era limpede ca cristalul... i-ar fi fost cu neputinţă să îşi mai împartă viaţa cu el, pentru că atunci când se despărţiseră, ceva se rupsese în ea pentru totdeauna.

Şi, pentru că avea de mai multă vreme în inimă o credinţă vie, realiza şi că ceea ce înţelege Dumnezeu prin “a trăi” nu se poate referi la viaţa efemeră a trupului, ci numai la aceea eternă a

sufletului. Nu se îndoia că Boris auzise un mesaj al iubirii divine care nu i se dădea acum pentru prima dată... Acum însă, putuse şi el, în sfârşit, să îl audă. Şi chiar dacă el căuta în acest mesaj numai o încurajare pentru această viaţă a trupului, mai important era că fusese cu adevărat impresionat... şi că, dintr-o dată, ideea comunicării cu Dumnezeu nu îi mai era străină.

Imediat ce păşi în curtea casei, Cristina se întâlni cu Tavi, prietenul cel mai bun al lui Boris din timpul facultăţii. Erau uşor stingheri amândoi, deşi se cunoşteau de o grămadă de vreme, pentru că fiecare rememorase vreme de câteva secunde, ultima împrejurare în care se văzuseră.

Era în toamna trecută, cu o zi înainte de cea de-a doua operaţie pe creier a lui Boris. Tavi intrase în rezerva lui în vreme ce Cristina se afla deja acolo, dar nici unul nu băgase de seama prezenţa lui pentru că vorbeau pe un ton scăzut, foarte preocupaţi. Boris ţinea strâns la piept mâna dreaptă a fetei.

„Am făcut un fel de bilanţ al vieţii mele...” spusese el, cu greutate. Oftase apoi adânc şi închisese ochii cu un rictus de suferinţă. „Nu am găsit nimic bun... nimic... Am fost tot timpul rău şi egoist...”

Cristina se aplecase spre el, de parcă ar fi vrut să-l cuprindă în braţe.

„Nu e adevărat Boris, ai făcut multe lucruri bune... Te rog eu, nu vorbi aşa...”

„Cris...” şoptise el, sfârşit... „Vreau să mă ierţi că am fost aşa de rău cu tine... Să ştii că n-am vrut...” Plânsul îl înecase dintr-o dată. Tot trupul i se cutremura spasmodic, în vreme ce hohotea cu ochii strânşi, copleşit de o revărsare interioară, cu neputinţă de stăpânit. Aşa cum plângea, cu faţa în sus, întins în pat, acest bărbat odată atât de puternic şi inteligent îi apăruse lui Tavi ca imaginea cea mai copleşitoare a vulnerabilităţii condiţiei umane. Fata începuse să plângă şi ea, dar izbutise, cu o sforţare disperată, să îi vorbească.

„Te-am iertat de mult, Boris... Dar şi eu am fost rea cu tine... cu nimeni nu am fost aşa de rea şi de insensibilă cum am fost cu tine...” Lacrimile îi curgeau deja, fără oprire, şi vocea i se risipise într-un tremur puternic. „Şi tu... şi tu, te rog, iartă-mă...”

„Te iert...” şoptise imediat Boris, iar Cristina îşi aplecase capul şi îşi lipise faţa de a lui. Mâna ei dreaptă se eliberase, în sfârşit, din strânsoarea lui şi începuse să-l mângâie uşurel pe frunte şi pe obraji, ştergându-i lacrimile.

Când Boris deschisese ochii şi îl observase pe Tavi, acesta se simţise mai vinovat decât dacă i-ar fi văzut făcând dragoste. Poate că ei nu erau aşa de afectaţi că el fusese martor la scena aceasta, dar lui asta îi tăiase respiraţia şi îi înmuiase genunchii.

Încă atins de amintirea aceea sensibilă, Tavi ciocăni uşor la uşa camerei lui Boris.

„Îndrăzneşte...” se auzi dinăuntru vocea lui hotărâtă.

„Ce faci, man?” replică vioi Tavi, în vreme ce se îndrepta spre patul bolnavului.

„Oh, man... ce plăcere deosebită!...” exclamă entuziasmat Boris. Îşi strânseră mâinile şi Boris se ridică cu grijă, apoi se aşeză într-unul din fotolii, făcându-i semn prietenului său să îl ocupe pe celălalt.

„Te-ai întâlnit cu Cris, nu-i aşa?” se interesă Boris.

„Da... în curte. Mi-a povestit că merge bine cu tratamentul...”

„Clar!... Cred că am fost mare fraier că nu l-am început mai demult... Ştii, acu multă vreme Cris mi-a dat să citesc nişte chestii groaznice despre chimioterapie şi radioterapie de pe Internet, dar am preferat să nu le iau în serios. La noi în familie, toţi au fost educaţi să creadă în „sfatul medicului". În fine... acuma m-am hotărât să nu mai merg decât pe chestii naturiste."

Vreme de câteva minute, Boris se îndeletnici cu prezentarea detaliată a dietei care însoţea tratamentul.

„Am şi o carte a bioterapeutului... sunt acolo multe mărturii ale unor oameni salvaţi, care se aflau într-o stare chiar mai proastă ca mine. În fine, dar să lăsăm astea... mai bine zi cum merge treaba cu jobul... Ce fac Diana şi ai tăi?"

„Toate bune, cum ştii... Sănătoşi toţi... mă tot întreabă de tine..." răspunse Tavi, pe scurt. Niciodată nu fusese genul care să dea prea multe amănunte. „Vroiam să te-ntreb ceva... n-am văzut-o pe Nina prin casă, a scos-o la plimbare mama ta?"

Ochii albaştrii ai lui Boris se îngustară şi pe buze îi flutură un rictus de neplăcere.

„Nina nu mai e la mine... În primăvară, când n-am mai putut s-o scot afară, mama a hotărât că nu avem nevoie de câine. Nici acvariul nu mi l-a păstrat... Cică ce rost are ne complicăm inutil existenţa..."

„Oh, îmi pare rău, man... Chiar că nu mi-am imaginat asta..." bâigui încurcat Tavi.

„Da... asta e. Să ştii însă că-mi iau o mare revanşă după ce mă fac bine. Câine, pisică, peşti... n-o să-mi lipsească nimica."

„Şi femei, bineînţeles..." adăugă surâzând Tavi.

„Fără număr..." preciză imediat Boris. "Asta până se decide Cris...că doar n-o să mă amâne la nesfârşit, nu?..."

„Având în vedere că e mereu pe lângă tine... sincer, nici eu nu cred", îl încurajă celălalt.

Deodată uşa de la cameră se deschise şi Tavi se ridică să o închidă.

„Mersi, man... Mama a deschis uşa de la balcon şi s-a făcut curent..." explică Boris, iar după ce prietenul său se aşeză la loc în fotoliu, continuă preocupat.

„Simţi şi tu?..."

„Nu... ce să simt?" replică uimit Tavi.

„Mirosul de ţigară... Mama a fumat, ca de obicei, în balcon şi când s-au deschis uşile, mirosul a pătruns până aici. N-am ce să fac, am devenit foarte sensibil..."

„Ah, fumează încă..."

„Nu-ţi dai seama ce mă enervează asta!... Degeaba vorbesc cu ea, degeaba îi spun „Vrei să ajungi ca mine, vrei să treci şi tu prin ce-am trecut eu?"... Ea zice... "Mai bine aşa, oricum n-am nimic de pierdut!" Oh, Doamne... parcă vorbeşti cu un zid!..."

Tavi zâmbi uşor jenat.

„Boris... ai putea totuşi s-o înţelegi... Doar şi tu ai fost aşa înainte..."

„Corect, la fel de idiot am fost şi eu... Degeaba m-a bătut Cris la cap atâţia ani de zile... cu toate argumentele posibile. Ştiam că trei oameni din familia ei muriseră de cancer la plămâni... dar, cu ce mă putea atinge asta?... Cu ce mă puteau atinge studiile pe care tot încerca să mi le prezinte ea?... Doar asta nu era ceva ce să mi se întâmple tocmai mie!...Eu eram, ca de obicei, stăpân pe situaţie... În plus, mă mai lăsasem de câteva ori şi chiar aveam de gând să renunţ complet la un moment dat... Numai că, fir-ar al naibii, nu venise încă momentul ăsta!..."

„Adevărul e că puţin se gândesc să se lase cât sunt încă tineri...” încercă să îmblânzească puţin atmosfera Tavi. “Să-ţi spun sincer, şi eu mai fumez uneori... În principiu m-am lăsat, dar când sunt mai nervos, îmi cumpăr din nou câte un pachet... Ce să fac?... Numai asta mă linişteşte...”

„Of, Tavi...” şopti Boris întristat.

„Nu vreau să te supăr, man... înţeleg şi situaţia ta...” spuse prietenul lui împăciuitor.

„Chiar crezi că o înţelegi, Tavi?... Îţi spun că nici eu nu o pot înţelege!...” Boris trase adânc aer în piept. “În viaţa mea n-am crezut că un om poate îndura asemenea dureri fără să se rupă-n bucăţi... Niciodată nu mi-am imaginat că se poate trăi într-o asemenea teroare... şi că dintr-un om care îi sprijină pe toţi cei din jurul lui şi care consideră că nimic nu-l poate atinge, se poate ajunge într-un timp foarte scurt să depinzi de oricine, pentru cele mai elementare lucruri... E clar că ce vezi în filme, ce auzi de la alţii sau ce citeşti nu te atinge niciodată suficient cât să-ţi poţi imagina...”

„Îmi dau seama că ai dreptate, Boris...” Tavi privea în jos, pentru că emoţia ameninţa din nou să-l copleşească. “O să vorbesc şi eu cu mama ta... poate cine ştie... Măcar de dragul tău, dacă nu de al ei să facă ceva...”

„Aş vrea să poţi s-o convingi... dar, crede-mă... din păcate, sunt foarte sceptic. Mă gândesc şi la mine, să ştii...”

„Dar tu te-ai lăsat de mult...” observă Tavi cu un zâmbet.

„Da... m-am lăsat imediat după ce am aflat că am cancer. Până atunci însă, nimeni şi nimic nu m-a putut convinge. Şi cred că asta a fost, de fapt, problema mea...”

„Că nu te-ai lăsat convins?”

„Că n-am avut încredere în nimeni. De-aia nici n-au contat sfaturile bune ale lui Cris sau ale altora. Şi n-am avut încredere, pentru simplul motiv că întotdeauna ce a venit de la alţii a fost mult mai puţin important pentru mine, decât ce mi-a trăznit mie prin minte... Înţelegi, man?”

„Cred că înţeleg, Boris... Dar, nu ştiu... asta mi se pare, într-un fel, destul de normal...” răspunse gânditor Tavi.

„Nu ştiu ce e normal în a respinge sfaturile altora, fără să le analizezi deloc, doar pentru că ţi se pare că eşti prea grozav să primeşti sfaturi... Ştii, Cris mi-a spus ceva de genul ăsta acum doi ani, puţin după prima operaţie... când încă ne mai certam pe teme religioase. Îmi dăduse o carte a unui mistic austriac, unul... Lorber... Cărţile lui devenisera pentru ea ceva aşa, ca un fel de biblie... da´ eu, din pacate, n-am putut să citesc din aia decât primele pagini. I-am spus ceva că prea se dă mare autorul ăla care se pretinde a fi Iisus şi ea s-a supărat rău pe mine şi mi-a reproşat că de când m-a cunoscut, n-am avut niciodată încredere în nimeni... Zicea ea că dacă n-ai încredere în nimeni, cum poţi avea în Dumnezeu?... Şi mai zicea că de-asta mi s-a dat şi încercarea asta cu boala... ca să învăţ că nu am gândit bine... şi că dacă nu o să-mi învăţ lecţia, o să tot sufăr. Asta m-a enervat cumplit atunci... am avut aşa o senzaţie oribilă că parcă mă judeca şi mă condamna fără nici un fel de scrupule... Am ţipat la ea că e o fanatică şi a ţipat şi ea la mine că sunt un om lipsit de inimă...”

Lui Tavi nu-i erau deloc necunoscute aceste vechi şi încrâncenate dispute ale lui Boris cu fosta sa prietenă. La un moment dat avusese chiar impresia că amândoi au nevoie de ele, ca să nu se plictisească de relaţia lor. Asta pentru că, oricât de violentă ar fi fost cearta, dura foarte puţin şi se termina întotdeauna cu o dulce împăcare. Într-adevăr, în primii lor ani împreună se întâmplase aşa cum îşi amintea Tavi, dar după aceea, treptat, lucrurile se înrăutăţiseră: îşi aruncau acuze din ce în ce mai grele şi nici unul nu mai făcea vreun efort să le retragă şi să-l împace pe celălalt. În cele din urmă, nu se mai certaseră deloc... pentru că Cristina de-abia mai schimba câteva vorbe cu el când erau împreună. Relaţia pasională şi zbuciumată de altă dată se transformase într-un dans mecanic, care se desfăşura în fiecare zi la fel, într-o atmosferă de frig arctic. Multă lume fusese uimită când Cristina se decisese să-l părăsească pe Boris, inclusiv Tavi, dar asta doar pentru că nici unul nu şi-ar fi putut imagina ce se petrecea de atâta vreme, la ei în casă.

„Tavi..."

„Da..." tresări el. "Te ascult, man..."

„Cris a avut dreptate..."Oftă el. "Nu fac decât să plătesc preţul orgoliului meu... Cred că asta mi-e lecţia, dar nu ştiu încă drumul de întoarcere..."

"La ce vrei să te întorci?" întrebă Tavi surprins.

„Habar n-am!... Sau poate... da... cred că aş vrea să mă-ntorc la cel care am fost în liceu, atunci când m-am îndrăgostit de Ileana.!.. Atunci eram aşa de fericit... parcă vedeam peste tot numai iubire.... Din păcate însă, şi asta a durat foarte puţin. Curând am dezamăgit-o, am început să ne certăm, iar când ea a fugit cu Tudor în Germania... a urmat prăbuşirea. După aia, chiar n-am mai putut avea încredere în nimeni..."

„Hei, Boris... totuşi, lucrurile astea nu sunt niciodată simple," începu Tavi cu blândeţe. "Vreau să spun... eu nu le văd deloc astfel. Când ne amintim unele lucruri, uităm inevitabil de altele... nici n-am avea cum să cuprindem totul. Oricum... eu cred că ai avut şi tu motivele tale ca să fii aşa cum ai fost... Şi, nu ştiu... deşi tu spui că te-ai considerat superior celor din jurul tău... eu unul nu am simţit asta... Pentru mine tu ai fost întotdeauna un adevărat prieten... Să-ţi fie clar... pe mine nu m-ai dezamăgit niciodată!"

Lui Boris i se puse un nod în gât. Simţea în el un tremur care îl îngrijoră puţin, pentru că toate crizele sale debutau cu o uşoară stare de febrilitate. Acum însă, era de parcă cineva, un alt cineva începuse să i se zbată cu nerăbdare, în propriul piept. Se ridică, fără să ştie de ce, în picioare şi chipul i se lumină de un zâmbet timid.

„Of, man... n-ai aflat până acum că sunt bătrân, bolnav şi plâng repede?... De ce îmi faci asta?"

Tavi se ridică şi el emoţionat, după care se repezi spre prietenul său şi îl cuprinse cu o mare blândeţe în braţe. Boris se lăsă susţinut ca un copil obosit şi vreme de câteva clipe încercă să desluşească sentimentul binefăcător care îi invadase inima. Era ceva ce ştia, de fapt, ceva ce trăise odată, de mult, dar credea că uitase cu totul. Oamenii numeau asta... recunoştinţă.

*

Din cauza oboselii şi a surescitării nervoase declanşate de cele două vizite, Boris nu reuşi să adoarmă decât spre dimineaţă, şi asta de-abia după ce luase o a două doză de somnifere. Mama lui îl trezi totuşi la ora opt ca să-i dea tratamentul şi un pahar de suc proaspăt şi apoi adormi la loc. La prânz se trezi şi mâncă o salată de crudităţi, îşi luă leacul şi suplimentele alimentare, apoi încercă să se aşeze la calculator. Cum se puse însă în fotoliu, sesiză o uşoară ameţeală, însoţită de starea aceea cunoscută de tremur uşor in muşchii piciorului stâng. Speriat, se retrase imediat în pat şi făcu un efort să se calmeze. Din fericire, în zece minute reuşi să adoarmă, iar două ore mai târziu, când se trezi, descoperi cu uşurare, că se simţea mult mai bine. Totuşi, starea sa de spirit se schimbase în mod dramatic. În el era acum o febrilitate cu neputinţă de stăpânit a minţii care căuta neîncetat în arhiva tuturor amintirilor sale din ultima vreme, ceva de care să se agaţe.

La un moment dat, avu senzaţia că o să o ia razna. Se răsuci cu violenţă pe partea cealaltă şi toate acele vorbe, gesturi, feţele zâmbitoare sau preocupate ale apropiaţilor săi, maşinile complexe a căror funcţionare o stăpânea foarte bine, celelalte lucruri care îi aduceau bucurie... tot ce îşi amintise până atunci cu intensitate, dispăru fără urmă. Era sorbit pe dinăuntru într-un iad nedefinit de adânc şi ostil, asemenea unei irezistibile găuri negre. Rămase acolo câteva clipe care i se părură o eternitate, apoi îşi reveni într-o stare de spaimă paralizantă. De nenumărate ori îi fusese teamă, îngrozitor de teamă de când se îmbolnăvise, dar niciodată nu mai trăise această cumplită senzaţie de aneantizare. Cum oare germinase acest vid teribil înăuntrul său, până când ajunsese să acopere lumea întreagă?... Respirând cu mare greutate, deschise ochii şi privi fără ţintă pe fereastră. În dreptul ei era un plop înalt, ale cărui frunze vibrau cu străluciri aurii în adierea blândă a vântului. O fiinţă vie, de care putea

face, de asemenea, abstracţie, ca şi de toate celelalte lucruri care îl înconjurau... În fond, cât de mult ar fi putut să conteze un simplu copac în singurătatea sa fără margini?

Şi totuşi... poate că nu era chiar aşa de îndreptăţit să facă abstracţie. Căci nu era chiar şi o singură picătură de viaţă pe care o putea percepe în afara lui, o demonstraţie evidentă a faptului că iadul nu avea puterea de a acoperi totul?...

Mişcarea neîncetată a frunzelor luminate de razele soarelui la amiază avea în ea ceva atât de magic, încât Boris realiză rapid că numai privind copacul acela, sentimentul prăbuşirii nu îl mai putea copleşi. Trebuia să se forţeze într-o anumită măsură, ca să-l menţină în inima lui, să continue astfel adaptarea la groaznica idee că era predestinat unei tragedii inevitabile... Trebuia, prin urmare, să închidă din nou ochii... să refuze prezentul, să refuze visul, să refuze trecutul... Să alunge, de fapt, în mod deliberat, orice urmă de viaţă şi de emoţie din sufletul lui...

Dar mai era totuşi ceva în el... Nu era încă mort!... Desigur, mai era frica aceea paralizantă, permanentă... ca o radiaţie întunecată şi sufocantă de care numai în rare momente îşi îngăduia să devină conştient. Dar aşa ceva nu mai trebuia, nu mai avea voie să pună stăpânire pe el.

"M-ai creat ca să mă ucizi?!... Viaţa mea a fost doar un joc care să-ţi satisfacă cruzimea?!... Răspunde-mi!... Dă-mi un semn cât de mic, dacă nu vrei să plec de pe lumea asta urându-te din toate puterile!... " strigă el din adâncurile nesfârşite ale disperării sale, fără să realizeze câtuşi de puţin că în acel moment din acel nefericit al treizeci şi nouălea an de viaţă al său... se adresase pentru prima dată direct şi absolut sincer acelui Dumnezeu, a cărui existenţă o negase cu încăpăţânare, de când putea să-şi aducă aminte şi până în urmă cu câteva luni de zile.

Aşteptă cu fiecare fibră a trupului şi sufletului său încordate, vreme de câteva minute. Respira cu mare greutate şi nu se mai putea gândi la nimica... Deodată, îşi simţi inima cotropită de un val inefabil de căldură plăcută, care-i dădu o impresie incredibilă de desprindere de pământ, în vreme ce i se răspândea pe nesimţite, în tot pieptul. Era ceva ca o îmbrăţişare interioară, de o duioşie fără asemănare, care îl tulbură atât de tare, încât îi dădură lacrimile. Din păcate însă, o dată cu prima întrebare formulată de mintea lui neastâmpărată, starea se risipi cu totul... lăsându-l totuşi, dureros de captiv în vraja amintirii sale.

„Doamne, de ce m-ai părăsit?..." se trezi întrebând cu amărăciune şi în clipa următoare un nod i se puse în gât şi începu să plângă icnit, ca un copil mic, pedepsit pe nedrept.

„Vino înapoi, vino... vino din nou la mine" auzea şoptind insistentă vocea aceea din inimă... şi la un moment dat avu senzaţia clară că nu mai era nici o urmă de rezistenţă în sufletul lui, care se făcuse în întregime una cu această chemare. Valul de duioşie se întoarse acoperindu-l acum complet... şi pentru cea mai lungă jumătate de minut a vieţii sale se simţi transportat într-o stare de beatitudine atât de profundă, încât nu mai putu deloc să respire. De data aceasta, nu doar se desprinsese, ci plutise cu adevărat, într-o lume strălucitoare cu care se afla într-o armonie de neconceput, dincolo de orice constrângere a spaţiului, a timpului şi a minţii sale. Când şi starea aceasta se risipi, nu mai simţi însă nevoia unei chemări, căci în urma sa nu mai rămăsese doar vraja amintirii, ci şi pacea... Gândurile începură să curgă din nou, fără nici o grabă, în mintea lui calmă şi fortificată. Erau planuri de viitor în care era vorba despre realizarea unor pagini de Internet pentru spital, instalarea unor programe speciale de filme şi muzică pentru pacienţi, participarea la nişte cursuri de consiliere şi începerea unor cooperări cu asociaţii sau fundaţii care aveau drept scop îmbunătăţirea calităţii vieţii bolnavilor de cancer. Până seara făcu tot felul de schiţe şi calcule, după obiceiul lui dintotdeauna, aşa că atunci când mama lui apăru în cameră cu masa de seară se simţea deja foarte obosit. Coborâ totuşi la bucătărie, cum nu mai făcuse deloc în ultimele zile, insistând ca şi ea să mănânce cu el, ceea ce o surprinse şi bucură vizibil. Bineînţeles, în timpul mesei îi povesti cu însufleţire despre ultimele lui proiecte, dar nu i se păru prea entuziasmată. Găsea mereu motive să-i pondereze acţiunile, acum probabil mai îndreptăţită ca niciodată de temerea ca bietul ei băiat suferind să nu-şi facă singur rău, din cauza unor eforturi exagerate. Simţea însă că nu se mai poate supăra pe ea ca înainte. Mai mult, îi era atât de recunoscător pentru grija şi devotamentul ei, încât îi venea să o strângă în braţe şi să o sărute... Firește, unii ar fi zis că era datoria ei de mamă să facă tot ce făcea pentru Boris, dar el vedea foarte clar că în ultimul an şi jumătate, de dragul lui, ea îşi abandonase cu

totul vechea sa viaţă. Mamă sau nu, câţi oameni au puterea să renunţe la toate obiceiurile şi plăcerile lor, fără să fie constrânşi de nimeni?... Şi de unde poate veni puterea asta dacă nu dintr-o mare iubire?

Boris îşi înghiţi medicamentele, apoi o îmbrăţişă pe mama lui şi, după ce urcă fără grabă scările, se întinse uşurel în pat. Privi apoi automat spre geam şi imediat îi veni să zâmbească... frunzele plopului tremurau în continuare, luminate dintr-o parte de un bec mare cu vapori de sodiu.

„Deci exişti cu adevărat..." şopti el, mulţumit, de parcă ar fi reînceput o conversaţie importantă cu un vechi prieten. „Ştii că în ultima vreme am început să citesc despre tine... Am mers la biserică şi am vorbit cu preoţi... Am spus chiar și câteva rugăciuni... Te-am căutat peste tot pe unde m-au îndrumat şi pe mine alţii. Am vrut atât de mult să cred în tine... Din păcate, nu m-a convins nimica... Ba nu, visul acela a fost totuşi ceva..." Se opri brusc, căci un reflex vechi al sufletului îl făcu să se observe cu detaşare. Dar dacă vorbea singur... dacă înnebunea încet şi ireversibil?... Cu siguranţă că dacă s-ar fi văzut cu doi ani înainte ţinând asemenea discursuri, ar fi tras concluzia că şi-a pierdut uzul raţiunii. Rămânea să mai audă şi o voce care să-i răspundă şi...

Păi, chiar aşa... numai pentru că avusese o trăire mai deosebită, hotărâse pentru totdeauna că Dumnezeu îi dăduse un semn?... Asta urma deci să fie marea credinţă care trebuia să-l susţină?... Frica începu din nou să crească în el, ca o negură îngheţată. Dar nu... acum era cât se poate de sigur că poate face ceva, ca să nu se mai lase sufocat de nenorocirea aceea... „La naiba... ce înseamnă, de fapt, raţional?... Dacă îndoiala mă face să mă simt atât de rău, raţiunea nu-mi poate spune decât că nu e bună pentru mine. Şi dacă, în schimb, credinţa mă face să mă simt bine, iar ceea ce m-a îndemnat să cred m-a făcut să mă simt mai bine ca niciodată, atunci e clar că ea e bună pentru mine." Boris decise atunci nu doar să evite gândurile insinuoase ale îndoielii, ci şi cauza lor... acea detaşare în care se privea pe sine ca un spectator, analizându-şi rece, fără nici o contribuţie a inimii, toate gândurile şi acţiunile. „Singurul judecător al comportamentului meu trebuie să fie conştiinţa... nu mintea mea"... îşi spuse el cu fermitate, dar apoi adăugă precipitat „...Oh, desigur, şi tu, Dumnezeul meu...şi tu... De-acum înainte o să vorbesc cu tine, în loc să mai vorbesc la nesfârşit, ca un prost, cu mine însumi. Iar tu o să fi cel care o să mă judece pentru toate..."

În clipa care urmă acestui gând... o căldură deja cunoscută îi atinse inima şi în mintea lui apăru un alt gând, atât de clar şi de puternic, încât Boris simţi că în interiorul său totul este răvăşit, iar trupul începe să-i tremure incontrolabil din cauza emoţiei. „Iubirea vindecă, nu judecă!..."

„Oh, Doamne!..." şopti copleşit bărbatul „Acum sunt într-adevăr convins că exişti şi că nu eşti altceva decât iubire... De fapt, nu de durere îmi era mie atât de frică ... şi nici măcar de moartea în sine... ci numai de ideea că viaţa mea ar putea fi o pură întîmplare sau, mai rău, opera unui creator capricios... sau, şi mai rău încă, indiferent... Dar dacă tu eşti iubirea fără sfârşit şi numai din tine ai creat viaţa oricărui om... cum ar putea singurătatea ori suferinţa ori chiar moartea... să dureze la nesfârşit?"

IUBIREA NU E DOAR PENTRU EI

Privirea îi fu atrasă de silueta subţire a unei fete, care se sprijinea de braţul unui tânăr slab, cu ochelari, preocupat să citească ceva dintr-o carte mică. Vladimir era uimit de ciudata atracţie pe care o simţea faţă de necunoscuta aceea... De foarte mult timp nu-şi mai amintea să se fi uitat în mod deliberat, după o femeie tânără. Nu îi vedea însă chipul cu claritate, aşa că îşi scoase şi el din buzunarul de la piept ochelarii, potrivindu-i apoi atent pe nas.

Aşadar... ochii albaştri, frumoşi, cu gene arcuite, nemaipomenit de lungi, nasul mic, sculptat cu o minunată fineţe, buzele pline şi totuşi fragile, cu o linie de o dulceaţă inexprimabilă, gâtul delicat, părul castaniu căzând în bucle mari, uşor dezordonate, de-a lungul obrajilor perfecţi, strălucind de lumina fără egal a primei tinereţi...

„Doamne, Dumnezeule... aşa trebuie să arate un înger!...", îi trecu prin minte bătrânului, pe deplin conştient că în lunga sa viaţă nu întâlnise niciodată o femeie mai frumoasă. O fiinţă eterică şi totuşi reală... mai reală decât toţi ceilalţi oameni cu chipuri şterse şi expresii încremenite din jurul său, care păreau să nu poată juca nici un alt rol decât acela de a-i pune şi mai tare în valoare frumuseţea.

Şi totuşi, minunea aceea de fată avea un aer trist, uşor confuz, ca şi cum ar fi căzut deodată, pe neaşteptate, în metroul acela, dintr-o lume mai bună... desigur, împotriva voinţei sale. Iar tăntălăul cocoşat şi cu aer de tocilar pe care-l ţinea de braţ, stătea pe jumătate întors cu spatele la ea şi nu catadicsea să îi dădea nici o atenţie!... Probabil că era deja prea obişnuit cu frumuseţea ei, cu atingerea sa delicată... şi acum cărţulia lui nemaipomenit de importantă reuşea mult mai degrabă să-i trezească interesul, să-l facă să se simtă în elementul său, pur egoist... "Ehei, păi să fi fost eu în locul prostului..." începu Vladimir numai pentru sine, dar continuarea acestui gând ghiduş îl surprinse şi pe el. Dar dacă nu băiatul era prostul, ci... Că doar s-au văzut cazuri dintr-astea, de când lumea... un chip frumos, care ascunde o păpuşă de paie cu minte puţină... sau, chiar mai rău, o mâţă egoistă şi vanitoasă, în aşteptarea momentului glorios în care să-şi poată da toată ferocitatea pe faţă...

Oricum, cel mai probabil tânărul era un intelectual, un tip cult, iar dacă aparenţa angelică a fetei ascundea, de fapt, o asemenea creatură dezagreabilă, nici o mirare că el ajunsese să n-o mai bage aproape deloc în seamă... În vreme ce bătrânul se adâncea în suspiciunile cu rădăcini adânci în istoria vieţii sale, fata şopti ceva la urechea partenerului său, iar acesta închise fără o vorbă cartea şi, după ce o puse cu grijă la loc în geantă, porni grăbit, exact către uşa în dreptul căreia stătea Vladimir. Fata îl urmă şi ea imediat, dar după numai doi paşi, datorită unei frâne bruşte a conductorului, se dezechilibră şi alunecă brusc în faţă, cu mâinile înainte. Prietenul ei nici nu băgă de seamă ce se întâmplase în urma sa, dar Vladimir reacţionă într-o clipă. Strângând puternic bara cu mâna dreaptă, se aplecă spre fată şi cu stânga o prinse ferm de braţ. Ea se învârti pe jumătate în jurul său, dar câteva clipe mai târziu se redresă şi reuşi, în sfârşit, să se apuce de un mâner.

„Oh, vă mulţumesc mult, domnule!" se auzi vocea ei dulce, însoţită de o blândă privire albastră, în care Vladimir sesiză o umbră de timiditate.

„N-aveţi pentru ce, domnişoară dragă... A fost, cu siguranţă, un privilegiu pentru mine..." răspunse el, pe un ton admirativ, dar echilibrat de o undă paşnică de resemnare. În clipa următoare, chipul fetei se lumină într-un surâs atât de desăvârşit, încât bătrânul simţi ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică în inimă... Primul gând care îi trecu prin cap după momentul acelui şoc minunat, fu că, mai presus de orice îndoială, fata aceea trebuia să fie un înger!...

Tânărul care o însoţea, urmărise însă şi el schimbul lor de replici, drept care se grăbi să-şi ia partenera de braţ, cu un aer foarte grijuliu. Uşile se deschiseră şi cei doi coborâră repede, în vreme ce Vladimir se străduia să n-o scape din ochi pe fată. Erau, cel mai probabil, ultimele clipe din viaţa sa când se putea bucura de chipul acela încântător, aşa că nu avea de gând să le piardă... Deodată însă, băiatul se opri şi-şi scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei, pentru a-l duce apoi la ureche; atunci, spre marea surpriză a lui Vladimir, fata întoarse capul în direcţia sa şi îl căută fulgerător cu privirea... Descoperindu-l, îi mai dărui încă o dată un zâmbet... de data aceasta visător, uşor melancolic, plin de vraja unei minuni care avea să-i rămână necunoscută.

„Iartă-mă Nina... şi îţi mulţumesc, Doamne!..." mai apucă să spună în inima sa bătrânul, înainte ca metroul să pornească înainte cu viteză, smulgându-l fără milă din acea îmbrăţişare secretă a privirilor. Sufletul lui dansa însă, în continuare, pe ritmuri pe care le crezuse de mult uitate.

Coborâ şi el două staţii mai departe şi o luă printre blocuri, pentru a ajunge la locuinţa surorii sale. Era la marginea unei oaze de case, rămase în picioare de pe vremea comunismului, când fusese demolată cu îndârjire aproape toată zona cea veche din sudul oraşului. Pentru că, imobilele acestea aparţinuseră unor oameni mai cu dare de mână, fuseseră, în general, renovate, dar câteva dintre ele, chiar vile impunătoare, cu câte două etaje, fuseseră date jos, pentru a se construi în locul lor blocuri de oţel şi termopan pentru firme.

Mioara era în curtea cea mică din faţa casei sale şi săpa cu gesturi hotărâte în jurul unor tufişuri de trandafiri albi.

„Neobosită, ca întotdeauna!..." glumi Vladimir, deblocând portiţa şi intrând în curte. „Parcă te-am rugat să-ţi pui o încuietoare ca lumea la uşa asta, femeie!... Câine nu ai, poate să intre oricine peste tine..."

„De ce nu-mi pui tu una, Vlade?... Că doar în casa asta nu mai e bărbat să se-ocupe..." răspunse Mioara, în vreme ce îşi scotea mânuşile şi se apropia bucuroasă de frate-său. La cei şaptezeci şi şase de ani ai săi, încă mai avea o mare plăcere să-l trateze pe Vladimir ca pe un fel de copil al ei, deşi era mai vârstnică decât el cu numai patru ani.

„Acum înţeleg de ce nu vrei să stai cu mine, măi băiatule... Ţi-e frică rău să nu te pun la muncă!..."

Vladimir zâmbi, pufnind ironic, după care o sărută apăsat pe amândoi obrajii.

„Până nu-şi revine Oana, ştii foarte bine că nu pot pleca de acolo... Păi, spune şi tu... cine ar mai avea grijă de ea şi de Cristinuţa?... Pe Mircea, cu noile lui proiecte, nu se mai poate bizui cineva. Atâta că mai apucă să doarmă acasă, săracu..."

„Într-adevăr... sunt impresionată peste măsură!... Doi adulţi în toată firea, dintre care unul stă acasă tot timpul, se dovedesc incapabili să aibă grijă de un copil de cinci ani, care se mai duce şi la grădiniţă până seara...!" izbucni Mioara iritată. "Dar desigur... au toate... toate justificările cu putinţă... Nu-i aşa, frate?"

Vladimir se pregăti să protesteze, dar n-apucă decât să tragă aer în piept.

„Mie mi se pare că nora ta, după ce a pierdut copilul ăla la naştere, a preferat să se complacă în aşa-zisa ei depresie... Pe Cristinica o neglijează, că deh... e profund afectată... dar de serialele ei nu uită pentru nimic în lume!"

„Tu nu vrei să înţelegi, Mioara..." o apără cu amărăciune Vladimir. "Ea nu era deloc aşa înainte... E foarte clar că s-a rupt ceva în ea... Nu se preface... crede-mă când îţi spun!..."

Mioara oftă adânc şi îl prinse uşor pe fratele său de braţ.

„Vlade... dacă mă-ntrebi pe mine, ea e mai degrabă afectată de comportarea băiatului tău, care de când şi-a făcut firmă, îi priveşte pe toţi cei din jurul lui, ca de pe vârful muntelui Olimp!... Eu n-am uitat că nici nu s-a obosit să vină atuncea, la naştere, iar dup-aia... ce să mai vorbim!... S-a remarcat în mod deosebit prin absenţă!... Hai, măi, că doar şi bărbatul meu a avut o firmă de construcţii... dar asta nu înseamnă deloc că a ajuns să vină acasă mai rar ca la hotel!...”

„Of, Mioara, Mioara... tu niciodată n-ai spus ceva rău de nepotul tău!... Ce-ţi veni acuma?... Doar ştii că numai pe el îl mai am...” murmură întristat Vladimir.

„Cum numai pe el?... Dar pe fetiţă, pe mine, pe cele două nepoate ale tale?...” enumeră sora sa, cu o undă de nemulţumire în glas.

„El e singurul copil care mi-a rămas...” răspunse el scurt, plecându-şi privirea şi scoţându-şi, ca din întâmplare, ochelarii. Mioara nu se gândise la asta şi acum îi părea rău. Fratele ei mai avusese un băiat, cu prima sa nevastă, dar acesta se prăpădise într-un accident stupid, căzând din cărucior, la numai un an şi două luni. Ana, mama copilului fusese devastată nu îşi mai revenise niciodată după aceea, până la moartea sa, în urmă cu nouăsprezece ani de zile. Din depresia firească asociată doliului dăduse într-o fobie socială cu atacuri de panică, iar în pofida, sau poate chiar în urma îndelungatului tratament psihiatric, încheiase cu o maladie mentală diagnosticată de medici drept schizofrenie paranoidă. Crizele bolii se dovedeau atât de periculoase pentru integritatea sa corporală, încât Vladimir era obligat să o interneze de fiecare dată. Până la urmă, starea ei fizică se degradase atât de tare, încât nu mai putuse să o îngrijească acasă; în clinică, ea reuşise însă, în pofida aşteptărilor medicilor, să reziste vreme de aproape doisprezece ani, până când un grav blocaj renal îi încheiase trista istorie de viaţă.

În timp ce se apleca să smulgă o buruiană, Mioara schimbă repede subiectul.

„Ţi-am spus că Mara a câştigat bursa aia pentru Harvard până la urmă?”

„Mi-ai spus ceva...” confirmă visător Vladimir. „Mi se pare o treabă straşnică. Ai făcut tare bine că ai încurajat-o să candideze! Nu mă gândesc doar la succesul profesional, să ştii... Acum că e divorţată, eu zic că e mai bine pentru ea să nu mai stea pe-aici, măcar o vreme... Şi-apoi, cine ştie, poate că norocul ei e în altă parte...”

„Noroc... parcă nu credeai în noroc, Vlade... Parcă te lăudai odată că nu scrie nimic despre chestii din astea lumeşti în cărţile alea...” chichoti uşor provocator Mioara. Fratele ei încercase să îi explice de mai multe ori cum stă treaba cu scrierile acelea misterioase în care credea el, dar femeia nu îi îngăduise niciodată să ajungă prea departe. Ea era ortodoxă practicantă şi se temea de orice cunoaştere care ar fi putut-o îndepărta de cele cunoscute încă din fragedă copilărie, pe care le acceptase întotdeauna ca pe o parte necesară a vieţii sale şi pe care, în timp, ajunsese să se bazeze. Era ca şi cum, vechea ei înţelegere personală cu Dumnezeu, pe care n-o putea în nici un fel concepe în afara medierii înţelepte a bisericii strămoşilor săi, ar fi fost ameninţată de un mare pericol.

„Nu scrie nici în scripturi, stai liniştită...” o asigură împăciuitor Vladimir, „dar ai dreptate, a fost doar obişnuinţa... Nu cred în noroc, de fapt... cred doar în graţia unei anumite şanse care i se dă omului, atunci când e timpul să se petreacă ceva important pentru destinul său pe lumea asta...”

Pentru el fiecare atingere, oricât de vagă, la convingerile şi cunoaşterea lui spirituală era ca o apăsare invizibilă pe un buton secret al inimii. Cuvintele îi veneau imediat, ca servite, şi vorbea atunci cu o pasiune adâncă, pe care nu o arăta în nici o altă împrejurare a vieţii.

„Frumos spus, frate... într-adevăr, uneori vorbeşti ca din cărţi şi chiar mi-e un pic greu să mă ţin după tine...” zâmbi către el Mioara, însă privirea ei tensionată îi arăta clar că nu îşi doreşte câtuşi de puţin să participe la o nouă discuţie pe tema credinţei. „Hai să intrăm totuşi în casă... Am nişte ceai arăbesc minunat şi sper foarte tare să nu mă refuzi de data asta...”

O oră mai târziu, cei doi traversau agale grădina, îndreptându-se către poartă.

„Mi se pare că niciodată n-ai avut aşa nişte flori frumoase!...” remarcă Vladimir încântat. Mioara zâmbi chinuit, arborând un aer nostalgic, cu care fratele ei nu era deloc obişnuit.

„Am muncit mai mult la ele în primăvara asta... Poate pentru că, mai mult ca niciodată, primăvara mi s-a părut dureroasă...”

„Cum aşa, domnişoară?... Doar primăvara era anotimpul tău preferat!” exclamă cu surprindere Vladimir.

„Şi este încă!...Dar să vezi cum renaşte vegetaţia... firele de iarbă, florile, frunzele... înţelegi?... Natura să ţi se pară în fiecare primăvară mai frumoasă, mai înălţătoare, în vreme ce tu... la tine adică... o stare neîntreruptă de degradare, un corp din ce în ce mai greoi şi mai urât... din ce în ce mai multă neputinţă...”

În ochii bătrânei sclipeau câteva lacrimi reţinute cu străşnicie. Vladimir îi petrecu un braţ peste umăr şi o trase cu blândeţe mai aproape. Ea continuă, cu privirea pierdută într-un colţ al grădinii.

„Mai ţii minte cum ne admirau oamenii când am ieşit atunci să cântăm colinde, la spectacolul de la primărie?... Câteva femei în vârstă pe care nu le cunoşteam mi-au spus după aceea că n-au mai văzut doi fraţi aşa de frumoşi ca noi!... Ei, Vlade, Vlade... ţin foarte bine minte cum mă uitam la bătrânele alea... Îmi părea rău de ele... aveam un fel de jenă ciudată, dar în acelaşi timp, şi o senzaţie irezistibil de plăcută. Mă simţeam superioară lor... mă simţeam ca o învingătoare!... Mi se părea absolut imposibil să ajung vreodată la fel ca ele...” Mioara oftă adânc. „Şi acu´, dacă mă gândesc mai bine, poate că nici chiar decăderea fizică cu toată pleiada ei de suferinţe sâcâitoare nu e aşa importantă... Dar dacă rămâi singur... Dacă celălalt moare şi tu rămâi... Copiii sunt plecaţi de mult din casă, iar dacă eşti prea neputincios, nici de nepoţi nu mai ai parte... Ajungi să trăieşti fără nici o persoană iubită alături... Singur, egoist, disperat... dezamăgit de toate... Asta e faţa adevărată a bătrâneţii, frate!...”

Vladimir îi aruncă o privire chinuită. Ştia foarte bine despre ce vorbea Mioara şi totuşi, vedea lucrurile complet altfel.

„Pe de altă parte însă...”, continuă cu pasiune femeia, „cât eşti viu poţi încă iubi... simţi nevoia să iubeşti... să fii alături de cei iubiţi... Oh, Doamne... iubirea nu e doar pentru ei... pentru cei tineri... e pentru toţi!... Nu poate fi altfel! Doar că pentru noi, bătrânii, ajunge să fie chin şi neîmplinire până în pragul morţii... Înţelegi, Vlade?... Poate că nu sunt doar bătrână, ci şi nebună... dar, crede-mă... eu una nu reuşesc să mă împac prea bine cu viaţa asta!...” Se opri, vlăguită, iar Vladimir, emoţionat, o mângâie uşor pe păr.

„Ţi se pare incorectă, viaţa asta, Mioara?” o întrebă el, cu glas uşor tremurat, încă o dată susţinut de acel avânt bun al inimii. Toţi prietenii lui i se plânseseră îndelung de neajunsurile bătrâneţii - era obişnuit cu depresiile provocate de impotenţă, de diferite infirmităţi fizice, de pierderea autorităţii în faţa copiilor, de trădarea sau indiferenţa celor îndelung ajutaţi, de singurătate... El nu se plânsese însă niciodată cuiva, nu simţise nici măcar nevoia, căci odată ce ajunsese la credinţă nu mai găsise nimic îndoielnic ori greşit în alcătuirea lumii acesteia... Nici sora lui, pe care o considerase mereu cea mai optimistă fiinţă umană pe care o întâlnise, nu ştia să se fi plâns până acum vreodată.. Dar iată că o ajunsese şi pe ea zbuciumul tuturor celor ce nu aveau cunoaşterea lucrurilor adevărate...

„Spune-mi sincer... ţi se pare că e ceva în neregulă cu ordinea lucrurilor de pe lumea asta?” insistă el, în vreme ce Mioara îşi privea mâinile uscate şi noduroase, presărate cu pete mari, maronii.

„Raţional... nu văd nimic rău în ordinea asta...”, murmură ea preocupată. „Noi ne-am trăit partea noastră... e timpul altora acuma. Aşa a fost şi pentru noi, şi pentru cei de dinaintea noastră, aşa o să fie şi pentru cei de după noi... E corect, deci... nimic de spus... Şi totuşi...”

„Şi totuşi, inima ta îţi spune că nu e şi drept, am eu impresia... Am impresia că tu nu prea ai da o astfel de viaţă oamenilor dacă ai fii un Dumnezeu al iubirii, nu-i aşa?....”

„Vlade, iar te-a apucat?... Vorbeşti prostii!...” ripostă bătrâna enervată. “Cum să ne punem noi, nişte fiinţe păcătoase, în locul creatorului nostru?... El şi numai El ştie de ce e nevoie să fie aşa pe lumea asta!”

„Dar dacă ai putea să ştii şi tu, n-ai vrea asta, Mioara?... N-ai vrea să ştii de ce trupul ăsta trebuie să îmbătrânească, de ce toată materia trebuie să moară?... N-ai vrea să afli ce se va întâmpla după ce încercarea acestei vieţi se va sfârşi pentru sufletul tău?... De ce să nu-l înţelegi, în sfârşit, pe Dumnezeu?... El a lăsat această cunoaştere extraordinară pentru ca oamenii să se poată apropia cu adevărat de el, să-l poată iubi din toată inima...”

„Te rog, Vlade... încă nu sunt pregătită să ascult predici din cărţile acelea ale tale... Ţi-am explicat de atâtea ori că mi se par total străine de credinţa noastră...”

Bătrânul simţi, încă o dată, un impuls cunoscut, amar, de revoltă.

„Şi eu ţi-am spus că nu e nimic pe lume care să susţină şi să completeze mai bine scripturile decât scrierile astea!... Vezi... nici măcar nu te interesează să afli dacă ce spun eu este adevărat!... De fapt, tu nu vrei să concepi nici măcar o secundă că ar putea fi...”

„Nu vreau să te superi pe mine, frate... Noi întotdeauna ne-am înţeles foarte bine şi mă doare că chestia asta cu credinţa a ajuns să ne dezbine la bătrâneţe...”. Vladimir desluşi o undă reală de tristeţe în vocea sorei sale.

„Da... cred că ai dreptate, Mioara. N-are nici un rost să discutăm despre anumite lucruri, atâta timp cât nu ţi-o doreşti şi tu. Să n-ai nici o îndoială... respect asta... Chiar n-am de gând să mai...”

„Stai puţin, Vlade...” se înseninâ ea brusc, „Nu vreau să ne despărţim aşa. Ca să vezi că nu sunt chiar aşa de negativistă... uite, dacă vrei, facem o înţelegere...”

Vladimir fu surprins de şansa pe care, în mod neaşteptat, părea să i-o ofere sora sa. Asta suna ca o provocare demnă de aventurile lor din vremea copilăriei...

„Te gândeşti bine şi dacă până mâine la prânz mă surprinzi cu ceva la care nu m-aş putea aştepta pentru nimic în lume... îţi promit solemn că mă uit peste tot ce-aţi tradus tu şi cu Nina din cărţile alea ale voastre...”

*

Pe drumul spre staţia de metrou, gândul lui Vladimir fu numai şi numai la Nina. Câţiva ani după moartea sa nu putuse să-şi amintească aproape deloc de ea, apoi începuseră să îi mai revină, din când în când, vorbe de-ale ei, uneori, împreună cu ceva din trăirea pe care o avea, de obicei, când ea îi zâmbea... însă în nici una din ocaziile acestea, în pofida eforturilor sale disperate, nu reuşise să îşi amintească figura ei. Asta până în urmă cu trei zile, când descoperise la trezire, că avea în cap imaginea chipului ei... Era deja a patra dimineaţă în care, pentru câteva clipe înainte de a deschide ochii, îi contempla chipul cu atâta claritate, de parcă ar fi avut-o lângă el, alături... iar lucrul acesta îl încânta şi, deopotrivă, trezea în el o ciudată nelinişte.

După internarea soţiei sale, Vladimir nu avusese decât două relaţii scurte, cu colege divorţate, de care nu reuşise să se ataşeze cu adevărat, pentru ca abia la cinzeci şi cinci de ani, tocmai când se hotărâse că e prea bătrân ca să-şi mai bată capul cu femeile, să o întâlnească pe Nina... Ea era soră cu o veche prietenă a Mioarei, văduvă de multă vreme şi culmea!... mai în vârstă decât el cu aproape şase ani, însă felul ei de a vorbi plin de viaţă, zâmbetul luminos şi umorul îl cuceriseră repede pe Vladimir. La început i se păruse că n-o iubeşte la fel de mult ca pe Ana şi chiar răsuflase uşurat, într-un fel, căci

un asemenea exces sentimental i s-ar fi părut o trădare la adresa primei sale soţii... însă după numai câteva luni de convieţuire, realizase cu încântare că niciodată nu se simţise mai fericit. El, care fusese toată viaţa lui un om ezitant, aproape timid, obişnuit să trăiască într-o lume de gânduri şi simţiri intense, din care însă împărtăşea altora numai cu mare zgârcenie, ajunsese să vorbească aproape toată ziua cu femeia aceea neobişnuită.

Prima idee mai deosebită care îi venea în cap dimineaţa, venea mereu însoţită de dorinţa arzătoare de a i-o comunica ei. Trebuia neapărat să aibă răspunsul Ninei, părerea aceea care îl uimea şi îl încânta, trebuia, mai ales, să aibă acel zâmbet al ei, care-l încuraja mai mult decât orice pe lume să viseze în continuare...

Se ducea la liceul la care preda matematica şi orele acelea, care înainte de Nina, ajunseseră să i se pară o corvoadă inutilă şi nemeritată, treceau ca în zbor, pentru că buna sa dispoziţie rămânea neclintită înaintea tuturor provocărilor şi impertinenţelor golanilor clasei. Nu mai descoperea nimic care să nu poată fi înţeles la elevii săi, iar acolo unde observa o atitudine greşită faţă de şcoală sau faţă de colegi, nu mai încerca să se delimiteze dispreţuitor, ca înainte, ci din contră, se apropia mai mult, căutând să schimbe un pic perspectiva tinerilor prin câteva cuvinte blânde şi inspirate, care îi veneau cu o uşurinţă ce îl uimea şi pe el. Bineînţeles, pe drumul spre casă avea din nou în cap câteva opinii importante, pe care îşi dorea neapărat să le discute cu Nina.

Oh, Doamne!... Până când n-o pierduse, nu îi trecuse deloc prin cap faptul că întâlnirea cu ea îi schimbase, într-un fel neaşteptat, profund şi ireversibil, cursul vieţii. Luase ca de la sine înţelese toate acele lucruri bune care se schimbaseră în sufletul lui, căci le simţise atât de mult ca fiind ale sale, încât i s-ar fi părut absurd să nu se manifeste odată şi-odată. Şi totuşi... nu ştiuse aproape nimic despre ele, înainte de apariţia Ninei în viaţa sa. Până şi credinţa lui în Dumnezeu fusese, la început, o simplă oglindă a credinţei acestei femei... Trăise ca un ateu convins până când o întâlnise pe ea, cu toate că după ce murise prima lui soţie, sora lui şi câţiva dintre prietenii mai apropiaţi încercaseră, în mai multe rânduri, să-l convertească la credinţă. Desluşise foarte clar atunci că, de dragul trecerii peste doliu, i se oferă o consolare stupidă, pe care nu şi-o dorea câtuşi de puţin. Niciodată nu îl interesaseră promisiunile religioase, ritualurile, tradiţiile şi toate celelalte lucruri cărora nu le putea descoperi un fundament inteligibil. Încă din copilărie îşi jurase să nu abdice pentru nimic în lume de la cauza adevărului, motiv pentru care se şi hotărâse să se dedice matematicii... La urma urmei, încă se mai considera un căutător devotat al celor sigure, corecte şi demonstrabile şi orice insinuare a unui sentimentalism egoist îi apărea drept o capcană ameninţătoare pe drumul pentru care optase cu atâta convingere.

Aflând de la el toate acestea, Nina îi mărturisise mai întâi întreaga ei solidaritate cu postura sa de căutor al adevărului şi apoi, îi arătase nişte scrieri vechi, în limba germană pe care le descoperise într-un geamantan vechi al fostului ei soţ, după moartea acestuia. Îi explicase apoi că toate acele unsprezece volume numite Marea Evanghelie a lui Ioan, ca şi multe altele de care nu reuşise încă să facă rost, fuseseră dictate într-un fel misterios unui muzician austriac sărac, numit Jakob Lorber, în secolul al XVIII-lea, iar autorul lor real, acela care se exprima la persoana întâi în textele acelea, n-ar fi fost altul decât Iisus Hristos Însuşi... Muzicianul afirmase în repetate rânduri că operele puse de el pe hârtie nu-i aparţin, iar mai mulţi martori notabili observaseră că, într-adevăr, felul extrem de rapid şi total lipsit de corecturi în care omul acela realiza scrierea, nu putea favoriza nici o altă ipoteză. Era evident, o dictare pe care numai el o auzea, căci a scrie în felul acela spontan texte de o remarcabilă valoare literară, istorică, teologică şi chiar ştiinţifică, nu putea fi de conceput a intra în capacităţile unui om de pe pământ, oricât de mare ar fi fost geniul acestuia.

Pentru că se pricepea un pic la germană, Nina tradusese, cu mari eforturi, câteva capitole din cărţile acelea; i le arătase apoi lui Vladimir, care se hotărâ fără entuziasm să le citească, evident, nu dintr-un interes nemijlocit, căci concluzia sa îi era dinainte clară, cât din dorinţa de a nu respinge brutal un lucru care ei îi apărea a fi drept de cea mai mare importanţă. În inima sa era un amestec de sentimente ciudate. Era în continuare sceptic şi nu avea nici o teamă că un text religios ar putea să îl ameţească cu argumentele sale imposibil de validat, dar, pe de altă parte, se temea că înţelegerea dintre el şi Nina se va dovedi a fi cu mult mai puţin profundă şi armonioasă cum îşi imaginase până

atunci. Era foarte posibil ca o confruntare directă cu această ciudată, dar foarte puternică credinţa a soţiei sale, să aibă efecte neprevăzute pentru relaţia lor.

Începuse deci să citească fără nici o grijă, uimit totuşi de consistenţa logică şi claritatea acelor texte. Acesta fu singurul motiv care îl făcu la început, să persevereze, căci se îndoia de adevărul fiecăreia din propoziţiile autorului lor, oricare ar fi fost el acela... Apoi, povestirea despre viaţa lui Iisus i se păru realmente interesantă, căci erau fapte acolo şi discuţii despre care nu auzise niciodată, relatate ca într-un modern roman autobiografic. Desigur, toate întâmplările aveau o morală a lor în scrierile respective şi trebui să recunoască, de asemenea, că nici bunul său simţ şi nici conştiinţa nu găseau nimic de obiectat împotriva lor. Pe partea raţională însă, nu i se părea totuşi că exista vreun pericol să fie subjugat de acea poveste religioasă... Prin urmare, timp de două săptămâni citi din traducerea Ninei, ca dintr-un roman captivant, fără să îşi facă nici o grijă pentru vechea sa ideologie materialist-dialectică; nimeri însă la un moment dat, peste un pasaj în care se spunea căDumnezeu, care rămâne întotdeauna acelaşi, se revelează întotdeauna aceluia care îl caută pe calea corectă şi îl binecuvântează în eternitatea eternităţilor...

Impactul acelor cuvinte simple asupra sa, îl ului şi pe el... căci se trezi, dintr-o dată, în genunchi, la marginea patului, în vreme ce inima îi bătea să îi spargă pieptul. După câteva clipe, într-o stare de emoţie extraordinară, începu din nou să gândească. Oh, Doamne, cum era posibil?... El nu ceruse atâta!... N-ar fi îndrăznit nicicând să spere atât de mult în căutările sale!... Cum ar fi putut?!... Îi era atât de clar că nu era decât un om foarte obişnuit, cu păcate, slăbiciuni şi defecte pe care şi le ştia bine... Prin ce oare merita el să se bucure de cunoaşterea lui Dumnezeu, când nenumăraţi alţii, incomparabil mai buni, mai inteligenţi şi mai credincioşi decât el, nu ajunseseră s-o facă?... Şi ce era el însuşi ăn raport cu Creatorul primordial, decât un vierme... un mic vierme orb şi egoist care nu avusese în el nici măcar o picătură de iubire pentru Acela care îi dăruise viaţa şi conştiinţa de sine?... Iar acum, în ciuda lipsei sale totale de interes pentru El, i se dăruia acum cunoaşterea esenţială a celor mai importante lucruri pentru fiinţa umană!...

I se făcu dintr-o dată limpede ca lumina zilei că Dumnezeu nu putea fi decât Iubire, exact aşa cum scria în textele acelea minunate... O Milă şi o Iubire infinită, dincolo de orice ar fi putut el concepe vreodată...

Lacrimi de recunoştinţă îi umplură deodată ochii şi începu să icnească încet, căci era cu totul copleşit de cele care se zbăteau acum, ca o furtună, în sufletul său. Plânse mult, simţindu-şi sufletul atât de copleşit cum nu mai fusese vreodată, iar când, în sfârşit, se linişti, desluşi clar în dreptul inimii sale o pace luminoasă, plină de încântare şi total lipsită de gânduri, în care avea să mai rămână o vreme... o vreme care i se păru infinită... înainte ca somnul să îl ajungă din urmă.

*

De pe scaunul său din capătul metroului, Vladimir auzea sunetele duioase şi melancolice ale vioarei, care crescură treptat în intensitate, până când bătrânul artist se opri la numai câţiva metri de el, în picioare. De acolo, mai cântă vreme de încă o staţie apoi puse vioara la sub braţ şi se îndreptă cu pălăria lui veche în mână, spre locul în care şedea Vladimir. Acesta fu uimit de îndrăzneala bătrânului de a se deplasa cu vioara pe umăr, cântând, prin metroul aflat în mers şi nu mai puţin de calitatea exemplară a prestaţiei, de care se putuseră bucura numai foarte puţini oameni. De fapt, în vecinătatea lui Vladimir, chiar nu se mai afla nici un alt pasager.

„Domnul să vă ajute cu harul şi puterile sale vindecătoare!” îi ură, cu multă convingere, bătrânul.

Impresionat, Vladimir scoase două bancnote din portofel, dar înainte de a i le întinde, îi spuse zâmbind.

„N-am mai întâlnit pe nimeni care să-mi dorească asta, domnule... Am impresia că nu sunteţi doar un foarte bun artist, ci şi un adevărat credincios...”

Cerşetorul îl privi cu atenţie câteva secunde, iar ochii săi albaştrii avură darul de a trezi o frământare puternică, dar neclară în sufletul lui Vladimir.

„Nu sunt atât un credincios, cât un supus iubitor al Domnului...”

„Un supus iubitor...” repetă, fără să-şi dea seama de ce, Vladimir, întinzându-i banii. Bătrânul îi luă mulţumind, apoi se grăbi să-i întoarcă spatele, dar celălalt ţâşni dintr-o dată în picioare şi îl atinse uşurel pe umăr. Era convins acum că în faţa lui nu se afla un om obişnuit. Ochii albaştrii se fixară încă o dată pe el cu privirea lor blândă, visătoare, parcă nepământeană.

„Mă iertaţi, dar nu vă cunosc de pe undeva, domnule?... Aţi dat cumva concerte?... La operă, poate... la operetă?” încercă Vladimir confuz.

„Nu am dat niciodată concerte pe-aici, domnule...” răspunse, fără nici o ezitare, bătrânul.

Deşi încă stăpânit de acea neaşteptată tulburare interioară, Vladimir conştientiză brusc o dorinţă puternică de a-l ajuta mai mult pe acel om deosebit.

„Domnule... dacă îmi daţi voie... eu cred că o persoană cu talentul dumneavoastră n-ar trebui niciodată să ajungă într-o asemenea situaţie...” rosti el repede, emoţionat. “Aş vrea să încerc să vă ajut să depăşiţi momentul acesta greu...”

Un surâs plin de pace lumină deodată figura plină de riduri a bătrânului.

„Oh, domnule... sunteţi un om după inima lui Dumnezeu... Nu vă îngrijoraţi însă pentru mine. Ce fac, fac din pură plăcere, nu din necesitate... De fapt, lumea chiar nu are nimic să-mi ofere... şi pentru asta sunt recunoscător.”

În timp ce rostea ultimele cuvinte, bătrânul întinse mâna spre Vladimir, care se repezi să i-o strângă cu căldură.

„Amândoi ştim că aţi fost nespus de binecuvântat... Fericirea este aproape, foarte aproape...”, mai adăugă el cu o expresie de bucurie uşor misterioasă, după care se întoarse încet şi porni, fără grabă, în lungul culoarului. Interlocutorul său rămase cu privirea la mâna sa dreaptă, fascinat încă de atingerea aceea care nu trădase nimic din asprimea uscată a unei mâini vârstnice. Era sigur că îi strânsese foarte ferm mâna... şi totuşi, nu îşi putea aminti nimic din consistenţa acesteia... de parcă totul s-ar fi petrecut într-un vis. Ridică degrabă ochii de-a lungul culoarul, dar nu-l putu zări nicăieri pe bătrân. Şi totuşi... era clar că se aflase lângă el cu numai câteva secunde în urmă, iar în timpul acesta, fuseseră numai în mers. Se ridică şi se îndreptă hotărât spre partea din faţă a metroului, aruncând priviri scurte, nervoase, către puţinii călători aşezaţi pe scaune.

Cu un minut înainte de sosirea în staţie, căutarea lui se încheiase complet. Bătrânul violonist nu se mai afla în metrou.

*

Vladimir descuie cu grijă uşa de la apartamentul fiului său şi păşi pe hol, în vârful picioarelor. Imediat însă se simţi agăţat de pantaloni, aşa că se răsuci pe loc, confuz. În faţa lui, cu o figură amarnic schimonosită de furie, sub o impresionantă pălărie de cowboy, nepoata lui agita frenetic un pistol de jucărie...

„Dacă nu te pledai, babule... te împuşc fălă milă!” răcni ea, cu mare hotărâre.

De data aceasta, bunicul ei nu reuşi să se mai abţină şi pufni în râs. Ca de obicei, copilul ăsta avea darul de a-i schimba dispoziţia, în doar câteva secunde.

„Nu lâde, că te împuşc, măi, n-auzi?” continuă ea cu aceaşi fermitate exemplară, în vreme ce făcu un pas ameninţător spre el şi îi lipi ţeava pistolului de burtă. Vladimir îşi drese imediat vocea.

„Zi ce vrei de la mine cowboy-ule, că vreau să ne înţelegem ca oamenii...”

„Bomboanele mele, măi bogatule... mi le-ai adus? Spune-mi! Da sau nu?...” pretinse ea înţepată.

„Nu ţi-am găsit bomboanele, da´ ţi-am luat totuşi ceva, ca să vezi că nu te-am uitat, hoţomanco!” surâse misterios Vladimir.

„Bine, dă-mi lepede!” porunci ea nerăbdătoare.

„Mă laşi atunci cu pistolul tău?... N-aş vrea să se descarce din greşeală în burta mea...” glumi Vladimir cu ochii ţintă la ţeavă.

„Nu se descalcă, că n-am găsit nici o bilă de la el...” recunoscu micuţa sinceră. “Îmi mai dai aia?... Te log, te log, babule...” Vocea ei era din nou aceea a îngeraşului nevinovat.

„Hai, fie, de data asta... Uite!” spuse bătrânul şi îi întinse o prăjiturică din aluat fraged cu fructe, învelită într-un ambalaj colorat.

„Da´ ce e asta?!” izbucni ea nemulţumită că nu era ceva cunoscut, cum se aştepta.

„O prăjitură cu fructe, cu zmeură, struguri...” explică bunicul calm.

„Vloiam cu ciocolată, măi!... Asta nu mă intelesează!...” făcu ea mândră şi o aruncă înaintea sa pe gresie, cu un dispreţ nedisimulat. Vladimir nici măcar nu se uită unde căzuse.

„Bine atunci... Haide să mergem în cămăruţă!” enunţă el imperturbabil şi întoarse spatele fetiţei. Ea sări imediat în urma lui cu îngrijorare şi, după doi paşi, călcă fix în cadoul său.

„Aoleu!”... ţipă ea scurt, dezamăgită. Bunicul se întoarse şi, observând prăjitura strivită, o luă imediat şi o duse la coşul din bucătărie. Fetiţa apăru şi ea imediat, cu un aer spăşit.

“Ups… am dat-o-n bală ca-ntotdeauna... Babule, te supeli dacă mă ielţi?”

„Ştiu şi eu?” se întrebă el, meditativ, străduindu-se să îşi reţină zâmbetul. “Meriţi tu asta... un copil aşa de răsfăţat încât calcă în picioare ce îi aduce bunicul?”

„N-am vlut...” se justifică ea tristă. „Ela... bună plăjitulica?”

„Dacă nu era, crezi că ţi-o aduceam?...” contraatacă Vladimir. “Aşa mă ştii tu pe mine?”

„Of, of... ce lău imi pale...” se văicări sincer micuţa. Bunicul se înmuie imediat.

„Lasă Cristinica, nu m-am supărat. Data viitoare, dacă promiţi că nu mai faci figuri din-astea, îţi iau alta.”

„Plomit... da´ nu poţi să-mi iei alta... acuma?” forţă ea nota în stilul binecunoscut. Vladimir evită să o contrazică.

„Dacă vii cu mine cu metroul până la magazinul de lângă casa Mioarei... cred că se poate...”

„Vin, vin!” exclamă ea entuziasmată.

„Unde vii, domnişoară?...” se auzi deodată vocea mamei sale, care băgase capul pe uşa bucătăriei. Cristinica ezită puţin, apoi îndrăzni.

„Melgem amândoi cu metloul... să luăm o plajitulică...”

„Ei, bravo... dar ce are dacă luaţi o prăjiturică de la supermarketul nostru?” privi ea nedumerită pe rând, către micuţă, apoi către socrul său.

„Era una care nu se găseşte la noi... dar am găsit-o lângă Mioara...” justifică Vladimir împăciuitor situaţia.

„Oh, cred totuşi că o răsfeţi un pic prea mult pe zgâtia noastră, tată socrule!...” remarcă femeia, pe un ton uşor amuzat, în vreme ce punea ibricul de cafea pe aragaz. “Nu vrei şi dumneata o ceaşcă?”

„Ştii că nu beau cafea, Oana ... Dacă nu te superi atunci, mă gândesc să ieşim un pic în părculeţ în seara asta. Ce zici, Cristinica?”

„Vleau, vleau, vleau!” ţipă micuţa entuziasmată şi i se aruncă imediat în braţe. La capitolul acesta, Vladimir putea miza întotdeauna pe o acceptare necondiţionată...

*

Oana nu îi însoţi pe fetiţă şi pe bunicul său la cină. Acuza o teribilă durere de cap, drept care, imediat după întoarcerea celor doi din parc, îşi sărută copilul şi se retrase. Era mulţumită să o ştie cu Vladimir, lângă care fetiţa era mai cuminte şi mai veselă decât în orice altă împrejurare. Fireşte, din când în când, un uşor sentiment de gelozie, îi mai înţepa şi ei inima, dar realitatea era că, cea mai mare parte a timpului, chiar se simţea atât de lipsită de energie şi de deprimată, încât ajunsese să se convingă că nu ar fi fost capabilă s-o facă fericită pe micuţă. Câteva minute mai târziu, se întâlni din nou, în drum spre baie, cu Vladimir.

„Of, Doamne... îmi dau seama că sunt o pacoste în plus pe umerii dumitale, tată-socrule...” şopti ea mâhnită. “Nu ştiu dacă mă crezi... dar eu una nu mi-am imaginat niciodată c-o să ajung în halul ăsta...”

„Fata mea... nu te mai amărâ pentru toate...” i se adresă bătrânul cu căldură. „Eu unul sunt fericit că pot face câte ceva pentru voi... În plus, are cine să mă bage şi pe mine în seamă!...” Zâmbi încurajator. „Şi, oricum... să ştii că eu n-am nici un dubiu că atunci când o să fie cu adevărat nevoie, o să fii cel mai bun suport cu putinţă pentru fata ta...”

„Da?... Chiar crezi asta, tată socrule?” exclamă ea uimită.

„Doar te cunosc de mult timp, Oana...” răspunse el, uşor misterios. „Eu încă îmi amintesc foarte bine câteva lucruri minunate pe care le-ai făcut pentru Mircea şi pentru ai tăi.... Indiferent, că tu poate le-ai uitat...”

Oana îl privi pentru câteva clipe, iar oglinzile ochilor săi se tulburară de lacrimi.

„Ce bun ai fost mereu dumneata cu mine... ca nimeni altul!... ” se auzi şoapta ei tremurată. Bătrânul se aplecă puţin spre ea şi o îmbrăţişă cu mare delicateţe, ca pe o făptură de porţelan.

„Când o să strângi destulă putere ca să iei nişte hotărâri importante, toată viaţa ta se va schimba... O să vezi...” mai adăugă Vladimir, inspirat. „Şi mult din puterea asta o să ţi-o dea bunul Dumnezeu prin Cristinica...”

„Adevărat... Cred!... Cred asta!...” zâmbi, surprinzător de destinsă, nora sa, după care îl sărută uşor pe obraz. “Noapte bună şi mulţumesc... tată!”

*

„Haide odată, măi, babule... că m-am plictisit singulă...” se auzi vocea subţirică, dar plină de personalitate, de sub pătura viu colorată, imediat ce Vladimir păşi în camera fetiţei.

„Iartă-mă, cowboy-ule... am avut de băgat la zdup nişte tâlhari care au sărit pe mine, dar acum sunt la dispoziţia ta... Spune!... Îţi citesc ceva?...”

Mai întâi Oana, apoi Vladimir îi citiseră Cristinicăi poveşti, aproape în fiecare noapte, încă de la vârsta de un an. Se ştia că nu putea adormi, dacă nu i se citea sau povestea ceva, vreme măcar de un sfert de oră.

„Nolmal... mai întlebi?” îl zori ea, uşor agitată. Bunicul se uită pe biroul micuţ de lângă pat şi, deodată, ochii îi căzură pe o cărticică necunoscută, care purta titlul „Rugăciuni pentru copii”. O luă imediat în mână şi o chestionă pe micuţă.

„Nu ştiu cărtiţa asta... De unde o ai?”

„Asta?... Mi-a dat-o Lavinia când a fost pe aici”. Lavinia era verişoara ei mai mare, din partea mamei.

„Aha... foarte interesant...” murmură bătrânul, răsfoind la întâmplare. Avea nişte desene drăguţe cu copii şi îngeri, iar, în josul fiecărei pagini, câte o rugăciune mică, cu cuvinte simple şi frumoase... ceva chiar potrivit pentru micii şcolari.

„Am înţeles... Lavinia s-a gândit că după ce o să mergi la şcoală, o să începi să citeşti şi tu din cartea asta...”

„Pot să citesc şi acum, babule!...” interveni neaşteptat Cristinica. Vladimir ştia că ea învăţase de la maică-sa literele încă de la doi ani, împreună cu multe poezii şi cântecele, dar ajunsese să le uite pe toate în scurta perioadă în care mersese la grădiniţă. Scurtă, pentru că, rebelă cum era, nu rezistase prea mult să nu fie în centrul atenţiei... Anul acesta însă, volens nolens, părinţii trebuiau s-o înscrie din nou la grupa pregătitoare. Una peste alta, Vladimir era sigur că fetiţa nu începuse încă să citească singură. Îi întinse cartea, provocator.

„Citeşte atunci... dacă tot te lauzi că te pricepi la asta...”

Cristinica luă cartea şi o răsfoi puţin, privind cu atenţie desenele, apoi se încruntă puţin.

“Babule... să ştii că volbesc difolm, pentlu că am dintele ăla cale mi-a căzut...”

Vladimir izbucni în râs.

„Nu contează, măi... Dă-i înainte... Vreau să aud ce citeşti tu acolo...”

Deodată, fetiţa deveni atentă şi, cu ochii la desene, începu să vorbească fluent, cu adevărat, de parcă ar fi citit din carte.

„Lugăciunile sunt bune şi calde…”

Dădu pagina şi continuă, fără ezitare.

„Dacă eşti bun şi genelos, adică să nu-ţi pese doal de tine şi să-ţi pese şi de alţii…” Scurtă pauză.

„A doua palte: Să nu fuli. Dacă fuli, Dumnezeu se supălă mult, mult de tot şi te ialtă doal în ziua Maicii Domnului… asta dacă eşti cuminte…”

O nouă pagină, dar acelaşi început care îl făcu pe Vladimir să surâdă. Era totuşi, doar un copilaş...

„A doua palte: Să fii bun. Când eşti bun, poţi să fii foalte bun... şi cu ceilalţi. Nu tlebuie să-ţi pese doal de tine, ci tlebuie să-ţi pese şi de Dumnezeu, şi de plietenii tăi...”

„A tleia palte: Să-ţi împaci plietenii. Când îţi împaci un plieten, pot să se împace şi cei mai lăi cu tine.”

Bunicul o asculta deja vrăjit, sorbindu-i fiecare cuvânt. Oricine ar fi auzit-o, cu greu ar fi putut concepe că nu citeşte.

„A patla palte: Când îţi spune mama sau tata sau bunicul un luclu, tlebuie să-i asculţi, nu tlebuie să-ţi spună de o sută de mii de oli… că ei îţi vleau binele, nu-ţi vleau lăul.”

“A cincea palte: Să-nveţi despre spaţiul solal...” Aici era clară influenţa tatălui ei, care avusese, de mic, o pasiune pentru astronomie.

„Pământul este planeta pe care tlăieşti tu... nu este una din planetele sistemului solal pe cale le vezi. Stelele sunt ceva foalte impoltant. Ele veghează asupla ta şi chial dacă sunt stele de jucălie…. ele iau lumină de la stelele adevălate şi te fac genelos şi bun.” Partea asta însă, cu siguranţă n-o auzise de la taică-su, îşi spuse Vladimir surâzând mulţumit.

„A şasea palte: Doi îngeli veghează asupla copilului cale doalme în patul său. Când dolmi, îngelii vin lângă patul tău să te vegheze, să vadă cum mai melge… şi apoi melg pe la biselici şi plin alte loculi pe unde oamenii dolm şi apoi se duc în cel la Dumnezeu să-i povestească ce au văzut.”

„A doua palte: Despre sufletele oamenilor.”

Vladimir se gândi că micuţa a obosit şi o să sfârşească curând, dar ea părea să mai aibă încă multe de spus. Privind pozele din cea de-a doua jumătate a cărţii, continuă aproape fără întrerupere.

„Sufletele oamenilol sunt, de fapt, nişte colpuli de lumină… aşa cled oamenii. Dal de fapt sunt făcute de Dumnezeu, cale a fost făcut de fecioala Malia. Când l-a născut fecioala Malia pe Dumnezeu, nimeni nu egzista pe pământ… nici măcal dinozaulii... De-abia apoi a clescut Dumnezeu şi a făcut vlăji, magii şi alte bunătăţi pentlu oameni… şi oamenii au început să-l asculte şi să facă lugăciuni.”

„Desple Dumnezeu...” proclamă apoi, cu fermitate Cristinica.

„Dumnezeu iubeşte copiii, ca pe plopriii săi copii... Ca şi zolile care iubesc flolile şi flunzuliţele cale există pe lumea asta. Şi pe mine tot mă iubeşte că eu sunt o fetiţă mică, cale stă şi ea pe-acolo...”

Vladimir tremura deja de emoţie. Noroc că micuţa începu să vorbească despre chestiuni mai lumeşti, ceea ce îi oferi timp să-şi revină.

„A doua palte: Cum să ai glijă de luclulile tale...”

Aici, bunicul deja nu mai reuşi s-o urmărească la fel de bine. Era încă marcat, profund impresionat de tot ce spusese ea înainte. De unde, dacă nu din spiritul său, deja trezit, scosese copilaşul acesta asemenea vorbe?... În orice caz, Vladimir nu-şi amintea să-l mai fi impresionat vreodată atât de mult discursul viu al vreunei fiinţe umane.

„A tleia parte:...” auzi, din nou, pe fetiţă. “Cum să constluieşti tot felul de lucluli...”

„Începem cu casele… Tlebuie să ai case pe cale să ţi le constluieşti singur, nu să chemi pe mama sau pe tata să ţi le facă… Să gândeşti tu, cu mintea ta, pentru că de-aia ai cleiel, că cleielul te ajută la tot felul de lucluli impoltante şi apoi, poţi să constluieşti şi lămpi şi tot felul de lucluli.”

Parcă recunoscând într-un fel că deviase de la subiect, Cristinica reveni, pe neaşteptate, la cele importante.

„Cum să-ţi înveţi copiii să-şi facă lugăciunea... Plima palte.

Începu cu o cântare binecunoscută: “Hlistos a înviat din molţi/Cu moaltea ple moarte călcând/Şi celol din molmântuli/Viaţă dăluindu-le…”

Din tot ce era datină ortodoxă, aceasta era şi partea preferată a lui Vladimir. După fiecare Paşte, obişnuia să cânte prin casă versurile respective, încă vreo câteva zile.

„Copiii tlebuie să se loage la Dumnezeu, aşa cum al volbi cu el nolmal... că el aude tot şi ştie... Nimeni nu ştie mai bine ca el, ce e bine pentlu copii...”

Făcu pentru prima dată o pauză ceva mai lungă. Acum era clar că obosise şi nu se mai putea concentra la fel de bine. Observase însă un pui de pisică într-unul dintre desene.

„Cum să înveţi să ai glijă de animalele tale...” punctă ea triumfătoare. „A doua palte...”

„Şi dacă un copil ale animale acasă, tlebuie să le dea mâncale şi apă şi... să le facă culat. Nu doal să se joace cu ele ca cu nişte jucălii...”

„Babule!... Vleau şi eu un şolicel din ăla fălă coadă cum ale Lavinia!” îşi aminti deodată Cristinica. Vladimir respiră adânc şi apoi răspunse vesel.

„Bine, măi... dacă maică-ta e de acord, eu îţi iau. Da´ tu să ştii că dup-aia o să ceri degeaba căţel sau pisică. Aştia mănâncă imediat "Prăjiturici" din-astea..."

„Oh, da?... Da´ eu o să am glijă de şolicelul meu, să stea numai în colivia lui... Babule... te log..."

„Şi mai e ceva..." ţinu Vladimir să precizeze. „Şoriceii ăştia sunt sensibili la tot felul de boli ciudate şi nici nu trăiesc mai mult de trei ani... Ştiu că doar a avut şi nevastă-mea unul... Ne-a părut tare rău după el..."

„Da´ şi soliceii când mol, nu moale şi sufletul lol, nu?... Atunci de ce v-a pălut aşa lău?" întrebă ea neabătută. Deşi învins, bunicul se simţi fericit, căci micuţa îl combătuse cu o învăţătură din cărţile Ninei, pe care o aflase chiar de la el. Din toţi oamenii cărora le vorbise despre scrierile acelea minunate, nepoata lui era singura care îl crezuse, fără nici o ezitare. Desigur însă, copiii mici erau altfel...

„Aşa e, isteaţa lui babu!..." o lăudă el încântat. „Vorbeşte atunci cu maică-ta mâine şi, dacă ea e de acord, o să ai şoricelul pe care ţi-l doreşti aşa de mult..."

„Babule... eşti foalte bun..." spuse micuţa fericită, dar după câteva clipe adăugă pe un ton cât se poate de serios. "Cum aş putea să fac ca după ce moli, să mă întâlnesc din nou cu tine?"

„După ce mor?" râse bine-dispus Vladimir. "Păi, o să vin neapărat la tine în vis... să-ţi dau un semn de viaţă... de viaţă eternă, adică... Normal, nu?"

„În vis?... Da´dacă eu vleau să te mai văd… aşa, ca acum?" se interesă ea, uşor îngrijorată.

„Atunci va trebui să fii o fată nemaipomenit de bună şi de iubitoare… şi Dumnezeu o să fie aşa de mulţumit de tine, că o să deschidă ochii sufletului tău, ca să mă poţi vedea… Asta dacă o să mai vrei aşa de mult să mă vezi…" adăugă el pe un ton comic, care ascundea o undă de tristeţe, căci ştia foarte bine ce uşor amorţeşte, după o asemenea pierdere, sufletul omului.

„Nolmal că o să vleau, măi!..." afirmă ea hotărâtă. "O să încelc să fiu şi bună… că ştiu … că nu sunt chial aşa…"

„Bine, bine… nu îţi mai face atâtea probleme, îngeraşul meu. Şi dacă n-o să mă vezi, să fii sigură că eu o să-ţi port totdeauna de grijă… exact ca şi acum. Chiar dacă o să fii deja o fată mare şi puternică…"

„Aha… bine, babule… Să faci aşa… Ştii… mi-e cam somnică acuma…" mărturisi, în sfârşit, fetiţa, ostenită.

Bunicul se aplecă asupra ei şi o sărută uşurel pe obrăjori, după care dădu să se ridice.

„Măi, stai aşa!..." reacţionă imediat Cristinica. "Nu pot să mă culc, fălă să-ţi dau un pup..."

„Ei... chiar nu poţi?..." o provocă bunicul, cu ochii strălucitori.

„Nu pot măi, că pupul ăla e baza omului!" se auzi vocea hotărâtă a micuţei.

„Oh, mare adevăr zici, fetico!..." exclamă fericit Vladimir, oferindu-i un obraz pe care fetiţa îl ştampilă cu înfocare, în vreme ce-l strângea de după gât, cu amândouă mânuţele.

Odată ieşit din camera nepoatei sale, Vladimir se îndreptă cu paşi uşori către vestibul. De doi ani de zile locuia în acelaşi bloc cu familia fiului său, doar că la altă scară şi era foarte mulţumit că, din cauza aceasta, putea veni la ei, oricât de des era necesar şi la orice oră...

Nu apucă însă să-şi pună pantofii, că auzi cheia în uşă şi în câteva clipe, fiul său pătrunse înăuntru.

„Salut, tată!... Nu mă aşteptam să te găsesc aici!” exlamă el pe un ton surprins, în timp ce-i strângea mâna. Adevărul era că, cel mai adesea, obişnuia să se întoarcă acasă mult după ce tatăl său o culca pe micuţă. Vladimir închise degrabă uşa care dădea spre holul casei.

„Şi eu aş putea fi la fel de uimit...” replică el pe un ton uşor ironic. „Te mai vede omul şi la ora asta?... Ce s-a întâmplat?”

„Nu-mi place deloc când mă iei aşa!...” replică iritat Mircea. Respiraţia lui avea un iz inconfundabil de whisky. Gesturile îi erau încă sigure, dar privirea ezitantă ascundea o undă ceţoasă, care nu-i plăcu deloc bătrânului.

„Am o muncă grea, tată... tot felul de treburi importante de rezolvat şi... ştii ceva?!... De fapt, cred că asta ar cam trebui să-ţi ajungă... Că doar a trecut de mult vremea când trebuia să îţi dau socoteală pentru toate!”

„Dar cine spune să îmi dai mie socoteală, fiule?...” rosti Vladimir cu amărăciune. “Ai o familie care are nevoie de tine... de un soţ, de un tată... nu doar de un sponsor străin, care îşi vede de viaţa lui, de parc-ar fi singur pe lume. Inima ta, conştiinţa ta nu-ţi amintesc nimic de asta?”

Reacţia agresivă lui Mircea reuşi să-l ia prin surprindere.

„Nu pot să cred!... Vine omul frânt acasă, nemâncat, terminat... şi tu îl iei cu predicile!... Sari imediat cu vrăjeala aia de la Lorber, când aicea e vorba de lucruri cum nu se poate mai simple!... Ca de obicei, nu eşti în stare să înţelegi nimic şi chiar nu mai am de gând să înghit asta!... Gata... am terminat discuţia! Nu mai îmi trebuie nimica!... Mă duc să mă culc... lua-m-ar dracu de ticălos!”

„Stai un pic, Mircea!...” spuse calm tatăl său, punându-i mâna pe umăr. “Nu pleca aşa supărat!... Sunt încă tatăl tău... şi dacă vrei la un moment dat să vorbim de problemele tale...”

Bărbatul cel tânar se smuci scurt şi îl privi în ochi cu ostilitate.

„Să vorbesc cu tine... Nu, zău!... Să-ţi intre bine în cap că n-am de gând să vorbesc despre problemele mele cu un fanatic religios! Tu eşti complet rupt de lumea reală!... Mi-e clar că nu mă mai poţi înţelege!”

„Încearcă-mă, Mircea... măcar încă o dată, încearcă-mă!” îl rugă, cu blândeţe, taică-său.

„Nu!... Tu nu mai eşti tatăl, pe care-l ştiam!... Mă uit la tine şi nu mai văd decât un ciudat care mă irită şi mă enervează de fiecare dată când îl întâlnesc!... Chiar şi acum, uite... te milogeşti de mine ca o femeie... La naiba! Parcă ţi-ai pierdut de tot demnitatea!”

„Dar te iubesc, fiule...” se auzi glasul grav, uşor răguşit al bătrânului. „Mai degrabă îmi pierd demnitatea, decât să te pierd pe tine...”

„Vai, ce înălţător!... Iară vorbeşti ca din cărţi, omule!... Habar nu mai ai ce înseamnă să fii normal...” se răsti la el Mircea. “Eşti complet dus, ce mai!...”

„Opreşte-te odată, Mircea!” ridică brusc vocea şi Vladimir. „Nu mie îmi faci rău cu asta, ţie îţi faci!...”

Tânărul lăsă privirea în jos, confuz, pentru câteva clipe.... apoi, brusc, se repezi cu capul înainte şi, de la numai o palmă distanţă de chipul lui Vladimir, îi aruncă printre dinţi, cu dispreţ.

„Mă enervezi, tată!... Asta e tot ce mai am să-ţi spun... Mă enervezi!... Mă enervezi!... Mă enervezi! La revedere!” Îi întoarse apoi spatele cu un gest violent şi se năpusti încălţat în holul casei, îndreptându-se către baie.

Vladimir îi mai aruncă o privire dureroasă, după care deschise încet uşa apartamentului şi o încuie pe dinafară.

Aşezat în patul său strâmt de acasă, bătrânul încercă să-şi ordoneze un pic gândurile haotice, făcând abstracţie de apăsarea grea şi întunecată pe care o resimţea neîncetat, în dreptul inimii. Era o stare bine cunoscută, căci în ultimii patruzeci de ani nu i se întâmplase niciodată să piardă vreo persoană dragă, fără să alunece automat în capcana aceea morbidă. Îşi revenea însă, în cel mult două-trei zile, şi chiar dacă mai apoi se trezea din nou prizonier în acel înveliş sufocant al disperării, se lua imediat cu munca şi studiile... şi, pe nesimţite, se trezea din nou liber. Această rupere gravă de fiul său, căruia îi fusese, până la căsătoria sa cu Nina, cel mai bun prieten, îl durea însă mai tare decât orice altă lovitură a vieţii sale... Toată cunoaşterea şi credinţa lui îi apăreau acum neputincioase în faţa durerii de a-l vedea pe singurul său copil îndepărtându-se de calea cea bună, suferind, făcându-i şi pe ceilalţi dragi ai săi să sufere, pregătindu-şi cu perseverenţă un viitor de disperare şi mizerie sufletească.

Îl enerva, aşadar... îl făcea să se înfurie şi să se revolte... Atunci ce-i mai rămânea lui Vladimir decât să-i contemple căderea şi o dată cu asta, să se scufunde ireversibil, în propriul ocean de durere neconsolată, fără să mai poată face nici cel mai mic gest pentru a-l salva sau a se salva vreodată!...

„Oh, Dumnezeul meu!..." izbucni strigătul din inima lui, în vreme ce lacrimi dese începură să i se prelingă pe obraji. „Mai bine lasă-mă pe mine să mă pierd de Tine, decât pe el!... Nu va putea exista nici fericire, nici izbăvire pentru mine, dacă el e pierdut!... Dacă mă iubeşti, Doamne al meu... ascultă-mi ruga!... E tot ce mai pot face... Fă Tu în locul meu, un tată slab, neputincios... care a dat greş cu singurul lui copil în viaţa aceasta..."

Bătrânul rămase ca împietrit, căci pentru o vreme, nici măcar gândurile cele mai simple nu păreau să mai aibă forţa de a-i ajunge în conştienţă. Apoi, deodată, din acest de neînţeles pustiu sufletesc în care numai simţul existenţei proprii îi mai rămăsese, se auzi deodată o voce interioară perfect clară.

„El este al Meu, mai mult decât al tău şi Eu îl iubesc din eternitate, de un infinit de ori mai mult decât îl iubeşti tu. Cum crezi că aş putea să-l las să cadă pentru totdeauna?... E liber să se îndepărteze, ca orice fiu risipitor, dar vei fi martor că după foarte puţin timp, se va întoarce singur la Mine... Iar tu, copil iubit, deschide-ţi inima pentru graţia Mea. Astăzi e ziua ta cea mai tânără."

*

Înainte ca mama să o trezească pentru grădiniţă, Cristinica îl visă pe bunicul său. Erau într-un parc necunoscut, cu copaci foarte înalţi şi nenumăraţi trandafiri de toate culorile, iar ea alerga împreună cu câţiva copii veseli pe o alee, când îl văzu, pe neaşteptate, venind către ea. Se repezi imediat în braţele sale şi el o ridică dintr-o mişcare, după care o puse pe umeri, aşa cum făcea deseori când plimbările lor se prelungeau, iar ea obosea. Începu să-l ciupească şi să-i bage degetele în urechi, căci acestea erau tachinările ei preferate... numai că, de data asta, bunicul nu se împotrivi cu nimic, ci continuă să râdă încântat, în timp ce mergea mai departe.

Când Oana o mângâie uşurel pe cap, Cristinica făcu ochii mari, cu o expresie foarte nedumerită.

„S-a întâmplat ceva, păpuşica mea?..." o întrebă mama curioasă. „Ţi-am întrerupt vreun vis?"

„Mami, mi-e dol de babu!..." anunţă gravă micuţa, spre amuzamentul secret al Oanei.

*

Odată ce strânse şi ultima rufă albă de pe sârmă, Mioara îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse ieri fratelui său. Desigur, căutase doar să îl împace cu stratagema aceea, pentru că văzuse nu o dată cât de tare se obişnuise el să pună la inimă refuzurile ei de a citi din cărţile sale preferate. Şi totuşi... dacă reuşea să o surprindă astăzi cu ceva nemaipomenit?... În clipa ce urmă gândului acesta,

observă la înălţimea ochilor săi plutirea unei frunze mari, încă verzi. Căzută din teiul de deasupra sa, aceasta ateriză exact peste rufele ei albe, pe care tocmai le înghesuise într-un coş de răchită.

„Să ştii Vlade că n-am de gând să consider asta o chestie la care nu m-aş aştepta pentru nimic în lume...” chicoti ea bine dispusă. Se aplecă apoi să culeagă frunza, dar, în pofida impulsului iniţial, preferă să o lase acolo. La intrarea în casă, puse coşul jos, după care luă frunza şi, fără să ştie exact de ce, o depuse cu grijă într-o cutie de carton colorată în care se aflau cheile de la apartamentul lui Vladimir.

*

Metroul porni încet de pe loc, în vreme ce fata se agăţă cu mâna liberă de braţul prietenului ei. Ca de obicei, el citea preocupat, din cartea pe care tocmai o scosese din servietă şi nu dădu nici un semn că i-ar fi simţit atingerea. Deodată, tânăra se simţi privită cu insistenţă din spate. Rezistă cu îndârjire câteva zeci de secunde, apoi curiozitatea fu prea mare şi se răsuci rapid, în aşa fel încât să-l surprindă negreşit pe îndrăzneţ. În mod bizar însă, în spatele ei, nu era decât o doamnă între două vârste, durdulie, ce urmărea cu atenţie un băieţaş de vreo patru ani, aşezat alături. La nivelul la care simţise ea privirea aceea, nu era însă nimeni. Tulburată, se întoarse pe loc şi scutură insistent braţul prietenului său, pentru a-i atrage atenţia. Acesta, luat prin surprindere, scăpă din mână cartea.

„Ce te-a apucat, măi?... Eşti isterică?!...” răbufni el mâniat. “Nu poţi să te stăpâneşti nici măcar în metrou?!”

Fata îl privi pentru o clipă, cu un zâmbet crispat în colţul gurii, apoi lăsă privirea în jos.

„Iartă-mă, Noni...” murmură ea cu supunere, scuturând uşurel praful de pe cartea pe care tocmai o culesese de pe jos. „Am avut o senzaţie foarte ciudată şi m-am speriat un pic... Îţi dai seama că n-am vrut să te supăr...”

„Bine, bine... ştii că te iert mereu. Dar, cel puţin încearcă şi tu să nu te mai agiţi din orice...” concluzionă el pe un ton patern, după care, pe deplin calmat, deschise rapid cartea, o răsfoi puţin şi îşi continuă imperturbabil lectura.

Două staţii mai târziu, cei doi coborâră împreună, dar imediat ce ieşi din metrou, fata se grăbi să se îndepărteze într-o altă direcţie decât tânărul. El nu-i observă lipsa, decât după ce făcu singur câţiva paşi. Atunci se întoarse imediat după ea.

„Liana! Liana!... Stai! Opreşte-te!... Hei, ce te-a apucat, fato?” strigă el, nu mai puţin nemulţumit, decât îngrijorat. Dădu apoi să fugă după ea, dar se opri consternat, observând că fata alerga deja, din toate puterile.

*

Mircea răspunse în sfârşit la telefonul său mobil care suna de mai bine de un minut. Realizase la un moment dat că, de vreme ce soţia lui ştia foarte bine că nu îi plăcea să fie căutat de familie în timpul orelor sale de servici, ceva neobişnuit trebuia să se fi întâmplat. Dădu nervos într-o parte capacul telefonului şi se îndreptă grăbit spre biroul său.

„Calmează-te, Oana... Linişteşte-te şi încearcă să-mi spui ce s-a întâmplat...” Închise uşa imediat în urma lui şi continuă să asculte concentrat. Deodată însă, păli teribil şi se lăsă greoi în genunchi, de parcă nu l-ar mai fi ţinut picioarele.

„Da... sunt încă aici...” spuse el, după o vreme, cu o voce aproape sugrumată. „O să vin imediat acasă... Sigur, sigur... Ai grijă de Cristi... şi de Mioara şi... nu mai plânge, Oana... te rog mult... Doar ştii şi tu că tata ar fi vrut să ne putem bucura pentru el...”

Vorbele aproape şoptite care urmară îi veniră direct din inimă, însoţite de două lacrimi fierbinţi. „Numai să ne dea bunul Dumnezeu putere...”

Femeia mai spuse ceva, apoi glasul lui Mircea răsună cu o hotărâre neaşteptată. „Vin acum, Oana. Nu... nu te las... o să mă ocup de toate. Aşteaptă-mă, te rog..."

Întinse mâna după servietă și o puse pe birou, apoi adăugă.

„Nici o problemă, or să se descurce ei şi fără mine."

CINE CAUTĂ, GĂSEŞTE

Cristian se trânti cu satisfacţie în patul lui mare, plin de perne moi, fără măcar să se mai schimbe de hainele de servici. Doamne, cât era de obosit… Ieri băuse prea multe cafele, aşa că noaptea trecută nu putuse adormi decât pe la trei şi, chiar şi aşa, somnul lui de cîteva ore fu superficial şi întrerupt de multe treziri şi vise ciudate… Măcar dacă la servici ar fi trebuit să dea cu mătura ori să stea de pază!… Cristian realiză că pentru prima dată în viaţa lui îşi imaginase ca acceptabilă o asemenea posibilitate… Hm, înseamnă că era, cu adevărat, terminat!… Nici n-ar fi putut fi altfel, pentru că tocmai astăzi era deadline-ul proiectului, iar echipa lui de programare lucra de câteva luni la modulul principal al jocului. În opinia sa, băieţii din echipa lui erau foarte talentaţi, dar, cu vreo două excepţii, tare leneşi… A trebuit să pună chiar el mâna să-i ajute de dimineaţă, că altfel cu greu ar fi terminat astăzi şi toate s-ar fi spart în capul lui, bineînţeles… Dar gata, asta a fost ultima oară, de acum îmainte o să stea cu joarda pe ei ca să-şi respecte în fiecare săptămână timeline-urile!… Gata cu justificările legate de facultate, gata cu pauzele nesfârşite la ţigară… Îşi fac treaba, bine!… nu, nici o problemă, mai sunt şi alţii! În fond, chiar avea dreptate şeful de studio… el de mult i-a sugerat să le facă lucrurile clare băieţilor… asta după ce i-a explicat pe îndelete cum faptul că doi gentlemani americani au binevoit să deschidă o filială a companiei lor în oraş şi să le dea atâtor tineri de lucru, pe bani buni, acum, în timpurile astea, când în România totul se duce de râpă, e o onoare şi un privilegiu pe care ar trebui să-l preţuiască…

Da, Cristian ştia bine că şi pentru el asta era un privilegiu… Luna trecută împlinise 39 de ani şi era deja al treilea cel mai în vârstă om din firmă… după şeful de studio şi contabil. Deşi era un bun programator de web, cu experienţă de aproape un deceniu, dacă ar fi pierdut jobul ăsta, ar fi putut să aştepte chiar şi jumătate de an până să-şi găsească unul asemănător… fără să mai vorbim de un post de conducere!…

Bărbatul smuci uşor din cap, încercând să-şi elibereze mintea de gândurile neplăcute. Respiră adânc de câteva ori şi închise ochii, hotărât să adoarmă cât mai repede. În loc să aţipească însă, avu brusc senzaţia că se prăbuşeşte într-o prăpastie întunecată şi fără fund şi realiză, într-o străfulgerare dureroasă… că moare.

Dar cum?!... Cum să i se întâmple tocmai lui aşa ceva?... Cu ce drept să îi fie atât de brusc răpită existenţa?... Acestea fură ultimele sale strigăte de disperare înainte ca în mintea lui totul să fie acoperit de întuneric şi linişte.

Apoi, după câteva clipe care puteau foarte bine să fie şi o eternitate, ceva se trezi din nou în creierul lui şi reuşi să se ridice cu mare viteză din abisul acela îngheţat şi să îşi redobândească pe deplin cunoştinţa. Aşadar nu murise!... Avusese doar un fel de vis sau poate, numai o senzaţie foarte ciudată… Oh, iată, era viu şi nevătămat!… Numai că respiraţia frenetică, transpiraţia şi teama pe care încă o resimţea cu acuitate în toate mădularele nu îi îngăduiau încă să se bucure de această elementară realitate. Era viu şi nimic rău nu i se întâmplase, dar frica asta era parcă mai rea decât nefiinţa…

Poate că aşa se şi întâmplă când mori… îşi spuse, uimit de această revelaţie neaşteptată, Cristian. Mai ales atunci când ştii foarte clar că o să mori, aşa cum se întâmplă, de pildă, în faţa plutonului de execuţie… În punctul acesta, se văzu dintr-o dată, îngenuncheat şi cu mâinile legate la spate în faţa unui grup de soldaţi imperiali, îmbrăcaţi în uniforme roşii. Auzi comanda de tragere, apoi focurile asurzitoare ale puştilor şi realiză că se prăbuşise la pământ, iar gâtul şi gura îi erau inundate de un val masiv de sânge. Şi parcă, din nou, îşi pierdea, cu mare rapiditate, cunoştinţa.

Cristian sări imediat din pat, tremurând din toate încheieturile şi o luă, cu paşi şovăielnici, spre bucătărie. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla oare cu el… era doar surmenat peste măsură sau chiar începea să înnebunească?

*

Doamna psiholog îl invită, cu un zâmbet amabil, să se aşeze. Era a opta şedinţă cu ea şi a cincea săptămână de când începuse "Terapia", dar nu simţea nici cel mai mic progres în starea sa sufletească. Ba, chiar din contră, parcă se simţea şi mai nesigur, şi mai vulnerabil în faţa unei realităţi pe care nu mai reuşea să o înţelege şi să o accepte. Femeia asta reuşise să-i răscolească într-un timp record toate rănile din copilărie şi adolescenţă, culminând cu masiva suferinţă a mariajului său eşuat cu Ioana… apoi le lăsase pe toate baltă şi trecuse, cu nonşalanţă, la problemele de serviciu. Se întrebase, la un moment dat, cu o undă de umor negru, dacă nu cumva urmărea să-l convingă că viaţa întreagă e o listă dureroasă de frustrări, neîmpliniri şi pierderi şi că, prin urmare, e foarte bine chiar că se sfârşeşte prin moarte…

„Ce s-a mai întâmplat de când nu ne-am mai văzut, Cristian?" începu ea, bine-dispusă, la fel ca de fiecare dată.

„Nimic deosebit…" răspunse el, cu un glas comic. „Micul atac de panică dinaintea somnului, cu care deja m-am obişnuit, şi, în rest, munca, televizorul, starea de încântare pe care o încerc de fiecare dată când mă uit în oglindă şi realizez că sunt încă în viaţă..."

Ea se făcu că nu îi sesiză ironia.

„Adevărat, Cristian… uneori trebuie doar să ne uităm în oglindă ca să realizăm că suntem aici şi acum şi trebuie să ne ancorăm cu toată fiinţa în această realitate care ne este dată…"

Bărbatul tresări ca atins de un ac invizibil.

„Ne este dată, Petra?... De cine zici că ne este dată?"

„Este un fel de a spune, Cristian… Noi nu ştim încă ce este în spatele realităţi vizibile… dar ştim sigur că avem o viaţă, aici, acum şi că trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să o trăim adevărat… autentic, în toată plenitudinea capacităţilor noastre…"

„Oh… asta sună interesant, desigur, numai că…" începu ezitant Cristian. Femeia însă continuă, la fel de convinsă.

„Sigur, sunt destule probleme în viaţă, Cristian… multe, grele, am văzut foarte bine… dar, o să îţi dai seama curând, toate astea nu sunt decât trepte importante în dezvoltarea ta şi…"

„Petra… nu sunt doar anxios, sunt şi depresiv!", o întrerupse brusc bărbatul. "Mi-am făcut vreo zece teste pe Internet. Toate m-au scos anxios, şapte depresiv şi trei bipolar."

Psiholoaga făcu ochii mari şi deschise repede unul din sertarele biroului său.

„Dacă asta doreşti, Cristian, un simplu diagnostic… să ştii că pot să îţi fac şi eu nişte teste… Sunt absolut profesionale, le-am luat de la cei mai mari specialişti din America… Astea de pe Internet nu sunt totuşi… vreau să spun, nu cred că trebuie să ai atâta încredere…"

„Petra… mă scuzi că îţi spun… Tu eşti doctor în psihologie şi psihoterapeut cu experienţă... Respect asta!… Relaţia noastră profesională a pornit de la chestiunea cu atacurile de panică… eu singur ţi-am spus asta la prima şedinţă. Şi totuşi, după 14 ore de discuţii cu mine, tu chiar nu ţi-ai dat seama că sunt depresiv?"

Femeia se înroşi brusc (ceea ce bărbatul observă în ciuda machiajului abundent) şi răspunse pe un ton uşor iritat.

„Mă subapreciezi, Cristian… Mi-am dat, într-adevăr seama de asta încă de la prima noastră întâlnire… Numai că, vezi tu, noi, psihologii, lucrăm altfel decât psihiatrii care se grăbesc să pună diagnostice şi apoi să corecteze cu pilule dezechilibrele chimice din creier. Noi lucrăm împreună cu pacienţii noştri asupra cauzelor reale ale problemelor şi asigurăm astfel o vindecare reală şi de durată. Nu are nici un rost să ne oprim la diagnostic. În opinia mea, asta e o abordare superficială, neproductivă…"

„Cauzele reale ale problemelor"… repetă Cristian gânditor.

„Da," confirmă Petra, din nou sigură pe ea. „Frustrările şi neîmplinirile în relaţiile de ataşament ale omului sunt, în general, cauzele primare ale tuturor problemelor mentale şi emoţionale care nu au origine somatică. De aceea trebuie să analizăm împreună şi tot împreună să găsim soluţii…" Închise sertarul cu o mişcare elegantă şi întrebă cu un surâs. „Acuma se poate, totuşi să ne întoarcem unde am rămas în ultima şedinţă? Avem nişte probleme nerezolvate… Poţi să ai un pic de încredere în mine?"

„Petra… acum 10 minute ai zis că nu ştim ce se află în spatele realităţii perceptibile, cu alte cuvinte, nu ştim care sunt cauzele… şi acum îmi vorbeşti de cauzele problemelor mentale şi emoţionale, care, în sine, nu sunt o realitate perceptibilă decât pentru omul care se confruntă cu ele. Înţelegi?... Nici măcar un vorbeşti despre cauzele pentru care copacii au frunze sau oamenii două mâini şi două picioare, lucruri pe care toţi le vedem şi de care nu se îndoieşte nimeni… Tu vorbeşti despre cauzele problemelor sufleteşti ale omului… Dar de unde ştii tu sau oricare alt psiholog, oricât de celebru, care sunt alea?... Le-aţi văzut, le-aţi calculat?... Cine v-a dat vouă ştiinţa asta exactă?..."

„Mie mi se pare că am ajuns deja foarte departe… " spuse repede, cu o expresie uşor speriată femeia. „În pofida aparenţelor, nu sunt aici pentru că am răspuns la toate întrebările, Cristian… Eu fac parte dintr-o tagmă a practicienilor… ştiinţa noastră e bazată pe experimentare şi feedback. Aşa s-a ajuns la concluzia că oamenii pot fi ajutaţi în mod eficient prin consiliere şi psihoterapie. Realitatea demonstrează din plin că nu trebuie să ai răspuns la toate întrebările ca să trăieşti fericit…"

Cristian ridică brusc capul şi privirea lui scrută pentru câteva secunde în ochii femeii, cu o disperată intensitate.

„Dar cum poţi să trăieşti fericit când eşti conştient că în orice clipă poţi să nu mai trăieşti deloc?..."

„Sincer acuma, Cristian!…"

„Tu poţi trăi fericită?... Sincer!"

Femeia oftă, neliniştită.

„Atâta timp cât am scopurile şi valorile mele şi persoanele care mă bucură în jurul meu, da… clar… pot trăi fericită. Sigur, ideea morţii nu mă umple nici pe mine de încîntare, dar nu mă gândesc obsesiv la ea. Îmi dau seama că nu e sănătos… De aceea şi tu trebuie să îţi regăseşti în tine aceste ancore ale vieţii, dacă vrei să scapi de obsesia asta…"

Cristian realiză că, într-un fel, femeia avea dreptate. Şi totuşi, nu era mulţumit. De ce oare nu putea fi ca ea?... Simţi ceva ca o fermentaţie scurtă în inimă, apoi, imediat, surprinse o undă luminoasă în mintea sa şi vorbi.

„Petra… am 39 de ani, am o vârstă deja… Eu nu mai vreau să fiu fericit, 'ca la douăzeci de ani'… Crede-mă, am gustat aproape din toate… Acum vreau să ştiu, în sfârşit, adevărul despre viaţă, vreau să înţeleg… să am sentimentul că am evoluat cu ceva, nu că am trăit doar prezentul, asemenea unui animal lipsit de orice aspiraţii…!" Se întrerupse, dar femeia nu spuse nimic, îl urmărea doar cu atenţie. „Vreau să ştiu de unde venim şi spre ce ne îndreptăm, vreau să ştiu dacă există viaţă după moarte aşa cum pretind toate religiile, vreau să ştiu dacă există cineva care are răspunsul la toate întrebările noastre… Vreau să ştiu, dacă există un Dumnezeu şi, în cazul în care există, de ce naibii tace!…"

„Mă crezi, Cristian, că şi eu aş vrea să ştiu toate astea?" spuse, cu un aer de resemnare, femeia. „Cine nu are niciun interes pentru întrebările fundamentale ale vieţii, nu a ajuns să fie om pe deplin… asta e părerea mea sinceră. Dar eu cred că lucrurile astea sunt în alt plan decât al existenţei noatre comune, de fiecare zi… aşa cum spuneam la început, sunt dincolo de realitate… De aceea, mai întâi trebuie să trăim adaptaţi la realitatea noastră de zi cu zi, să facem cu succes paşii noştri prin viaţă şi apoi să ne preocupăm de lucruri mai înalte… Ştii, piramida lui Maslow… Dar, sigur, poate că frământările astea sunt exact începutul drumului tău spiritual…"

„Da, un drum spiritual, Petra… de asta am eu nevoie!… Am pierdut prea mult timp în căutarea unor satisfacţii de moment, care nu au lăsat nimic bun în sufletul meu…"

Petra îşi deschise poşeta şi, după o scurtă căutare, scoase de-acolo o carte mică de vizită, în culori discrete.

„Uite, poţi să iei legătura cu un bun prieten al meu, un om integru... Ţine de vreo douăzeci de ani un curs de yoga care e foarte apreciat. De fapt, e considerat un adevărat maestru spiritual, printre cunoscători. Mă gândesc că s-ar putea să te ajute…"

Cristian luă imediat cartea de vizită, îi mulţumi, dar apoi rămase în picioare.

„Deci asta a fost?" întrebă el ezitant.

„Tu decizi…" spuse femeia cu blândeţe. „Dacă crezi că pot să te ajut, întoarce-te la mine. Te primesc oricând, cu drag. Dar dacă crezi totuşi că ai nevoie de altceva, de ceva nou, mai bine caută în continuare… urmează-ţi drumul."

El îi întinse mâna, cu un zâmbet recunoscător.

„Acum realizez că m-ai ajutat mai mult decât am fost dispus să cred acum o oră, când am intrat pe uşa asta… Eşti un om bun, Petra, şi îmi dau seama că nu-ţi e uşor, dar ajutorul tău contează. Să nu te îndoieşti niciodată de asta."

"Mulţumesc mult, Cristian. Şi tu eşti un om bun şi exact de aceea o să găseşti ceea ce cauţi…", răspunse emoţionată femeia.

El se ridică şi se îndreptă fără grabă spre uşă, dar din prag se mai întoarse spre ea încă o dată.

„Şi tu o să găseşti, dacă o să cauţi, Petra…Şi atunci îţi vei putea ajuta pacienţii şi mai bine…"

*

Dincolo de cele mai optimise aşteptări ale sale, după numai o lună de yoga, Cristian scăpase complet de atacurile de panică. După încă vreun an dobândise deja o cultură spirituală temeinică, sau cel puţin aşa considera el şi, în consecinţă, nu mai avea nici o îndoială că lumea de dincolo există, că fiinţa umană e eternă şi are o evoluţie fără sfârşit şi un destin în conformitate cu faptele sale bune sau rele. Cu adevărat, nu mai avea nici un temei pentru vechile sale zbateri existenţiale. Dieta vegetariană, exerciţiile şi meditaţiile, posturile, purificările şi consacrările erau acum o parte importantă din viaţa sa şi, în ciuda celor aproape 41 de ani ai săi, era unul dintre cei mai harnici şi mai entuziaşti discipoli ai maestrului Ananda.

Apoi, în pofida avertizărilor multora dintre prietenii şi colegii săi, a început relaţia cu Melisa.

*

La cei douăzeci şi patru de ani ai săi, Melisa era, într-un fel, vedeta feminină a întregii şcoli de yoga. Începuse cursurile cu aproape opt ani în urmă şi, datorită inteligenţei şi perseverenţei sale ieşite din comun, era considerată deja unul dintre ajutoarele principale ale maestrului. Asta ca să nu spunem nimic de darurile fizice cu care o înzestrase din belşug creatorul…

Tânăra era studentă la pictură, dar avea şi grupului ei de cursanţi începători de yoga şi era implicată în mai toate activităţile şcolii. Avea însă o reputaţie nedorită de devoratoare de bărbaţi. Majoritatea erau din afara şcolii, dar chiar şi dinăuntru îi căzuseră în graţii vreo câţiva aspiranţi la Nirvana, de cele mai diferite vârste şi standarde sociale. Pe de altă parte, Melisa avea standardele sale indiscutabile de valoare - niciunul nu avea vicii cunoscute sau defecte vizibile, nu era căsătorit sau într-o relaţie de lungă durată. Şi totuşi, nimeni nu era acceptat în paradis mai mult de câteva luni de zile. Cu sau fără motiv, fata încheia brusc relaţia, adăugând însă, de fiecare dată, că are nevoie de o perioadă de singurătate pentru evoluţia ei spirituală.

Cristian aflase suficient despre inimile zdrobite ale colegilor săi, astfel încât să-şi refuze cu îndârjire orice impuls de a se apropia de personajul în cauză. Mai ajuta şi faptul că era cât se poate de conştient de diferenţa de vârstă, mai ales acum că nu prea mai avea cum să-şi ascundă chelia frontală şi, în ciuda tuturor eforturilor lui, începuse să facă un pic de burtă. E drept însă că totul la Melisa era absolut fascinant… figura aceea dureros de dulce, ochii verzi, migdalaţi, părul roşcat, lung până aproape de genunchi şi ondulat, corpul perfect, vocea gravă şi neobişnuit de profundă pentru o fată tânără… În toate detaliile, felul în care arăta, se mişca şi vorbea Melisa era suficient să înnebunească orice bărbat care îi stătea prea mult prin preajmă, indiferent de chemarea sa spirituală. Colegii care cunoscuseră extazul şi agonia de-ai fi amanţi, o numeau "Otrava"…

*

De fapt, Cristian era aproape îndrăgostit de o altă femeie, ceva mai matură, cu care lucra împreună. Alexandra era divorţată de curând şi locuia numai cu fetiţa ei de patru ani, iar faptul că îl plăcea la nebunie pe Cristian nu mai era un secret pentru nimeni în firmă. Ieşiseră de câteva ori în oraş amândoi şi chiar se plimbaseră o dată prin parc cu micuţa cea drăgălaşă, care-l tratase pe Cristian cu o neaşteptată simpatie. Asta fusese, de altfel, tot ce mai avea nevoie bărbatul, pentru a se hotărâ să înceapă o relaţie serioasă cu Alexandra. N-ar fi putut spune că prezenţa ei îl emoţiona aşa cum o făcuse odată Ioana… dar se simţea, cu adevărat excelent, în compania ei… era cea mai plăcută şi mai empatică persoană pe care o întâlnise vreodată. Cristian realiză că avea tot ce era nevoie pentru a cuceri iubirea lui tandră şi fidelă şi era, cu siguranţă, persoana cea mai potrivită pentru a-l face, din nou, soţ şi, de ce nu?... tată!…

Imediat ce gândul acesta luminos i se cuibări în inimă, Cristian puse mâna pe telefon şi fixă o ieşire la restaurantul cel mai scump al oraşului, pentru seara următoare. Asta fiindcă în seara aceea avea orele lui săptămânale de curs la şcoala de yoga şi, pentru nimic în lume, nu avea de gând să lipsească. Nu ştia că, din păcate, maestrul fusese reţinut acasă de o durere acută de spate şi niciunul din cei doi asistenţi principali nu puteau veni la curs, pentru că lipseau din localitate. Dar cum Melisa îşi ţinea cursul ei cu începătorii exact înaintea cursului de avansaţi al lui Cristian, maestrul hotărâ că, de data aceasta, putea foarte bine chiar ea să-l înlocuiască. Dacă vreunul dintre prietenii lui de la curs l-ar fi anunţat asta, în mod sigur, nu s-ar mai fi obosit să meargă.

Poate din cauza proapetei sale hotărâri de a începe o nouă viaţă alături de Alexandra, poate şi din cauză că Melisa avu o prestaţie cât se poate de comună în timpul cursului, Cristian nu avu nicio emoţie mai specială legată de ea, în ciuda faptului că nu mai avusese ocazia să petreacă atât timp în apropierea sa. Cursul se sfârşi, iar el răsuflă cumva uşurat, la gândul că, până la urmă, dacă ar fi putut exista o tentaţie care să îi ia gândul de la Alexandra, probabil că numai Melisa ar fi putut fi aceea.

Bine-dispus, se ridică şi se îndreptă spre vestiarul centrului, când auzi, din urmă, glasul limpede şi grav al Melisei…

„E cineva pe-aicea care ar putea să mă lase şi pe mine în centru?"

Cristian se opri brusc şi se răsuci pe călcâie. Oamenii se uitară unii la alţii, dar nimeni nu răspunse afirmativ, cu toate că Cristian era sigur că cel puţin câţiva dintre ei ar fi putut face asta, fără nicio bătaie de cap.

„Nu-i problemă…" spuse ea veselă. "Mai merge încă busul…"

Asta fu mai mult decât putea Cristian să îndure… Ce frăţie aveau oare oamenii ăştia?... Era noapte afară, erau la marginea oraşului… nici măcar Melisa nu merita una ca asta!

„Te duc eu, Melisa, dacă n-ai nimic împotrivă…" spuse el tare. Pentru mine nu e decât un ocol de trei minute. Fata îi aruncă un zâmbet răpitor şi Cristian îi răspunse stângaci… O clipă mai târziu avu senzaţia că vreo câţiva dintre colegii şi prietenii săi îi aruncaseră nişte priviri compătimitoare…

*

„Petra…" începu Cristian, cu mare dificultate. "Nu vreau să spun vorbe mari, dar, crede-mă… ea e totul pentru mine… da, e pe departe cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată!… Dacă mă părăseşte, sunt un om terminat."

Femeia simţi nevoia să vină lângă el şi îl bătu uşurel pe umăr.

„Hai, hai, prietene… eşti cu femeia vieţii tale, vă înţelegeţi perfect pe toate planurile, din câte mi-ai povestit… De ce trebuie să revii iar la dispoziţia asta depresivă?... Arăţi de parcă tocmai ţi-ai fi înmormântat cel mai bun prieten… Păi ce Dumnezeu?!…"

„Ţi-am spus cum e ea… Sau cel puţin cum se pare că a fost cu cei de dinaintea mea… " Cristian oftă adânc şi îşi prinse capul în palme. „Petra… nici unul nu a rezistat mai mult de patru luni de zile. Iar noi suntem împreună de zece luni… Înţelegi? Toată lumea se aşteaptă…"

„Mai lasă puţin lumea în plata Domnului, Cristi… Cu-atât mai bine că e deja un record pentru ea… cu-atât mai probabil că tu eşti omul pe care îl căuta… Oricum, important e cum se simte ea cu tine… ce face, ce zice…"

„Sincer? Ea pare mai îndrăgostită de mine ca niciodată… dar prietenii care o cunosc dinaintea mea spun că ăsta e felul ei… şi totuşi, când te aştepţi mai puţin, te aruncă din cuibul magic, că cică are brusc, nevoie de singurătate… Ei sunt convinşi că asta mă aşteaptă şi că mi-am făcut-o cu mâna mea… Raţional, îmi dau şi eu seama… Numai că e prea târziu acuma, mult prea târziu, mă înţelegi?"

„Sper că nu ai cerut-o deja în căsătorie… Că, într-adevăr… poate asta e perspectiva care o sperie… Poate are vreo traumă legată de părinţii ei…"

„Oh, clar… nici măcar eu nu sunt chiar atât de prost, Petra... Şi da, tot ce se poate să aibă ceva, pentru că evită să vorbească orice despre trecutul ei…"

„Bine… atunci, încă o dată, faptul că a depăşit de mult pragul psihologic al celor patru luni e chiar un semn foarte bun. Se pare că, în tine are cu adevărat încredere. Poate chiar faptul că eşti mai în vârstă o ajută..."

„Nu ştiu… nu mai ştiu decât că trebuie să merg înainte şi să o fac fericită în continuare şi, mai ales, să-mi păstrez calmul ca un cumva să fac vreo prostie… o prostie pe care să nu mi-o pot ierta niciodată…"

„Dar cum a rămas cu drumul tău spiritual?" se interesă Petra deodată. Spre surprinderea sa, bărbatul avu imediat răspuns la asta.

„Oh, da… sunt pe drumul meu spiritual, fără nici o îndoială, dar nu sunt singur… îl împart cu cea mai minunată femeie din lume!…"

Femeia zâmbi uşor ironic şi îl privi pe sub ochelari.

„Mai e poate şi un al treilea pe drumul vostru?...”

Cristian păru surprins neplăcut de întrebarea ei, dar apoi faţa întreagă i se lumină de un zâmbet copilăresc.

„Într-un fel, există un al treilea… Suntem noi doi şi universul… Da, Petra… Universul întreg e martorul iubirii noastre!”

*

Şi, într-adevăr, universul întreg se prăbuşi pentru Cristian, numai şase săptămâni mai târziu, când se trezi într-o dimineaţă de duminică şi descoperi că nu doar Melisa, ci şi toate lucrurile ei dispăruseră din apartamentul său. Pe masa din bucătărie, un bilet rupt dintr-o foaie de caiet şi scris grăbit cu un pix albastru, îl aştepta sprijinit de vaza cu trandafirii purpurii, pe care îi cumpărase penntru ea, cu o zi în urmă.

“*Îţi mulţumesc pentru tot, Cristian. Eşti tot ce poate visa o femeie.*

Orice lucru însă, oricât de bun, are la un moment dat un sfârşi, iar eu am mare nevoie de o perioadă de singurătate, pentru ca să mă pot regăsi. Este vital pentru evoluţia mea spirituală. Dar cred că şi pentru tine o asemenea experienţă ar aduce mari beneficii…

Cu multă dragoste, Melisa.”

Cristian se duse în ziua aceea la servici şi îşi luă tot concediul de cinci săptămâni pe care, în mod normal l-ar fi păstrat pentru vară. Apoi se opri la hipermarketul de cartier şi îşi cumpără mâncare ca pentru o săptămână. Întors acasă, își aruncă toate bagajele în holul de la intrare și se retrase imediat în camera lui. Telefonul îl închise complet, în aceaşi seară şi, în următoarele trei zile, nu ieşi din cameră decât pentru scurte drumuri la baie şi la bucătărie. În câteva rânduri, auzi pe cineva bătând în uşa de la intrare, dar, bineînţeles, nu se obosi să se mişte din cameră.

În dimineaţa celei de-a patra zile trebui, totuşi, să o facă. La intrare se auzeau strigăte bărbăteşti, puternice, iar bătăile în uşă fură în scurt timp înlocuite de nişte bufnituri atât de năprasnice, încât Cristian realiză imediat că cineva urmărea să-i spargă uşa. Sări din pat şi din câţiva paşi ajunse în vestibul unde, cu spaimă în inimă, se încordă şi strigă cât putu de tare.

„Cine sunteţi?... Ce vreţi de la mine?”

„Poliţia!” strigă cineva de afară, foarte hotărât. „Deschideţi urgent uşa! Avem mandat de percheziţie.”

Cristian întinse mâinile tremurânde spre yala triplă a uşii din stejar masiv.

„Aşteptaţi o secundă… Deschid imediat!”

Poliţiştii năvăliră înăuntru şi, înainte ca bietul Cristian să se dezmeticească, se şi trezi cu cătuşe la mână.

„Dar ce s-a întâmplat?... Eu n-am făcut nimic, absolut nimic…”

„Asta rămâne de văzut, domnule…” spuse, foarte sec, căpitanul de poliţie. Omul din faţa lui arăta mai mult ca un drogat sau un homeless cu probleme mentale, decât ca un domn, dar, deh, asta era procedura... „Deocamdată sunteţi aşteptat la secţie.”

*

Cristian fu eliberat din arest preventiv două zile mai târziu. Atâta le-a trebuit poliţiştilor ca să descopere că urmele biologice de pe corpul fetei aparţineau, cu certitudine, unui alt bărbat. Dar pentru că era iubitul ei şi pentru că dispăruse în acelaşi timp cu ea şi de la yoga, şi de la serviciu, Cristian fusese principalul suspect. Pe deasupra, mai părea şi complet dus cu capul.

În timpul arestului, bărbatul a refuzat să mănânce. Cu greu a acceptat câteva pahare cu apă. Observându-i starea de slăbiciune, poiţiştii l-au sunat chiar pe maestrul Ananda şi l-au întrebat dacă poate trimite pe cineva să îl ia acasă, pentru că omul a negat că ar avea familie sau prieteni. Maestrul veni el însuşi, cu unul dintre asistenţii săi şi, fără niciun cuvânt, îl îmbrăţişă, apoi îl luă delicat de braţ şi îl conduse spre maşină. Pe drumul spre casă, Ananda păstră o linişte desăvârşiă. Numai când intrară în casă, îi vorbi pentru prima dată discipolului său.

„Cristian, nu eşti singur. Toţi prietenii şi fraţii tăi sunt alături de tine."

*

Zilele următoare Cristian fu asistat, cu rândul, de cel puţin o duzină dintre prietenii şi cunoştinţele de la şcoala de yoga. El nu avea nici cea mai mică iniţiativă, nici măcar aceea de a duce lingura sau paharul la gură, dar, din fericire, se lăsa ajutat cu orice, fără nicio împotrivire. Singurul lucru pe care părea în stare să-l mai spună era… „Mulţumesc". Unul dintre prieteni găsi însă în telefonul lui mobil numărul Petrei şi îşi aminti că Cristi îi vorbise adesea despre ea, cu mare preţuire, ca despre un om care jucase, la un moment dat, un rol foarte important în viaţa sa. Prin urmare, se hotărâ să o sune şi, în numai câteva fraze, îi povesti tot ce se întâmplase cu el în ultima vreme.

Petra îl întrebă dacă crede că Cristian ar putea primi vizita ei în seara aceea.

„În starea în care e acum, nu s-ar putea opune la nimic… Egal dacă vine de la diavol sau de la bunul Dumnezeu!" răspunse resemnat tânărul.

*

Petra îşi trase uşurel un scaun în faţa fotoliului în care Cristian şedea comod, îmbrăcat în pijama, privind fără ţintă în cameră. Manuel, care era şi prietenul lui cel mai bun, se retrăsese, discret, în bucătărie.

„Cristi… am venit un pic să văd ce mai faci," spuse ea, străduindu-se din toate puterile să-şi controleze vocea.

Bărbatul întoarse încet capul spre ea şi când, în sfârşit, ochii li se întâlniră, deschise gura şi rosti lent, cu un accent ciudat, rece, uşor metalic.

„De ce…"

Petra plecă privirea, complet dezorientată. Chiar aşa… de ce oare îşi imaginase că va putea face faţă?... Se aşeză totuşi pe fotoliul alăturat şi îşi puse blând mâna dreaptă pe umărul lui.

Deodată, Cristian o prinse ca într-un cleşte mecanic de încheietură şi continuă, cu aceaşi voce nenaturală, care crescu în intensitate până deveni un strigăt sălbatic…

„De ce, Petra?... De ce, Petra?... De ce?... De ce?!... De ce?!... De ce?!!"

Manuel năvăli în cameră şi, după o mică luptă cu Cristian, reuşi să elibereze mâna femeii, care se ridică imediat, cu ochii în lacrimi.

„Iertaţi-mă, vă rog… am crezut sincer că pot face ceva pentru el…” Se întoarse din nou către Cristian, care, aparent complet relaxat, privea ţintă în aceaşi direcţie ca şi la început, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Te rog să mă ierţi, Cristi…”, spuse ea cu o voce uşor tremurândă. “Îmi dau seama că a fost prea mult pentru tine… Vreau totuşi să mai vorbim la un moment dat…. Crede-mă, acum chiar am nişte răspunsuri...”

Cristian se lasă brusc înainte şi culese o foaie mică de note de pe măsuţa din faţa lui, apoi o puse încet, tot pe măsuţă, dar în dreptul său. Manuel înţelese. Cu o mişcare rapidă, scoase un pix din buzunarul de sus al cămăşii, dar apoi se opri brusc, cu ochii ţintă la Petra. Ea dădu încet din cap şi atunci, Manuel puse încet pixul lângă foiţa de hârtie. Deşi se uita iarăşi în altă direcţie, Cristian întinse mâna după instrumentul de scris, apoi se aplecă din dou deasupra măsuţei şi, cu mişcări mecanice, mâzgăli câteva cuvinte pe hârtie. După ce se opri, continuă să fixeze încă vreo douăzeci secunde foaia de hârtie şi, în fine, lăsă pixul să-i cadă din mână. Manuel se apropie imediat şi privi, cu o expresie chinuită, bucata de hârtie.

Petra aştepta cu ochii mari, aşa că tânărul o luă de pe masă şi i-o înmână imediat, în tăcere. Ea citi, apoi, pe neaşteptate, o mototoli şi o aruncă pe jos, după care se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă.

„Am răspunsuri, Cristi… Să nu uiţi că am găsit până la urmă nişte răspunsuri!…” mai spuse ea, pe un ton foarte sigur, înainte să iasă.

Manuel se ridică de lângă Cristian şi culese ghemotocul de pe jos, îl netezi, apoi îl pliă cu grijă, înainte de a-l pune în buzunar… Pe hârtia aceea erau doar şapte cuvinte şi un semn de întrebare…

„De ce nu mă lasaţi să mor?”

*

Mai erau doar două zile până la sfârşitul concediului lui Cristian, aşa că, în drum spre apartamentul lui, Manuel şi Radu, prietenii lui cei mai apropiaţi, făceau deja planuri să-i obţină o oarece prelungire… Omul părea să fie într-o stare relativ decentă de funcţionare, dar odată ce era lăsat singur mai mult de o zi, începea iarăşi să nu se mai îngrijească. Cu siguranţă mai avea nevoie de ceva timp, iar un diagnostic psihiatric l-ar fi putut costa, într-un timp relativ scurt, jobul.

Ajunşi în scara blocului, tinerii auziră nişte miorlăituri îndepărtate de pui de pisică şi cum amândoi aveau milă de animale, începură să-i caute pe micuţi prin zonă. Din păcate, când oamenii au început să se mişte, miorlăiturile au încetat şi ele, însă cei doi au continuat să caute, luminând colţurile din interiorul scării blocului, unde se aflau şi ghenele de gunoi, cu lanternele telefoanelor mobile. După vreo cinci minute erau cât pe ce să renunţe, dar plânsetele unuia din micuţi se auziră din nou, în apropierea lui Manuel şi el avu inspiraţia să îi caute în ghena cea mai apropiată. Acolo, aruncaţi într-o pungă de plastic legată la gură, i-a găsit pe cei doi amărâţi tărcaţi, care nu aveau mai mult de o lună. Cu siguranţă că n-ar mai fi rezistat multă vreme….

Când Cristian deschise uşa celor doi prieteni şi văzu pisoii, rămase cu gura căscată. Cu siguranţă, nu se aştepta câtuşi de puţin asemenea „cadouri”!… Dar când Manuel îl lămuri cum fuseseră condamnaţi la moarte sigură, inima lui Cristian se înmmuie imediat şi îi preluă delicat pe micuţi din mâinile sale.

„La baie cu ei, mă pricep eu la asta! Sigur, dacă mă ajuţi şi tu, un pic, Manuel, ar ieşi şi mai bine…” Cei doi îl priviră uimiţi.

„Care-i problema?... Am avut şi eu câţiva pisoi când eram mic…” explică hotărât Cristian. „Iar tu, Radule, du-te, te rog, până la supermarketul din colţ şi ia nişte mîncare pentru pui. Ştiu că, de obicei, aveau şi d-asta… Îţi dau eu banii când mă întorc…”

„Eşti sigur că vrei să faci asta, Cristi?" întrebă Radu, încă uluit de reacţia prietenului său. "Eu mă gândeam să sunăm mai bine la o organizaţie de protecţie a animalelor ca să îi ia…"

Cristian se îndreptă uşor din şale şi îşi mută privirea de la pisoi la Radu şi apoi iar la pisoi. Ochii lui aveau o sclipire caldă, pe care prietenul lui n-o mai văzuse niciodată.

„Nici vorbă, fratele meu… De vreme ce bunul Dumnezeu i-a adus în calea noastră, să facem treaba ca lumea şi până la capăt!"

Un zâmbet complice îi uni pe toţi trei, ca niciodată de când se întâmplase nenorocirea…

„De ce oi fi zis cuvintele astea?", se întrebă o clipă mai apoi Cristian. În nicun caz pentru că ar fi devenit brusc creştin… Dar oricum, vorbele veniseră din inima lui şi el le acceptă, fără probleme, ca bune şi adevărate.

*

„Să nu râzi de mine, Petra, dar micuţii ăştia doi au făcut mai mult pentru mine în ultima jumătate de an, decât toţi prietenii şi colegii mei laolaltă. Şi crede-mă că ei au făcut incredibil de mult pentru mine!… Sau… poate spun prostii… dar, nu ştiu, aşa simt... Cu afecţiunea lor şi toate jocurile lor comice… parcă m-au trezit din morţi… pur şi simplu... Fără ei sunt sigur că nici de job nu m-aş fi putut ţine!… Tu ştii că înainte s-apară ei nu mai puteam nici să zâmbesc?... Ei bine, uite-mă acuma!"

Femeia îi zâmbi şi ea, cu un aer fericit.

„Dacă efectul e-aşa grozav, pot să-ţi mai dau şi eu câţiva de la fii-mea, că s-a mutat în casa noastră de la marginea oraşului şi se pare că are de gând să salveze toată populaţia felină a zonei…"

„Ei, nu… din păcate, la spaţiul pe care îl am eu la bloc, doi sunt mai mult decât suficienţi…" punctă, serios, Cristian.

„Oh, ţi-ai păstrat luciditatea… ăsta e un semn bun. Vezi că animalele astea micuţe sunt foarte adictive şi cum se găsesc mai peste tot în oraş, riscul e mare…"

Cristian râse scurt, dar apoi luă deodată o mină serioasă.

„Petra… e adevărat că acum mă simt relativ întreg la minte şi la suflet… Totuşi, vreau să îţi spun că rana…" Ochii i se umeziră brusc. "Ştii tu… rana…"

„Oh, bătrânii luptători suferă întotdeauna de pe urma rănilor vechi când se schimbă vremea…"

„Sunt chiar aşa bătrân în ochii tăi, Petra?" îngăimă Cristian surprins, dar femeia contracară imediat.

„Dacă tu care eşti cu zece ani mai mic decât mine ai fi bătrân, asta ce m-ar face pe mine?... Tu nu eşti atăt bătrân, cât luptător!…"

„Oh, eşti mult prea drăguţă cu mine… Tocmai că eu nu m-am considerat niciodată un luptător… Gândeşte-te numai… un personaj cu o viaţă comună, un job călduţ, de birou… un privilegiat care găseşte totuşi motive să fie anxios, depresiv şi care e, clar, incapabil să se confrunte cu pierderile vieţii…"

„Pentru mine, luptătorii nu sunt aceia care înfruntă inamicii vizibili… Luptătorii adevăraţi sunt aceia care iubesc şi riscă şi pierd… şi merg înainte cu răni deschise, în inimă…"

„Oh, Petra…" zise bărbatul surprins. „Te-ai reprofilat cumva pe literatură?"

„Am dreptate sau nu?"

„Poate… cine iubeşte, riscă… e adevărat. Şi cu cât iubeşti mai mult, cu atât riscul e mai mare…”

„Tu ai idee, Cristi, câţi oameni de pe lumea asta fug de iubire? … Din comoditate, din laşitate, din lăcomie, din presentimentul inevitabilei suferinţe… din o mie şi unul de motive stupide?”

„Nu chiar puţini, cred eu...”

„După opinia mea, aproape toţi, Cristi… De-asta e şi atâta mizerie şi suferinţă pe planeta asta…”

Petra profită de acest început de opinie favorabilă şi continuă cu curaj.

„Cum a fost, de exemplu, cu fata aia a ta, care a fugit de atâţia oameni care au iubit-o... Nu zic că nu a avut motive, dar gândeşte-te numai câtă suferinţă a lăsat în urma ei…”

Cristian strânse involuntar pumnii şi răspunse cu un rictus dureros.

„Nu, Petra, nu!… Ea a fost minunată, înţelegi?... o minune a lumii!… Nu cred că e dreptul nostru să o judecăm… Şi, oricum, cea mai mare suferinţă este că am pierdut-o cu totul…”

„Tu o pierduseşi deja, Cristian…” spuse femeia sec, fără menajamente.

„M-aş mai fi întâlnit cu ea… nu se ştie… Şi chiar dacă nu mi-ar mai fi fost dat să am ceva cu ea, ştiam, cel puţin, că este pe-acolo… Dar să moară!… aşa de groaznic… aşa de tânără!... Vezi, asta chiar face lucrurile de neconceput pentru mine…”

„Viaţa ţi se pare iarăşi nedreaptă, Cristi?”

„Ca să nu zic… absurdă de-a dreptul!” spuse el resemnat. Petra lăsă mai multe secunde să treacă în linişte.

„Dar cum rămâne cu drumul tău spiritual atunci?”

„Nu ştiu…” încă mai cred că suntem fiinţe spirituale şi că există viaţă după moarte şi karma, bla-bla… dar…”

„Dar ce atunci?”

Bărbatul îşi strânse palmele la piept, ca pentru o rugăciune inconştientă.

„Dar tot mai am acest acut sentiment al absurdului, al unei pierderi de neconceput…”

„Ai putea să te lămureşti mai exact de ce?” se interesă ea curioasă.

„Probabil pentru că nu sunt sigur, absolut sigur de nimic în ce priveşte evoluţia noastră viitoare… Nu ştiu dacă o voi mai întâlni vreodată pe Melisa, nu ştiu dacă vom mai fi împreună vreodată, nu ştiu nici măcar dacă iubirea asta mare pentru ea va mai rămâne în mine… Şi ştii care e problema mea aicea?”

“Dacă tot ai venit la mine, chiar aş vrea să-mi spui care e problema ta aicea…” surâse Petra.

„Problema e că iubirea asta a fost mult, mai mult pentru mine decât însăşi viaţa mea… Cum să-ţi spun?... Iubirea asta a fost, în sine, o viaţă, o formă de existenţă… în comparaţie cu care viaţa mea de dinainte şi după ea, este, mai degrabă, un fel de moarte…”

„Deci problema este…”

„Problema este că e absurd ca acest fel de viaţă să continue pe lumea cealaltă, dar iubirea, care e viaţa cea mai adevărată, să dispară!… “ spuse el cu o undă de revoltă, plină de amărăciune în voce. „Sincer… fără iubirea mea pentru Melisa, nici viaţa de dincolo nu mă interesează prea tare… Dar cum aş putea să iubesc la nesfârşit un om pe care poate că n-o să-mi mai fie dat să-l întâlnesc, sau care, dintr-un motiv sau altul, n-o să răspundă niciodată iubirii mele?...

Cristian oftă cu năduf. „Nu ştiu dacă am reuşit să mă fac înţeles, Petra… De fapt, nici eu nu mă înţeleg prea bine…”

„Şi eu cred că iubirea este viaţa cea adevărată, Cristi…” spuse, aproape în şoaptă femeia. „Şi mai cred că atunci când omul ajunge să recunoască în inima lui asta, să considere iubirea mai importantă decât viaţa… e timpul să o şi cunoască pe deplin…”

„Să cunoască ce?” exclamă bărbatul confuz.

„Să cunoască ce e iubirea…”

Cristian ridică palmele în sus, exasperat.

„Oh, cunosc ce e iubirea, Petra… o cunosc!…Ai uitat? Exact asta e problema!”

„Noi cunoaştem iubirea pentru cineva sau ceva… dar trebuie să ajungem să cunoaştem şi iubirea, în sine…” spuse ea misterioasă.

“Iubirea, aşa, ca stare existenţială, fără obiect… da, îmi amintesc ceva de la curs…”

Cristi observă deodată că Petra se înroşise la faţă. Nici nu mai era aşa de machiată, ca înainte…

„Mă îndoiesc că vi s-a spus la curs ce vreau eu să-ţi spun, Cristi… Ţi-am zis că am descoperit nişte răspunsuri… dar, din păcate, nu erau acolo unde, din ignoranţă, te-am trimis pe tine să cauţi…”

„Ba nu, Petra… ai făcut foarte bine că m-ai trimis… Nu ştii cât de mult mi-a schimbat asta viaţa…”

„Cristi… aproape ai reuşit să te sinucizi după ce Melisa a dispărut din viaţa ta…” spuse Petra cu mare seriozitate. “Dar spune-mi cinstit… ce crezi că te-a ţinut în viaţă?… cunoaşterea spirituală pe care ai dobândit-o la curs sau bunătatea şi dragostea prietenilor tăi?”

„Oh… adevărat!” murmură Cristian copleşit, „Ei, ei, cu bunătatea şi dragostea lor… ei au fost ancorele, cum spui tu…Nu cunoaşterea aia… puţin îmi mai păsa mie de toată cunoaşterea!”

„Bun … deci iată, vedem încă o dată, iubirea care susţine viaţa şi care e, de fapt, mai mult decât viaţa… Ea este, clar, lucrul cel mai important din lume. Dar ce e iubirea?”

„Iubirea e iubire… şi copiii ştiu ce e iubirea… chiar şi animalele…” zise Cristi surprins. „Ce întrebare e asta, Petra?”

Ea trase adânc aer în piept şi începu.

„Vouă nu v-au spus niciodată la cursul ăla că Dumnezeu e iubire?”

„Ba da... e un fel de a spune… Iubirea e esenţa universului, a creaţiei…”

„E exact acelaşi fel de a spune… Dumnezeu, care e iubire, a creat totul, din sine însuşi, prin urmare întreaga creaţie e alcătuită din forme ale iubirii…”

„Da, dacă vrei… sună logic aşa”, admise, uşor nesigur, Cristian. Femeia continuă cu o pasiune neașteptată.

„Nu e însă în natura noastră să vrem ca iubirile noastre să existe pentru totdeauna… chiar şi iubirile noastre cele mai comune?”

„Ba da… clar… acuma parcă încep un pic să înţeleg…” murmură el, mai mult pentru sine.

„Da… deci iubirea ta pentru Melisa îţi spune că e de neconceput să nu fie eternă, însă îndoiala minţii tale o chinuie teribil. Dar asta se întâmplă tocmai pentru că ea ştie foarte bine că este eternă, ca parte a lui Dumnezeu… La fel, Melisa, la fel tu şi orice altă fiinţă umană. Chiar dacă forma fizică se schimbă la comanda voinţei divine, asta se întâmplă numai în beneficiul iubirii, care este eternă…”

„Deci răspunsul pe care l-ai descoperit tu este că tot ce e iubire e etern, inclusiv noi înşine… şi că orice despărţire nu e decât temporară?… Am înțeles bine, asta vroiai să îmi spui?"

Cristian zâmbi şi apoi privi la Petra cu ochi strălucitori.

„În ţesătura infinită a iubirii, care este creaţia, noi suntem copiii iubirii, cei făcuţi după chipul şi asemănarea creatorului. Dacă el, ca iubire, nu vrea să piardă nimic, ci doar să crească la infinit… cum putem fi atât de stupizi încât să credem că el va lăsa să se piardă ceva din ce ne-a dăruit nouă?"

Cristian păru încântat de perspectivă, dar brusc, ceva ca un nor întunecat îi umbri privirea.

„Şi totuşi, Petra… ce se întâmplă dacă omul are o iubire greşită?… Înţelegi? Unii iubesc luxul, alţii gloria trecătoare, alţii au tot felul de pasiuni şi vicii distructive… Şi iubirile astea sunt eterne, conform teologiei tale personale?"

„Mai întâi, nu e doar teologia mea personală… dar poţi să o consideri aşa, dacă ţi-e mai simplu…"

„În fine…" zise el grăbit… "Cum rămîne deci cu viciile şi aşa-zisele iubiri rele?"

„Sunt sigură că ştii parábola fiului risipitor... Dintr-o iubire exagerată de sine pot creşte multe iubiri rele… adică oarbe, distructive… care se împotrivesc iubirii fundamentale, care e în Dummnezeu… Dar vine un timp când şi iubirile astea se întorc acolo unde trebuie… "

„Stai puţin, că în sfârşit m-am prins de o chestie…" o întrerupse Cristian înveselit. "Să nu-mi spui că asta e, de fapt, doctrina creştină, Petra…"

„Dacă nu crezi, ia-o doar ca pe interpretarea particulară a unui doctor în psihologie…"

Cristian se ridică în picioare. Ştia că ședința ar fi trebui să se încheie de vreo zece minute, dar parcă ceva nu-l lăsa încă să plece. Se concentră câteva clipe, apoi, uşurat, se întoarse din nou către Petra.

„Spune-mi sincer… drumul meu spiritual ar trebui să fie legat de cunoaşterea acestui Dumnezeu care e iubire?"

Petra surâse misterios şi se ridică, de asemenea.

„Spune-ţi singur, Cristi… Mie mi s-a părut că iubirea e o chestie importantă pentru tine…."

FRAŢII

Bărbatul înalt şi slab ieşi val-vârtej din cabinetul psihiatrului, înjurând mânios în barbă. Soţia sa se ridică rapid de pe banca de aşteptare şi se repezi către el îngrijorată.

„Ce-ai făcut, Aline?... Ce ţi-a zis doctorul de ai ieşit aşa, după numai câteva minute?”

„Lasă-mă, Mihaela... Numai din cauza ta am ajuns aici, la tâmpitul ăsta... că dacă nu insistai tu atâta...”

Cei doi se îndreptară precipitat în maşină, iar bărbatul deschise portiera şi se trânti pe scaunul şoferului.

„Oh, Iisuse!... Da’ şi eu sunt bătut rău în cap!” exclamă el ridicând mâna dreaptă care era înfăşurată într-un bandaj foarte gros, din care degetul mare, spre deosebire de toate celelalte, nu se vedea deloc. „Hai, treci tu la volan... Tare m-a mai enervat ăla, dacă nici nu mai ştiu ce fac!...” adăugă el încă înverşunat, dar cu o nunaţă de epuizare în glas, după care se dădu jos din maşină.

Femeia puse cheia în contact, dar nu porni încă motorul.

„Spune-mi, iubitule...” zise ea blând. „Ştii că îţi e mai bine dacă te eliberezi de supărare...”

„Da... şi ţie la fel, dacă îţi satisfaci curiozitatea!” i-o servi el pe neaşteptate, aruncându-i o ocheadă dispreţuitoare.

Soţia lui învârti cheia şi porni imediat, fără să mai zică un cuvânt. Alin rezistă eroic timp de câteva minute, apoi, după ce o mai privi o dată, cu coada ochiului, pe soţia sa, strânse din dinţi şi începu.

„Asta îmi mai lipsea acum... o nevastă supărăcioasă... care se îmbufnează din orice nimic!”

Ea tăcea în continuare, foarte atentă la conducerea maşinii.

„Iubita...” se auzi vocea obosită a bărbatului. „Îmi pare rău, crede-mă... Ştii bine că sunt cam nestăpânit când mă înfurii...”

„Oh, da...” oftă soţia lui, arătându-şi, la rândul ei, nemulţumirea. „Nu cred că ştie altul mai bine decât mine, pe lumea asta...”

„Da, aşa e, iubita... sunt un păcătos, recunosc şi am recunoscut-o de o mie de ori... Dar un maniaco-depresiv!?... Uite, asta chiar...”

Se oprise brusc. Ar fi vrut să spună atâtea, dar creierul i se golise pe neaşteptate de orice idee şi nu mai putea decât să spere că soţia lui îl va ajuta să pună un pic de ordine în marea lui tulburare.

Femeia îl privi pentru o clipă, uimită.

„Asta ţi-a spus doctorul, iubitule?...”

El încuviinţă din cap cu gravitate.

„Păi cum şi-a dat el seama în mai puţin de cinci minute de când ai intrat acolo? Ţi-a dat vreun test, ceva?”

„Absolut nimic... S-a uitat pe hârtiile de la spital şi m-a întrebat cu ce mă ocup. Atât....”

„Nu pot să cred... şi după aia?” exlamă femeia.

„Mi-a spus diagnosticul şi a început imediat să-mi facă o reţetă cu neuroleptice... Am rămas perplex, pur şi simplu. Când m-am dezmeticit, m-am ridicat şi am ieşit din camera aia. Nici nu i-am mai dat buna ziua... De fapt, să zică mersi că m-am stăpânit să nu-l înjur în faţă, ticălosul naibii!...”

„Nu ştiu ce să spun, Alin... poate că, totuşi...”

„Hei, tu chiar crezi că eu am o problemă cu capul, Mihaela?!” strigă soţul său descumpănit. „Spune-mi sincer... vreau să ştiu în momentul ăsta! Îmi amintesc ce-am vorbit înainte de a veni aici, dar încep să mă îndoiesc că asta gândeai cu adevărat!...”

Femeia trase maşina pe dreapta, căci inima începuse să-i pulseze puternic, iar mîinile îi transpiraseră brusc pe volan.

„Aline... şi eu îmi amintesc ce-am vorbit, aşa că o să-ţi mai spun încă o dată... Eu nu cred că ai o problemă cu capul, dar cred că ai o problemă totuşi... o problemă de suflet. Doar în mai puţin de un an ţi-ai pierdut ambii părinţi, apoi fratele... Colac peste pupăză, acum două luni a urmat şi accidentul ăla nefericit... Cum să-ţi spun? Oricine ar fi fost afectat în locul tău... absolut oricine... Şi apoi chestia asta ciudată că rana nu ţi se vindecă, orice s-ar face...”

„Iubita... şi astea demonstrează cumva că m-am transformat într-un maniaco-depresiv?... Eu zic că sunt încă un om lucid... am planurile mele, pot să muncesc în continuare... numai să rezolv problema cu mâna asta... Chiar aşa de repede m-aţi condamnat cu toţii? Aşa de simplu?!”

„Dar nu te-a condamnat nimeni, iubitule...” şopti ea, luîndu-i între palme mâna sănătoasă. “Noi vrem doar să fii iar sănătos... să ţi se vindece rana şi să fii iar soţul şi tatăl şi prietenul minunat de care am avut parte de până acuma...”

Bărbatul o privi câteva clipe cu intensitate, apoi îşi trase mâna şi îşi acoperi ochii. Tot ce spunea soţia sa era demn de apreciere, o dovadă de solidaritate şi de iubire din partea ei... De ce atunci, chiar în clipele în care ea rostea cu atîta căldură cuvintele acelea, el se simţea atât de îngrozitor de singur?

*

Alin întinse mâna după cutia cu antidepresive, dar un spasm stomacal violent îi făcu tot corpul să se contorsioneze. Lovi involuntar cutia, iar ea căzu de pe policioara de sub oglindă şi cea mai mare parte din conţinutul său se împrăştie în chiuvetă.

Încercă să se ridice, dar nu izbuti; era ameţit de parcă tocmai ar fi primit o lovitură de bâtă în moalele capului. Bine cel puţin că măcar nu leşinase, aşa cum i se mai întâmplase de câteva ori în ultima săptămână.

Fără să ştie Mihaela, care plecase pentru câteva zile să-şi viziteze tatăl bolnav, bărbatul hotărâse în timpul week-end-ului să renunţe la medicamentaţia cu neuroleptice, care de aproape o lună încoace îl făcea să vegeteze cea mai mare parte a timpului. Nici vorbă nu mai fusese să mai treacă pe la firmă… îi era teamă să nu se facă de râs pentru că nu putea să se concentreze nici în cea mai simplă discuţie. Soţia lui îl ducea o dată la câteva zile la spital, pentru tratamentul rănii care nici acum, după mai bine de două luni de la ultima operaţie, nu se vindecase, iar acestea erau singurele ocazii în care el, un om de afaceri prosper, cunoscut şi respectat în toată comunitatea, ajunsese să mai iasă din casă.

Mihaela spunea că situaţia asta nu putea dura mult timp, că tratamentul avea să se încheie cu succes în câteva luni, dar Alin realiza că asta era numai ce îi spuseseră psihiatrii, or el tocmai îşi pierduse şi bruma de încredere în ei care îi mai rămăsese. După concluziile sale, lor chiar nu le păsa deloc că efectele secundare ale medicamentelor ălora nu erau doar nişte cuvinte scrise pe hârtiuţa de prezentare, ci lucruri adevărate, care chiar se întâmplau oamenilor şi care îi făceau deseori să se simtă cu mult mai mizerabil decât înainte de-a lua pastilele acelea.

Şi, în fond, de ce să plătească un preţ aşa de mare pentru presupusa lui vindecare? Fusese destul de amărât după tot ce se întâmplase în viaţa lui… da, asta era cât se poate de adevărat, dar măcar nu avusese halucinaţii şi nici nu făcuse ceva care să-i sperie pe cei din jurul său… Era suficient de sănătos şi la minte şi la trup, încât să poată munci în continuare… chiar dacă rana aia blestemată nu avea de gând să i se închidă… Până la urmă, puteau să-i taie şi toată mâna, că doar nu avea neapărată nevoie de ea ca să-şi conducă firma şi să-şi îndrume oamenii!

Din păcate însă, în primele zile ce au urmat deciziei eroice a lui Alin de a renunţa la neuroleptice, nu a fost oră în care să nu se fi îndoit amarnic că a luat-o pe calea cea bună. O stare de nervozitate extremă luă locul apatiei inofensive cu care începuse să se obişnuiască, iar aceasta fu întreruptă de stări de rău fizic atât de groaznice încât se temea că dacă ar adormi nu s-ar mai trezi niciodată. După prima noapte fără somn leşinase de două ori, iar după a doua, când stările de sfârşeală începură să fie însoţite şi de tremurături incontrolabile, hotărâ resemnat să revină la mixtura sa de antidepresive. Ca un făcut însă, imediat înainte să-şi ia medicamentele, reuşi să-şi piardă cunoştinţa încă o dată.

Din fericire, prăbuşirea sa din baie fu auzită de fiica sa de nouăsprezece ani, Dana, iar ea se repezi de îndată în ajutorul tatălui său. Speriată de starea jalnică în care îl găsi, fata îl chemă degrabă pe prietenul ei, Titus, care o aştepta în grădina casei. Băiatul îl ridică imediat pe Alin în picioare şi, împreună cu Dana, îl susţinură până la pat. Cum luă mâna de pe tatăl său, fata se repezi la geanta pe care o lăsase în uşa camerei şi începu să o scotocească frenetic.

„Nu vreau să suni la salvare!…” spuse deodată tare Alin.

„Tata, doar nu se poate să te las aşa!” izbucni fata nervoasă. „Uită-te la tine cum arăţi. Doamne-Dumnezeule, nici nu mă gândesc…”

„Ascultă, Dănuţa… sunt încă tatăl tău!...” continuă Alin, forţându-se din răsputeri să vorbească inteligibil. „Am făcut o greşeală de care n-a ştiut nimeni. Am întrerupt trei zile medicamentele…”

După o clipă de surpriză, fata deschise gura, cu atât mai decisă să persevereze în prima sa intenţie. Prietenul ei i-o luă însă înainte.

„Antidepresive… nu-i aşa, domnule Predescu?”

„Da, nu ţi-a spus Dănuţa?… Antidepresivele alea nenorocite!... Mă făceau să nu mai fiu în stare de nimic şi de-aia le-am întrerupt!...”

„Păi bine, tată… tocmai acum când nu e mama acasă ţi-ai găsit? Şi să nu spui tu nimic, nimic!… Cum ai putut să ne faci una ca asta?!” Fata se îmbujorase la faţă şi strângea din pumnişorii fragili, fără să-şi ascundă câtuşi de puţin supărarea. Fusese destul de răsfăţată de amândoi părinţii şi acum că tatăl ei era într-o situaţie mai dificilă, i se părea normal să-l patroneze… spre binele lui, desigur.

„Gata că pierdem timpul aicea!...” declară ea cu maximă determinare. Găsise în sfârşit telefonul, aşa că apăsă fulgerător câteva butoane şi îl ridică imediat spre urechiuşa plină de cercei argintii, cu forme exotice.

„Dana, închide imediat telefonul!” se auzi deodată vocea calmă dar fermă a lui Titus.

Probabil că nici tatăl ei i-ar fi aplicat o pereche de palme (asta în condiţiile în care nu experimentase nicicând în viaţa ei senzaţia aceasta), tânăra studentă nu ar fi fost atât de uluită.

„Titus… ce te-a apucat? Nu eşti în toate minţile?!…” apucă ea să spună pe un ton metalic. Sângele îi pierise din obraji.

Băiatul se ridică atunci în picioare, dar nu făcu nici un pas spre ea, ci doar îi vorbi cu blândeţe.

„Tu nu ştii despre ce e vorba aici, Dana… Sunt aproape sigur că nici tatăl tău nu ştie. Dar eu am avut un văr în situaţia lui şi…”

„În situaţia lui… vrei să zici, cu acelaşi diagnostic?” se interesă, încă nervoasă, fata.

„Nu ştiu asta…” spuse încurcat Titus, şi nu doar pentru că fata nici măcar nu îi pomenise până acum că tatăl său ar fi avut probleme, dar şi pentru că i se părea extrem de jenant să participe la o discuţie despre diagnosticul acestuia. „De fapt, sincer… nici nu mă interesează prea mult diagnosticele psihiatrilor…”

Alin îi aruncă pentru o a doua oară băiatului o privire pătrunzătoare, care ascundea o speranţă încă nedesluşită.

„Am văzut la baie ce medicamente ia tatăl tău… erau răspândite în chiuvetă. Aceleaşi medicamente le lua şi vărul meu care era cu un an mai mare decât mine… Le-a luat în fiecare zi, vreme de patru luni… până în ziua în care s-a sinucis….”

După ultimul cuvânt al tânărului, Dana uită să mai respire câteva clipe, dar reuşi să se replieze rapid şi de data aceasta.

„Oh,Titus!... Ce prostie mai e şi asta!… Doar nu crezi că nişte antidepresive îi pot face pe oameni să se sinucidă… Păi astea sunt făcute exact ca să prevină aşa ceva, măi omule… Să ştii că îmi pare rău pentru vărul tău, dar mai sunt şi alte cauze…”

„Te interesează să crezi adevărul sau te interesează să crezi ce vrei tu?!” o întrerupse tăios, băiatul. „Spune-mi… ai citit ceva, te-ai uitat pe Internet, ai o idee cât de vagă despre ce fac neurolepticele astea?... Sau ţi-e de ajuns ce ordonă nenea doctorul, care nu caută nici el mai mult decât ce scrie pe reţetă, atunci când comandă un medicament extraordinar de eficient, venit de la atotştiutoarele companii farmaceutice?”

Dana se simţi încolţită. Şi ea avea îndoielile sale cu privire la medicamente, ca mai toată lumea… auzise şi ea tot felul de poveşti despre efecte secundare primejdioase, dar nimic despre medicamentele pe care le lua acum tatăl ei. Pentru prima dată de când vorbea cu aceşti doi oameni pe care-i iubea mai mult decât pe oricine, lăsă privirea în jos, adăugând cu vocea înmuiată.

„Chiar dacă e ceva adevărat aici, mie tot mi-e teamă, Titus… Uite, lui tati i-a fost rău tare…”

„Mi-a fost şi cu mult mai rău de atât şi am supravieţuit, fată…” spuse Alin istovit. „Ce-i drept, n-a ştiut nimeni… Aşa că nu te mai teme atât…”

„Cum, tati?... Deci să nu sun?…” şopti înfrântă deja fata.

Tatăl şi prietenul său se priviră şi clătinară amândoi din cap fără să scoată o vorbă.

„Bine, atunci… cum ziceţi voi.” conveni, cu un oftat de uşurare Dana. „Dar tu tată, trebuie să mă laşi să fac ceva pentru tine… nu ştiu… măcar să îţi fac un ceai calmant şi să-ţi pun nişte comprese…”

Alin încuviinţă zâmbind, aşa că fata se ridică pentru a se îndrepta spre bucătărie. După doi paşi, se opri însă, brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva teribil de important.

„Iar de la tine, Titus”, adăugă ea ţintuindu-l cu o privire încă neîncrezătoare, „Să ştii că mai aştept încă nişte lămuriri…”

„Dana, tu cunoşti foarte bine limba engleză…” începu băiatul dintr-o suflare. Avea multe de spus, dar era conştient că de data asta trebuia să fie cât mai scurt. „O să găseşti nenumărate lămuriri pe Internet de la psihologi, psihiatri, dar mai ales de la rudele şi prietenii unor oameni trataţi cu asemenea medicamente, care s-au sinucis sau chiar au ajuns să ucidă pe alţii. Copii, tineri, oameni de toate vârstele care erau cât se poate de normali, cu bucurii şi tristeţi şi probleme, ca mai toată lumea…. dar care au ajuns să facă grozăvii la care nimeni nu s-ar fi aşteptat… Poate că pare de necrezut…”

„Pentru mine nu pare!…” interveni deodată Alin, după ce îl urmărise cu cea mai mare atenţie. „Eu înţeleg despre ce vorbeşti tu, Titus… Am avut atâtea gânduri şi stări îngrozitoare în săptămânile astea, câte n-am avut în întreaga mea viaţă…Dar am crezut totuşi că o să treacă… aşa, fără urmă, ca şi restul problemelor… Am sperat asta, aşa cum eram obişnuit să sper că un medicament amar, chiar dacă îmi face rău pe moment, îmi ia totuşi boala…”

„Aşa speră toţi…” adăugă băiatul trist. „Pe încrederea şi speranţa oamenilor care suferă se bazează tot sistemul…”

*

Alin se plimba încet pe aleea centrală a vechiului cimitir din orăşelul prăfuit de provincie în care crescuse. Aproape de capătul său, dădu la o parte o tufă mare de rozmarin şi se aplecă puţin pentru a săruta poza ovală de pe crucea mare de marmură. O pereche îmbrăţişată zâmbea fericită din fotografia sepia, iar bărbatul o privi îndelung, cu buzele strânse, înainte de a pune buchetul de flori de câmp cu care venise, în vasul de piatră de sub cruce. Mama sa adora florile de câmp, aşa că la fiecare din aniversările zilei sale de naştere, de după căsătorie, soţul ei îi dăruia un buchet enorm de astfel de flori, culese cu mâna lui. Din cauza asta, Alin îi oferise mamei numai trandafiri sau alte flori obişnuite, de grădină; celelalte erau, în mod exclusiv, cadoul de iubire al tatălui său... Bărbatul îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului. După ce mama se stinsese la sfârşitul verii trecute din cauza acelui nenorocit cancer de stomac, tata continuase să-i aducă buchetul ei favorit, în fiecare zi, vreme de aproape şase luni de zile. Poate că sperase în secret ca ea să-i dea un semn cât de mic, să-i apară măcar într-un vis, aşa cum se întâmplase câtorva rude şi prietene mai apropiate. Ciudat însă, tocmai tatei, care o iubise atâta, nimic de felul acesta nu i se întâmplase... Apoi, încetase brusc să mai vină la cimitir. Nu mai ieşea deloc din casă, mânca puţin şi mai mult silit de cele două nepoate care îi rămăseseră alături... Alin trecea în fiecare week-end să îl vadă, dar tatăl refuza să schimbe mai mult de câteva cuvinte cu el. Se retrăgea repede în camera sa, pretextând că e obosit şi nimeni nu reuşea să îl facă să mai iasă de acolo, până după plecarea fiului.

Lui Alin, vizitele acestea îi lăsau un gust absolut îngrozitor, dar, oricât l-ar fi îngrijorat deprimarea bătrânului, pentru nimic în lume nu şi-ar fi putut închipui că numai şase săptămâni după ce vizitele sale la cimitir încetaseră, nepoatele sale aveau să-l găsească mort, într-o dimineaţă. Realizase foarte bine că şi-ar fi dorit să plece după ea - asta era vizibil pentru toţi cei care i se mai aflau aproape - dar cum îl ştia un creştin devotat şi, pe deasupra, sănătos tun la cei şaptezeci şi trei de ani ai săi, chiar nu îşi făcuse probleme serioase... Iată însă că hotărârea bătrânului, pe care iubirea devotată a băiatului său nu reuşise să o clintească nici măcar cu un milimetru, fusese de ajuns, în cele din urmă...

Alin oftă şi îşi mai şterse câteva lacrimi care apucaseră să i se prelingă pe oraji. Mai aranjă un pic florile de câmp, după care se duse cu cana sa de tablă, să ia apă pentru ele de la robinetul din marginea aleii. Nu doar pentru mama aducea el câte un buchet la fiecare vizită pe aicea, ci pentru amândoi... pentru cei mai buni părinţi pe care îi cunoscuse vreodată. Nu însă şi adevăraţii...

*

„Mihaela…” şopti Alin, în vreme ce soţia sa se acoperea cu plapuma.

„Ce e, iubitule?” răspunse ea bine dispusă. Era tare mulţumită că începuse să vorbească din nou cu soţul său ca şi înainte de pierderea mamei sale. Episodul cu antidepresivele era deja uitat, Alin era din nou în formă şi lucra cu spor la compania sa de construcţii. Numai rana aceea, pe locul degetului mare de la mâna dreaptă, care fusese complet amputat, nu se vindecase încă complet. Tot mai supura din când în când, dar Alin prefera să o trateze de fiecare dată cu iod şi rivanol, evitând cu îndârjire orice sugestie cu privire la un consult medical.

„Mihaela…” spuse el cu o bine cunoscută undă de ezitare în voce, „Nu crezi că ar fi trebuit să îi cedez, totuşi, lui Alex jumătate din casa alor mei?”

Femeia pufni exasperată.

„A câta oară mă întrebi asta, Aline?... Nu ţi-am răspuns de fiecare dată acelaşi lucru… singurul care e cât se poate de previzibil şi de bun-simţ în ce priveşte problema asta?”

Bărbatul tăcu, ştiind că, după bunul său obicei, ea nu se va limita la reacţia aceasta, aproape automată.

“Ei bine… dacă ai nevoie de un raţionament care să-ţi pună în ordine memoria… îţi mai repet încă o dată… dar asta o să fie ultima, crede-mă!... „ Își drese glasul și continuă pe un ton ferm, aproape didactic.

„Ştii foarte bine că nu întâmplător fratele tău nu a fost niciodată adoptat de părinţii tăi, ca şi tine. Nu pentru că avea paisprezece ani, cu opt mai mult decât tine, nu l-au luat de la casa de copii… Toţi care lucrau acolo ştiau că comportamentul lui era atât de agresiv, iar capul lui atât de plin de prostii, încât nici atunci, nici mai târziu nu s-a putut pune problema ca şi el să fie adoptat, pe lângă tine… Dar chiar şi aşa, numai de el a depins treaba asta, pentru că, la cât de cumsecade au fost părinţii tăi, prea puţin a lipsit să nu-l ia şi pe el în casă, de suflet. Doar tu mi-ai spus cum se purta cu ei, de fiecare dată când venea în vizită la voi acasă… El pasămite venea să-şi vadă “Frăţiorul cel mic şi drag”… dar, de fapt, nu era preocupat decât să stoarcă un comision cât mai gras, de la fiecare din părinţii tăi, în parte. Şi după ce a fugit de la casa de copii, Dumnezeu ştie unde, a continuat să vă facă vizite. De fapt, cu toţii v-aţi dat seama că schema lui era foarte simplă. Când obosea să mai facă orice fel de efort ca să facă rost de bani, venea la ai tăi ca să-şi primească partea, iar când, în fine, nu i s-a mai părut de ajuns ce se învredniceau ei să-i dea, a început să le şterpelească bibelourile şi electronicele din casă. Ştii foarte bine că, de dragul tău, părinţii tăi au tolerat până şi nemerniciile astea. Atunci când a venit însă beat şi i-a pus mamei tale cuţitul la gât ca să îi dea bijuteriile… normal că s-au schimbat toate!… Şi când a avut tupeul să vină din nou, tatăl tău a chemat imediat poliţia; numai aşa, cu poliţia în camera de alături şi cu ameninţarea că jaful va fi dezvăluit şi va ajunge la puşcărie, au reuşit părinţii tăi să smulgă de la el promisiunea că îi va lăsa în pace… Dar parcă se putea baza cineva pe promisiunea unui căzut ca el?... În următorii doisprezece de ani a mai bătut de multe ori la uşa alor tăi … şi, cu toate că nu a mai intrat în casa voastră, de plecat nu a plecat niciodată cu mâna goală. Noroc că ai tăi au refuzat să-i spună unde locuieşti, că altfel, ne-ar fi făcut şi nouă viaţa amară… Spune, Aline… sincer, chiar crezi că de asta am fi avut noi nevoie?... După ce că a fost un alcoolic, hoţ şi nici nu mai vreau să mă gândesc ce, încă din adolescenţă… la douăzeci şi unu de ani s-a mai luat şi de droguri…”

„Mihaela … e adevărat că a ajuns un nenorocit, dar era fratele meu… singurul meu frate. Şi dacă nu eu, cine ar fi putut să-l ajute?” interveni Alin cu amărăciune.

„Eu cred că l-au ajutat destul părinţii tăi, omule… I-au dat destule şanse!”

„Ce şanse, iubita… ce şanse?... El n-a avut niciodată şansele pe care le-am avut eu… Tu nu ştii ce bătăi a încasat de la nebunul ăla de amant al maică-mii… Nu ştii că înainte de a ajunge la casa de copii, ăla i-a rupt un picior cu o scândură de la masa din bucătărie, iar proasta de maică-mea l-a obligat să spună că a căzut pe scări, sub ameninţarea că altfel îl dă afară din casă… Îţi spun, a suferit mult de tot băiatul ăla… Eu aveam doar patru ani când am scăpat de acolo, dar el, săracul… Se pare că în primele trei clase de şcoală se arătase inteligent şi ambiţios, pentru că învăţa foarte bine; din păcate însă, la un an după ce m-am născut eu, mama l-a forţat să stea acasă şi să aibă grijă de mine. A lipsit atât de mult, că, până la urmă, a abandonat cu totul… Fără ca maică-mea să facă nici un fel de caz pe chestia asta!… Şi de-atunci au început, de fapt, toate problemele lui… Înţelegi, Mihaela?... Eu am fost, de fapt, cauza principală…”

Soţia lui se ridică în capul oaselor şi îl privi complet descumpănită.

„Oh, Alin… nu credeam s-o aud şi pe-asta… ‘Tu ai fost cauza!’… Ascultă, eu am auzit şi de copii abuzaţi care nu se transformă în abuzatori, ci din contră, devin oameni foarte cumsecade… Am auzit şi de adolescenţi cu o viaţă foarte tulbure care ajung adulţi cît se poate de responsabili. Sau tu crezi că Dumnezeu le ia oamenilor libera voinţă, lăsându-i să fie victimele absolute ale celor care i-au influenţat în rău?... Spune-mi, nu a avut şi el o conştiinţă, nu a văzut şi el atâtea exemple de oameni cumsecade?… Nu i-a văzut pe părinţii tăi, în primul rând…?! De ce nu a încercat câtuşi de puţin să fie ca ei?”

„Ce ştim noi ce a încercat el şi ce nu, Mihaela…” mormăi în barbă Alin. „Înţeleg că te-ai plictisit peste măsură de subiectul ăsta, dar eu tot nu mă simt bine când mă gândesc la el. Nu că n-aş fi făcut destule greşeli în viaţa asta… doar ştii şi tu prea bine…” Bărbatul pândi pentru o clipă reacţia soţiei sale, dar ea nu făcu decât să dea din cap cu înţelegere. „Eu chiar nu mă pricep să ţin multă vreme ceva în mine… De-aia nu am reuşit să-ţi ascund nimic… Dar chestia asta cu frate-miu… nu ştiu cum să-ţi spun… asta chiar continuă să m-apese, oricât aş vorbi despre ea. Mă poţi înţelege?...”

„Bine, bine…” conveni neaşteptat de împăciuitoare soţia sa. „S-o luăm atunci altfel, de data asta… Să presupunem că atunci când Alex a venit la pomana tatălui tău şi te-a luat de-o parte ca să-ţi ceară jumătate din casa lor, tu ai fi fost de acord…”

„Da, chiar aşa…” spuse Alin cu înfrigurare. „Ce-ar fi fost rău în asta?... Eu nu aş fi pierdut mare lucru… Am fi putut oricând să ne mai cumpărăm trei case de lux, dacă aveam chef… Nu conta câtuşi de puţin casa bătrânească a părinţilor… Pe bune! Aş fi putut să i-o dăruiesc în întregime şi tot n- ar fi fost o pierdere pentru mine… Însă…”

„Însă nu ţi s-a părut corect, iubitule… nu-i aşa? Nu doar că nu era dreptul lui, dar el n-a făcut niciodată nici cel mai mic gest de bunăvoinţă faţă de părinţii tăi, ca să o merite… Din contră, le-a dat numai motive de griji şi supărare…”

„Aşa e… Şi eu m-am gândit atunci că în anul acela în care mama a fost bolnavă, el a trecut o dată, o singură dată, pe la ei… Ştia deci în ce stare era ea… Şi totuşi, n-a venit niciodată să-i ajute cu nimic, Mihaela… nici măcar cu o vorbă bună…”

„Oricum, eu nu cred că părinţii tăi şi-ar fi dorit să împarţi ceva cu fratele tău. Ţi-ar fi spus ei ceva, dacă ar fi luat vreodată în serios ideea asta…”

„Da, m-am gândit şi la asta, iubita… Şi totuşi, ai văzut ce s-a întâmplat…”

„Of, Doamne… Nu eşti tu vinovat că l-au descoperit înjunghiat într-un şanţ, jumate de an mai târziu!…” puse ea, în fine, punctul pe i. “Asta să-ţi intre bine în cap!… Doar toţi cunoscuţii lui ştiau că avea legături cu lumea interlopă. Din asta trăia, de fapt, că doar nu s-a auzit niciodată că ar fi fost angajat undeva. Şi, acum, nu te supăra… cine oare să angajeze un alcoolic şi un drogat ca el?… Spune şi tu…”

„Ai dreptate cu tot ce zici, iubita mea. Dar şi dacă jumătatea aceea de casă nu i-ar fi schimbat destinul, şi dacă era, oricum, prea târziu… eu tot nu pot să nu mă gândesc că nu am făcut nimic pentru el!… Ai mei i-au mai dat câte ceva, din milă, ca unui vagabond ce era… dar eu… fratele lui… singura lui rudă în viaţă!?… Într-adevăr, a fost mult mai simplu să-mi văd de viaţa mea frumoasă, decât să mă preocup câtuşi de puţin de mizeria în care se zbătea el…”

Vocea bărbatului devenise neobişnuit de gravă, iar în întunericul din cameră, soţia sa putu să observe că ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

„Cine ar fi avut mai multă nevoie de ajutor decât el, Mihaela?... Nu era el, de atâta vreme, bolnav şi cu sufletul, şi cu trupul?”

„Era… dar noi chiar n-am ştiut ce să facem, iubitule…” încercă ea să depăşească momentul dificil. „Din păcate, părea exact genul de om care şi-ar fi bătut joc de orice ajutor venit din partea altuia…”

„Nici măcar odată nu m-am gândit să fac ceva pentru el, iubita mea… Ăsta e adevărul! În inima mea, l-am părăsit încă de când eram copil în casa părinţilor mei adoptivi. De-aia, atunci când mi-a cerut jumătate din casă… am fost, pur şi simplu, şocat!… Şi nu atât de pretenţia lui, cât de realizarea că am un frate… că în tot timpul acela am avut un frate, de care nu mi-a păsat nici cât de negru sub unghie… Şi asta m-a speriat rău, Mihaela!…”

Un nod în gât îl împiedică să mai vorbească vreme de câteva secunde. „M-a speriat atât de rău, încât m-am grăbit să-l izgonesc din nou în umbra acelor amintiri dureroase!… Părăsit… judecat pentru totdeauna… nu ca un frate, ci ca un demon!”

Tremurând, întinse mâna prin întuneric către soţia sa, iar aceasta o prinse şi îl trase apoi încetişor în braţele sale. Suferinţa soţului ei o atingea, căci odată îl iubise mult şi încă mai rămăsese în ea ceva din toată vraja binecuvântată a trecutului. Totuşi, ea vedea lucrurile mult mai raţional decât el şi de aceea, emoţia ei nu era însoţită şi de o adevărată înţelegere.

„Să mă ierte bunul Dumnezeu, dacă poate…” hohoti Alin disperat. „Eu unul… nu mă voi putea ierta niciodată!…”

Rana aflată pe locul degetului mare, care era curată şi închisă de mai bine de trei săptămâni, începu în noaptea aceea, din nou, să supureze.

*

Alin privi gânditor prin fereastra micuţă a casei de pe deal. Soarele apunea încet, iar dulceaţa amiezei de vară i se strecură pe neaşteptate în sufletul frământat. Fiica şi soţia lui veniseră cu el, la bătrânica aceea neobişnuită, despre care mai multe prietene ale fetei povestiseră că avea puterea de a “Citi” omul şi a-i prevedea viitorul. Cu toate că Alin şi Mihaela nu aveau încredere în ghicitori, auzind că ea nu cerea nimic în schimbul dezvăluirilor ei şi că era o femeie foarte credincioasă, cedară insistenţelor fiicei lor şi plecară într-o duminică în acea călătorie de 70 km până la sătucul în care locuia femeia. Nici Titus nu s-ar fi dat în lături să vină, dar era plecat într-o delegaţie şi nu putu decât să îi promită prietenei sale că, în cazul în care ea şi-ar mai fi dorit, avea s-o însoţească altă dată, într-o vizită la bătrâna ghicitoare.

Acum aceasta tocmai punea de ceai pentru cei trei musafiri ai săi. O aromă plăcută, în care Mihaela deslusi numai o nuanţă dulceagă de iasomie se răspândi în camera centrală a căsuţei, în care nu se aflau decât o comodă lungă plină de cărţi, un divan cu ladă, vechi de vreo sută de ani, o masă de lemn negeluit şi patru scaune simple. Pe unul dintre pereţi era un tablou mare care reprezenta într-o manieră impresionistă chiar căsuţa bătrânei, cu mica ei grădină de trandafiri înfloriţi, de pe vârful dealului, iar pe peretele din dreptul divanului se afla o candelă cu un crucifix de marmură. Ambele artefacte arătau ciudat de pretenţios în acea cămăruţă veche şi sărăcăcioasă.

Tanti Ana ieşi cu paşi greoi din mica bucătărie şi puse cu mîini tremurânde ceainicul pe masă. Mihaela sări imediat şi o rugă să o lase să servească ea pe toată lumea, iar bătrânica acceptă imediat, cu un zâmbet, după care se retrase iar în bucătărie, de unde reveni două minute mai târziu cu un borcan de jumătate de kilogram, plin cu dulceaţă de trandafiri.

„Te deranjezi prea tare, tanti Ana!” spuse soţia lui Alin, cu un aer îngrijorat. „Chiar nu m-am aşteptat să ne primeşti aşa…”

Bărbatul şi fiica lui se priviră pentru o clipă şi apoi zâmbiră, uşor jenaţi.

„Mamă, eu vă primesc cu bucurie… ” răspunse bătrâna, în timp ce se aşeza fără grabă, pe unul dintre scaune. „Că nu prea mă mai vizitează nimeni, de când nu mai ghicesc…” adăugă ea cu amărăciune.

„Cum adică?... Nu mai ghiciţi... chiar deloc?” nu se putu abţine Dana.

„De vreo opt luni nu mai ghicesc, mamă…” începu bătrâna fără nici o ezitare. „Mi-a luat Domnul darul ăsta, că nu l-am meritat… Dar să ştii că acum nici nu mi se mai pare aşa de important… Mai important e să vorbeşti cu oamenii… să le spui nişte lucruri care contează pentru viaţa lor…”

Fetei îi trecu prin cap imediat că avea să se plictisească cumplit şi trase cu coada ochiului spre părinţii ei care sorbeau concentraţi din ceai, părând să nu fie deloc afectaţi de mărturisirea bătuţei.

„Excelent ceaiul ăsta…” se auzi pentru prima dată vocea uşor răguşită a lui Alin. „Mă liniştisem deja numai privind peisajul de la fereastra dumneavoastră, dar acum am aşa o pace în suflet, că nu-mi vine să cred… Aţi făcut o vrajă, recunoaşteţi!” chicoti el bine dispus, plecând ochii.

„Ei, e un ceai mai special…” spuse surâzătoare bătrâna. „… făcut din nişte plante de munte care au darul să calmeze trupul şi să învioreze sufletul… Da’ nu e nici un secret… Şi nu fac nici o vrajă, ci doar o rugăciune… atunci când se face ceaiul… E bine ca Domnul să binecuvânteze tot ce ducem la gură, că numai aşa putem fi feriţi de toate impurităţile… Dar El n-o face, dacă noi nu i-o cerem… Normal, nu?”

Cei trei musafiri confirmară gânditori, dar nici unul nu părea prea convins de vorbele bătrânei.

„Aţi zis că v-a luat Dumnezeu darul…” reveni Mihaela, brusc inspirată, la subiectul cel mai important al vizitei. „Cum de s-a întâmplat asta?... Şi de ce credeţi că…”

„Mamă... ca să mă înţelegeţi, o să vă spun pe scurt toată povestea...” Dana aruncă scurt o privire maliţioasă spre maică-sa, iar aceasta zâmbi imediat şi un pic prea insistent către bătrână.

„Dragii mei, mi-e teamă să nu vă plictisesc prea tare...” spuse aceasta cu un aer uşor încurcat, de parcă ar fi fost un profesor tânăr care nu şi-a pregătit suficient lecţia.

„Oh, nu, tanti Ana... nici vorbă!... Suntem cu toţii foarte interesaţi s-auzim ce s-a întâmplat cu matale...” punctă fermă Mihaela, aruncând spre fiică-sa o privire necruţătoare. Dana şi tatăl său îşi manifestară imediat interesul şi entuziasmul.

„Sunteţi prea buni, dragilor...” şopti încântată bătrâna, apoi îşi drese vocea şi începu. „Ei bine... se fac zece ani de când am căzut într-o râpă adâncă. Spre marele meu noroc, nişte copii m-au găsit înainte de căderea nopţii. De-abia mai respiram şi la spital am ajuns în comă. O săptămână întreagă am zăcut ca moartă, da’ când m-am trezit, am ştiut foarte clar că am trăit în paradis tot timpul ăsta. Numai că am uitat totul... Eu cred că Domnul m-a făcut să uit, că altminteri n-aş mai fi putut să îndur cu niciun chip viaţa de pe pământ. Mi-a dat, în schimb, darul ăsta, al vederii cu inima...” Femeia oftă şi, după cîteva clipe, îşi ridică din nou ochii. “Cum să vă spun, dragilor?... Venea câte un străin la mine şi eu mă uitam câteva minute la el şi vedeam lucruri... Totul din faţa mea dispărea şi îi mai auzeam doar vocea... apoi, apăreau aşa, ca într-un film, tot felul de lucruri din viaţa lui, despre care nu ştiam nici de la el, nici de la altcineva... El îmi spunea că i se umflă picioarele şi nu mai poate să meargă şi eu vedeam cum se tot certa şi înjura el cu nevastă-sa... sau îmi spunea că are un băieţaş care s-a născut cu inima bolnavă şi eu vedeam cum bunica copilului, adică soacra lui, îi împuia capul fetei ei tot felul de blestemăţii despre bărbaţi... Sau omul nici nu apuca să-mi spună ceva că eu şi vedeam care e durerea lui cea mai mare... vreau să zic durerea adevărată, din suflet... Că l-a părăsit cineva ori i-a murit altcineva... Înţelegeţi voi?...Lucruri dintr-astea....”

„Şi spuneaţi ce vedeaţi şi omului, nu-i aşa?” întrebă Alin, vizibil fascinat.

„Păi doar, de-asta venea la mine... ca să se schimbe ceva în viaţa lui. Şi eu atuncea îi spuneam ce mi se dezvăluise şi mie, pentru ca el sau altul din jurul lui să ştie şi să îndrepte stricăciunile... Uneori vedeam şi lucruri din viitor... Ştiam că sunt din viitor pentru că nu apăreau aşa clare ca alea din trecut... erau aşa, ca într-un fel de ceaţă... Da’, să ştiţi… nu-i ziceam niciodată că sigur asta o să se întâmple. Dacă era ceva de bine, îi ziceam că dacă o să continue tot aşa şi n-o să repete vechile greşeli, o să se întâmple asta... Dacă era ceva rău îi ziceam că dacă nu renunţă la păcate şi nu se roagă la Dumnezeu, o să i se întâmple ailaltă...”

Bătrâna oftă, strângându-şi mâinile osoase în poală şi continuă.

„Acuma, din pcate... oamenii nu prea erau interesaţi de cele pe care trebuiau să le schimbe... Unii cred că nici nu mă ascultau când le spuneam ce să nu mai facă... Da' în schimb erau foarte interesaţi de ce o să se întâmple în viitor... şi, uite, prin graţia bunului Dumnezeu, cam ce le spuneam eu... şi de bine, şi de rău... cam aia se întâmpla... De-asta au ajuns să mă caute mulţi... Veneau la mine din toate colţurile ţării..."

„Şi totuşi... ce s-a întâmplat de nu mai 'vedeţi'?" insistă Mihaela. Cu toată politeţea ei, nu părea dispusă să mai asculte multă vreme poveştile femeii, de vreme ce pentru ei, oricum, nu mai putea face nimica. Bătrâna o privi câteva momente cu atenţie. Deşi ochii ei albaştri brăzdaţi de vinişoare roşii, aveau un început de cataractă, puterea lor era încă era vie şi Mihaela simţi brusc nevoia să privească în altă parte.

„De câteva ori am primit un avertisment să nu spun ce văd... nici din trecut, nici din viitor. Aşa, ca o voce dinăuntru... limpede... Şi n-am spus deloc. Ultima dată a fost un om care omorâse o fată în tinereţea lui... În câteva secunde, am văzut asta... Şi-a bătut joc de ea şi dup-aia a strâns-o de gât ca să nu se ştie nimica... Pe de-asupra, am mai văzut şi în viitor că lucrul ăsta se mai întâmpla încă o dată... cu o copilă!.... Am strâns din dinţi, da' n-am spus nimic nenorocitului!... Ştiam de la el că o să plece în străinătate şi i-am spus doar că acolo o să câştige bani şi o să-i fie foarte bine...

În aceaşi vară am aflat că a fost închis pentru o crimă pe care o făcuse în satul vecin, de-acolo de unde era... Fata unor rude de-ale lui... dacă puteţi să credeţi asta..."

Femeile se foiră pe scaunele lor, neliniştite. Mărturisirile bătrânei deveniseră apăsătoare şi deodată, nu-şi mai doreau decât să părăsească degrabă casa. Alin însă, deşi emoţionat, simţea în el o atracţie ciudată… Era ceva pentru el aici, chiar dacă încă nu putea să-şi dea seama deloc ce… aşa că hotărâse să rămână şi să asculte tot ce mai avea de zis tanti Ana. Evită prudent privirile soţiei şi fiicei sale, concentrându-se în totalitate asupra bătrânei.

„Vă ascultăm, tanti Ana … povestiţi-ne mai departe…" spuse el cu căldură.

„Dragii mei, eu nu am avut bărbat…" continuă ea, aparent fără nici o legătură cu cele dinainte. "Dar am fost învăţătoare în sat toată viaţa mea, până la accidentul acela… Treizeci de ani am fost învăţătoare… şi după şapte ani de singurătate, am luat pe doi dintre elevii mei care erau din familii foarte sărace să-i cresc la mine în casă…"

Dana privi pe geam plictisită. Era clar, după cum realizase încă de la început, că femeia asta îi primise doar ca să-şi depene toată viaţă în faţa lor. Deh… dacă era aşa singură şi nu prea o mai vizita nimeni…

Orgolioşi mai sunt şi bătrânii ăştia, meditâ şi Mihaela în cele câteva clipe de tăcere. Parcă chiar nu există nici un lucru mai important despre care se poate vorbi decât vieţile lor remarcabile… sau poate că ei nici nu mai sunt în stare să vorbească despre alte subiecte…

„Când am început să ghicesc, adică să văd… cum v-am zis… copiii mei erau deja plecaţi amândoi la facultate. Aveam numai pensia mea mică şi animalele de pe lângă casă… A fost tare greu atunci… da' n-am cerut niciodată bani de la oameni… nimic… Am primit doar ceva alimente… şi haine… şi numai de la oameni care aveau o situaţie…"

Mihaela începea să-şi piardă răbdarea. Clar... dacă acum începe cu asemenea apropo-uri...

„Şi ştii tu de ce?..." întrebă bătrâna, adresându-se acum, vizibil, numai lui Alin.

„Aş vrea să ştiu..." murmură el, uşor încurcat.

„Pentru că aceaşi voce din suflet mi-a zis că nu e bine... şi am înţeles clar... că nu trebuie să fac nici un compromis..."

Cu toţii îşi terminaseră ceaiurile, numai al bătrânei rămăsese neatins.

„Doar că după ce s-a întâmplat crima aceea...” continuă bătrâna tristă, „Am început să nu mai cred în vocea aceea... M-am îndoit că era de la Dumnezeu... ce zic eu... m-am îndoit chiar de Dumnezeu!... or asta m-a schimbat, în scurt timp, cu totul. Am început să primesc şi bani şi m-am bucurat mult de ei, că aşa am putut să-i ajut pe cei doi copii care stăteau ca vai de lume în capitală... Şi, mai târziu.. of, dracul m-a pus, mamă... am refuzat să vorbesc cu o femeie din alt judeţ... Ea mi-a zis de la început că n-are bani şi că o să-mi plătească data viitoare când are să mai vină... Am trimis-o înapoi, fără nici o vorbă în plus... Nu-mi plăcuse din prima clipă uitătura ei şi mi-am zis că sigur are bani, da’ socoteşte că poată să facă economie cu mine...”

Alin îi sorbea cuvintele, iar fiica şi soţia sa uitară brusc de intenţiile lor de retragere, descumpănite de sinceritatea femeii. Aceasta plecă capul şi păru să se reculeagă vreme de vreo jumătate de minut, timp în care nici unul din musafirii săi nu mai îndrăzni să pună vreo întrebare.

„În ziua următoare...” începu ea din nou, dar se întrerupse imediat cu un oftat adânc. „În ziua următoare, când a venit la mine prietenul unui văr de-a doua, mi-am dat seama că nu mai vedeam nimic. Dumnezeu îmi luase darul... Nici urmă nu rămăsese din el!... Of, da’ ce crezi acuma?... În loc să iau aminte şi să nu mai păcătuiesc, am hotărât că pentru mine era, oricum, prea târziu... Lumea venea în continuare şi eu nu mă putem mulţumi cu sfârşitul ăsta... Atunci am început să le vorbesc oamenilor din mintea mea, aşa cum m-am priceput mai bine. Bineînţeles... nu mai vedeam nimic din trecut şi nici din viitor, da’ după ce aflam destule de la ei, le spuneam eu tot felul de lucruri despre viitor... M-a ajutat mult experienţa mea de până atunci... Mergeam mereu pe aceaşi schemă: le spuneam că dacă fac aşa şi pe dincolo, iese aşa... dacă fac pe dos, iese altfel... Şi asta a mers... normal, nu aşa bine ca înainte, da’ destul de bine cât să nu duc lipsă de nimic şi să îmi ajut şi copiii. Da’ asta nu a durat decât puţină vreme... Fata s-a măritat, fără să ştiu eu, cu un musulman din Pakistan şi a plecat după el. Am mai apucat să vorbesc de două ori cu ea înainte de asta, da’ n-am putut să fac nimic s-o conving să nu se ducă acolo. Şi uite... asta a fost tot... n-am mai avut nici un semn de la ea... Ştiu doar că se întâmplă tot felul de grozăvii pe acolo... Iar băiatul meu...”

Femeia înghiţi cu greu nodul amar din gât. Mâinile îi tremurau mai tare ca înainte.

„...s-a prăpădit anul trecut. Un cancer la pancreas pe care l-au descoperit în ultima fază. Era tare voinic şi l-a dus pe picioare, fără nici un semn de boală... Aia e!... În două luni de când l-am dus prima dată la spital pentru analize, a fost gata!... Degeaba... degeaba m-am rugat Domnului să mă ia pe mine în locul lui... Cum oare să m-asculte el pe mine... aşa o mare păcătoasă?!...”

„Oh, îmi pare tare rău s-aud asta...” izbucni Mihaela, cu ochii în lacrimi.

„Dacă putem să v-ajutăm cu ceva...” adăugă şi fiica ei emoţionată.

„Nu vă faceţi griji, dragelor... Nu ca să vă înduioşez cu povestea mea tristă, v-am primit la mine”, spuse însă, deodată, cu o fermitate surprinzătoare, bătrâna.

„Fiecare din noi are darurile lui. Unii mai multe, alţii mai puţine, unele mai mici, altele mai mari. Dar nimeni nu e cu totul lipsit pe lumea asta... Iar eu chiar am avut nişte daruri deosebite de la Domnul... aşa, şi fără nici un merit... Da’ am greşit şi Domnul mi le-a luat înapoi. Oricum erau toate ale Lui, doar că eu, în orbirea mea lumească, am uitat asta!... Dar după ce mi l-a luat şi pe Valentin, mi-am dat seama, mamă... şi apoi n-am mai ghicit deloc, deloc... n-am mai minţit oamenii... Am înţeles că nu poţi să-i păcăleşti pe alţii, fără să te păcăleşti mai întâi pe tine... Că atunci când minţi, îi întorci spatele lui Dumnezeu, te rupi de El... Ce vrei păcăleală mai mare?”

„Aşa e... Fără nici o îndoială, aşa e!” exclamă Alin, ca şi cum, într-adevăr, şi-ar fi amintit un lucru pe care, fără să-şi fi dat seama, îl ştiuse întotdeauna. În căsuţa bătrânei se făcuse deja aproape întuneric, dar nimeni nu părea să se simtă stingherit de asta.

„Toţi oameni vor să aibă dreptate...” şopti tanti Ana cu mare seriozitate. „Să aibă dreptate înseamnă să fie lăudaţi şi invidiaţi sau măcar să nu aibă nimenea cu ce să se ia de ei. Asta, înţelegi?... e în firea orgolioasă a oamenilor. Şi de-asta ajung ei să se mintă... întâi pe ei, apoi pe alţii... şi până la urmă să-şi construiască toată viaţa pe minciună.. Da’ ştii tu care e cea dintâi mare minciună din sufletul omului?...” Vorbea cu Alin, pe care nu-l mai scăpase din ochi de câteva minute bune.

„Că nu există un Dumnezeu care vede totul?...” răspunse bărbatul cu însufleţire.

„Exact cum zici...” confirmă cu un zâmbet larg bătrânica. „Oamenii observă că sunt liberi să facă orice, şi bine, şi rău.. că atâţia fac răul şi au numai avantaje din asta... şi atunci se gândesc că nimeni nu controlează nimica pe lumea asta... Că e numai treaba lor ce-au în cap şi în inimă... Doar că El vede tot şi ştie tot... şi de fiecare dată când încercăm să facem răul, pune câte un înger să ne atingă inima. Şi atunci avem o mustrare de conştiinţă sau chiar un gând de corectare... aşa, ca o voce de care suntem liberi să ţinem seama sau nu... că nu e nici o obligaţie... Dacă ne hotărâm să nu ţinem seama, că oricum n-o să ni se întâmple nimica, Domnul vede voinţa asta rea din inima noastră şi aranjează apoi lucrurile care se întâmplă în viaţa noastră, ca să ne putem totuşi îndrepta... Cu suferinţă, dacă nu s-a putut de vorbă bună.... Înţelegi? Şi suferinţa e o mare şansă... Că e mai important de un infinit de ori să nu ne pierdem sufletul, decât trupul...”

Alin întinse mâinile pe lângă masă către cele două fiinţe dragi ale sale, care i le prinseră imediat şi i le strânseră cu putere, ca o confirmare secretă a unui minunat spirit comun, care le impregnase inimile. Bărbatul ridică privirea spre figura blajină a fostei învăţătoare şi observă că ochii ei nu mai priveau nimic din ce se afla în jurul său.

„Tot ce ne face să suferim e doar încercare lăsată de bunul Dumnezeu pentru îndreptarea noastră... Fără să înţeleg asta, nu cred că aş fi putut să trăiesc mai departe... Tot El mi-a dat şi puterea asta, să înţeleg, după multă suferinţă şi rugăciune... da’, să ştiţi, nu mi-a dat-o doar pentru mine, ci şi pentru cei ca voi, încă orbi, dar cu bună voinţă, care veniţi la mine... De-aia, vă mai zic o dată, ca să nu mai rămână nici o umbră pentru voi... Căutaţi, în primul rând, să nu vă minţiţi singuri!... Cunoaşteţi binele, cunoaşteţi răul şi cunoaşteţi că sunteţi tot timpul în faţa lui Dumnezeu. La ce bun să vă căutaţi justificări pentru alegeri greşite?... Faceţi cu bucurie binele pe care-l puteţi face şi atunci n-o să vă minţiţi niciodată că sunteţi buni şi n-aveţi ce să vă reproşaţi.”

În pacea adâncă a serii şi-a sufletelor, bătrânica bătu scurt de două ori în masă, aşa cum făcea pe vremuri la finalul unei ore cu clasa. „Mai e vreo nelămurire cu voi, dragilor?”

*

Când Alin se aşează la masa cea mare, cei şase băieţi îşi aruncară câteva priviri rapide, iar cel mai mic dintre ei, care se afla la dreapta sa, îşi strecură mâna în palma cea mare a bărbatului.

„Măi, Răducule!...Ţi-e foame tare, am eu impresia...” râse Alin binedispus. „Dar, ia zi, nu crezi că şi tanti Măriuca merită să stea la masă şi să se roage cu noi?”

„Ba da, ba da, ba da!” exclamă nerăbdător puştiul pistruiat de opt anişori.

„Tanti Măriuca mănâncă după ce terminăm noi, doar ştii asta, nene Alin...” adăugă un băiat brunet, cu o uitătură îndrăzneaţă.

„Lasă măi Vasi, că nu a fixat nimeni regula asta. Aşa face ea, de grija voastră, dar acuma sunt şi eu cu ochii pe voi… Ia staţi un pic…” Se întoarse spre bucătărie şi strigă tare.

„Tanti Măriuco, te-aşteaptă toată lumea aicea! Să ştii că nu începem nimic fără tine!…”

În pragul bucătăriei se iţi degrabă un cap perfect rotund cu ochii negri jucăuşi şi o gură mare, lăţită până aproape de urechi, într-un zâmbet cumsecade.

„Mulţam fain, domnu Alin, vin cu plăcere, da’ n-aş vrea să staţi după mine…”

„Bun aşa, dacă nu vrei asta, vino mai degrabă, că unora din noi de mult le plouă în gură…” preciză cu seriozitate Alin, în chicotele entuziaste ale celor mai mulţi dintre copii. „Matei,” strigă el pe cel mai mare dintre băieţi, „Dă-i tu, te rog, o mână de ajutor lui tanti, ca să poată veni încoace!

După încă vreo câteva minute de foială în bucătărie, femeia apăru triumfătoare în pragul sufrageriei, cu două tăvi pline cu ouă şi brânzeturi. După ea, Matei aducea ceaiul şi sucurile.

„Unde e dulceaţa mea?” se interesă Răducu nerăbdător, după ce scană cu atenţie toate bunătăţile.

„Dulceaţa ta nu e nicăieri, piciule,” proclamă imediat Vasi. „Nu există aşa ceva ca dulceaţa ta personală…”

„Ah, dulceaţa, da…” exclamă femeia. „Imediat, mă întorc după…”

Alin interveni prompt. „Lasă, tanti… Se duce Vasi după dulceaţă, că-i ştie, se pare, mai bine decât toţi rostul…”

Băiatul se execută imediat, deranjat însă vizibil de râsetele celorlalţi. La întoarcerea în cameră, Alin îl trase repede spre el şi îi şopti ceva la ureche. Vasi surâse foarte discret şi, fără niciun cuvânt în plus, puse liniştit borcanul pe masă.

Micul dejun dură mai bine de douăzeci de minute, pentru că băieţii începură să se tachineze şi, în scurt timp, să se pârască unul pe altul. Asta nu se întâmpla niciodată atunci când de faţă era Mihaela, pentru că ea se pricepea foarte bine să le taie din vreme, orice avânt verbal cu principiul ei de a respecta masa, în linişte şi fără discuţii. Acum însă, se profitase din plin de lipsa ei şi de excesiva toleranţă a lui Alin. Până şi Măriuca se lăsase prinsă în jocul nemulţumirilor şi dăduse replica, pe rând, tuturor celor care se învredniciseră să vadă bârna din ochiul altuia. Nici măcar Răducu nu rămase nealtoit, pentru că mai noul său obicei de a spune celor mari „Lăsaţi copiii să vină la mine!” i se părea Măriucăi o adevărată blasfemie.

„Oh, Doamne”, se plânse lui Alin buna femeie, după ce toţi copiii plecară de la masă, „cu toată învăţătura pe care dumneavoastră şi doamna le-o daţi, nu-i niciunul aicea care să fi înţeles până acuma să se poarte creştineşte...” Oftă adânc şi adăugă cu oarece ezitare în glas... „Şi parcă Vasi mai puţin decât toţi ceilalţi, din păcate... Eu zic că el chiar are nevoie de o mână forte să-l ţină în frâu. Altfel, să ştiţi că o va lua pe calea...”

Alin tresări nervos. „Pe calea lui taică-său, Măriuca?”

„Nu vreau să vă supăr, domnu Alin... Ştiu că, dintre toţi, numai el e nepotul dumneavoastră şi că aveţi o datorie de sânge faţă de el, dar, zău... nu e bine deloc cum a ajuns să se poarte şi să vorbească... De o sută de ori pe zi îmi fac cruce din cauza lui, vă spun sincer... Ceva trebuie schimbat, că altfel...”

„Măriuca, ” zise Alin cu blândeţe. „Nici eu, nici Mihaela nu ţi-am spus povestea asta cu copiii în întregime până acum, dar poate că ăsta e un bun moment ca să afli... E adevărat ce ştii că l-am luat pe Vasi, pentru că am aflat acum patru luni că fratele meu a avut un copil cu o femeie care a plecat în străinătate şi de care nimeni nu mai ştia nimic. Copilul a stat cu el şi cu prietena lui, până în ziua în care el a fost omorât, apoi femeia aceea a anunţat rapid serviciile sociale care l-au dus la orfelinat. Timp de aproape doi ani, băiatul ăsta a trecut prin mai multe abuzuri, decât putem noi, probabil, să ne imaginăm. Asta ca să nu spunem nimic despre viaţa lui de dinainte, cu frate-miu... Aşa se explică, în mod sigur, obiceiurile lui proaste, pe care nu ni le-a arătat imediat după ce l-am luat, când teama de a nu pierde neaşteptata fericire, l-a determinat să se comporte aşa cum şi-a imaginat el că ar face-o copilul ideal. Mai nou s-a prins că e iubit şi că are un loc sigur, aşa că s-a relaxat şi începe să scoată la suprafaţă toate mizeriile care s-au strâns în sufletul lui, de pe urma atâtor traume. Dar eu sunt sigur că avem toate şansele să scoatem un om adevărat din el... Şi ştii de ce?”

„Mă rog din toată inima la bunul Dumnezeu să aveţi dreptate, domnul Alin... Nu ştiu, zău, ce să mai spun...” bâigui, cu un aer uşor vinovat, femeia.

„Ascultă, Măriuca...” continuă calm Alin. „Noi nu i-am luat pe ceilalţi cinci băieţi de la orfelinat, pentru că am vrut eu sau Mihaela. Vreau să spun... nu i-am luat pentru că a fost ideea noastră. Copiii ştiu asta, dar ar fi bine ca nimeni, în afară de tine, să nu mai ştie...”

„Cum adică, domnu?!” exclamă Măriuca uluită. „Cum puteţi spune asta?... Doar nu v-a forţat nimeni să-i luaţi acasă... aşa ceva nu se poate!...”

„Ba, într-un fel, am fost şi forţaţi, dar şi rugaţi să facem asta. E simplu... Toţi cei cinci erau prietenii lui Vasi, iar cei trei mai micuţi erau, în plus, protejaţii lui. Vasi ne-a spus că nu poate renunţa la niciunul din ei. Că nu e deloc corect ca el să fie fericit, iar ei să rămână în condiţiile acelea teribile."

Măriuca de-abia mai respira.

„Oh, Doamne... în viaţa mea n-am mai auzit aşa ceva!... Dar, cum, domnu Alin? Cum aş fi putut să bănuiesc asta, când îl văd cum se poartă cu ceilalţi?"

„Bineînţeles că nu e nici vreun înger deocamdată!... Ne aşteptam să apară la el şi o anumită gelozie, ca şi îndreptăţirea la o anumită autoritate în faţa celorlalţi... Am vorbit mult cu Mihaela despre asta. E însă un băiat isteţ şi ce nu înţelege încă acum, la doisprezece ani, noi credem că va înţelege până la paisprezece. După aceea, Domnu' cu mila!... Oricum, o să avem parte de ceva probleme în adolescenţă, şi nu doar cu el. Că asta se întâmplă şi cu cei mai bine crescuţi copii, în ziua de azi, nu-i aşa, Măriuca?..."„

„Oh, numai eu ştiu ce am pătimit cu fetele mele două, domnu Alin..." oftă femeia, adâncită în gânduri. „Şi au fost, Doamne, aşa nişte copii cuminţi şi buni la carte... Vreo cinci ani a fost iadul pe pământ, fără nicio exagerare. De-abia după ce-au făcut douăzeci de ani am început, din nou, să ne înţelegem ca oamenii. Dar acuma, după facultate, chiar să ştiţi că sunt tare mândră de ele!... Nici nu îmi vine să cred ce schimbare a fost cu ele!..."

„Ei, vezi, draga mea Măriuca...", spuse Alin cu căldură, „Uite aşa îi încearcă Domnul pe copiii lui... chiar prin cei care sunt cei mai apropiaţi de inimile lor... Şi, de fapt, cât crezi tu că valorează o viaţă fără încercări, înaintea Celui care ne-a cerut, fiecăruia, să ne luăm crucea şi să îl urmăm?"

Deloc întâmplător, femeia măruntă şi grăsuţă din faţa lui Alin chiar avusese o viaţă grea şi plină de necazuri, încă din cea mai fragedă copilărie. Nimic însă nu reuşise să distrugă cinstea şi bunătatea pe care Dumnezeu le-a sădit în inima sa, iar bunicii, în casa cărora crescuse, le-au întărit. Gândul minunat că suferinţele ei, care pentru lumea întreagă nu au însemnat nimic, au avut totuşi un rost important în planul dumnezeiesc al vieţii sale şi al întregii creaţii, o făcu deodată să se îndrepte din mijloc şi să zâmbească.

Da, adevărat... nimeni nu era mărunt și neînsemnat pe lumea aceasta ți toate încercările erau bune şi folositoare, în cele din urmă, exact aşa cum erau lăsate să fie. Întinse mâinile cu recunoştinţă către Alin şi omul o luă imediat în braţe şi o sărută cu drag, pe amândoi obrajii. Fericirea plutea în aer, căci binecuvântarea Domnului se afla deasupra acelei case.

NE MAI VEDEM NOI PE-AICI

„Măi, lasă în pace pisoiul ăla!...” ţipă Dina revoltată.

N-o mai văzuse niciodată pe fata aceea înaltă, venită din capătul străzii şi nici pe vreunul din copiii mai mititei care o înconjurau, dar nu putea înţelege ce avea ea de împărţit cu puiul acela de pisică pe care îl lua de picioare şi îl tot arunca în sus. Animalul miorlăia chinuit, ceea ce totuşi nu părea să trezească în nici unul din ceilalţi copii, vreo urmă de compasiune.

„Ia vezi-ţi de treaba ta, fetiţo!” îi replică iritată fata, care părea să fie cu vreo doi-trei ani mai în vârstă ca ea. Acum apucase pisoiul de labele din spate şi începuse să-l învârtească în jurul ei, cu atâta nepăsare, de parcă ar fi fost o jucărie de pluş. Ţipetele disperate ale micuţului o îngroziră pe Dina. Se agăţă de umerii necunoscutei şi, în clipa în care ea se opri, uimită, sări în faţa ei şi îi smulse puiul din mâini. Se întoarse apoi pe loc şi plecă cu capul sus şi pasul hotărât, deşi inima bătea să-i spargă pieptul; era prea tulburată, ca să se poată gândi la consecinţele actului ei.

„Hei, proasto, stai pe loc!... Ăla e pisoiul meu!...” auzi în urma ei răcnetul mânios al fetei. “Adu-l înapoi imediat, că te bat de-ţi sună apa în cap!”

Dina nu întoarse capul. Strânse mai bine pisoiul la piept şi începu să alerge spre blocul ei, căci auzise cum grupul păgubiţilor pornise deja în urmărirea sa. Fata cea mare continua să strige după ea şi să o insulte, în vreme ce câteva pietre căzură la numai câţiva paşi în spatele ei. Dinei nu îi era însă atât de teamă că o vor prinde sau o vor lovi, căci era deja suficient de aproape de scara la care locuia, cât îi era că o vor urmări şi vor afla unde stă. Nici nu se putea retrage în altă parte decât în apartamentul său, pentru că nu avea nici o îndoială că urmăritorii ar fi venit după ea oriunde nu ar fi fost împiedicaţi să intre, ca să îşi recupereze trofeul.

„Măi copii, ce aveţi cu fata?!...” strigă deodată cineva cu putere din apropiere. Dina se întoarse curioasă şi observă cu plăcută surpriză cum grupul din spatele ei rămăsese ţintuit locului, la vederea unui băiat de vârsta conducătoarei lor, care purta în lesă, lângă picior, un câine lup tânăr, nervos şi puternic. Cei doi apăruseră de după colţul blocului şi acum se opriseră la numai câţiva metri de Dina.

“E o hoaţă!... Mi-a furat pisica!” ţipă, după primul moment de perplexitate, fata cea înaltă.

„O chinuia rău de tot!” se repezi şi Dina, cu sufletul la gură. „Îşi bătea joc de săracul animal…”

Băiatul o privi câteva clipe cu atenţie. Copila de-abia mai respira de emoţie şi avea ochii umezi de lacrimi. Simţea foarte limpede că spune adevărul. Se întoarse mânios către cei câţiva puşti din spate şi strigă tare:

„Prin urmare, vreţi să o încasaţi de la mine sau preferaţi să dau drumul la câine?!”

În clipa următoare, cei patru puşti mai mititei îşi luară tălpăşiţa cu o asemenea viteză, de parcă li s-ar fi dat startul la un concurs olimpic. Pentru că lidera grupului nu se mişcase de pe loc şi continua să îl ţintuiască sfidător, băiatul porni către ea, slobozind lesa atât cât să-i permită câinelui să sară înainte. Bineînţeles, el se repezi imediat, lătrând de câteva ori cu putere, ceea ce fu mai mult decât suficient pentru a o convinge pe îndrăzneaţă să urmeze cu fidelitate, exemplul discipolilor săi.

Dinei încă nu îi venea să creadă că avusese parte de un asemenea noroc neașteptat. Amuțită, îl fixa fără răgaz pe băiatul acela de treabă care se întorsese acum spre ea. El se opri însă la aceaşi distanţă de la care îi vorbise mai înainte şi i se adresă de acolo.

„Nu vreau să îţi speriem pisoiul. Cred că a trecut prin destule până acum… Să ştii însă că Becku meu e un câine deştept… nu face absolut nimic pisicilor. De fapt, chiar am și eu două acasă…"

Fata mai făcu un pas înainte, acoperind capul mic al puiului cu palma.

„Îţi mulţumesc pentru ajutor…" spuse ea, plecând ochii.

„Daniel… aşa mă cheamă. Cu multă plăcere…"

„Dina… aşa mă cheamă..." îi zâmbi, pentru prima dată, copila, iar el îi dărui imediat, în replică, un surâs încântat. Trecură câteva clipe în care nici unul nu avu inspiraţia să mai spună nimic, apoi băiatul se încruntă un pic, stingherit şi se interesă pe un ton cât se poate de neutru.

„Tu stai prin zona asta, Dina?"

„Da… chiar la scara următoare," răspunse ea, fără ezitare. "Dar să ştii că, oricum, ne-ai salvat…" zâmbi ea din nou, privind cu tandreţe micuţul care aproape adormise în braţele sale. „Chiar dacă nu mă nimerea vreo piatră, tot se prindeau ei unde stau şi cu prima ocazie…"

„Ei, nu cred că am făcut mare lucru… orice om normal ar fi făcut asta în locul meu…" proclamă Daniel, realizând chiar în clipa în care încheie de vorbit că era, probabil, exagerat de modest.

„Eu nu cred asta!… Sunt sigură că am avut mare noroc cu tine…" mărturisi fata cu căldură, spre bucuria secretă a salvatorului său. „Mulţumesc, Daniel… şi mă scuzi… acum trebuie să mă duc cu ăsta mic acasă… să vorbesc cu mama, poate o conving să-l ţinem…"

„Sigur, sigur… Ne mai vedem noi pe-aici…" adaugă încurajator băiatul.

„Dacă mai treci pe-aici, n-avem cum să nu ne vedem… Pa pa, Daniel!"

Copila o luă la picior către scara sa, dar numai după câteva clipe întoarse capul în urmă. Băiatul se pregătea să traverseze strada, dar, înainte de a păşi, mai întoarse şi el capul o dată spre Dina. Îşi zâmbiră din nou, scurt, apoi fiecare îşi văzu de treaba lui.

*

Tatăl Dinei se aşeză primul pe scaun, însă fata preferă să mai rămână încă o vreme în picioare, sprijinită de spătarul acestuia, cu ochii ţintă la draperiile lungi ce acopereau scena. Nu mai fusese de mult timp la teatru, iar acum era avidă să soarbă orice mişcare, chiar şi pregătirile subtile ale decorurilor şi luminilor.

„Dini… mă pui pe gânduri…" zise tatăl spre ea cu o expresie amuzată. „Cred că ar fi cazul să îţi găsim un curs de teatru. Un an până te duci la liceu…"

„Un an până la liceu şi patru ani după!... Da, clar… vreau, vreau mult de tot, tati!" ridică ea vocea entuziasmată. Câţiva spectatori de pe scaunele învecinate întoarseră capetele spre ea, cu surprindere.

„Bine… atunci o să mă ocup chiar mâine de problema asta…" confirmă părintele său cu o expresie satisfăcută pe chip. „Te rog însă, încearcă să vorbeşti mai încetişor cât suntem în teatru…"

„Mersi mult, tati…" şopti fata grijulie şi se repezi să-l îmbrăţişeze. Se aşeză apoi cuminte pe scaun, cu gândul pierdut în planuri febrile de carieră actoricească. Câteva minute mai târziu însă, fu smulsă din visarea ei de o atingere uşoară pe umăr. Întoarse capul spre tatăl ei, dar acesta privea

gânditor spre scenă. Se răsuci imediat pe loc şi descoperi în spatele ei un băiat care o fixa cu mare interes. Mai întâi i se păru că nu îl cunoaşte, deşi era totuşi ceva în privirea lui, ceva familiar care…

„Dina...” murmură el, uşor confuz. “Nu mă recunoşti?”

Deodată, fetei îi reveni în cap imaginea băiatului blond, cu câinele la picior. Era Daniel… un pic mai înalt şi mai slab… dar cu siguranţă el. De la întâmplarea de atunci nu îl mai văzuse deloc vreme de mai mult de un an de zile.

„Ba da, ba da… normal că te recunosc, Daniel… Doar că nu te-am mai întâlnit deloc de atunci şi…”

„Ştii, eu nu stau chiar în zona aia, ci trei staţii mai departe, pe lângă şcoală... Atunci venisem la un coleg... Oricum, am trecut de mai multe ori pe-acolo, dar nu te-am văzut...”

Deodată, toate luminile din prima jumătate a sălii se stinseră. Tatăl fetei tuşi discret.

„Dina...” şopti repede băiatul lângă urechea ei. „O să te-aştept la ieşirea din teatru imediat după ce se sfârşeşte spectacolul, ok?...”

„Ok, ok...” murmură scurt fata, bucuroasă mai întâi pentru promisiunea neaşteptată şi apoi, pentru că întunericul îi ascundea zâmbetul şi emoţia.

În drum spre vestibulul teatrului, Dina făcu în aşa fel încât să se păstreze la doi paşi în urma tatălui său. Cu câţiva metri înainte de a ieşi, îl zărise deja pe Daniel. Stătea pe vârfuri, puţin mai în dreapta uşii glisante, cercetând preocupat persoanele care se apropiau de ieşire... Descoperindu-l pe tatăl Dinei, făcu un pas mare în lateral şi se prefăcu că priveşte în altă parte, ceea ce îl făcu pe acesta să-şi reţină cu greu un zâmbet. Nu se uită în urmă, după fiica sa. În clipa în care îşi întoarse privirea spre uşă, Daniel se trezi nas în nas cu fata.

„Dina!...” exclamă el bucuros, dar şi uşor fâstâcit... Îi întinse apoi mâna, dar şi fata întinse mâna spre el, în acelaşi timp, şi fiecare observă cum celălalt îi oferă un mic bilet. Făcură rapid schimbul, apoi se îndepărtară fără nici un cuvânt în plus. Dina grăbi paşii, căci tatăl său coborâse deja scările şi se îndrepta spre maşină. Când fu din nou în spatele lui, deschise cu înfrigurare bileţelul mototolit şi surâse satisfăcută. Avea adresa de messenger a lui Daniel. Ea îi dăduse, în schimb, numărul său de mobil.

*

În decursul acelui an şcolar, Dina şi Daniel se văzură în fiecare week-end şi în multe din zilele săptămânii. Cum fata nu avea voie să plece din zonă, neînsoţită de părinţi, Daniel era cel care venea mereu şi o aştepta în faţa blocului. Cel mai adesea era însoţit de câinele lui mare, pe care, cunoscându-l mai îndeaproape, Dina ajunsese să-l adore. Aveau două parcuri, un cinematograf şi câteva terenuri de sport pe o rază de câteva sute de metri, aşa că plimbările lor nu erau niciodată identice. Amândoi erau pasionaţi de volei şi baschet, aşa că deseori se opreau să se uite la câte un meci, iar atunci când echipele amatorilor nu erau complete, participau şi ei, cu mare plăcere. De obicei, Dina prefera să îl privească pe prietenul său, dar încetul cu încetul, cedă insistenţelor acestuia şi astfel, ajunseră să joace împreună... În nici un fel, Daniel nu ar fi acceptat să joace în echipa adversă, căci astfel nu i-ar mai fi stat în puteri să o protejeze. La cei doisprezece ani şi jumătate ai ei, Dina jucase de câteva ori în echipa de fete a şcolii şi se pricepea foarte bine să înscrie coşuri de la distanţă mică, iar băiatul avea o grijă deosebită ca ea să aibă cât mai des posibilitatea aceasta. Copila realizase destul de repede că Daniel se comporta cu totul altfel atunci când era şi ea în echipă şi îi reproşase această grijă exagerată, însă insistenţele sale discrete nu reuşiră deloc să-l convingă să o trateze ca pe oricare alt coleg de echipă. În sinea ei, fata era prima care se bucura de acest eşec, căci

astfel îi era dat să savureze un sentiment nedesluşit, dar cu totul minunat, trezit în ea de atitudinea delicată şi afectuoasă a acestui băiat deosebit. Când se plimbau împreună se arăta însă nemaipomenit de timid, aşa că Dina nu se putea hotărâ dacă el o considera sau nu, cu adevărat, prietena sa...

Prieteni erau, desigur... nici urmă de îndoială în asta... dar, poate că nu şi acel fel "special" de prieteni, cum deja vedea în jur, o grămadă de copii de vârsta lor. Pentru ei părea foarte simplu... „Vrei să fii prietena mea?", apoi îi vedeai plimbându-se de mână, uneori chiar îmbrăţişându-se sau sărutându-se. Nu că ar fi vrut chiar atâta apropiere... nicidecum... căci Dina realiza foarte bine, deşi nimeni nu îi ţinuse cine ştie ce prelegeri pe tema aceasta, că nu era încă timpul pentru relaţii care să simuleze modelul adulţilor. Şi totuşi... ceva era şi între ei doi... şi ei nu i se părea deloc puţin lucru.

Fără nici o îndoială, se înţelegeau nemaipomenit de bine, iar asta făcuse ca, în doar câteva săptămâni, să ajungă a-şi povesti până şi cele mai mărunte întâmplări din viaţa lor. Ce nu apucau să-şi povestească, îşi scriau serile sau dimineţile pe messenger, aşa că ambii păreau să fi ajuns de-a dreptul dependenţi de această intensă comunicare. Poate că nici nu avea rost să se gândească prea mult la ce era între ei... era de ajuns că nerăbdarea şi dorul şi bucuria şi grija erau cu mult mai intense decât orice trăise ea până atunci în toate prieteniile sale.

*

În sâmbăta aceea de toamnă târzie, jucaseră încă o dată baschet în curtea şcolii şi, printr-o întâmplare ciudată, Daniel rămase mult în urma Dinei, care se apropiase vertiginos de coş, când o fată din echipa adversă, repezindu-se impetuoasă să-i ia mingea, azvârlise un umăr în pieptul ei şi o trântise pe spate. Nu era prima dată când Dina cădea la baschet, în ciuda protecţiei aproape permanente a prietenului său. Dar era prima dată când ea nu reuşi să se ridice de la pământ singură, în câteva secunde. Băiatul fugi către ea îngrijorat.

„Dina, ce faci... eşti bine?"

Fata zâmbi chinuit, în vreme ce se împinse cu o mână ca să se ridice. Daniel înţelese imediat şi trecu în spatele ei, sprijinând-o cu mare blândeţe, până când fu iar în picioare. În jurul lor se strânseseră deja toţi copiii care jucaseră cu ei.

„Mersi, Dani..." spuse ea uşor jenată. "N-am nimic, doar că m-a durut un pic mai tare de data asta. Cred că o să mă aleg cu o mică vânătaie..."

„Măi... putem să mergem până la policlinică, dacă vrei... e doar la două staţii de noi. Aşa, doar ca să fim siguri că totul e ok..." insistă băiatul, privind-o cu îngrijorare.

„Ei, nici chiar aşa..." zise fata pe un ton vesel. „Hai, că mi-am revenit! Eu zic să terminăm şi noi jocul ăsta... Nu-i aşa, George?" îl întrebă ea pe unul din membrii echipei adverse, care se arătase şi el preocupat de soarta fetei.

„Fix aşa e, frumoaso!... E timpul să înţelegeţi şi voi cu cine jucaţi aicea!..." chicoti George prompt, conştient de farmecul său. Dina râse cu poftă, însă Daniel îi aruncă din vârful buzelor, cu răceală.

„Am înţeles deja şi uite că tot vă mai facem favoarea să jucăm cu voi!..."

„Ce vorbeşti măi, talentatule... ne faceţi voi o favoare?"... ridică vocea celălalt, cu un aer neliniştitor de ostilitate. Daniel făcu doi paşi hotărâţi spre acesta, cu o expresie atât de sumbră că nu lăsa loc nici pentru o umbră de îndoială.

Dina se grăbi să intervină. Dintr-un salt fu între ei şi vorbi calm, dar apăsat.

„Dacă aveţi de gând să începeţi cu scandalurile, eu nu mai joc cu nici unul din voi... să vă fie clar!..."

Cei doi lăsară capul în pământ şi îşi reluară poziţiile pe teren. Daniel însă, n-o mai protejă pe prietena sa ca altă dată. Jucă neatent, se mişcă puţin şi reuşi astfel să decidă soarta acelui meci, în care

echipa sa avusese un avantaj considerabil înainte de micul accident al Dinei. Nici nu putuse face altfel, căci se simţea nemaipomenit de nedreptăţit. Se trezise, pe neaşteptate, pus în aceaşi oală de prietena sa cu un golănaş tupeist, care tocmai îndrăznise să îi facă ochi dulci de faţă cu el!... Probabil că se înşelase crezând că prietenia lor era ceva atât de deosebit, încât Dina nu ar fi renunţat la ea pentru nici un altul... În orice caz, era atât de amărât că nici nu vroia să se mai gândească la cele întâmplate. Aşadar, o s-o conducă pe fată acasă, după care o să se întoarcă şi el la ai lui. Să fie singur o vreme... asta era tot ce mai putea să îşi dorească.

Desigur, schimbarea sa fu rapid observată de fată, însă ea nu îşi dădu seama că acele cuvinte cu care încercase să aducă pacea pe terenul de baschet, erau exact cele care îl tulburaseră pe băiat. Credea sincer că se speriase prea tare din cauza căzăturii sale şi asta îi afectase mai apoi jocul. Impresionată de marea grijă a prietenului său, care, acum că se depărtau de şcoală, mergea în tăcere, cu totul pierdut în gândurile sale, Dina sări dintr-un pas înaintea lui. Cu greu, parcă împotriva voinţei sale, băiatul ridică ochii, iar privirea sa adâncă şi melancolică îi strânse fetei puţin inima. Asta era, de altfel, tot ce îi mai trebuia. Se repezi înainte şi, înainte să-şi dea el prea bine seama ce se întâmplă, îl sărută scurt, pe amândoi obrajii.

„Mulţumesc, Dani...” şopti apoi fata, după care oftă prelung, cu obrajii roşii ca para focului. Băiatul rămase cu gura căscată şi vreme de câteva secunde bune nu reuşi să mai articuleze nimic. Apoi vraja se îndepărtă şi se auzi întrebând, cu o voce tremurătoare şi uşor răguşită, pe care parcă nu şi-o putea recunoşte.

„Mulţumesc... pentru ce îmi mulţumeşti, Dina?”

„Ştii tu pentru ce...” răspunse ea prompt, plecând privirea. De fapt, lui Daniel deja nu-i mai păsa ce ştie şi ce nu ştie. Se simţea atât de puternic, atât de important, lângă copila aceasta, încât nimic nu-l mai putea atinge. O luă de mână şi ea îi răspunse, recunoscătoare, cu o strângere uşoară.

Era deja aproape seară şi răcoarea toamnei nu întârzie să apară, dar nici unul din ei nu îşi îmbrăcă jacheta. Pentru ei era soare şi cald, în cea mai minunată dimineaţă.

*

„Dani... vino repede la mine!... Te rog, s-a întâmplat ceva rău cu nişte porumbei!...” Cunoscând prea bine marea pasiune a Dinei pentru animale, băiatul realiză imediat că nu avea rost să mai stea la discuţii. Se încălţă degrabă, îşi trase pe el canadiana şi ieşi din casă. Într-un sfert de oră ajunse pe aleea din faţa blocului fetei. De cum îl zări, Dina se repezi spre el cu lacrimi în ochi şi îi povesti într-un suflet cum, de ieri dimineaţă încoace, după o noapte în care, urmând unei ploi care durase aproape trei zile, lovise brusc îngheţul, zeci de porumbei sălbatici care sălăşuiau în brazii şi teii de lângă bloc căzuseră pe alee şi pe spaţiul verde dintre blocuri. Câţiva oameni, printre care şi Dina tot adunaseră dintre ei, căci nu erau morţi, ci doar aveau aripile prinse de gheaţă şi nu mai puteau să zboare. Două femei care locuiau la parter se oferiseră să îi găzduiască în spălătoriile de scară, aşa că porumbeii salvaţi fuseseră distribuiţi între ele. Dina vorbise cu ambele şi aflase astfel că în vreme ce una din ele îi ţinea liberi, în spălătorie, cealaltă hotărâse să le amenajeze un adăpost în nişte cutii mari de carton. Intrigată, fata ceruse să-i vadă, aşa că vecina, o doamnă grasă şi plină de aplomb, la vreo cincizeci şi ceva de ani, o primise în spălătoria de lângă apartamentul său. Intrând acolo, fata observase mai întâi, cu uluire, că nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o mişcare. Femeia îi făcuse însă semn să se apropie de o cutie de carton cu latura de numai trei palme, care fusese acoperită cu o cârpă de culoare închisă. Deasfăcuse apoi, cu grijă, un colţ al cutiei şi o invitase pe Dina să arunce o privire înăuntru. Înghesuiţi ca sardelele, incapabili să se mişte sau să îşi întindă cât de puţin aripile, mai mult de o duzină de porumbei, zăceau în cutia aceea meschină. Dina atinsese puţin pe unul din ei, atât cât să se convingă că încă trăieşte. “Le-am pus şi apă, şi mâncare, au tot ce le trebuie... Acuma însă trebuie să doarmă că e târziu. Se încălzesc şi îşi revin, asta e sigur...” preciză mândră vecina, în vreme ce le punea, din nou, în ordine temniţa. „Şi uite, mai am porumbei şi în asta de-aicea ...” arătă ea spre o altă cutie, de aceaşi dimensiune, aflată pe un scaun din dreapta intrării.

„Crede-mă, Dani, mi s-a părut că vorbesc cu un om nebun!...” spuse Dina amărâtă. „După ce am ieşit de acolo, am încercat s-o conving să dea porumbeii vecinei din blocul nostru, care-i ţinea liberi pe ai ei... I-am zis că păsările mor de stress dacă sunt ţinute în asemenea condiţii... ştiu asta de la un prieten al tatălui meu care lucrează la grădina zoologică. Măi, nici nu a vrut să m-asculte!... M-a dat afară din scară şi ştii că se încuie când închizi uşa... Dar nici eu nu m-am lăsat!... I-am aruncat cu beţe în geam, până când a ieşit bărbatul ei să mă întrebe ce se întâmplă. Cred că el a înţeles totuşi... că l-am auzit dup-aia cum vorbea cu ea şi-i zicea să mi-i dea, ca să scape de scandal... Dar n-a vrut să-l asculte nici pe el. Că cică aşa de proastă e ea, să îi salveze şi dup-aia să mi-i dea mie.. că, ce... eu m-am obosit să îi strâng?... Oh, Dumnezeule!...” izbucni fata, plină de revoltă. „Nu e proastă... e incredibil de proastă!... şi eu nu mai ştiu ce să fac!... Am sunat la ăia de la protecţia animalelor şi nu îmi răspunde nimeni, am vorbit şi cu câţiva vecini de pe scara mea... care au zis toţi că nu se bagă fiindcă femeia asta e cam nebună. Ce e de făcut, Dani?!... Trebuie să îi salvăm cumva, nu se poate să-i lăsăm acolo!...”

Băiatul hotărâ să aştepte un vecin care intra în scara aceea şi, din fericire, în mai puţin de zece minute, reuşiră să intre din nou acolo. Sunară apoi la toate apartamentele cu excepţia celui la care locuia vecina cu porumbeii şi celor câtorva care le deschiseră, le povestiră pe scurt cele întâmplate şi îi rugară să le dea cheia de la spălătorie. Nimeni nu recunoscu însă că ar avea o cheie de la camera aceea şi nici nu se arătă interesat de soarta porumbeilor, într-atât încât să facă vreun efort de negociere cu vecina în cauză. Dezamăgiţi, cei doi copii se întoarseră din nou la parter.

„Poate că ar trebui să renunţăm...” spuse tristă fata.

„Nu încă... nu înainte de a mai încerca o dată” şopti Daniel şi bătu hotărât în uşa de lângă spălătorie. Nici un răspuns însă. Băiatul continuă să bată, cu mici întreruperi, vreme de aproape cinci minute... Îl durea mâna şi era cât pe ce să se dea bătut când uşa se deschise şi din spatele său răsări, cu o figură încruntată, soţul femeii.

„Care e problema?... De ce nu vă potoliţi?!... Mi se pare mie sau vreţi să chem poliţia, băi golanilor?!...” ridică el tonul, iritat.

„Cu atât mai bine dacă chemaţi poliţia, domnule...” spuse băiatul calm. „Între timp, vom chema şi noi o organizaţie de protecţie a animalelor, ca să fie destui martori la treaba asta pe care a făcut-o soţia dumneavoastră cu porumbeii... Mie şi Dinei ni se pare un act de mare cruzime şi cred că nu vom fi singurii de părerea asta...”

Bărbatul închise imediat uşa şi copiii auziră cum încerca încă o dată, fără succes, să o convingă pe nevastă-sa să dea porumbeii fetei. La un moment dat, o uşă se trânti, apoi nu se mai auzi nimic şi la scurt timp după aceea, omul apăru din nou în cadrul uşii. Era vizibil înmuiat şi i se adresă lui Daniel pe un ton destul de condescendent.

„Să ştii băi băiatule, că a promis să-i dea pe toţi mîine dimineaţă vecinei din blocul de vizavi. Să-i ţină ea pe toţi în spălătorie, cum a zis fata... a vorbit şi cu aia, că sunt prietene, şi e de acord...”

„Dar de ce să nu facă asta însă chiar acum, domnule?” interveni, încă nemulţumită Dina. Bărbatul, închise din nou uşa, dar reveni înapoi în cel mai scurt timp.

„Acum păsările deja dorm... e întuneric. Zice că s-ar putea să le streseze şi mai tare schimbarea asta...”

Daniel o privi scurt pe Dina, care confirmă scurt din cap.

„Bine, domnule. Ne bazăm atunci pe cuvântul dumneavoastră...”

„Se poate?... Suntem oameni serioşi, ce naibii!...” Un zâmbet scurt flutură pe chipul, de altfel, teribil de inexpresiv al bărbatului. Copiii se luară de mână şi ieşiră din scară, cu un oftat de uşurare.

*

Câteva zile mai târziu, într-o sâmbătă, Daniel ajunse din nou în faţa blocului Dinei. Ea scoase capul pe geam şi îl strigă veselă, apoi coborâ în mare viteză, căci aveau bilete la teatru şi era pentru prima dată când ai ei îi dădeau voie să iasă cu băiatul, în afara perimetrului strâmt cu care erau obişnuiţi. Mama ei vorbise la telefon cu mama lui Daniel şi acum că lămuriseră situaţia în ambele tabere, căpătaseră şi acordul acesta mult dorit. În vreme ce Dina era pe scări, de la fereastra bucătăriei sale, apăru şi capul mamei, căreia Daniel se grăbi să-i facă vesel cu mâna.

Nu ajunseră bine la colţul blocului, că fata se întâlni cu femeia de serviciu a blocului, o bătrânică de treabă căreia Dina îi dăruise adesea jucării şi haine pentru nepoatele sale.

„Ai auzit mamă ce s-a întâmplat cu porumbeii?" se interesă ea cu un aer sumbru şi oarecum conspirativ.

„Ce s-a întâmplat?" replică uimită fata. Un fior îngheţat i se strecurase deja în inimă. "Sunt la tanti Adelina, în spălătorie, cu toţii... îi mai ţine acolo câteva zile, până se face mai cald..."

„Ăia de la Adelina sunt bine... p-ăia i-am văzut şi eu... îi ţine liberi", confirmă repede bătrâna. „Da´ bărbatul meu a văzut ieri dimineaţă la gunoi o cutie plină cu porumbei morţi. Zice că erau pe puţin douăzeci..."

Fata înlemni pentru câteva clipe. Apoi lacrimile îi umplură brusc ochii.

„Nu se poate!... Ne-au promis că îi dau pe toţi la tanti Adelina!... Aşa ne-au promis... nu-i aşa, Dani?!" aproape că strigă Dina.

Băiatul o privea uluit. Ar fi vrut să o consoleze cu ceva, dar nu mai avea puterea să spună nimic.

„Lasă, mamă... Nu mai plânge!..." zise cu căldură bătrâna, punându-i mâna pe umăr. „Of, că proastă sunt, mai bine nu-ţi spuneam..."

„Ba nu, ba nu!..." murmură fata, plină de amărăciune. „Eu am greşit!... Nu trebuia să am încredere în ei.... Trebuia să verific a doua zi dacă i-a dat sau nu..."

„Dina... aşa, şi eu pot spune că am greşit..." încercă Daniel să-i uşureze puţin povara.

„Io nu înţeleg cu ce puteaţi să greşiţi voi, copiii mei..." interveni bătrâna, „da´ să ştiţi de la mine că la oameni răi ca ăştia nu le ajută Dumnezeu... Mai devreme sau mai târziu tot se întoarce roata şi ajung să plătească!..."

Băiatul aruncă o privire scurtă spre Dina. Poate că aşa stăteau lucrurile, dar filozofia asta consolatoare părea să n-o atingă cu nimic pe prietena lui.

„Iartă-mă Dina... chiar trebuie să ne grăbim un pic, că altfel întârziem şi nu ne mai dau ăia drumul înăuntru..." spuse el, strângând-o mai tare de mână. Fata îşi şterse ochii, o salutară amândoi pe bătrână şi plecară spre staţia de autobuz.

*

La finalul comediei, copiii se ridicară în picioare şi aplaudară cu entuziasm minute în şir. Dina părea să îşi fi revenit cu totul, în ciuda faptului că în timpul primului act, nu fusese în stare nici măcar să zâmbească.

„Dani... îţi dai seama?..." exclamă ea, vibrând toată de puterea visului. "Într-o zi o să mă aplauzi şi pe mine, la sfârşitul unei piese!... Îţi dai seama?..." Băiatul se mulţumi să o privească încântat. "De fapt, Dani... o să facem acum, în primăvară, primul nostru spectacol de la cursul de actorie... dar, înţelegi că nu vorbeam de ăla... ci de ceva serios... adevărat..."

„Să vedem mai întâi dacă o să meriţi aplauzele alea, domnişoară...” zâmbi adolescentul, făcându-i cu coada ochiului.

„Ah... atâta îţi trebuie, domnule!” ridică ea tonul, prefăcându-se revoltată. „Dacă n-o să o faci, o să primeşti câte o palmă pentru fiecare aplauză pe care aş fi meritat-o!...”

„Pfui...” chicoti el ironic. „Şi de la cine o să primesc palmele astea, mă rog... de la marea actriţă însăşi?...”

„Da ce crezi că o s-o pun pe mama să ţi le dea, măi?... Normal că de la mine... e dreptul meu!” nu se lăsă mai prejos fata.

„Nu zău... Păi, dacă tot te dai aşa de tare.. trage-mi una acum... să văd, eşti în stare?” continuă Daniel cu provocarea. Mica lor dispută părea deja să nu mai fie o simplă tachinare reciprocă, după modelul celor obişnuite.

„Şi... de ce n-aş fi?! Crezi că n-am curaj sau că mă doare mâna?...” ripostă ea, fără să mai zâmbească.

„Cred că n-o s-o faci, uite... Nu contează motivul... Nu eşti tu în stare!” anunţă Daniel, privind-o sfidător. Erau în staţia de autobuz, iar în jurul lor mai aşteptau câţiva oameni, dar pentru nici unul asta nu părea să mai conteze.

„Chiar vrei să-ţi arăt că sunt în stare, Dani?... Spune!” se auzi ordinul iritat.

„Da, vreau neapărat să-mi arăţi!” răspunse el, cât se poate de serios.

Fata ridică imediat mâna şi o repezi spre obrazul prietenului său, dar înainte să-l atingă se opri brusc şi o lăsă să alunece moale pe lângă chipul său.

„Eşti rău cu mine...” spuse ea supărată. Băiatul oftă şi apoi i se adresă cu aceaşi expresie gravă.

„Nu-mi place să fiu ameninţat, Dina... Nici măcar în glumă. Am eu defectul ăsta...”

„A fost o prostie... nu ţi-ai dat seama?” continuă fata nemulţumită. „Oricum, dacă vroiam să îţi trag una, o făceam şi fără să-ţi cer aprobarea...”

„Oricum, dacă o făceai, treaba era clară pentru mine...” concluzionă Daniel cu răceală.

Autobuzul aştepta deja în staţie, aşa că se grăbiră să urce, iar în timpul drumului, amândoi tăcură chitic. Nici pe drumul spre blocul Dinei, nu începură vreo discuţie; mergeau doar alături, cu privirea în pământ, fără să se ţină de mână. Când ajunseră înaintea scării la care locuia fata, se opriră şi vreme de câteva secunde rămaseră pur şi simplu faţă în faţă, dar fără să se privească, fără să îşi vorbească. Apoi, Dina îşi luă inima în dinţi şi începu.

„Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Dani... Nu vreau să rămâi supărat pe mine sau să...”

„Sau să ce..., Dina?” continuă, parcă fără nici o vlagă, băiatul.

„Sau să nu mai fim prieteni... La asta m-am gândit... când ai spus că treaba ar fi fost clară pentru tine...”

„Aşa e...” confirmă el gânditor. „Dar cred că eu ar trebui, de fapt, să-mi cer scuze. Te-am provocat... şi după aia... habar n-am, cred că exagerez foarte tare... Ştii Dina, părinţii mei sunt despărţiţi de un an...”

„Oh, ce rău îmi pare, Dani...” murmură fata, uimită. Nu avusese până acum prieteni sau rude cu părinţi despărţiţi. „Cred că e tare greu să treci prin asta... adică să fii copil şi...”

Băiatul strânse din buze şi apoi vorbi cu o hotărâre neaşteptată.

„Nu!... A fost cel mai bun lucru că au făcut-o!... Nu se mai putea trăi în familia aia!... În ultimele luni erau certuri şi bătăi în fiecare zi... Mie nu îmi făceau nimic, că eu eram la mijloc... la

mine veneau să se plângă amândoi... Da´ era totul inutil... înţelegi? Eu chiar nu puteam să fac nimic să-i împac... absolut nimic. Din cauza asta nu mai suport violenţa, cearta... şi prefer să fug, decât să..." Era vizibil că făcea un mare efort ca să nu izbucnească în lacrimi. „Înţelegi asta, Dina?.."

Ea îl mângâie uşurel pe obrajii palizi.

„De ce nu mi-ai spus mai demult, Dani?... Of, Doamne, sunt aşa de proast!ă..."

„Nu eşti, Dina..." murmură el tulburat. „Eu însă aş fi cel mai mare prost... cel mai mare... dacă te-aş face să mă părăseşti... Că doar nu e nimeni pe lumea asta care să fie mai important pentru mine decât tu..."

„Asta aş fi putut să spun şi eu... exact cuvintele astea..." mărturisi timidă, dar fără nici o ezitare, Dina. Când ridică apoi ochii spre Dani, observă cu surprindere, că expresia feţei lui era cu totul schimbată. Ochii îi străluceau şi un zâmbet minunat îi îndulcea chipul. Nu putu decât să-i zâmbească şi ea, încântată, iar odată cu acest răspuns al inimii sale, se trezi luată în braţe şi înălţată mult deasupra capului lui Dani. El o ţinu strâns acolo câteva secunde, apoi începu să se învârtă cu ea, în mare viteză. Râsetele lor pline de viaţă o făcură atentă pe o vecină de la parter care obişnuia să spioneze cu mare pasiune tot ce se petrecea pe alee. Bătrâna scoase intrigată capul pe geamul sufrageriei şi imediat după ea, apăru alături şi pudelul ei obraznic, care începu să latre de mama focului. Drept urmare, copiii sesizară mişcările de culise şi îşi luară degrabă rămas bun.

„Ne vedem pe mess... când ajungi?" nu uită să se intereseze Dina, în timp ce băiatul se îndepărta.

„Păi cum altfel?" strigă el fericit, mergând câţiva paşi cu spatele, după care îi trimise cu un gest larg o bezea şi o rupse la fugă.

*

Deşi nici nu s-ar fi aşteptat şi nici nu şi-ar fi dorit asta, în vacanţa de vară a anului acela, Dina şi Daniel se întâlniră mult mai rar ca de obicei. Ea făcu o excursie de trei sătămâni prin Europa cu părinţii săi, în vreme ce el plecă prin ţară cu un grup de prieteni. Câteva zile mai târziu, Dina veni cu propunerea de a pleca într-o tabără la munte împreună, dar băiatul renunţă în ultima clipă, din cauză că se hotărâse să ajute un unchi de la ţară la repararea casei şi la construcţia unui adăpost pentru animale. Bătrânul făcuse o vizită familiei şi se plânsese de distrugerile rămase în urma inundaţiilor de la începutul verii; nevasta îi murise în urmă cu doi ani, iar el era singur şi mult prea sărac ca să plătească pe cineva să îl ajute. E drept că avea doi băieţi în puterea vârstei, dar ei erau amândoi la muncă în Italia şi nu trimiteau bani decât familiilor lor, un lucru pe care sărmanul om îl aproba pe deplin. Oricum, nici nu vroia să vorbească despre problemele lui cu copiii, căci îşi dădea seama foarte bine cât de amărâţi şi plini de griji, trebuiau să fie pe-acolo, la mii de kilometri depărtare de casele lor.

Daniel fu atât de impresionat de povestea acestui frate al bunicului său, încât, în pofida marii dezamăgiri de a rata o săptămână de tabără alături de Dina, decise să plece împreună cu el de acasă şi să îl ajute la treabă. Nu ştia mai nimic despre construcţii, dar împlinise cincisprezece ani, era înalt, bine legat... şi era sigur că, numai cu puţină îndrumare, ar fi putut face multe pentru bătrânul acela cumsecade.

Când fata află însă de această schimbare de planuri, fu atât de dezamăgită, încât nici nu mai putu să continue discuţia pe messenger cu Daniel. Îşi ceru scuze şi o întrerupse imediat, de teama de a nu scăpa ceva rău, cu care să îl îndepărteze iar pe prietenul său. O oră după aceea se tot perpeli, ca pe jar, în cămăruţa ei: plânse, se trase de păr, aruncă în colţurile camerei cu cărţi, închise şi deschise televizorul de vreo douăzeci de ori... apoi, exact când i se părea că nu îi mai rămâne nimic de făcut decât să îi dea telefon băiatului şi să se certe cu el... descoperi soluţia. Intră din nou pe site-ul acela pe care cea mai bună prietenă a ei găsise tabăra şi, căutând cu înfrigurare, descoperi o altă tabără la munte la care mai erau câteva locuri libere şi care începea cu două săptămâni înainte de începutul şcolii. Mai aveau cam o lună până atunci, dar important era că nu se pierdea vacanţa asta, fără să

meargă undeva împreună... Şi de vreme ce erau prea mici pentru ca părinţii să îi lase să meargă undeva amândoi, chestia cu tabăra, era singura soluţie posibilă. Vorbi imediat cu părinţii săi, apoi după ce aceştia se declarară de acord cu schimbarea, îl sună şi pe Daniel. El răspunse cu o voce tristă, pentru că, într-adevăr, se simţea vinovat faţă de faţă şi nu ştia cum s-o facă să înţeleagă situaţia ori să compenseze într-un fel pentru abandonul acela. Când ea îi povesti însă de noua tabără şi de susţinerea părinţilor, se înveseli imediat. Aranjase cu unchiul său să stea vreo zece zile la el, deci orice alt program după aceea cu Dina, era mai mult decât bine venit. În orice caz, era de neconceput să piardă şi tabăra aceea!...

*

De la ţară însă, Daniel se întoarse numai după cinci zile, iar fetei îi dădu primul semn de viaţă după încă două. O informă pe scurt că au apărut nişte probleme familiale urgente de rezolvat şi că ar prefera să nu discute deocamdată despre ele. Cunoscând câte ceva despre relaţia complicată a părinţilor săi, Dina înţelese şi nu-i puse nici măcar o singură întrebare.

Se întâlniră din nou, în dimineaţa următoare, când băiatul se înfiinţă, după obicei, în faţa scării de bloc la care locuia Dina. Fata îl îmbrăţişă veselă, dar în mod ciudat, el nu i se păru la el de entuziast ca înainte. Desigur, e încă supărat din cauza problemelor cu părinţii... îşi spuse fata, observând că era şi ceva mai palid ca de obicei. Asta o mobiliză să încerce să-l binedispună cu orice preţ. Mai întâi hotărâ, fără probleme, să meargă împreună la o comedie, apoi, tot drumul până la cinematograf, turui într-una despre întâmplările şi lucrurile nemaipomenite pe care le văzuse în excursia ei europeană. Băiatul zâmbea deseori şi se interesa de tot felul de amănunte, ceea ce o convinse pe deplin că a reuşit să îi ia gândul de la problemele acelea neplăcute. Era clar, fuseseră prea mult timp departe unul şi celălalt, or asta nu avea cum să facă prea fericit pe nici unul.

Amândoi se distrară copios în timpul filmului, dar de îndată ce se termină, Daniel păru să cadă din nou în starea tulbure în care se afla la începutul întâlnirii lor. Încercând să nu se arate interesată de problemele lui, Dina, un pic îngrijorată, îl întrebă diplomatic:

„Nu vrei un bănuţ pentru un gând de-al tău, Dani?”

„Doar un bănuţ dai tu pe un gând al meu?” contră el râzând.

„Aş da mai mult, dacă aş avea mai mult... Asta e tot ce mi-a rămas” zâmbi Dina, arătându-i o monedă aurie. „Ce să fac, dacă m-ai obişnuit prost? Când suntem amândoi şi nu vorbim deloc , am senzaţia că mi se blochează mintea...”

„Haide, măi... acuma îmi dau seama că am un efect malefic asupra ta...”. Băiatul ridică mâinile deasupra capului şi îşi apropie faţa de a ei cu o expresie fioroasă. „Danielum... Maleficorum!...” Dina pufni amuzată şi îl împinse un pic cu palma în piept.

„Ce să-ţi spun!... Chestia e că după ce vorbesc cât vorbesc, aştept să te aud şi pe tine... înţelegi?... Pentru mine, e mai important să te ascult, decât să vorbesc eu. Şi de-aia, aştept... şi aştept... şi tot aştept... Cred că am o devenit dependentă de asta... pe bune...” mărturisi ea cu un surâs timid.

„Şi eu am devenit...” murmură visător băiatul. Când întoarse privirea spre ea, fata se simţi străbătută din creştet până-n tălpi de un fior necunoscut, rapid şi puternic, ca un curent electric. „De foarte multe ori, în fiecare zi, când sunt singur şi îmi vine în minte ceva mai interesant, mă gândesc imediat la ce ai spune tu despre aia... uneori îmi imaginez că discut cu tine minute în şir... Nu ştiu... e cam ciudat, nu crezi?... Până la tine îmi erau suficiente gândurile mele...”

„Ciudat sau nu, eu cred că e foarte frumos”, zâmbi Dina fericită. „Dar tot nu mi-ai spus, Dani... la ce te gândeşti? Mie mi se pare că eşti cam trist astăzi...”

„Am aproape şaisprezece ani, Di...” spuse băiatul privind gânditor în depărtare. „Mâ gândeam că mi-am dorit atât de mult să mă fac mare mai repede... De fapt, asta nu e nimic deosebit... cred că mulţi copii îşi doresc să crească peste noapte, să scape de controlul părinţilor şi profesorilor, să nu le mai dicteze nimeni...”

„Eu nu gândesc aşa, Dani...” îl întrerupse fata cu hotărâre. „Îmi dau seama că la paisprezece ani se cam termină copilăria, dar ştii?... îmi pare rău, aşa... Mi se pare că e mai bine să fi copil... Nici nu pot să-ţi spun exact de ce... aşa mi se pare... Cred că adulţii nu sunt aşa de fericiţi cum sunt copiii... Poate din cauză că au o grămadă de griji şi probleme şi... nu ştiu... sunt altfel... Sincer, nu mi se pare deloc pasionant să fi adult...”

Dani o ascultă cu mare atenţie.

„Da... acum şi eu am ajuns să văd cam tot aşa lucrurile, Di... Şi totuşi, eu zic că poţi să faci mai multe lucruri care să conteze pe lumea asta dacă eşti adult... Poţi să schimbi ceva în bine...”

„Mai ales dacă nu uiţi ce te-a deranjat când erai copil...” preciză Dina cu un surâs.

„Exact!...” se entuziasmă băiatul. „Deci, până la urmă are un sens şi asta... să fii copil, să creşti... să faci nişte lucruri...” Deodată, se posomorâ însă din nou. „Dar, în cele din urmă... parcă nimic nu are sens...”

Uimită, fata ridică ochii spre el.

„Cum adică, nimic?... Nu te înţeleg...”

„Ce sens are dacă oricum se termină?...” murmură el cu întristare, ferindu-şi privirea. „O viaţă în plus sau în minus... câţiva ani în plus sau în minus... mai contează oare, când sfârşitul e acelaşi?”

„Oh, Dani... acum pricep...” zise Dina, luându-i mâinile. „Hai să stăm un pic pe banca asta, că altfel ajungem prea repede acasă”. Se aşezară sub un tei bătrân la capătul cel mai îndepărtat al aleii care ducea la blocul fetei.

„Tu crezi că nu mai urmează nimic după viaţa asta şi de-aia ţi se pare totul fără rost, nu?... Dar eu cred... nu, eu sunt chiar sigură că Dumnezeu nu ne lasă să murim de tot... E clar că sufletele noastre trebuie să trăiască şi după moarte... Nu se poate altfel, ar fi total...”

„Lipsit de sens?!” completă imediat băiatul. În vocea lui tremurândă, revolta se împletea cu o undă amară de resemnare.

„Ei, da!... ar fi pur şi simplu absurd!... Şi cum ar putea un Dumnezeu atât de deştept şi bun să lase ceva absurd să se întâmple?” enunţă fata, cu mare convingere.

Dani rămase câteva secunde pe gânduri, apoi continuă mult mai decis, ca şi cum şi-ar fi amintit o lecţie importantă.

„Păi, câte lucruri nu mi s-au părut mie absurde în istoria omenirii, Di... câte lucruri!... Poate că Dumnezeu nu are destulă putere să împiedice lucrurile rele şi absurde... sau poate şi-a părăsit de mult creaţia... sau poate... nu te supăra pe mine, Di... poate că nici nu există Dumnezeu!”

Dintr-o mişcare, Dina fu jos de pe bancă, în faţa lui Daniel. O clipă mai târziu se lăsă pe vine şi îl ţintui cu ochişorii ei căprui, frumoşi. Întreaga ei figură avea o expresie de uimire dureroasă.

„Dani... tu chiar nu crezi că există Dumnezeu?... Asta spui tu, de fapt?...”

„Aş vrea să cred... Di, aş vrea mai mult ca niciodată în viaţa mea să pot crede...” şopti prietenul său. Fata realiză cu tulburare că prietenul ei se abţinea din greu să nu plângă.

„Poţi să mă convingi cu ceva?...”

Dina plecă privirea.

„Tu de ce crezi?... Spune-mi măcar asta...” mai ceru băiatul.

„Nu ştiu...” îi scăpă Dinei, aproape fără voie. După un oftat adânc, se adună însă din nou şi încercă să explice. „Nu că m-a învăţat mama sau că am făcut lecţii de religie la şcoală... Pur şi simplu, mi se pare imposibil să nu existe Dumnezeu... Nu pot... să nu cred că există...”

„Nu cumva pentru că dacă n-ai crede într-un Dumnezeu de treabă, care ne-a creat şi care are grijă de noi pe lumea asta şi pe lumea cealaltă... da, şi mai ales pe lumea cealaltă... ţi s-ar face prea frică, Di?”

Inima fetei se strânse deodată şi, cu toate că era în ea un impuls adânc de a mai spune ceva prietenului său, de a-i dărui şi lui ceva din acele sentimente puternice, dar nelămurite pe care le simţea ea în legătură cu lucrul acesta... nu putu decât să recunoască.

„Da… e adevărat. Mi-ar fi foarte frică...”

„Şi nu ţi s-ar părea totul absurd?” insistă Daniel.

„Ba da, Dani...” mărturisi ea exasperată. „Şi totuşi... sunt sigură că nu de teamă cred în Dumnezeu... E altceva... fir-ar să fie!... uite... nu-mi vin cuvintele, nu pot să-ţi spun... Ah, cât mă enervează!...” Îşi strânsese mâinile la piept, frământându-le fără încetare.

„Bine, Di... lasă, te rog, linişteşte-te...” spuse împăciuitor Daniel. „Nici nu ştiu ce m-a apucat... Hai să lăsăm subiectul ăsta acum, ok?...”

„Vrei tu aşa?” întrebă ea încă tulburată.

„Da... cred că nici unul din noi nu e pregătit pentru discuţia asta. O să mai vorbim însă...”

„Ok...” se înseninã puţin copila. „Atunci facem mâine o ieşire cu Becker în parc?...”

„Di, am uitat să-ţi zic...” răspunse cu o uşoară şovăială băiatul. „L-am lăsat pe Becker, la ţară la unchiu...”

„Nu se poate, Dani!...” sări imediat fata.

„Doar pentru câteva săptămâni până îi găsim alt câine... Ştii, a avut unul care a murit şi până îi găsim unul care să îi păzească păsările, am hotărât să i-l lăsăm...”

„Da´ o să sufere măi!...” răbufni Dina. “Săracul Becker!... Cum de nu-ţi dai seama?... Of, dacă-mi spuneai, îi făceam eu rost de un câine...”

„Ţi-am zis, Di!... Cel mult câteva săptămâni...” i-o tăie hotărât Daniel. „N-o să fie nici o nenorocire.”

Când Dina se ridică de pe banca aceea împreună cu Daniel, avu o senzaţie clară şi neliniştitoare că ceva se schimbase între ei pentru totdeauna.

*

Săptămâna aceea, băiatul fu foarte ocupat cu alte treburi de familie şi se mai văzură doar o singură dată. Pentru că Dina vru atunci să joace un pic de baschet, merseră împreună la terenul şcolii, dar de data aceasta, numai ea jucă. Mai mult, George, puştiul care o plăcea şi pe care prietenul ei nu putea să-l înghită, insistă ca fata să joace în echipă cu el, fără să aibă parte de cea mai mică împotrivire. Mai mult, Daniel îi zâmbi amabil, iar Dinei îi făcu un semn binevoitor să răspundă invitaţiei, fără să mai stea atâta pe gânduri. Echipa lor câştigă cu un avans considerabil, aşa că la sfârşit Dina era fericită, Daniel îi aplauda de mama focului şi, după câteva câteva bătăi camaradereşti pe umăr adresate prietenei sale, îi întinse mâna lui George.

„Facem o echipă pe cinste!”, zise acesta râzând, dar cu o sclipire ciudată în privire. „Trebuie neapărat să mai continuăm şi altă dată!...” adăugă, trăgând cu coada ochiului la Dina. Ei îi ardeau obrajii şi, entuziasmată, deschise gura să spună ceva, dar înainte ca primele cuvinte să iasă de pe buzele sale, Daniel interveni prompt.

„Dacă jucaţi la fel de bine ca acum, nu văd de ce nu...”, spuse el zâmbind.

„Ehei, ăsta e doar începutul, frate!” rânji cu binecunoscutul său tupeu George. “O să vezi tu c-o să spulberăm tot... Nu crezi, Dina?”

Fata nu mai zâmbea. Complicitatea aceasta inexplicabilă dintre cei doi îi lăsase un gust amar. Oare prietenul ei nu avea de gând să mai joace cu ea în echipă, de se bucura atâta să o vadă asociată cu arogantul ăsta?... Şi oare chiar nu mai conta deloc pentru Dani că el continua să-i facă avansuri chiar sub nasul său?

„Se poate... Acum însă ar trebui să mă întorc acasă.” spuse ea scurt. Daniel ridică rucsacele de pe jos, Dina mai făcu o dată cu mâna colegilor de echipă şi apoi porniră grăbiţi pe alee, fără să se ţină de mână.

Cum trecură de primul bloc din faţa şcolii, Dina izbucni furioasă.

„Bine, măi... la asta chiar nu mă aşteptam!... Altă dată de-abia vă ţineam să nu vă luaţi la bătaie din cauza mea şi acum... cei mai buni prieteni!... Ce înţelegere nemaipomenită, Dani!... Se pare că nu mai ai nimic de apărat când vine vorba de mine!...”

Dani îi aruncă o privire scurtă şi cam piezişă.

„Exagerezi, Dina... Acum tu exagerezi şi până acum am exagerat eu. Doar că eu am realizat că n-are nici un rost are să fiu gelos pe băiatul asta... Am încredere în tine şi asta mi-e de ajuns. Ştiu că te place, dar de vreme ce tu n-ai nici o treabă cu el, e perfect inofensiv. Ce să mai zic?... Într-un fel îl şi înţeleg...” chicoti el cu o expresie ambiguă. „Doar avem aceleaşi gusturi...”

Fata îl ascultase cu atenţie, dar tot nu se simţea mulţumită.

„De ce n-ai jucat baschet, Dani?... De ce n-ai jucat tu cu mine?” întrebă pe neaşteptate.

„Ţi-a... ţi-am spus...” se bâlbâi Daniel.

„Aha... de când ne ştim, a fost pentru prima oară când n-ai avut chef să joci... şi coincidenţă!... pentru prima oară când ai fost aşa de treabă cu George!... Chiar mi se pare ceva în neregulă aici!” proclamă ea iritată.

„Poate am mai îmbătrânit şi eu...” surâse forţat băiatul. „Ştii vorba aia din strămoşi... fată dragă, ce belea, nu mai merge cum mergea!.”

„Ah, termină cu prostiile, Dani!... Chiar n-am chef în momentul ăsta!” zise fata cu o mină foarte serioasă. „Spune-mi şi mie sincer... am observat că ai devenit în ultima vreme cam prea ocupat cu chestiile tale de familie şi...”

Băiatul evita în continuare să o privească.

„Dani, uită-te la mine, te rog...” El ridică ochii spre ea, iar expresia lui fu atât de tulbure, atât de neobişnuită pentru el, încât fata trăi pentru câteva clipe impresia că are în faţa sa un străin.

„Dacă vrei să se sfârşească prietenia noastră, doar spune-mi... Nu trebuie nimic mai mult, crede-mă!”

„Cum aş putea să vreau asta, Di?...” răspunse el grav, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce. Acum stăteau faţă în faţă, pe loc şi el îi luă o mână, după care începu să o mângâie uşurel, preocupat, ca şi cum i-ar fi desenat ceva tainic în palmă.

„Nu ţi-am spus că mă gândesc mereu la tine?... Oi fi eu un tip mai ciudat, dar mă cunosc destul cât să ştiu că ce simt pentru cineva nu se schimbă cu una cu două...”

Dina îl strânse tare în braţele ei firave. Lângă urechea lui se auzi şoapta ei emoţionată.

„Atunci, totul e bine cu noi, Dani?... Vorbesc eu aiurea, nu-i aşa?”

El o luă după umeri şi porniră din nou la drum, de data aceasta, fără nici o grabă.

„Am nevoie de ceva timp, Di... ţi-am zis, sunt nişte probleme pe-acasă... S-ar putea să plec la un moment dat cu tata, pentru vreo lună... O să-ţi povestesc eu totul când o să mă întorc... dar până atunci am nevoie să ai încredere în mine şi să nu-ţi faci nici un fel de griji...”

„Am încredere în tine...” spuse fata fără ezitare. „Dacă tu crezi că e mai bine să nu ştiu acum, nu-mi spune... nici nu vreau să ştiu. Vezi însă să nu te păcălească şi să rămâneţi în altă parte... Mă scuzi, că îl suspectez pe tatăl tău, dar s-au mai văzut cazuri...”

„Haide măi... eu nici mort nu rămân în altă parte!...” râse Daniel. „Locul meu e...”

„Aici, în oraşul ăsta mare, aglomerat şi poluat!...” completă fata veselă.

„Aici, aici...” întări hotărât Daniel, deşi ştia foarte bine că altceva îi venise să spună. Dar poate că era prea devreme ca Dina să afle că singurul loc care îl interesa cu adevărat pe lumea asta, era locul în care se afla ea.

*

În următoarele trei săptămâni, Dina şi Daniel nu se mai întâlniră decât de două ori şi de fiecare dată nu făcură altceva decât să stea cam o oră de vorbă, pe o bancă din locul de joacă aflat în apropierea blocului fetei. De ambele dăţi, tatăl băiatului îl sună pe mobil şi apoi apăru în mai puţin de zece minute ca să-l ia acasă. Daniel nu dădu altă explicaţie, decât că aveau de făcut un drum urgent împreună, iar prietena lui, decisă cum era să-i dovedească încrederea sa necondiţionată, nu încercă să afle nimic mai mult. Pe mesenger stăteau însă în fiecare seară şi, cu toate că nici discuţiile acestea nu mai durau aşa de mult ca altă dată, Dinei i se păreau mai intense şi mai pasionante decât toate celelalte dinaintea lor. De la copilăriile lor şi istoriile familiilor, până la enigmele lumii şi fenomenele paranormale, se delectară cu zeci şi zeci de subiecte interesante. La un moment dat, fata avu senzaţia că nici nu mai erau nişte copii care vorbeau liber despre tot felul de lucruri, ci mai degrabă doi oameni fără vârstă, care cunoscuseră de multe ori cele mai mari experienţe ale vieţii... Era limpede că nu le era străină nici sărăcia, nici bătrâneţea, nici grijile de părinte, nici munca grea, nici singurătatea, nici disperarea... Ei le înţelegeau pe toate, pentru că le ştiau pe toate... şi, în plus, se ştiau unul pe celălalt de când lumea...

*

Într-o sâmbătă seară, avură un foarte scurt schimb de mesaje, pentru că Daniel părea să se grăbească foarte tare. Îi explică fetei că a doua zi, foarte devreme trebuia să plece în călătoria aceea de o lună cu tatăl său şi, promiţându-i că o să-i dea un semn pe Internet cât o să poată de repede, o rugă încă o dată să aibă încredere în el şi să nu îşi facă nici un fel de griji cu privire la întoarcerea sa. Dina sperase în secret ca această călătorie, dintr-un motiv sau altul, să nu mai fie necesară, dar, în ciuda dezamăgirii, se strădui să fie la înălţimea rugăminţilor prietenului său. Vru doar să ştie dacă nu era posibil să întârzie peste această lună de zile şi, o dată ce băiatul îi dădu cele mai ferme asigurări, îi făcu câteva urări de călătorie plăcută, la care Daniel răspunse cu aceaşi politeţe impersonală, neobişnuită la el, după care amândoi închiseră discuţia. Dina ardea să îi mai audă încă o dată vocea, dar de vreme ce el nu îşi dorise asta, indiferent care îi erau motivele, se hotărâ să nu îl sune. Noaptea aceea fu prima din viaţa sa în care, cu toate eforturile sale, nu reuşi să adoarmă decât aproape de dimineaţă. Îi era deja dor de prietenul ei şi misterul de nepătruns care înconjura această plecare a sa îi dădea pentru prima oară, un sentiment chinuitor de nelinişte surdă.

*

Dacă nu ar fi întâlnit-o pe mama lui Dani, trei săptămâni mai târziu, în farmacia de la capătul străzii, Dina ar mai fi aşteptat încă, fără să-şi facă griji foarte mari legate de prietenul său. Nu o văzuse decât o singură dată pe femeia aceea, când tatăl lui Daniel venise să-l ia din faţa blocului său

împreună cu ea. Din fericire însă, băiatul semăna atât de tare cu ea, încât, în pofida faptului că acum părea mai slabă şi foarte obosită, Dina o recunoscu fără nici o problemă. O atinse uşor pe umăr şi îi zâmbi cu gura până la urechi.

„Bună ziua, doamnă... Sunt Dina, prietena lui Dani..."

Femeia o cercetă puţin cu un aer atât de confuz de parcă de-abia atunci s-ar fi trezit din somn.

„Sunt Dina... nu mă recunoaşteţi?" întrebă fata uimită.

„Dina..." şopti ea cu greutate, în vreme ce buza de jos începu să-i tremure şi ochii i se umeziră brusc.

„Vă e rău?..." sări speriată copila. „Pot să vă ajut cu ceva?"

„Nu, nu... n-am nimic..." zise ea ceva mai sigură în voce. O privi apoi cu mare atenţie pe Dina... se vedea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar avea destule motive să ezite. Deodată, fata înţelese.

„Dani... s-a întâmplat ceva cu Dani?!..." sări ea speriată. „Vă implor să-mi spuneţi... trebuie să ştiu... N-am nici o veste de la el de trei săptămâni!..."

„E cu tatăl lui în Germania... la tratament..." spuse mama, cu un aer chinuit. „O să plec si eu pe seara..."

„La tratament?... E bolnav Dani?!..." aproape că ţipă Dina. Cele două farmaciste care până atunci vorbeau preocupate într-un colţ, priviră imediat către ele, cu expresii îngrijorate.

„Dacă nu ţi-a spus nimic, probabil că n-ar vrea să afli nici de la mine, fata mea..." încercă femeia o evitare stângace. Îşi dădea însă seama că era prea târziu pentru asta.

„Nu mă puteţi lăsa aşa... Vă rog mult, spuneţi-mi ce are... Trebuie să ştiu... Vă rog... vă promit că n-o să vă pară rău dacă-mi spuneţi..."

„Leucemie." se auzi vocea aproape metalică a mamei lui Daniel. Farmacistele avură un scurt schimb de priviri şi apoi oftară deodată, ca la comandă. Dina, în schimb, părea să nu înţeleagă.

„A făcut nişte chimioterapie acolo şi era destul de bine... Doar aseară, se pare că i s-a făcut rău şi a... mă rog... a fost inconştient o vreme. L-au restabilit, astăzi era destul de bine... dar ne-a cam speriat pe toţi..."

„Doamne!... şi eu n-am ştiut nimic!..." hohoti Dina. „În loc să fiu acolo cu el... Doamne, Doamne!..."

Şi mamei lui Daniel îi dădură lacrimile, dar părea neputincioasă să facă vreun gest de apropiere. Spre uimirea tuturor însă, Dina scutură brusc capul şi spuse foarte hotărâtă.

„Trebuie să merg şi eu cu dumneavoastră acolo!... Nu se poate altfel..."

„Draga mea... fără bilet de avion şi fără aprobarea părinţilor... nu am cum... oricât aş vrea!... Şi oricum e prea târziu acum pentru bilet..."

„Vă rog să m-aşteptaţi numai puţin..." zise Dina şi ieşi iute afară din farmacie cu telefonul în mână. Mama lui Daniel se aşeză cu un gest mecanic, pe o băncuţă de plastic. Câteva minute mai târziu, fata intră ca o furtună pe uşa farmaciei, cu o figură complet răvăşită.

„Nu mă lasă!... Vă vine să credeţi?!...Au găsit o mie de motive să nu mă lase!"

„Oh, nu-i blama pe părinţii tăi, Dina... ei se gândesc la binele tău, să ştii..."

„Binele meu... când deja simt că înnebunesc aici!... Mă simt de parcă aş fi prizoniera lor!... Nu pot să fac nimic, chiar nimic.."

„Dacă vrei să-i trimiţi un mesaj lui Dani, poţi sa o faci prin mine, Dina... Şi îţi promit că o să te sun eu de acolo, în fiecare zi. O să ştii şi când ne întoarcem, o să ştii tot..."

Fata se agăţă cu disperare de unda aceea de speranţă ce răzbătea din vocea şi privirea femeii. Da, chiar dacă era prea mică pentru a putea hotărâ singură pentru ea, era totuşi mai bine că se întîmplase aşa... măcar acum aflase adevărul şi putea să îi trimită dragului ei Dani încurajarea sa. Deschise borseta şi rupse o filă din carneţul pe care-l purta tot timpul cu ea.

*

Mama lui Dani nu o sună pe Dina în prima zi după ce ajunse în Germania, dar o făcu în dimineaţa următoare, în vreme ce ea se pregătea pentru şcoală.

„Dina... bună, sunt mama lui Dani..."

„Oh, buna ziua, doamnă!... Nici nu vă imaginaţi ce mă bucur... Am stat mereu lângă telefon..." vorbi fata cu o viteză ameţitoare.

"Iartă-mă că nu te-am sunat ieri, Dina... au fost nişte probleme pe-aici... Dani..." În clipa aceea se auziră nişte voci neclare care o întrerupseră. „Dani e bine acum... foarte bine... De fapt, o să-ţi spună chiar el câteva cuvinte..."

Dina rămase fără suflu. Îşi simţea inima bătând nebuneşte, de parcă ar fi dorit să-i sară din piept. Nu-şi dădea seama dacă îi vine mai degrabă să râdă sau să plângă.

„Dani?..." se auzi şoapta ei tremurată.

„Di..." răspunse băiatul vesel, deşi vocea lui nu prea avea putere. "Ai făcut ce mi-ai promis sau tot te-ai îngrijorat până la urmă?"

„Tu... nesuferitule!" râse uşurată fata. „Pui omul pe jar şi-i ceri să nu se îngrijoreze!"

„Dacă ţi-am zis aşa, însemna că n-ai de ce... şi uite, ca dovadă... sunt foarte bine! Mai stau câteva zile aici şi dup-aia vin acasă. Venim cu toţii..."

De bucurie, Dina uită să-şi mai măsoare cuvintele.

„Vin şi eu la aeroport, să ştii... de data asta nu mai scapi de mine!..."

„De data asta, nu mai scapi tu de mine!" răspunse el cu entuziasm. „Am să-ţi povestesc ceva ce nici prin vis nu ţi-ar trece, Di..."

„Da, vrăjeală, vrăjeală..." chicoti fericită fata. Fireşte că de-abia aştepta să asculte orice ar fi avut să-i spună prietenul ei.

„Bine... lasă că vezi tu..." Din nou se auziră nişte voci înfundate. „O să suferi un pic pentru scepticismul ăsta!..." adăugă el râzând, împreună cu ea. Apoi, deveni brusc serios şi se grăbi să încheie. "Am nişte treabă acuma. Să nu te superi dacă nu mai vorbim la telefon până mă întorc... Să m-aştepţi, Di!.."

„Ştii asta, Dani... Nimic nu m-ar putea împiedica să te aştept..."

„Nu, zău... nici măcar eu?" i-o întoarse în stilul cunoscut băiatul.

„Nici măcar tu!" spuse hotărâtă Dina.

*

Daniel şi familia lui fură aşteptaţi la aeroport nu doar de Dina, ci şi de fratele mamei băiatului care venise cu maşina sa. După îmbrăţişările revederii, copiii fură oarecum intimidaţi de atenţiile adulţilor şi nu schimbară decât câteva fraze scurte. Dina se strădui să nu pară câtuşi de puţin surprinsă, deşi paloarea şi, mai ales, slăbiciunea extremă a prietenului ei îi dădeau fiori reci. După vreo douăzeci

de minute, maşina se opri în faţa blocului fetei, dar Daniel, care se afla lângă uşa din dreptul trotuarul nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi înţeles ce se întâmplă.

„Vreţi să vorbiţi puţin amândoi?" se interesă unchiul lui, făcându-i discret cu ochiul cumnatului său.

„Noi aşteptăm aici, nu-i nici o problemă..." adăugă foarte serioasă şi mama lui Daniel.

„Oh, vă rog, nu vă deranjaţi..." se auzi glăsciorul, deodată foarte timid, al fetei.

„Mulţumim, mulţumim!" închise brusc discuţia Daniel şi luând-o de mână pe Dina o trase afară din maşină.

„Măi, da' n-a fost prea frumos ce-ai făcut!... Nici măcar n-am apucat să le spun la revedere..." cârti copila uşor nemulţumită, după ce se aşezară pe băncuţa de lemn din dreapta intrării în scară.

„Lasă că m-au înţeles ei... În plus, mama şi tata ştiu ce vreau să-ţi spun, Di...". Băiatul îi luase mâinile şi părea nemaipomenit de emoţionat. În sufletul fetei se simţea deja apropierea unei furtuni, dar glumind, ea reuşi să îşi păstreze firea.

„Aha... vrăjeala, nu-i aşa?... Despre asta era vorba..."

„Di, mai ţii minte... că eu nu puteam să cred în Dumnezeu?" întrebă el preocupat, fără să mai bage în seamă provocarea.

„Normal... aproape că m-ai făcut şi pe mine să nu mai cred..." murmură confuză fata.

„Ei, asta s-a schimbat, Di... Acum nu am nici o îndoială că există!" proclamă el fericit.

„Oh, chiar aşa, Dani?... Cum nici o îndoială?... L-ai văzut... sau ce s-a întâmplat?!"

Pentru o clipă, Dinei îi trecu prin cap că prietenul ei are o problemă mentală. În orice caz, era mult prea serios, ca să-şi poată imagina că glumeşte.

„În ziua de după ce a venit mama la mine, am fost în moarte clinică timp de un sfert de oră. Ştii ce înseamnă asta, Di?"

Fata rămase câteva secunde cu gura căscată.

„Oh, Doamne... chestia aia că tot corpul e ca şi mort, nu mai funcţionează nimic... doar că, de fapt, nu mori chiar de tot?"

„Cam aşa... de fapt, ideea nu e că nu mori de tot... ci că mori, dar te întorci..."

„Cum adică te întorci, Dani?"

„Te întorci în corp. Sufletul se întoarce în corpul pe care îl părăsise cu puţin timp înainte... Nu ai auzit niciodată de "Near Death Experiences"?

„Nu ştiu... parcă am văzut acum câţiva ani o chestie la televizor... un documentar sau cam aşa ceva. Mi s-a părut o poveste, ca să-ţi spun drept..... Nu ştiu... n-am întâlnit pe nimeni care să fi trăit asta..."

„Tocmai ai întâlnit..." preciză cu un zâmbet, băiatul. "În noaptea aia după ce a venit mama nu am putut să dorm aproape deloc. M-am simţit aşa de rău că mi-am şi pierdut cunoştinţa de câteva ori. Au fost tot timpul medici pe lângă mine, dar nu prea au avut ce să-mi facă. Nimeni nu înţelegea ce se întâmplă cu mine. Dimineaţa am avut un stop cardiac. Au încercat să mă resusciteze de câteva ori, dar fără nici un succes. Până la urmă, m-au declarat mort..."

„Cum au putut, măi... Doamne, ce proşti şi ăia!..." se revoltă fata, fără să-l scape o clipă din ochi.

„Păi, aşa şi eram, măi... Maşina nu mai mergea deloc... ce nu înţelegi?..." pufni Dani înveselit. Prietena lui păru să facă un mare efort de concentrare.

„Despre ce maşină vorbeşti?” întrebă ea nedumerită.

„Corpul meu!... Maşina pe care o foloseşte sufletul meu în lumea asta, Di...”

„Ok, ok... dacă vrei tu aşa..” confirmă fata cu jumătate de gură, după care adăugă febril. “Spune-mi acum... pe bune... ce s-a întâmplat?”

„Eu nu eram foarte conştient când s-a întâmplat chestia asta, Di... dar la un moment dat m-am simţit ca şi cum brusc mă trezesc din somn. M-am ridicat de pe jos şi am descoperit că sunt într-un fel de parc mare... Era nemaipomenit de frumos, n-am mai văzut niciodată aşa ceva... O lumină plăcută venea aşa, parcă de peste tot şi... cel mai uimitor lucru... eram teafăr şi nevătămat! Nu mă mai durea absolut nimic!”

„Dar dacă ai visat, Dani?... Din câte îmi povesteşti, e ca un vis frumos...”

„Când visezi, nu poţi fi declarat mort... corpul funcţionează foarte bine, doar că nu eşti conştient de e în jurul tău... Şi, în plus, ştiu foarte bine cum te simţi în vis. E aşa... mult mai superficial ca în viaţă... dar acolo, crede-mă... acolo m-am simţit mai treaz şi mai conştient ca niciodată... Mi s-a părut de o mie de ori mai real decât orice am trăit în viaţa asta... şi îţi dai seama că nu mă refer la vise...”

Băiatul făcu o scurtă pauză, încercând să-şi adune gândurile.

„Ai dreptul să nu mă crezi, Di...” zâmbi el, „Dar, ascultă-mă, te rog, până la capăt...”

Fata încuviinţă din cap cu gravitate. Era hotărâtă să nu mai scoată nici un cuvânt până la sfârşitul poveştii.

„Să ştii că nu m-am mirat deloc că eram în locul ăla... Am început să merg pe o cărare pietruită şi de o parte şi de alta copacii aceia frumoşi se înclinau aşa, puţin, când treceam eu... de parcă s-ar fi bucurat... Probabil ţi se pare foarte ciudat, dar eu chiar simţeam că se bucură şi că e bine că merg pe acolo. Deodată am ieşit într-un fel de luminiş mai larg şi acolo, în faţa unor tufişuri cu flori colorate, mari... aşa, cât o minge de fotbal... stăteau doi băieţi de vârsta mea care îmi zâmbeau foarte prietenos. M-am dus imediat la ei şi unul, care chiar semăna puţin cu mine, m-a întrebat dacă ştiu unde sunt şi ce s-a întâmplat cu mine. Eu am zis că nu ştiu nimic, dar că sunt foarte fericit să fiu aici, pentru că mă simt perfect sănătos şi sunt într-un loc mai minunat decât orice mi-aş fi putut eu imagina că există pe lume. Atunci, celălalt, a zâmbit aşa, gânditor... şi m-a întrebat... „Pe care lume?...” Mă crezi, Di?... Exact în secunda următoare, am avut aşa ca un flash... o imagine vie cu părinţii mei care stăteau într-o cameră de spital şi plângeau, ţinându-se de mână peste un pat în care zăcea cineva. O asistentă stătea în pragul uşii şi privea spre ei cu tristeţe. N-am apucat să văd decât picioarele celui din pat, dar imediat după ce viziunea asta a dispărut, mi-am dat seama. Eu eram acolo!... Bieţii mei părinţi plângeau după mine!... Atunci m-am îngrozit. „Sunt mort?!..” am strigat către cei doi băieţi. „Numai pentru cei de acolo,” a răspuns calm băiatul care semăna cu mine. „Judecă şi tu dacă viaţa ta de acum se poate numi moarte...”. Atunci m-am mai liniştit puţin... de fapt, nu asta... că eram mort... adică pe lumea cealaltă... mă îngrozise... ci durerea părinţilor mei. Eu mă simţeam nemaipomenit de bine acolo şi nu vroiam să mă întorc, pentru că îmi aminteam de suferinţa mea din ultimele zile.... Am vrut să ştiu dacă părinţii mei şi-ar putea reveni după pierderea mea. Mi-au zis că îşi vor reveni cu greu, dar că vor fi din nou împreună şi vor ajunge să îşi redobândească credinţa. Şi că, după ce or să treacă şi ei în lumea asta, ne vom întâlni din nou şi vom şti mereu unii de alţii întotdeauna... nu ne vom mai pierde niciodată. Eu i-am întrebat cine garantează lucrul ăsta şi ei au zis imediat... „Dumnezeu, cine altul?”... Ei, da... la Dumnezeu nu mă gândisem încă... şi atunci, a fost aşa, ca şi cum cineva mi-ar fi adus aminte de o chestie care mă rodea de mult. I-am întrebat dacă ei chiar cred aşa de tare în Dumnezeu şi amândoi au pufnit în râs. „Bineînţeles, doar Îl cunoaştem!...” mi-au spus ei într-un glas. „El şi numai El e viaţa şi iubirea noastră...” Di, mi s-a părut atunci că era cât se poate de logic să fie viaţa şi iubirea... că doar ele contează... şi nu un moşneag cu barbă albă, aşa cum îl vezi prin unele biserici. „Dar, pe de altă parte, e şi om, pentru că noi toţi suntem după chipul şi asemănarea lui...” a continuat băiatul celălalt, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Mi-a zis apoi... „Tu eşti creştin, după naştere... N-ai auzit că acum două mii de ani Dumnezeu a coborât printre

oameni ca să-i salveze şi să-i înveţe înţelepciunea iubirii?". Ah, Di, nu-mi venea să cred că fusesem tot timpul aşa de aproape de adevăr şi totuşi, nu crezusem în el niciodată... „Atunci aş putea să mă întâlnesc şi eu cu Iisus?" am întrebat eu, cu gândul că ar putea să mă ajute şi ei cumva la chestia asta... Ei mi-au răspuns însă că numai de mine depinde. „Vrei să rămâi aici sau să te întorci în corpul tău?" m-a întrebat primul băiat... „Încă te mai poţi întoarce..." a spus şi celălalt. Acum, deja nu mă mai simţeam prea legat de părinţi... poate pentru că ştiam că n-o să fie chiar aşa de rău pentru ei până la urmă... şi că revederea era sigură... Le-am zis că vreau să rămân cu ei şi să mă întâlnesc cu Iisus... să Îl cunosc cu adevărat... Atunci, băiatul care îmi semăna mi-a întins un bileţel de hârtie... Amândoi zâmbeau aşa... complici parcă... şi celălalt băiat mi-a spus... „Asta pentru că se pare că ai uitat totuşi ceva acolo...". Am luat bileţelul şi l-am deschis... erau numai două rânduri scrise de mână, cu un pix albastru...

Daniel făcu o mică pauză ca să-i arunce o privire fetei. Ea plecase ochii, roşie la faţă până în vârful urechilor.

‚Nu uita că mi-ai promis că ne mai vedem noi pe aici. Eu m-am ţinut de cuvânt.

Te aştept şi te iubesc şi mi-e tare dor de tine.'

Oh, Dina!... Dina mea..." şopti băiatul şi apoi nu mai reuşi să spună nimic din cauza nodului care i se pusese în gât. Fata se întoarse atunci cu totul spre el, închise ochii şi îl luă, cu multă delicateţe, în braţe. Răspunsul lui nu întârzie... iar în câteva secunde ajunse să o strângă atât de tare la piept, încât fetei i se păru că o să rămână fără suflare.

„Pentru tine m-am întors, Di... numai pentru tine..." continuă el cu vocea tremurândă imediat după ce se desprinseră din îmbrăţişare. „Nu ştiam nimic de bileţelul tău înainte de chestia asta... am aflat mai târziu de la mama că îl uitase în România, pentru că şi-a schimbat poşeta... şi că i-a părut groznic de rău când şi-a dat seama. Dar ea mi-a spus că exact aşa scria pe el... Ah, şi mi-a mai spus că ea şi-a dat într-adevăr mâna cu tata peste corpul meu, în timp ce plângeau amândoi, cu asistenta în cameră... Acum înţelegi că nu am visat, Di?"

Copila avea lacrimi în ochi, când îi răspunse.

„Înţeleg că dacă tu ai visat, înseamnă că şi eu visez acum... şi înseamnă că nu e nimic, absolut nimic adevărat pe lume..."

Daniel nu se mai putu abţine şi o sărută uşurel pe buze. „Ştiu că arăt cam rău acum şi mă aştept să-ţi inspir milă..." surâse el jenat, „dar să nu crezi că o să rămân aşa urât. Am primit asigurări că o să-mi revin complet..."

„Da?... De la doctorii de acolo?..." se interesă fata, ameţită de emoţie şi bucurie.

„Nu... de la nişte persoane şi mai sus puse... pe care le-am cunoscut într-un parc mare..." râse el vesel.

„Ce bine... oh, Doamne... ce bine!..." Dina tropăia şi bătea din palme ca un copil mic. Deodată însă, se opri ca şi cum ar fi copleşit-o brusc o amintire dureroasă.

„Dani... tu ai renunţat să îl cunoşti pe Dumnezeu, ca să te întorci aici, nu-i aşa?... Din cauza mea... Da, pentru mine e bine aşa... dar tu... tu ai pierdut şansa asta!... Ce alegere, Doamne!...Of, acum nici nu mai ştiu dacă e bine să mă bucur aşa..."

„Sunt nenumărate feluri prin care îl putem cunoaşte pe Dumnezeu, Di... Eu am ales să îl cunosc deocamdată aici, alături de tine şi de toţi cei pe care îi iubesc... Cred că aş mai avea şi nişte lucruri de făcut pe lumea asta... ca şi tine, de altfel... că doar nu ne naştem aici întâmplător... Cât despre întâlnirea cu El de dincolo, ar fi mult mai grozav dacă te-aş putea prezenta şi pe tine..."

„Hei, stai puţin, Dani... eu nu vreau încă să mor!... Chiar dacă dincolo s-ar putea să-mi placă mai tare..." sări Dina, uşor îngrijorată.

„Nu, măi!...” chicoti el destins. „N-am de gând să prezint o fată, ci o băbuţă care şi-a făcut toate temele pe lumea asta!...”

„Eu n-o să fiu niciodată băbuţă, nesuferitule!” îl înghionti Dina, prefăcându-se indignată.

Daniel aruncă o privire spre maşina unchiului său, apoi se ridică în picioare şi, spre surprinderea prietenei sale, se aplecă pentru a-i săruta delicat mâna.

„Şi chiar dacă o să fii aşa pentru alţii, să-ţi fie clar că pentru mine unul n-o să fi niciodată, domnişoară!”

DINCOLO DE PĂCAT

Femeia strânse ochii, iar gura i se crispă într-un rictus de durere. Surâse însă, pe neaşteptate, în clipa următoare:

„El discuta cu... cei prietenii lui... fără să mă scape din ochi... I-am zâmbit...eram fericită şi... recunoscătoare pentru atenţie... Unul din amici... observând asta... l-a întrebat ironic: - Voi doi... nu vă vedeţi... decât o dată pe săptămână?… A zâmbit şi el... şi i-a zis... privind... la mine în continuare... - Spune şi tu... cum să nu te îndrăgosteşti de... un zâmbet ca ăsta?"

Oftă adânc. Vocea îi era din ce în ce mai slabă.

„De fapt, nu eu... ci el... el avea cel mai... minunat zâmbet..."

„Am impresia că voi doi chiar v-aţi iubit mult!..." şopti Luiza apreciativ, ştergându-i faţa îmbrobonată cu o fâşie din bluza sa de in. Încerca din răsputeri să-şi ascundă teroarea. Şoferul şi ceilalţi trei pasageri, două femei şi un bărbat vârstnic, îşi pierduseră viaţa în urma prăbuşirii microbuzului într-o râpă abruptă. Îşi mai amintea doar momentul scurt în care realizase că maşina ieşise de pe şosea. Fusese atât de îngrozită, încât nici nu mai reuşise să ţipe. Acum se blama pentru asta; poate că ei dormeau în clipele dinaintea dezastrului. Poate chiar şi şoferul aţipise... Oh, Doamne... cu siguranţă ţipătul său ar fi putut schimba cu ceva lucrurile...

Aşa însă, numai ea şi femeia aceasta supravieţuiseră. Se chinuise groaznic cu ea până când reuşise să o tragă afară de sub o aripă a maşinii. Părul îi era năclăit de sânge datorită unei contuzii mari la cap şi nu îşi simţea deloc picioarele. Era clar că, dacă nu ajungea la spital în scurt timp, femeia ar fi putut să-şi piardă viaţa. Dar cum să apară, dacă nimeni nu dădea de ştire despre accident? Era șapte dimineața, dar încă întuneric şi, din locul în care se aflau nu puteau fi văzuți dinspre șosea. Să sune bineînţeles... doar că telefonul ei mobil era spart, iar rănita îl uitase pe al ei acasă. Un ghinion incredibil!

„V-aţi căsătorit, desigur?... continuă Luiza, mimând acelaşi interes neobosit.

„Nu… el a plecat din ţară… avea o bursă în Franţa..." şopti femeia ca în vis. „Ne-am căsătorit… cu alţii... El a divorţat… puţin mai târziu… A venit după mine… atunci… dar… era prea târziu… aveam un copil de un an… N-am mai putut… " Închise ochii şi în colţurile lor se prelinseră câteva lacrimi. Rămase apoi aşa, ca şi când ar fi adormit.

„Rămâi trează!… Rămâi cu mine, Sandi!…" strigă Luiza speriată şi o strânse puternic de amândouă mâninile.

„Sunt aici… cu tine…" răspunse femeia, după o scurtă pauză, cu o voce aproape imperceptibilă.

Luiza realiză într-o fulgerare că oricare dintre cei patru pasageri morţi putea avea un telefon mobil funcţional. Ce proastă fusese…să nu se gândească până atunci… Fir-ar să fie!... Dar cum să îi atingă pe… cum să…? De când era copil avea o oroare nespusă faţă de orice fiinţă moartă. Privi încă o dată, scuturată de un fior, către femeia suferindă care şedea întinsă la picioarele sale. Aceasta se străduia să privească în continuare la Luiza, deşi era clar că asta îi cerea un efort teribil.

„Povesteşte-mi şi mie ceva despre copilaşul tău, te rog..." îi ceru Luiza.

„Oh, Edi... are patru ani... şi e frumos.. ca tatăl lui...” începu ea. Luiza tresări uşor şi aplecă mai mult capul spre cealaltă.

„Frumos?... Cum are ochii?”

„Verzi... E isteţ şi... vesel... ştii, râde tot timpul...” spuse femeia. Amintirea copilului păru să o însufleţească brusc, dar efectul dură numai câteva clipe, după care întrebă pe un ton şovăitor. „Tu… ai copii?”

„Nu încă...” spuse încurcată Luiza, evitându-i privirea. „Trebuie să plec pentru două minute… mă-ntorc imediat, nu-ţi fă griji.”

„Vrei să vezi... ce fac ceilalţi... nu?.. Eşti atât de bună...” Luiza o asigurase că ceilalţi erau şi ei răniţi, dar supravieţuiseră.

„Da... și să văd dacă poate să-mi dea cineva un telefon... În prostia mea, nu m-am gândit până acuma să fac asta... ”, spuse ea amărâtă.

„Şi… când te întorci… îmi povesteşti… şi tu… ceva despre tine?” se mai interesă rănita, cu aerul unui copil somnoros.

„Dacă ai de gând să adormi cu ocazia asta, nici vorbă!” glumi Luiza şi se repezi ca teleghidată spre microbuz. Despre ea… Oh, Doamne… trebuia să găsească ceva de spus despre ea… orice altceva decât povestea aceea dureroasă, a cărei prizonieră era de aproape opt ani de zile.

*

Timp de aproape doi ani au fost numai colegi, amici… Era o întreprindere de mase plastice, el lucra la proiectare, ea la vânzări, birourile lor erau învecinate, iar cooperarea aproape zilnică. Că se plăceau, amândoi o ştiuseră din prima clipă. Chiar când se aflau într-un grup mai mare de colegi, Luizei îi era cât se poate de limpede că Victor nu avea ochi decât pentru ea. Aflând însă că tânărul e căsătorit, fata s-a abţinut să îşi arate interesul. În schimb, nu a găsit nimic rău în a primi sistematic de la el email-uri cu poezii, cântece, prezentări din acelea tipice cu peisaje frumoase, animale sau copii însoţite de mici lecţii de morală, citate din autori celebrii și tot felul de link-uri interesante pe You Tube. Uneori îi răspundea şi ea cu ceva similar, dar cel mai adesea, se mulţumea doar să aprecieze în secret aceste mici atenţii, fără de care nu treceau decât foarte rare zile de muncă. Luiza ieşea la masă, la cantina de la parterul întreprinderii, împreună cu alte două colege de birou, iar Victor cu unul din colegii săi de la producţie, care îi era şi prieten. După câteva săptămâni de la începutul corespondenţei cu mici cadouri virtuale, Victor profită de prima ocazie în care prietenul său nu putu să-l însoţească la prânz şi ceru permisiunea celor trei fete să se aşeze la masa lor. Cum nu era nici o femeie în întreprinderea aceea, care să nu-l cunoască şi să nu-l placă pe acest tânăr chipeş, deosebit de politicos şi cu un zâmbet fermecător, cele două colege ale Luizei se simţiră de-a dreptul privilegiate de această neaşteptată atenţie venită din partea sa. Victor profită de buna lor întâmpinare şi, din ziua următoare, îl chemă şi pe prietenul său la aceaşi masă. Această formaţie de cinci, căreia i se alipeau uneori şi alţi câţiva simpatizanţi, deveni un obicei aproape de nestrămutat pentru multe luni de-atunci înainte, iar pentru Victor şi Luiza, un prilej minunat de a se privi şi asculta minute în şir, fără să provoace prea mari suspiciuni colegilor. Pe de altă parte, în felul acesta nu reuşiră decât să pună paie pe focul pasiunii care-i ardea, în secret, pe amândoi.

*

Înainte să o întâlnească pe Luiza, Victor fusese destul de fericit alături de soţia sa. Erau de-o vârstă, prieteni încă de la începutul facultăţii, şi după patru ani de relaţie, mai mult la insistenţele ei, Victor acceptase să se mute împreună. După încă vreun an, părinţii amândurora începuseră să preseze sistematic în chestiunea oficializării legăturii, iar cu ocazia unei reuniuni generale a familiilor de Crăciun, puseseră problema în dezbatere. În centrul atenţiei, supus tirului unor întrebări indiscrete,

Victor ajunsese să ia marea hotărâre. Nu îi fusese prea greu, pentru că nu găsise nici cel mai mic motiv raţional împotriva dorinţei apropiaţilor de a intra în rândul lumii: Sandra îl iubea parcă şi mai tare ca la începuturile prieteniei lor, viaţa cu ea era cât se poate de comodă şi plăcută, părinţii ei îl adorau... Desigur, problema sentimentelor sale pentru ea nici măcar nu-i trecuse prin cap… şi asta pentru simplu motiv că la capitolul acesta, fusese dintotdeauna, mai mult sau mai puţin, într-o stare de confuzie.

Şi oricum, el chiar nu-şi mai amintea prea bine cum era chestia asta cu iubirea… Fusese îndrăgostit o singură dată serios, în clasa a opta, şi nici atunci nu îşi dăduse seama de adevărata intensitate a ataşamentului său, până când puştoaica în cauză nu plecase în Germania cu mama sa. Atunci zăcuse trei zile de disperare, reuşind astfel să-şi bage în sperieţi întreaga familie. În anii următori, deşi îi plăcuseră multe fete, nici una nu reuşise să-l facă să mai simtă arderea. Când o cunoscuse pe Sandra, era singur de aproape un an de zile şi felul ei expansiv de a comunica, inteligenţa şi glumele spontane, dar, mai ales, simpatia vădită pe care i-o arăta această fata fermecătoare, care-i pusese pe jar pe câţiva dintre prietenii lui, îl atrăseseră imediat. Îşi dorise foarte intens să aibă parte de prietenia ei, dar inteligenţa şi bunătatea lui naturală îi aduseseră într-un timp foarte scurt mult mai mult decât asta... Impresionat de pasiunea pe care reuşise să o declanşeze şi, nu mai puţin, flatat, Victor se străduise să răspundă cu toată atenţia şi devotamentul de care se simţea capabil. Afecţiunea, admiraţia şi recunoştinţa sa pentru Sandra au fost suficiente pentru a crea o oglindă foarte reuşită a sentimentelor prietenei sale, astfel încât nici ea şi nici vreunul din apropiaţii care i-au văzut împreună nu s-au îndoit o clipă, în toţi acei ani de dinainte de căsătorie, că Victor nu ar iubi-o din toată inima. Pentru familie şi prieteni, ei erau, în mod declarat, exemplul cuplului ideal… Se înţelegeau minunat, făceau aproape totul împreună, nu se certau niciodată… fără nici o îndoială, o alegere demnă de paradis. În condiţiile acestea, desigur, căsătoria nu putea fi văzută decât ca urmarea cea mai firească a poveştii lor… iar felul în care au mers lucrurile între ei, un an şi jumătate după aceea, nu a făcut decât să întărească lăudabilul exemplu al relaţiei lor, în ochii tuturor celor care le-au fost aproape. Apoi, pe neaşteptate, în biroul învecinat cu al lui Victor, a apărut Luiza.

La început, el s-a străduit să nu cedeze atracţiei clare pe care o simţea pentru mai tânăra lui colegă, sperând că o să-i treacă destul de curând, aşa cum se întâmplase nu o dată… dar în numai câteva săptămâni s-a descoperit cu vinovăţie, absolut dependent de micile lor întâlniri şi comunicări ocazionale. În scurt timp, acestea au devenit zilnice, căci îi era aproape imposibil să se reţină de la impulsul său, aproape permanent, de a-i atrage atenţia. În schimb acasă se arăta din ce în ce mai absent şi, cu toate că nu se abătea cu nimic de la îndatoririle sale familiale, Sandra sesiză foarte clar apatia şi neaşteptata sa înstrăinare. În cuplul lor nu fusese o obişnuinţă să facă dragoste foarte des, dar acum treceau şi trei - patru săptămâni fără să se întâmple nimic… şi, mai mult, de fiecare dată, ea ajunsese să fie cu iniţiativa. Nici discuţiile lor prieteneşti nu mai erau ce fuseseră odată… ei care obişnuiau înainte să vorbească ore în şir, ajunseseră să dezbată în mai puţin de cincisprezece minute toate problemele zilei; Sandra trebuia să-i smulgă cu cleştele lui Victor câteva vorbe despre ce se mai întâmplă la slujbă, în vreme ce istorioarele ei cotidiene şi glumele păreau deja să îl lase rece. Nici la televizor nu se mai uitau decât foarte rar împreună, pentru că Victor prefera mult mai degrabă computerul… Primise câteva jocuri de strategie de la un prieten apropiat şi, în fiecare seară, petrecea cel puţin două-trei ore, ca hipnotizat, în faţa monitorului.

După ce, în sfârşit, Victor a reuşit să îşi petreacă şi prânzurile alături de Luiza, atitudinea sa faţă de Sandra s-a răcit şi mai tare. Refuza adesea să iasă cu ea, şi să-i întâlnească pe părinţi şi prieteni în weekend-uri, sub cele mai diverse pretexte. Pentru că nu avea inima să-şi petreacă chiar toată ziua în faţa calculatorului, începuse să meşterească tot felul de lucruri mai mult sau mai puţin necesare prin casă. Fusese dintotdeauna înclinat spre lucruri abstracte şi toată familia lui îl considera mai degrabă un filozof cu capul în nori, decât un bărbat capabil să întreţină o casă. Acum însă, părea că pusese un pariu secret să îşi ia revanşa. Începuse stângaci, cu montarea unor scaune pliante şi ajunsese în numai câteva sătămâni să-i facă Sandrei suporturi de flori şi rafturi pentru cămară. După o documentare serioasă, hotărâse să schimbe singur tot parchetul şi gresia din casă, iar când această mare operaţiune

luase sfârşit, îi mulţumise surorii Sandrei pentru deosebita apreciere a muncii sale, cu promisiunea de a continua în acelaşi fel cu apartamentul său.

Sandra se simţea din ce în ce mai descumpănită de evoluţia relaţiei lor… Încercase să discute în câteva rânduri cu soţul său, dar descoperise rapid că nu putea veni cu nici un motiv de dispută. El îi explica mereu că era deosebit de stresat din cauza slujbei şi că numai ocupaţiile acestea practice reuşeau să îl liniştească; ceea ce nu însemna câtuşi de puţin că nu îşi dorea şi el să petreacă mai mult timp împreună. Când Sandra îi sugerea să îşi schimbe locul de muncă, Victor se schimba la faţă şi îi răspundea nervos că ar fi absurd să plece într-un moment când avea foarte mari şanse să fie promovat în poziţia de şef de departament.

Şi într-adevăr, la un an şi jumătate de când Luiza şi Victor deveniseră colegi, el fu promovat în postul dorit şi, folosindu-se de avantajul acesta, reuşi foarte repede să organizeze un team building de trei zile la mare pentru departamentul său şi cel de vânzări. În seara sosirii, organizară o mare petrecere şi, cu această ocazie, Victor reuşi să danseze cu Luiza. La prima atingere, amândoi tremurau de emoţie. Când se cuprinseră însă în braţe, Luiza avu o senzaţie uluitoare că îl cunoaşte dintotdeauna pe acel bărbat; fiorul de emoţie se preschimbă pe neaşteptate într-o nemaipomenit de plăcută pace a inimii. El îi simţi imediat abandonul şi se grăbi să o strângă mai tare la piept.

„Stai liniştit că n-o să fug înainte să se sfârşească melodia, Vic…” chicoti fata, fericită.

„Cui îi pasă când o să se sfârşească melodia?” îi răspunse el în şoaptă.

Şi, într-adevăr, refuză să o elibereze la finalul cântecului; după mintea lui, nu era cazul să renunţe la ea nici după bluess-ul care urmase, însă spre marea sa surpriză, ultimele acorduri se continuară cu un hit foarte dinamic, care îi făcu pe cei mai mulţi dintre cei care priveau până atunci detaşaţi de la mese, să iasă entuziasmaţi la ţopăială pe ringul de dans. Zece minute mai târziu, Victor o invită pe Luiza încă o dată; ea acceptă, dar puţin după ce se cuprinseră în braţe, îi atrase atenţia că dansurile lor repetate îi expun curiozităţii colegilor, care ştiau deja, că sunt suficient de prieteni încât să ia masa aproape în fiecare zi împreună. Prin urmare, după ce o lăsă pe Luiza, Victor avu grijă sa mai danseze cu încă trei fete din departamentul său, apoi, brusc, se retrase la masă şi de acolo, vreme de încă o oră jumătate, nu mai făcu nimic altceva decât să se prefacă atent la conversaţiile celor din vecinătatea sa şi să tragă cu ochiul către frumoasa care îi ţinea inima captivă de atâta vreme.

Mai puţin de un sfert de oră după ce fata se retrase în camera ei, Victor îi bătu încet la uşă. Figura uimită a Luizei apăru imediat prin deschizătură.

„Victor… ce s-a întâmplat?” se interesă ea pe un ton nefiresc de neutru.

El o privi câteva clipe cu intensitate, de parcă ar fi vrut să o cuprindă cu totul în sfera magică a dorinţei sale, apoi lăsă bărbia în piept, cu un oftat adânc. Când ridică din nou ochii spre ea, Luiza avu impresia că are în faţa sa un om care tocmai şi-a auzit condamnarea la moarte.

„Ne-am apropiat prea tare, Vic…” spuse ea copleşită. „O să suferim şi noi… şi alţii… Mai bine lasă-mă, întoarce-te…”

„E un pic prea târziu, Luiza...”, şopti bărbatul cu mare greutate. „Sunt deja nebun… intoxicat până în măduva oaselor… Nu mai ştiu nimic, nu mă mai interesează nimic în afară de tine… De doi ani mă tot chinui, tot sper să mă liniştesc cumva, să nu mă înec cu totul... Acum, în sfârşit, am înţeles că e zadarnic...” Se prelinse deodată în genunchi pe mocheta din faţa uşii, fără să o piardă însă din ochi.

„Iartă-mă... Nu am dreptul să-ţi cer nimic şi totuşi... îţi cer atât de mult... Şi asta doar pentru că mi-e greu... crede-mă, mi-e greu să mai fiu lângă tine... şi totuşi, fără tine...”

Cu ochii în lacrimi, fata se aplecă spre el şi, ţinându-se de mâini, se ridicară uşor, împreună.

„Să nu-mi mai dai drumul...” o rugă, aproape copilăreşte, Victor.

„N-o să fie nevoie... O să pleci tu singur, destul de repede”, răspunse Luiza, cu un aer melancolic şi îl sărută uşor pe buze. În clipa următoare, când cel mai puţin se aştepta, Victor îi întoarse la schimb un sărut atât de puternic, atât de disperat, încât fetei i se păru că o să îşi piardă cunoştinţa.

*

Înainte ca lucrurile să ia calea aceasta, Luiza nu s-ar fi putut imagina nici în ruptul capului în postura amantei. Situaţia asta era nu doar în contradicţie cu valorile sale morale, ci şi cu promisiunea solemnă pe care şi-o făcuse singură cu cinci ani în urmă, când prietena sa cea mai bună, devenită amanta unui prieten al fratelui său, încercase să se sinucidă, ca urmare a faptului că prea iubitul său îi făcuse clar că nu avea de gând să-şi părăsească niciodată soţia.

Acum nu-i venea să creadă cât de uşor îi venise să accepte toate rigorile şi limitările umilitoare ale unei asemenea relaţii. Ce mai conta că în fiecare zi de lucru, la prânz şi în toate celelalte ocazii în care se vedea cu iubitul ei, trebuia să se prefacă în faţa tuturor colegilor săi că nu are nici un interes special pentru el? Ce mai conta că toată viaţa lor împreună era compusă din rare secvenţe de câte o oră-două, furate după servici sau în dimineţile de week-end şi că, în timpul acesta, îl auzea frecvent pe Victor răspunzând apelurilor soţiei, pe care o minţea fără nici un fel de scrupule, în cele mai ingenioase feluri? Ce mai conta că se întâmpla uneori să-l aştepte, cu mari pregătiri şi emoţii, pentru ca în ultima clipă să afle că apăruse o urgenţă în familie şi îi era imposibil să mai apară? Ce mai conta că nu puteau ieşi nicăieri împreună şi că tot universul relaţiei lor se rezuma la micul apartament cu două camere al Luizei?

Pentru acele ore pe care le petreceau împreună, Luiza ar fi renunţat cu dragă inimă la orice comoditate sau plăcere a sa. Numai atunci se simţea vie şi fericită deopotrivă; în restul timpului, nu făcea decât să supravieţuiască în condiţii decente, hrănindu-se neîncetat cu promisiunea unei noi întâlniri.

Nici Victor nu părea să trăiască altfel orele lor de intimitate. Natura lui era, oricum, devotată şi compliantă, dar, obişnuit cum era să ardă la foc mic, nici nu-şi imaginase că ar fi putut găsi atâta fericire în dăruirea faţă de o femeie. Iubirea lui împlinită îi aduse şi un nesperat echilibru sufletesc, împreună cu o putere nouă de a înfrunta toate dificultăţile vieţii sale. Până şi relaţia lui cu Sandra se redresă în mod radical. Nu însă sub forma unei adevărate uniuni de cuplu, aşa cum îi plăcea să creadă soţiei sale, ci în forma unei prietenii deosebite, căci acum atenţia şi sprijinul sufletesc pe care Victor i le oferea Sandrei erau cu mult peste tot ce primise ea vreodată de la el, după ce se căsătoriseră. Era nu mai puţin adevărat că nu prea se bucura şi de manifestări fizice ale afecţiunii bărbatului ei, dar Sandra nu puse decât partea bună a schimbării sale la inimă; de altfel, dintotdeauna i se păruse că Victor e un pic mai rece şi mai distant din fire, după modelul propriului său tată şi al multor altor bărbaţi cumsecade, pe care îi cunoscuse.

Aparenţa de paradis secret a acestui triunghi conjugal dură mai bine de un an şi jumătate. După aceea, mama şi sora Luizei, care apucaseră să-l cunoască pe Victor cu ocazia unei vizite inopinate, aflară, în sfârşit de statutul relaţiei lor. Pentru Luiza, care era deprinsă din copilărie să nu se ferească în nici o ocazie să spună adevărul, fusese oricum, o probă de rezistenţă să ascundă prezenţa bărbatului din viaţa sa, faţă de toţi cei apropiaţi ai săi. Nici măcar cea mai bună prietenă a ei nu ştia de Victor. O dată însă ce mama şi sora sa, pe care le iubea foarte mult, se declaraseră atât de încântate de Victor şi începuseră să-i facă apropo-uri cu privire la întemeierea unei familii, Luiza nu mai rezistă şi, cu ocazia primei vizite la mama sa, le făcu amândurora mărturisiri complete. Pe măsură însă ce ele începeau să iau atitudine, şi ea realiză că, până atunci, se pricepuse să îngroape foarte adânc, toate frustrările pe care i le aducea această relaţie. Şi nu atât condiţia ei actuală, care îi împovăra conştiinţa, o chinuia cel mai tare, cât faptul că Victor nu îi confirma prin nimic speranţa la un viitor comun. Tocmai pentru că nu îşi dorea să fie responsabilă de distrugerea căsniciei sale, Luiza se abţinuse în tot acest timp să îi pomenească ceva iubitului său de marea ei dorinţă de a-l vedea optând în mod definitiv pentru ea sau pentru soţia sa. În plus, se consolase în mod sistematic cu gândul că trebuia să

îi lase suficient timp pentru a o cunoaşte suficient de bine, încât să poată face cu inima uşoară, necesara alegere.

Mama fu însă, oricum, de părere că fiica ei greşise din start, pentru că nu avusese tăria să refuze o relaţie imorală. Sora, mai tolerantă, nu avu alt comentariu decât că un an şi jumătate era un termen suficient de lung încât un om cu intenţii serioase să poată lua o decizie. Până la urmă, observând marea tristeţe a Luizei, convenirăînsă amândouă că ar fi cel mai bine să nu se amestece în viaţa ei şi o asigurară că, orice ar face în continuare, se va bucura mereu de dragostea şi suportul lor necondiţionat.

„L-aş lăsa eu, mamă, mă crezi?" spuse deodată Luiza, încă extrem de tulburată. „Din păcate însă... chiar când vreau să o fac, îmi dau seama că este peste puterile mele... Mă înţelegi?... Ai iubit vreodată pe cineva astfel?"

„Am iubit şi eu, scumpa mea..." zâmbi maică-sa profund înduioşată. „Am iubit aşa... după aia am iubit altfel... Nu ştiu, poate că fiecare inimă îşi are cărarea ei... dar eu totuşi zic că nu e bine să ai o relaţie cu un om căsătorit... nu e bine pentru tine, în primul rând..."

„Iar mamei şi mie n-are cum să ne fie indiferent ce se întâmplă cu tine, Lizi!..." completă soră-sa cu căldură. „Noi nu vrem să te vedem suferind... Tu nu meriţi asta!..."

„Cea mai mare suferinţă ar fi să mă rup de Victor... Asta e tot ce mai ştiu acum, buna mea Mari..."

În realitate, Luiza minţea, fără măcar să îşi dea seama. Ceea ce mai ştia ea, dar refuza încă să recunoască deschis, era că, trăind în această duplicitate, Victor nu era corect nici faţă de soţia lui, nici faţă de ea. Şi că acolo unde nu există corectitudine în relaţie... din păcate, nu poate exista nici iubire mare.

*

În orice caz însă, această primă împărtăşire a adevărului, avu darul de a complica într-o anumită măsură relaţia senină de până atunci a celor doi amanţi. Luiza îşi luă inima în dinţi şi reuşi să îl întrebe pentru prima dată pe Victor ce planuri are în legătură cu relaţia lor. În afara faptului că se purta minunat cu ea, de fiecare dată când se întâlneau, el îi mărturisise adesea că ea este cea iubită, nicidecum soţia, aşa că avea, după judecata ei, temeiuri suficiente pentru a aştepta un răspuns care să îi dea speranţe. Totuşi, iubitul său nu fu capabil să îi spună nimic clar. Cu mare greutate, îi mărturisi că, deşi îşi dorea, cu adevărat, să se despartă de soţia sa, nu reuşea decât să se blocheze total de fiecare dată când încerca să se gândească la asta. O rugă mult de tot să nu îl forţeze să-i dea un răspuns de care încă nu se simţea capabil. Din perspectiva sa, Luiza reacţionă cum nu se poate mai bine în situaţia dată, căci renunţă imediat la subiect, preferând în schimb să îl ia în braţe, cu drăgălăşenie, ca pe un copil supărat. Totuşi, nu din înţelegere fusese ea atât de bună cu iubitul său, ci pentru simplul motiv că resimţirea suferinţei lui sufleteşti îi provoca şi ei o durere aproape fizică. Mereu când el se arăta deprimat, ea reacţiona astfel, iar acum o făcuse, încă o dată, împotriva propriilor sale interese.

Zece minute mai târziu, amanţii îmbrăţişaţi râdeau de mama focului urmărind o emisiune comică despre animale. Amândoi păreau să fi uitat complet de tema spinoasă a aşteptărilor Luizei, dar în schimb, nici unul din ei nu avea să se mai gândească de atunci înainte la relaţia lor, fără ca un sentiment insidios de neliniştе să nu îi înţepe inima. Şi încă nici unul nu bănuia că acesta ar fi putut fi o presimţire foarte corectă a ceea ce avea să urmeze.

*

Luiza nu îşi amintea să fi avut nici o zi mai proastă, în toţi cei douăzeci şi cinci de ani ai vieţii sale, decât aceea în care iubitul său o anunţase că soţia lui rămăsese însărcinată. Nu se văzuseră deloc în afara slujbei în ultimele trei zile, aşa că atunci când el o luase pe messenger că vrea să îi spună ceva

important, nu îi trecuse prin cap decât că îi pregătise vreuna din acele grozave întâlniri cu surprize. Iar când el îi scrisese că o să fie tată, se gândise mai întâi că îi cere ei o promisiune, drept care tocmai se pregătea să îi răspundă, în glumă, că o să fie şi tată, dar numai când o să vrea ea. El fu însă mai rapid decât ea şi adăugă un „Îmi pare tare rău, Lizi...". Semnificaţia ultimelor sale cuvinte o făcu să înlemnească, fără respiraţie, vreme de câteva clipe. Apoi scrise cu greutate, conştientizând o senzaţie ciudată că este numai un robot neînsufleţit, controlat de o forţă venită din afara sa... „Şi cu noi cum rămâne?"

„Cred că va trebui să ne despărţim, Lizi... Nici nu ştii cât de rău îmi pare... Dacă o să poţi vreodată... te rog, iartă-mă..."

Fără să mai adauge nimic, fata închise messengerul, apoi calculatorul, după care intră în biroul şefei sale, ca să o roage să o lase să plece acasă. Numai când îi văzu figura descompusă de suferinţă, femeia înţelese rapid şi, cu o amabilitate care nu îi stătea chiar în caracter, aranjă ca şoferul ei să o conducă oriunde doreşte... la spital, la clinica asociată companiei sau acasă. Firește, Luiza alese să meargă direct acasă. Aşa începu calvarul său, care avea să dureze aproape opt luni de zile.

*

După sărbătorile de iarnă, la insistenţele nemaipomenite ale familiei sale, Luiza intră în tratament psihiatric, cu diagnosticul de depresie nervoasă. Singura diferenţă pe care o făcură în comportamentul său pastilele de Xanax, fu că nu mai putea plânge decât o dată la câteva zile. Se întorcea acasă de la slujbă, mânca ceva, apoi se aşeza în pat cu televizorul aprins şi zăcea aşa, dormitând pe alocuri, până a doua zi dimineaţa, când pleca iar la servici. Îşi făcea în continuare treburile cu mare conştiinciozitate, mai ales că nu mai comunica aproape deloc pe messenger şi, în pofida tuturor rugăminţilor lui Victor şi ale colegilor de birou, refuza să mai coboare la cantină în timpul prânzului. Aceste schimbări vizibile şi faptul că era mereu palidă şi slăbise câteva kilograme bune le-ar fi atras poate mai mult atenţia celor din jurul său, dacă nu le-ar fi compensat printr-o aparentă, constantă şi de nezdruncinat bună dispoziţie. Se arăta oricând gata să ajute pe colegii mai noi, râdea prima la glume şi se pricepea să detensioneze cu câteva vorbe împăciuitoare aproape orice conflict sau nemulţumire apărute în birou.

Odată ajunsă acasă, se prăbuşea însă din nou... iar după câteva vizite inopinate, sora ei Mari, îngrijorată teribil de slăbiciunea ei fizică, luă hotărârea să plece pentru o vreme din casa mamei lor şi să se mute în camera de zi a apartamentului Luizei. Apropierea de suferinţa mută a dragei sale surori şi neputinţa de a ajunse în vreun fel la inima ei o împinse şi pe ea aproape de pragul depresiei. Din fericire însă, Mari avea o prietenă foarte bună, doctoriţă care îi recomandă pentru Luiza un tratament psihoterapeutic. Tot ea se interesă şi descoperi curând o psiholoagă foarte bine cotată prin cercurile elitiste ale oraşului. Luiza se împotrivi acestei iniţiative, din motive pe care nici ea nu le putea conştientiza prea bine, timp de vreo două săptămâni, dar apoi cedă epuizată, insistenţelor zilnice ale sorei sale. Îi fu însă de ajuns o singură şedinţă în care specialista în tulburările sufletului o tră cu o seamă de referinţe pasionate cu privire la imoralitatea generală a bărbaţilor căsătoriţi şi la numeroase statistici care, în viziunea ei, demonstrau la modul absolut că relaţiile extraconjugale au ca efect paradoxal, dar sigur, asigurarea unei longevităţi, altminteri imposibile, a coabitării soţului adulter cu soţia. În final, ca o încununare a unei pledoarii mai degrabă justiţiare decât psihologice, specialista îi făcu un ultim dar, constând într-un buchet generos de motive egoiste, destinate să reducă la neant sentimentele aberante pentru amantul său. În decurs de cincizeci de minute, Luiza era convinsă că nu vorbise mai mult de zece... dar şi acestea, extrem de fragmentate de numeroasele intervenţii didactice şi extrem de autoritare ale psiholoagei. Când ieşi din cabinetul de consiliere, fata simţea că îi plezneşte capul. Aşadar mama, sora şi femeia aceasta erau toate de aceaşi părere: ea greşea amarnic pentru că încă nu îşi ucisese complet sentimentele pentru Victor. Se resemnase, lăsându-se complet dominată de ele, ca de o tumoare malignă care acum, iată, lupta să o distrugă.

Cu trei luni înaintea de naşterea copilului lui Victor, Luiza îşi luă două săptămâni de concediu medical. Acum chiar nu mai făcea altceva decât să zacă în pat toată ziua. Nici televizorul nu se mai obosea să-l aprindă, iar soră-sa îi pregătea mâncarea dimineaţa şi seara, după întoarcerea sa acasă şi

mânca răbdătoare împreună cu ea, de teama îndreptăţită că nici măcar de hrănit nu ar mai avea de gând să se hrănească. Atât ea, cât şi mama lor, sperau totuşi ca acest tratament de forţă care implica imposibilitatea de a mai avea şi cel mai vag contact cu Victor, avea să dea roade într-un timp foarte scurt. Psiholoaga le asigură că era necesar să rămână ferme pe poziţie, căci în maxim o săptămână fata avea toate şansele să îşi revină. Când Luiza intră însă în a doua săptămână de stat acasă, sora ei începu să se panicheze. Nu era nici cea mai mică schimbare în bine în dispoziţia fetei şi nici măcar încercarea de a o trimite din nou la slujbă nu păru să-i mai trezească interesul. Complet descumpănită, Mari făcu o nouă incursiune la cabinetul psiholoagei, cu rugămintea să îi facă o vizită acasă Luizei, însă aceasta o refuză fără drept de apel. Toată săptămâna aceea avea un program extrem de încărcat şi îi era imposibil să se rupă chiar şi pentru jumătate de oră. Descurajată, Mari se pregătea să iasă pe uşa cabinetului, când o fată foarte tânără puse, înaintea ei mâna pe clanţă.

„Mă scuzaţi... numele meu este Anda... Sunt studentă în anul III la Psihologie şi fac practica aici... Am auzit ceva din finalul discuţiei dumneavoastră cu doamna psiholog. Dacă nu vi se pare prea ciudat, aş putea să încerc şi eu să discut cu sora dumneavoastră. Să ştiţi că am mai avut câteva cazuri de consiliere în ultimele săptămâni..."

Mari o privi cu multă atenţie. Era clar că fata nu avea aproape deloc experienţă profesională, iar experienţa sa de viaţă greu de crezut c-ar fi putut s-o impresioneze... însă hotărârea şi seninătatea cu care o abordase o uimiră şi, după numai o scurtă ezitare, o determinară să accepte. Mai mult, Anda fu de acord să plece chiar atunci cu ea, la întâlnirea cu Luiza.

După ce făcu prezentările, Mari servi pe musafira lor cu suc şi prăjiturele de casă, apoi îşi făcu, foarte discret ieşirea. Două ore mai târziu, bătu discret la uşă şi intră, pasămite ca să se intereseze dacă mai doreşte cineva suc sau apă... Spre surpriza ei, tocmai o întrerupse pe Luiza, care vorbea foarte pasionat, cu obrajii roşii ca focul. Se retrase din nou, dar de data aceasta, cu o stare ciudat de bună în inimă. Încă o oră şi auzi paşi pe hol, apoi vocea surorii sale care părea să o roage ceva, în mod repetat, pe tânăra studentă. Scoase şi ea capul, intrigată, pe uşa dormitorului... şi realiză că Luiza vroia să îi ofere nişte bani fetei, iar aceasta, jenată, tot încerca să refuze. Până la urmă, scăpă cu promisiunea că la următoarele şedinţe, pe care Luiza era hotărâtă să i le mai ceară, o să accepte o recompensă minimală a muncii sale de consiliere.

După ce Anda ieşi din casă, Mari curioasă, se repezi s-o descoasă pe soră-sa. Ea însă, îi zâmbi misterios, asigurând-o că e mai bine şi că de a doua zi are de gând să se reîntoarcă la servici. Mari ar fi dat orice să afle care era preţul acestui zâmbet care îi era atât de drag şi de care nu se mai bucurase nici măcar o singură dată, de când se mutase împreună cu Luiza. Desigur că puştoaica aceea ciudată apucase să îi spună ceva ce ea, mama şi psiholoaga nu fuseseră inspirate să îi spună până atunci... Căci, într-adevăr, din păcate, nici una din aceste femei binevoitoare nu ştiau destule despre iubire, încât să nu o forţeze pe biata Luiza spre actul îngrozitor de a şi-o ucide.

*

Când Anda puse mâna pe telefon, habar nu avea ce surpriză avea s-o aştepte. La capătul celălalt al firului era Luiza, care de două săptămâni se ducea la servici şi, aparent, îşi revenise destul de bine, dar care acum plângea în hohote. O dată ce reuşi să se calmeze puţin, primele cuvinte pe care i le spuse fură acestea... "S-a născut... copilul lui Victor s-a născut... Totul s-a terminat!" Se simţea atât de revoltată şi deprimată de venirea pe lume a acestui copilaş nevinovat şi, în acelaşi timp, atât de culpabilă şi de îngrozitoare pentru sentimentele acestea, încât Andei îi luă nu mai puţin de o oră ca să o ajute să se liniştească.

O lună mai târziu însă, o surpriză cu mult mai mare avea să zdruncine din temelii echilibrul fragil pe care Luiza şi-l construise cu atâtea eforturi. Într-o sâmbătă dimineaţă, Victor se întoarse la ea, plângând amarnic, cu rugăminţi care ar fi putut să înmoaie şi inima unei femei care de-abia l-ar fi

cunoscut, darămite pe cea a unei femei care îl iubea nebuneşte de doi ani de zile. Desigur, îl primise imediat înapoi... iar relaţia lor reîncepuse fără să piardă nimic din marea intensitate a trăirii, ba chiar îmbogăţită, în plus, cu o nespusă duioşie, tandreţe şi înţelegere. Îmbrăţişarea lor nu mai avea nimic obişnuit, pentru că, spre deosebire de toate celelalte relaţii pe care le avuseseră până atunci şi chiar propria lor relaţie de dinainte de despărţire, de data aceasta, între ei nu mai conta câtuşi de puţin răsplata, ci numai dăruirea de fiecare clipă, după modelul tuturor lucrurilor disperate.

Se foloseau de orice ocazie să se întâlnească... nu doar masa de prânz şi vizitele la Luiza, dar şi numeroase alte încrucişări de drumuri pe holurile firmei, participările comune la evenimente profesionale sau la zilele de naştere ale colegilor, cumpărăturile pe care le făceau în acelaşi timp şi aceleaşi locuri... nimic nu era lăsat la voia întâmplării. În scurt timp ajunseră să se întâlnească chiar şi în parc, atunci când el îşi plimba singur băieţelul, pe care Luiza îl îndrăgi teribil. De fapt, din chiar prima clipă în care îl văzuse pe copilaşul acela, trăise un sentiment ciudat, dar extrem de limpede că era, într-un fel, ca şi al ei. Ca şi al ei şi al lui Victor. Realiza perfect că l-ar fi putut creşte şi i-ar fi putut sta alături o viaţă, fără să aibă nici o clipă sentimentul că nu îi este ea mama cea adevărată.

*

Un an mai târziu, situaţia era neschimbată, doar că, pentru prima dată după naşterea copilului, Victor plecă împreună cu mica sa familie la mare. Luiza se gândi că ar fi cel mai bine să-şi ia şi ea o parte de concediu în această perioadă, pentru că numai gândul de a veni în fiecare zi la servici şi a nu îl vedea cât de puţin pe iubitul său o scotea din minţi. Mai rău, nici de sunat, nu îşi permitea să îl sune, căci era mai tot timpul cu soţia sa şi, prin urmare, nu-i rămânea decât să aştepte rarele sale semnale. Plecă, prin urmare, într-un circuit pe la mânăstiri, descoperind cu uimire că dacă când nu ştia pe nimeni în jur şi ieşea cu totul din peisaj, era capabilă să descopere în adâncurile sufletului său o neaşteptată pace sufletească. Totul decurse fără surprize şi incidente, până în ultima zi din tur, când, în curtea mânăstirii Agapia, descoperi un pui de cățel de vreo trei săptămâni, numai piele şi os. Nu avea la ea decât un sandviş cu brânză, dar când îi dădu micuţului câteva bucăţele din el, acesta le înfulecă pe nerăsuflate. Observând disperata lui luptă pentru viaţă, Luiza simţi cum ochii i se umplu de lacrimi, dar numai câteva clipe mai târziu, se înfioră de mânie. Aşadar aici... într-o aşa numită Casă a Domnului în care erau zeci de femei, nici una măcar nu avea inima să îi arunce unui biet animal un rest de la masa ei, ca să nu moară de foame?!... Luă cu un gest hotărât cățelul în braţe, cu gândul să se îndrepte spre ieşirea din curte, dar cum se ridică în picioare, dădu nas în nas cu o măicuţă în vârstă, care i se adresă cu blândeţe.

„Facem şi noi ce putem pentru creaturile Domnului, fata mea... Apar mereu pui ca ăsta, pentru că sunt copiii care-i găsesc aruncaţi la marginea satului şi vin să ni-i aducă nouă. Simt şi ei că dacă nu poţi să te pui în locul altuia, fie el om, fie animal, nu ai în tine iubire adevărată de Dumnezeu..."

Luiza rămase cu gura căscată... Femeia aceea necunoscută vorbise exact ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Ieşi, ca în vis, din curtea mânăstirii şi se îndreptă spre casa gazdei sale.

În noaptea aceea adormi cu mare greutate, căci o mai veche neliniște se insinuă din nou în inima sa. Dorul de Victor, parcă incitat şi el de tulburarea cea nouă, începu să crească, până când se trezi, pe neaşteptate, aproape sufocată... aproape nebună. De ce nu o sunase decât o dată în toate zilele acelea? Ce o aştepta la întoarcerea acasă?

Iubitul o sună totuşi, chiar în dimineaţa zilei următoare, în timp ce ea se urca în autocar, şi stabiliră în doar câteva vorbe o întâlnire pentru seara următoare. Luiza se aşeză încet pe scaunul din autocar, cu ochii la cățelușul portocaliu care dormea liniștit într-un coşuleţ de nuiele dăruit la plecare de o femeie din sat care le ajuta pe măicuţele ce o găzduiseră. Se simţea atât de epuizată după noaptea chinuitoare pe care o petrecuse în căsuţa monahală din Agapia, că nu putu nici măcar să se mai bucure. Reuşi în schimb, să adoarmă.

*

Victor intră vesel pe uşa apartamentului iubitei sale şi o cuprinse cu duioşie în braţe.

„Ce mai face, iubirea vieții mele?... Ţi-a fost un pic de tot dor de mine?”

„Nu, Victor... nici măcar un pic...” spuse ea cu o mină foarte serioasă. Bărbatul se albi dintr-o dată. Vocea lui avea o nuanţă uşor metalică, stridentă, când reuşi din nou să-i vorbească.

„Cum adică, Lizu?... Glumeşti, nu-i aşa?... Nu... nu pot crede!...”

„Eu nu cred că asta se mai poate numi dor, Vic... Poate doar nebunie... nebunie curată...” şopti ea cu tristeţe.

„Oh, iubire...” răsuflă el uşurat. „Îţi place să mă sperii?!... Crezi cumva că mie nu mi-a fost dor de tine?...”

„Atât de dor ca în aproape două săptâmâni nu m-ai sunat decât de trei ori... Nu cred că în total am vorbit mai mult de zece minute...” punctă imediat Luiza.

„Oh, iartă-mă Lizu... ai mare dreptate cu asta, am fost un leneş!... Dar nu trebuie să îţi imaginezi că doar când te-am sunat m-am gândit la tine. Tu eşti tot timpul prezentă în sufletul meu... uneori, crede-mă, chiar aş vrea să uit, să pot face abstracţie pentru câteva minute de tine. Nu pot însă... mi se pare deja că ar fi ca şi cum aş încerca să uit de mine însumi...”

Vocea i se frânse brusc. Părea gata să izbucnească în lacrimi. Luiza îl luă de mână şi intrară amândoi în sufragerie. Se aşezară pe canapea şi se studiară reciproc cu mare intensitate, vreme de câteva clipe.

„Te cred, Vic... ştii că întotdeauna te cred...” răspunse, în sfârşit fata. „Doar că, vezi tu... mi se pare că prea mult te mulţumeşti cu imaginea mea din tine... Parcă uiţi că dincolo de ea sunt chiar eu... o fiinţă vie, care te aşteaptă, te iubeşte... te vrea alături ca pe o altă fiinţă vie, nu doar ca pe o imagine!”

„Şi eu te vreau aşa, iubirea mea... să nu te îndoieşti!... Poate că m-am obişnuit să mă consolez şi cu imaginea ta... altfel, probabil, că şi eu aş simţi că înnebunesc... dar nu-ţi fie teamă... ea nu mi-e deloc de ajuns!... Trebuie să fiu lângă tine, asta e deja o nevoie pentru mine...”

„Atunci de ce nu optezi odată?” răbufni exasperată Luiza. „De ce nu rămâi lângă mine... dacă tot sunt, cum zici, ‚iubirea vieții tale’?!...”

Victor oftă amărât şi, fără măcar să îşi dea seama, îşi retrase braţele din jurul umerilor săi. Femeia continuă însă, întărâtată.

“De ce nu-i spui adevărul, Victor? Ea nu merită decât să fie minţită?... Eu zic că şi ea are dreptul să ştie... să aleagă... să fie iubită...”

„Lizu, Lizu... de-abia ne-am revăzut şi te bucuri aşa de tare să mă chinui?... Nu Sandra e problema mea, ţi-am mai spus... Aş fi fost deja cu tine, dacă nu ar fi existat copilul... Aşa însă... sunt complet blocat. Nu pot să mă despart de copilul meu. Îmi pare rău... E peste puterile mele să concep că n-o să-i mai văd ochişorii şi zâmbetul în fiecare seară înainte de culcare... Şi chiar dacă aş putea să concep asta, să îl las aşa... să crească fără tată... Asta nu cred că mi-aş putea-o ierta vreodată!”

„Să crească fără tată... Bine, Vic... N-o să pomenesc exemplele altor taţi divorţaţi care rămân totuşi părinţi adevăraţi pentru copiii lor... Oricum, îmi dau şi eu seama că sunt nişte sacrificii mari aici, deci orice insistenţă a mea ar suna foarte meschin. Dar atunci, măcar renunţă la mine... eliberează-mă odată... Ţi-am zis doar că nu o pot face singură. Am şi eu dreptul la o familie a mea, la copii... Vreau şi eu un copil al meu, fir-ar să fie!...”

Victor o luă din nou în braţe, doar că de data aceasta, o şi ridică de pe canapea.

„Asta e un răspuns, măi?...” bâigui Luiza surprinsă.

„Tu ce crezi?” i-o întoarse el, zâmbind din toată inima. „Dacă altfel nu te pot păstra, eu zic să o facem şi pe asta!...”

„Eşti nebun de legat, domnule inginer!...” râse fata, vrăjită de ideea la care până atunci nici nu îndrăznise măcar să spere. Victor îi dădu drumul în pat şi se aruncă vioi alături de ea. Râdeau încă amândoi, când deodată, Luiza se înnegură la faţă.

„Dar nu-i aşa că lângă copilul nostru nu ai fi seara la culcare?...”

Pentru câteva momente, bărbatul rămase cu gura căscată. Nu putea decât să o privească perplex. Cum oare de fusese atât de stupid încât să nu se gândească...

„Iartă-mă, Lizu meu... Am vrut doar să fie bine pentru tine... atât.”

„Da... aşa cum ai vrut să fie bine şi pentru soţia ta, atunci când aţi conceput copilul... Eşti un om bun Vic, nici urmă de îndoială... tu nu vrei decât să fie bine pentru toată lumea... Chiar dacă asta înseamnă minciună, adulter, a doua familie... de fapt, bigamie în toata regula!”

În seara aceea, Victor şi Luiza nu făcură deloc dragoste. Rămaseră însă strâns îmbrăţişaţi, în vreme ce lacrimile şi suspinele lor dureroase se amestecară ca niciodată înainte.

La plecare, Victor îi spuse doar atât... „Lizu, ştim amândoi că sunt un om slab...” Deodată, un nod în gât îl făcu să se oprească. Continuă după câteva clipe cu vocea tremurândă. „Prea slab pentru tine...’ Luiza ridică spre el o privire dureroasă, dar el continuă încordat, de parcă de cuvintele lui de acum ar fi depins întreaga sa viaţă.

„Îţi promit totuşi că o să încerc ceva... o să lămuresc într-un fel lucrurile...”

Fata oftă uşurată; ştia că era tot ce putea să îi dea atunci bărbatul pe care-l iubea, fără să o mintă şi să se mintă singur.

*

Dacă ar fi pus un pariu cu ea însăşi, atunci când Victor s-a întors la ea după naşterea copilului, Luiza l-ar fi pierdut fără drept de apel. Căci în nici un fel nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut rezista patru ani în situaţia aceea. E drept că sfatul tinerei psiholoage de a nu mai încerca să îşi ucidă iubirea, o făcuse capabilă să se ţină pentru o vreme la oarece distanţă de spectrul acela periculos al depresiei, dar se descoperea, în schimb, din ce în ce mai nemulţumită de sine însăşi. Or asta era o altă cale binecunoscută, care ducea spre aceaşi dureroasă mortificare a sufletului. Oscila între cunoscutele momente de fericire cu amantul său şi stări în care era atât de revoltată şi lipsită de speranţă încât nu îşi dorea decât să-l sune pe Victor şi să-l anunţe că totul s-a terminat pentru totdeauna. Şi tocmai neputinţa de a face gestul acesta o epuiza chiar mai tare decât toate zbaterile sale.

Aşteptase ca micuţul să ajungă la creşă, apoi la grădiniţă, pentru că Victor socotise că va putea face pasul odată ce îşi va vedea copilul un pic mai independent. Acum era deja de un an la grădiniţă şi tatăl lui nu dădea nici un semn serios în direcţia promisiunilor sale. Luiza se simţea frustrată şi pentru că nu-l mai putea întâlni pe copilaş în parc, de teama că el ar fi putut deja să-i povestească mamei sale despre ea. Iar ca să pună capac la toate, Victor avusese acum câteva luni un conflict de autoritate cu şeful său şi se mutase la un alt servici. Prin urmare, nu se mai vedeau decât acasă la ea... în puţinele ore pe care bărbatul le putea rupe din programul familiei sale.

Luiza simţea că nu mai are forţa de a rezista multă vreme şi, după ce se întoarse din concediu, ca de obicei, cu un dor imens de Victor, se trezi că mintea sa căzuse pradă unei obsesii groaznice. Ideea torturii unor alte sărbători de iarnă petrecute în familie, cu multe zâmbete false şi glume care să-i mascheze gândurile şi durerea, nu îi putea ieşi din cap, orice ar fi făcut. Prin urmare, îşi adună

puterile şi la întîlnirea cu Victor din ziua următoare, îl anunţă cu fermitate că, în cazul în care nu ia o hotărâre până la sfârşitul anului, hotărârea va fi a ei şi nimic n-o va mai putea determina să şi-o schimbe.

Spre surprinderea ei, Victor nu păru deloc afectat de această decizie, căci după cum îi mărturisi iubitei sale, intenţia lui era, de fapt, aceeaşi. Nici el nu se mai simţea capabil să în continuare o asemenea chinuitoare viaţă dublă şi era cât se poate de hotărât să facă pasul cel mare, până la sfârşitul anului.

Totuşi, dacă această înţelegere a lor avu darul să o liniştească într-o anumită măsură pe Luiza, bărbatul plonjă într-o stare de tulburare cum nu mai trăise în întreaga sa viaţă. Pentru prima dată reuşi într-un fel să măsoare în inima sa adulterul său de aproape opt ani de zile, nenumăratele minciuni pe care le oferise soţiei şi familiei şi nu mai puţin numeroasele suferinţe pe care i le provocase iubitei amante. Se vedea ca pe un trădător iremediabil al ambelor femei din viaţa sa, un laş care îşi bătuse joc până şi de marea lui iubire pentru Luiza. Încercase cel puţin să nu îşi trădeze copilul, care era complet inocent şi care depindea mai mult ca oricine de sprijinul său, dar iată că în faţa mai vechii sale iubiri, promisese să-l trădeze până şi pe acesta!... Nu... era limpede că nu avea să rămână nici unul dintre cei care depindeau de el, care să nu pătimească de pe urma lui!... Gândul acesta înveninat îi străpunse inima cu atâta forţă, încât pentru prima dată în viaţa sa, îşi dori cu ardoare moartea.

Câteva zile după ce viermele acesta rău se cuibări în inima sa, descoperi că se putea consola cu ideea că, oricât de mare ar fi fost suferinţa iubitei şi a soţiei în momentul pierderii sale, în timp ele şi-ar fi refăcut viaţa alături de bărbaţi cu mult mai demni şi mai capabili să le iubească. Iar copilul... da... până şi copilul ar fi crescut mai bine cu un alt fel de tată... serios, puternic... Repetă în gând, iarăşi şi iarăşi această ultimă afirmaţie, conştient totuşi că ceva nedesluşit în sufletul său îl împiedica, în mod fatal, să o creadă. Era la servici şi, dacă nu ar fi fost obstacolul acesta, poate că nici nu s-ar mai fi întors acasă. Ar fi găsit el o soluţie rapidă... fie podul care trecea la 30 de metri înălţime deasupra căii ferate din nordul oraşului, fie unul din trenurile rapide care plecau noaptea din gară...

Neliniştea pe care o simţea în pieptul său la gândul băiatului, îl împinse însă, mai presus de toate calculele sale, spre casă. Se năpusti ca un bezmetic pe uşa apartamentului şi aproape că-l smulse pe copilaş din braţele mamei sale.

„De ce plângi, tati?" întrebă micuţul cu o voce tremurândă, observând obrajii brăzdaţi de lacrimi ai părintelui său. Victor îşi drese vocea şi se forţă din toate puterile să zâmbească. Sandra privea scena uluită, incapabilă să mai scoată o vorbă.

„Tati..." spuse bărbatul cu dificultate. "M-am gândit că o să te faci mare şi o să înveţi multe şi, deştept cum eşti... o să-ţi dai seama că tati nu e deloc aşa grozav cum ţi se pare ţie acuma..."

„Oh, ce prostuţ eşti tu, tati al meu!..." zâmbi uşurat băieţaşul şi îşi împreună mânuţele durdulii, pe după gâtul său. „Păi chiar dacă o să fiu mare, o să fiu tot eu... şi eu ştiu că tu eşti cel mai grozav tati şi... niciodată n-o să mai fie altul ca tine!... În afară de mine... da', ştii ceva?" Ridică spre el o privire neobişnuit de serioasă. „Nici măcar eu n-o să fiu ca tine!"

Victor îşi plecă fruntea, sprijinind-o de capul rotund al copilului, ca să-şi ascundă lacrimile.

„Tu ştii cât de mult te iubeşte tata, Edi?"

„Ştiu! Până la cer şi înapoi şi în jurul lumii de trei ori!" declamă mândru micuţul.

„Dar Edi pe tati?" murmură ca în vis Victor.

„Nu vreau să spun..." zise copilaşul îngândurat.

„De ce zici asta, scumpule?" interveni Sandra, un pic îngrijorată, după ce, câteva momente mai înainte, avusese un impuls să-i acopere de sărutări pe amândoi băieţii săi.

„Mami... pentru că tati e aşa grozav, el trebuie să ştie singur cât de mult îl iubesc. Şi să nu mai plângă din cauza mea..."

Victor o trase pe Sandra alături de el şi se îmbrăţişară îndelung. Viermele întunecat din inima sa se topise cu totul. "Mulţumesc, Doamne" şopti el deodată, dintr-un impuls interior de nestăvilit. Aceasta sună cât se poate de ciudat pentru Sandra, căci din câte ştia ea, soţul ei se considerase întotdeauna un onest liber cugetător. Victor îi surprinse ocheada nedumerită, dar inima sa era prea caldă pentru a se putea opri aici. Totuşi, Sandra nu auzi continuarea, pentru că bărbatul nu o rosti decât în sinea sa. „Dacă Tu mă ierţi Doamne, o să fac măcar acum ce e bine, după voia Ta."

*

Luiza nu înţelegea cum se putuse întâmpla o asemenea enormitate. Şi nu accidentul groaznic căruia îi supravieţuise era grozăvenia imposibil de neînţeles, ci faptul că ea se afla acum lângă soţia amantului său, în aşteptarea ambulanţei care trebuia să apară în mai puţin de zece minute. Da, Sandi era chiar Sandra, iar Edi era copilul ei și a lui Victor!

Oricum, dacă Victor şi-ar fi făcut timp să se întâlnească un pic cu ea în dimineaţa aceea, ca în fiecare duminică, ea nu s-ar fi hotărât spontan să meargă la târgul de la marginea oraşului vecin. Şi totuşi... cine mai ştia de această ieşire a ei?... Nimeni... şi ea de asemeni, habar nu avusese că Sandra plănuise acelaşi lucru. Dar cum de nu plecase Victor cu soţia lui, folosindu-se de maşina lor ca în toate celelalte ieşiri de week-end ale familiei?... Era pur şi simplu de neconceput să se întâmple aşa ceva... iar acum, ca o încununare a absurdului, urma să se întâlnească la spital cu el... să stea dintr-o dată în faţa lor, a amândurora!... Oh, asta era, cu siguranţă, mai mult decât ar fi putut ea să îndure!

În vreme ce Luiza se zbătea în inima ei ca un peşte pe uscat, Sandra observă prima sunetul îndepărtat al ambulanţelor. Luiza făcu tot posibilul să se urce în altă ambulanţă decât Sandra, dar de-abia apucă să răsufle uşurată, când unul din poliţişti deschise uşa vehiculului şi o invită alături de Sandra, care nu concepea să ajungă la spital fără salvatoarea sa.

Pe Victor chiar nu avu cum să-l evite pentru că se afla deja la spital şi pândea cu înfrigurare sosirea ambulanţelor. La îndemnul unuia din infirmieri, el se repezi către targa pe care era transportată soţia sa, fără să bage la început de seamă că, în mulţimea de asistente şi medici care o înconjurau, aceasta ţinea de mână o femeie firavă, cu hainele sfâşiate, a cărei figură aplecată spre ea, era complet acoperită de părul său blond, murdar, atârnând în şuviţe dezordinate.

„Sandi... iubita mea..." şopti bărbatul copleşit, recunoscându-şi soţia, în acea stare jalnică. Femeia avea ochii închişi şi nu păru să îl audă, aşa că Victor, tremurând, încercă să o prindă de mână. De-abia atunci observă pe tânăra care stătea de cealaltă parte a tărgii, privindu-l încordată, drept în ochi.

Într-o clipă, bărbatului i se întunecă privirea şi i se înmuiară genunchii; simţi nevoia să se sprijine de targa soţiei sale, doar că aceasta fiind în mers, nu reuşi decât să se atingă de marginea sa, după care se prăbuşi la pământ. Luiza se cutremură când îl văzu căzând. Se abţinu însă cu tărie să nu cedeze primului impuls şi nu dădu drumul mâinii femeii. Cu coada ochiului observă cum câteva infirmiere îl ajutau pe Victor, complet ameţit, să se ridice. Pentru câteva nesfârşite secunde, trăi cu senzaţia că inima i se smulge singură din piept pentru a fi acolo, lângă sărmanul său iubit, care avea nevoie de consolarea şi îmbrăţişarea ei mai mult ca niciodată. Şi totuşi, ceva secret, dar nespus de puternic, o ţinea lângă această femeie necunoscută, rivala sa, îi ţinea mâna într-a ei şi îi mângâia cu privirea faţa contorsionată de durere, de parcă ea, şi nicidecum el, ar fi fost fiinţa care conta cel mai mult pentru ea, din întreaga lume.

O dată ce tânăra apucă să realizeze lucrul acesta, nu mai fu nevoie decât de un foarte mic efort al inimii, pentru a realiza că tocmai îi făcuse şi ea lui Victor, ceea ce el însuşi îi făcuse ei de nenumărate ori, în decursul relaţiei lor. Dintr-o responsabilitate a compasiunii, îşi refuzase iubirea, dăruind o parte din viaţa sa Sandrei...

Şi pentru prima dată, ceea ce i se păruse dureros şi cu totul de neînţeles la iubitul său, ceea ce el singur nu fusese vreodată în stare să înţeleagă la sine, îi apăru într-o lumină adevărată.

*

„Sandra... Aş vrea să vorbim puţin în seara asta...” spuse Victor, fără să o privească.

La o lună după ce ieşise din spital, soţia lui urma să-şi reia serviciul, pentru că doctorii o considerau complet restabilită. Fuseseră necesare două operaţii pe coloană şi multe săptămâni de fizioterapie, dar recuperarea femeii se dovedise aproape miraculoasă. După prima operaţie, au existat temeri că nu va mai putea merge niciodată, dar Sandra nu a dezarmat câtuşi de puţin. A luat legătura cu o prietenă din Franţa, iar aceasta a consultat un tânăr chirurg român din Nantes pe care îl cunoştea, în legătură cu posibilitatea unei a doua operaţii pe coloană. Victor a aflat cu încântare că soţia sa era evaluată ca având şanse bune la operaţie şi, mai mult, că prietena sa făcuse rost de banii necesari în comunitatea locală de români. Plata drumului nu ar fi fost o problemă pentru el, aşa că hotărârea fu luată cu entuziasm şi la începutul toamnei, operaţia avu loc, dovedindu-se un succes. Sandrei i se dădură şase luni până la recuperarea totală, dar, cu o voinţă de fier şi cu suportul devotat al soţului său, ea reuşi să îşi redobândească pe deplin abilităţile motorii în mai puţin de cincisprezece săptămâni.

În tot acest timp, Victor nu se mai văzuse decât de trei ori cu Luiza şi, de fiecare dată, după disperate insistenţe din partea sa. Nu făcuseră decât să vorbească şi să se îmbrăţişeze. Ea îl rugase plângând să aibă grijă de Sandra şi să încerce să nu se mai gândească deloc la ea. Dacă bunul Dumnezeu le intersectase drumurile în acea întâmplare uimitoare, înţelegea că pentru ea lecţia compasiunii trebuia să continue prin acest mare sacrificiu de sine care însemna renunţarea la bărbatul iubit. Ei doi greşiseră deopotrivă faţă de această femeie deosebită şi, oricât de dureros ar fi fost, trebuiau neapărat să nu mai persevereze în greşeală. De fapt, nici iubitul ei nu ajunsese la o concluzie diferită în ziua aceea frământată în care îi mulţumise în inima lui Domnului, dar, spre deosebire de Luiza, se arăta încă incapabil să se rupă cu totul de ea. La ultima întâlnire, după ce se îmbrăţişaseră de nenumărate ori şi îşi luară cu mare greutate la revedere, Victor se mai opri o dată în pragul apartamentului fetei. Mai mult chiar decât în acea primă noapte a lor, avea aerul unui om condamnat, care face o ultimă încercare deznădăjduită de a-şi susţine cauza în faţa torţionarilor săi.

„Lizu meu... te rog, mai ascultă-mă câteva momente... Nici eu nu mi-am imaginat că o să ajung vreodată în punctul ăsta... Da, trebuie să recunosc că o iubesc şi pe Sandra... E o femeie minunată, căreia îi doresc tot binele din lume şi pe care aş ajuta-o necondiționat dacă ar avea nevoie de mine... ca de un frate... ca de cel mai bun prieten...”

Luiza îi mângâie uşor obrajii palizi. Victor continuă cu o privire pierdută.

„În ce-l priveşte pe Edi...iubesc totul la micuţul ăsta... Nimic nu mi-ar fi mai uşor decât să-mi dau viaţa pentru el...” Făcu o mică pauză, ca şi când ar fi uitat ce vroia să adauge.

„Te înţeleg, Vic... şi tocmai de-asta, eu zic că aşa e cel mai bine pentru toată lumea...” şopti Luiza cu tandreţe.

„Stai... nu mă înţelegi încă, Lizu...” o întrerupse puţin cam brutal bărbatul. „Nu înţelegi că în ciuda tuturor iubirilor mele şi în ciuda pactului meu cu Dumnezeu, am ajuns să te văd, să te simt şi să te respir în fiecare clipă... aşa, ca pe o fiinţă a mea mai adevărată decât mine însumi...”

„Victor... te rog...” încercă să-l întrerupă, la rândul ei, Luiza, dar el continuă pe nerăsuflate, ca şi cum nici n-o auzise.

„Dar imaginea asta a ta e numai o umbră, iubirea mea... cum şi eu am ajuns numai o umbră, pentru că tu nu mai vrei să fii deloc lângă mine... Nu mai îmi laşi nici o speranţă!... Din cauza asta, durerea e aşa de mare, că îmi vine să înnebunesc...Mă crezi?! Uneori îmi vine să-mi sfâşii carnea de pe mine!...”

„Ştiu despre ce vorbeşti, Vic... tu mă crezi?” suspină iubita sa cu ochii scăldaţi în lacrimi.

„Oh, tu ştii, tu ştii desigur, iubirea mea...” rosti uşurat Victor, strângând-o încă o dată la piept cu toată puterea. „De-abia acum îmi dau seama că tu m-ai iubit aşa multă vreme, în vreme ce eu, prostul, n-am ştiut, nu te-am înţeles...”

Luiza nu mai avu putere să spună nimic. Mintea şi inima ei îi păreau acum captive într-un carusel ameţitor şi fără sfârşit. Ce mai conta remuşcarea, suferinţa, minciuna... ce mai conta orice afară de nebunia asta mai puternică decât orice...

„Să ne rugăm împreună, iubirea mea...” spuse deodată Victor, conştient că Luiza va fi surprinsă de acest neobişnuit impuls al său. „Suntem nebuni şi disperaţi şi neputincioşi, dar poate că bunul Dumnezeu nu îşi întoarce faţa de la cei care numai din dragoste greşesc mult... Poate că El va avea chiar şi pentru unii ca noi o cale...”

„Da...” răspunse iubita sa, cu căldură. „Numai El ne poate ajuta... după cum numai El ştie de ce ne-a adus împreună şi ne-a lăsat să ne iubim atât de mult, nepermis de mult, în viaţa asta...”

„Într-adevăr, dacă iubirea nu poate înţelege iubirea, atunci nimic nu mai poate avea sens în existenţa noastră...” adăugă inspirat Victor. „Să ne rugăm cu curaj, Tatălui nostru, Lizu şi să Îi cerem iertarea şi îndrumarea...”

Se luară de mâini, şi cu capetele apropiate, se rugară amândoi în tăcere timp de aproape un sfert de oră. Când terminară, se simţeau puţin ameţiţi şi aveau amândoi feţele umede, însă inimile lor se ancoraseră deja într-o pace până atunci, complet necunoscută.

„În viaţa asta sau cealaltă...” spuse încet, cu un zâmbet misterios, Victor. Ochii săi străluceau în lumina caldă a speranţei.

„În viaţa asta sau cealaltă...” răspunse, cu cel mai frumos surâs al său, Luiza. Se sărutară apoi cu o imensă duioşie şi se despărţiră fără ca vreunul din ei să mai privească în urmă.

*

În seara în care Victor începu cu soţia sa acea conversaţie de care se temuse timp de opt ani de zile, căzu prima zăpadă din iarna aceea. Sandra contempla cu atenţie fulgii de nea care se lipeau, asemenea unor fluturi delicaţi, de fereastra sufrageriei.

„Ce vrei, de fapt, să-mi spui cu afirmaţia asta că nu ai fost un soţ bun, Victor?” întrebă ea, în continuare, curios de calmă. „Chiar nu-mi amintesc să-ţi fi reproşat multe lucruri de când suntem împreună. Mi-e clar că te-ai străduit...”

„Un soţ bun este întotdeauna sincer cu soţia lui,” spuse sec bărbatul, conştient că, din punctul acesta, nu mai exista cale de întoarcere.

„Ah, da... aici ai dreptate...” replică gînditoare Sandra. “Cu sinceritatea n-ai stat deloc bine...”

„Ai ştiut, Sandra?!...” exclamă soţul său uluit. Atitudinea ei nu-i lăsa nici un loc de îndoială. „Ai ştiut... şi n-ai spus absolut nimic?!”

„Într-un fel... cred că am ştiut de mult... Erau nenumărate lucruri mai importante sau mai mărunte, dar am preferat şi eu să mă mint singură... Cel mai tare mi-a plăcut să mă mint că mă iubeşti, deşi era vizibil că te fereai mereu să-mi spui asta. Oricum însă... n-am fost pe deplin sigură până când...”

„Până când...?” preluă Victor, arzând de curiozitate.

„Ei, bine... până când n-am cunoscut-o pe Luiza... în seara aceea, în care m-a salvat,” completă femeia, sfârşind într-un oftat adânc.

„Nu pot să cred!...” strigă exasperat bărbatul. “Atunci s-a găsit ea să-ţi spună?... Şi apoi s-a ascuns de mine... oh, nu pot să cred... Doamne, Dumnezeule mare!”

„Nu te mai agita atâta, omule... să nu-ţi pleznească vreo venă!” zâmbi amar Sandra. „Fata nu mi-a spus absolut nimic despre voi... Nici ea nu și-a dat seama cine sunt, până când i-am povestit despre Edi... Înţelegi? Când i-a auzit numele, a tresărit de parcă ar fi muşcat-o un şarpe. M-a întrebat apoi, imediat, cum are ochii... Auzi, Victor... ce întrebare întâmplătoare... cum are ochii!... Păi tu şi copilul nostru aveţi cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată la cineva... Un verde de primăvară, care, de când te-am văzut prima oară, m-a făcut să rămân fără respiraţie...”

Victor o privea perplex, de parcă tocmai ar fi văzut-o zburând prin cameră. Femeia aceasta de neînţeles avea totuşi puterea să îi zâmbească în continuare!

„De ce te-ai mai agăţat de mâna ei atunci?...” întrebă el răguşit. „Ţi-ai dat seama abia mai târziu că ea era...?”

„Nu, Victor... Imediat după ce ea şi-a dat seama, mi-am dat şi eu seama. Dar dacă ea a ales să lupte în continuare pentru mine, rivala ei, şi nu m-a abandonat acolo, eu ce ar fi trebuit să-i arăt, în schimb? Că o urăsc, că o dispreţuiesc?...”

Bărbatul plecă ochii, fără să spună nimic. Soția lui continuă însă, cu același calm neașteptat.

„Aş fi vrut totuşi să mă mai văd o dată cu ea, ca să punem lucrurile la punct, dar ea m-a amânat de fiecare dată când i-am propus să ne întâlnim. Normal că...”

“Oricum, Sandra... De când s-a întâmplat asta cu voi, practic s-a încheiat şi relaţia noastră... Ştiu că sunt un mare nenorocit, dar dacă ai putea să mă ierţi... dacă mi-ai mai da o singură şansă...”

„Eu nu i-aş fi cerut asta fetei, Victor... şi nici măcar ţie...” interveni cu hotărâre Sandra. “Ce folos e, de fapt, pentru mine să trăiesc alături de un om nefericit, care iubeşte pe alta? Iau eu cu adevărat ceva înapoi, dacă inima ta nu-mi mai aparţine?”

Bărbatul ridică spre ea o privire arzătoare, în care ruga se împletea cu o speranţă nebună. Asta îi dădu femeii, puterea să continue.

„Cât despre iertare... Oricum cred că eu am greşit prima...” Privi cu coada ochiului la Victor, care rămăsese cu gura căscată. „Şi eu am iubit cu disperare un om...”

„Un alt... om...” bîigui Victor.

„Înainte să te întâlnesc pe tine... Am renunţat prosteşte la el, doar pentru că plecase în altă ţară. Da... e clar că nici eu n-am putut să-ţi ofer ceea ce fusese mult timp, numai pentru acela... Şi pentru că eu am fost prima care a trădat o mare iubire, îmi explic, să ştii, fără nici o urmă de vanitate, de ce ai putut să găseşti mai mult la Luiza decât la mine... Ea a fost singura dintre noi care te-a iubit cu toată puterea inimii ei... fără a pune nimic altceva în balanţă...”

„Oh, draga mea... ce ciudat să aud asta de la tine... Adevărat... ce viaţă ciudată!... Nici nu mai ştiu ce să... Crede-mă... pentru nimic în lume...” Victor realiză că era incoerent, dar în ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuşi să se adune. Tăcură amândoi vreme de mai multe minute, fiecare adâncit în propria sa lume.

Până la urmă, tot femeia reluă discuţia.

„Am aflat ieri de la prietena mea, că fostul meu iubit e cel care a plătit operaţia. Nu ştiu ce-a apucat-o să-mi spună... am înţeles că omul a obţinut promisiunea ei că n-o să-mi dezvăluie niciodată secretul...”

„Asta mi se pare de necrezut!...” exclamă Victor. “Fostul tău iubit... eşti sigură, Sandra?”

„Da... puteam de altfel să-mi dau seama şi singură, dacă n-aş fi fost atât de proastă. Prea s-au strâns banii ăştia de operaţie de pe o zi pe alta... El era în Franţa, se cunoştea foarte bine cu prietena mea...”

„Şi n-a venit să te vadă măcar la spital?” întrebă curios Victor. „Eu, în locul lui, nu m-aş fi putut abţine...”

„Nici unul nu e în locul celuilalt...” răspunse uşor ironic Sandra, privind din nou la fulgii mari ce se topeau pe fereastră. “Dar dacă tu ţi-ai dori ca el să fie în locul tău... nu ştiu... poate că...”

„E singur?” întrebă cu un sentiment nedefinit Victor.

„E singur şi vrea să se întoarcă anul viitor în România...” murmură emoţionată femeia.

„Îl mai iubeşti, Sandra?” puse deodată, punctul pe i, soţul ei.

„Ţi-am răspuns la asta deja...” răspunse ea fără să clipească. „Nu-ţi aminteşti? Trădarea, vina mea faţă de tine...”

Victor simţea o tulburare de nedescris, deşi dacă şi-ar fi putut imagina cu o zi înainte tot acest scenariu, ar fi socotit că ar fi fost copleşit de bucurie. Într-un fel, şi el se simţea afectat acum, după cum şi Sandra fusese, în tot acest timp, de realizarea faptului că celălalt nu se dăruise cu onestitate. Gândul îi fugi însă, din nou, la Luiza şi alungă imediat unda de amar a acestei gelozii neaşteptate. Iubirea pentru ea şi conştienţa unei împliniri acum pe deplin posibile, îl făcură să tremure de nerăbdare. Ar fi sărit de pe scaun într-o fracţiune de secundă şi ar fi fugit la ea.

Doar că nu ar fi fost ca toate celelalte plecări ale sale de acasă... Chiar dacă ar mai fi revenit aici şi ar mai fi plecat apoi de nenumărate ori, numai aceasta ar fi fost plecarea lui cea adevărată... Ideea îi aduse în minte, instantaneu, imaginea copilaşului său iubit.

„Edi!...” strigă el întristat. „Oh, cum am putut să uit de Edi!... Tu o să rămâi lângă micuţul nostru, dar eu...” Buzele i se strânseră într-un rictus amar. „El va creşte lângă celălalt... lângă bărbatul pe care-l iubeşti tu!”

Începu să se plimbe în sus şi-n jos prin sufragerie, ca un leu în cuşcă. „Nu cred că pot face asta, Sandra... Să nu te aştepţi!... Nu pot face asta!”

Se opri apoi brusc, ca şi cum ar fi avut o mare revelaţie.

„Spune... tu ai putea să-ţi laşi copilul să crească lângă Luiza? Spune-mi!... În fond, de ce ai avea tu drepturi mai multe? Scrie undeva că mamele îşi iubesc copiii mai mult decât taţii?!”

„O să îl vezi, cât de des o să vrei tu, Victor. N-o să ai nici o restricţie, cred că îţi dai seama de asta...”

„Şi la culcare, cine o să-i mai citească, Sandra? Şi cine o să mai joace Nintendo cu el în fiecare seară?”

„Oh, o să fie destule seri şi nopţi, măi omule... Nu toate, desigur... Tu nu înţelegi că relaţia voastră o să continue şi o să fie foarte bună, chiar dacă n-or să se mai întâmple în fiecare zi toate lucrurile cu care te-ai obişnuit?”

Victor se trânti pe unul dintre fotolii, masându-şi nervos fruntea cu toate degetele.

„Edi... Nu... Crede-mă, chiar nu ştiu dacă o să pot face asta... Mi se pare peste puterile mele...”

Sandra se apropie de el şi îi puse încetişor o mână pe umăr.

„Nu-i aşa că Luiza îşi doreşte copii?”

Victor rămase nemişcat pentru o clipă, apoi oftă brusc.

„Da... mult. I-am şi promis... odată...”

„Cum poate ai promis şi că o să-ţi schimbi viaţa şi o să te ţii departe de orice minciună?” se interesă femeia sub impulsul unei inspiraţii misterioase.

„Da, Sandra... exact cum spui!...” recunoscu imediat Victor. “Of, sunt atât de slab şi de prost, că nici nu m-am mai gândit la asta...” Ridică ochii spre ea şi o privi cu recunoştinţă. Soţia lui îşi trecu uşor mâna prin păr, de parcă ar fi vrut să se scuture de câţiva fulgi nevăzuţi de zăpadă.

„Victor, care dintre noi nu a fost prost şi slab?... Dar dacă începem să ne ţinem de promisiuni, poate că o cale mai bună decât ne imaginăm se va aşterne în faţa noastră...”

„O să mă mai iubeşti şi pe mine puţin... scumpa mea Sandi?” întrebă bărbatul, uimit şi el de neaşteptata sa curiozitate.

„Numai un om fără minte poate să creadă că o iubire adevărată dispare fără urmă...” şopti ea emoţionată.

„Eu ştiu că o să ai mereu un loc în inima mea... numai pentru tine...Şi oricând o să ai nevoie de mine...”

„O să am, fii sigur... Şi nimeni nu ne va putea împiedica să rămânem cei mai buni prieteni... Dar acum du-te... sunt sigură că ai ceva important de rezolvat...”

„Pot să rezolv şi mâine, Sandi...” spuse el şovăitor.

„Omule, dacă mai stai mult pe aici, riscăm să încurcăm lucrurile şi mai tare... Pentru toată lumea.”

Victor se ridică şi o luă spre ieşire, dar după câţiva paşi se întoarse, preocupat, ca şi cum ar fi uitat să îi spună ceva important soţiei sale. Fără să o privească, o luă în braţe şi îşi lăsă încet capul pe umărul ei. Ea îl mângâie de câteva ori pe cap, cu duioşie, ca pe un copil neajutorat, apoi se aplecă puţin şi îi şopti la ureche: “Du-te la Luiza... Fugi, pleacă!...”

El tresări şi se întoarse imediat. Ar fi vrut să-i mai spună ceva înainte de a ieşi, măcar un simplu mulţumesc, dar fu peste puterile lui să mai vorbească. În clipa în care închise uşa apartamentului, ochii amândurora se umplură de lacrimi.

Nimic nu avea să mai fie la fel de acum înainte, dar, ca prin minune, nicio iubire nu se pierduse, iar adevărul îi vindecase.

Dumnezeu vindecă şi nu omul

Doamna Vera îşi puse ochelarii şi aruncă o privire concentrată spre blocnotes-ul prăfuit din faţa ei, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă n-a uitat să le spună ceva important elevilor săi.

„E bine…pentru azi am terminat. Nu uitaţi să vă faceţi exerciţiile de percepere a aurei în faţa oglinzii. Ştiu că mă repet, dar dacă n-aveţi de gând să vă străduiţi puţin, nu puteţi să aveţi pretenţia nici la rezultate…"

„Rezultate…" repetă Sergiu gânditor, numai pentru el, în vreme ce îşi strângea fără grabă lucrurile de pe bancă. "De ce el, spre deosebire de ceilalţi colegi ai săi, cu vârste şi preocupări foarte diferite, nu se simţea prea interesat să obţină "rezultate" prin metodele promovate de doamna Vera, un foarte cunoscut şi apreciat terapeut şi bioenergetician?... Auzise într-o emisiune de televiziune că făcuse adevărate miracole în câteva cazuri disperate, trei dintre rudele propriilor săi pacienţi îi vorbiseră cu mare încredere despre ea şi el însuşi citise cu plăcere cartea pe care femeia o scrisese în colaborare cu un jurnalist cunoscut. Ce mai, cu greu ar fi putut obţine o recomandare mai favorabilă pentru o persoană cu preocupările sale… Sergiu nu era genul de sceptic autosuficient, ba din contră… ca medic dermatolog înţelesese foarte clar, dincolo de toate teoriile din timpul studiilor, că psihicul poate îmbolnăvi fizicul, aşa cum şi patologia fizicului poate afecta în modul cel mai dramatic starea psihică. În spatele celor mai multe probleme dermatologice cu care se întâlnise, la originea sensibilităţii care pregătea terenul pentru acest fel de afecţiuni, se aflau, de fapt, probleme sufleteşti grave, îngropate adânc într-o zonă de protecţie subconştientă. De aceea, după oarece aprofundări în domeniul psihosomaticii, Sergiu îşi pusese speranţele în medicina holistică, care încerca să ia în consideraţie toate aspectele fiinţei umane; în urmă cu un an de zile făcuse un curs de consiliere şi apoi luase decizia să exploreze acele terapii alternative care păreau să aibă un număr mare de adepţi, indiferent de baza de informaţie verificabilă asociată fiecăreia. De fapt, nu era interesat atât de mult să devină el însuşi un practician, cât să aibă o pregătire suficientă în domeniul terapiilor alternative, pentru a putea să îndrume în mod eficient pe pacienţi şi familiile lor, pe calea dorită a vindecării fizice şi sufleteşti. Fusese deja la două iniţieri în reiki, dar nu se simţea câtuşi de puţin pregătit să pună mâinile pe un om bolnav… i se părea că, de vreme ce nu poate înţelege nimic din simbolurile reiki-ului, nici nu e apt să practice metoda cu o reală încredere; apoi, nu auzise încă de nici o vindecare completă realizată de vreunul dintre practicanţii de reiki pe care îi cunoştea. Bioenergeticienii mai aveau însă uneori asemenea succese. Şi mai aveau nişte teorii ale lor, destul de interesante… aşa că i se părea foarte posibil ca aici, la cursul acestei femei ieşite din comun, să se apropie, în sfârşit, de cunoaşterea şi înţelegerea fiinţei subtile a omului, iar pornind de la aceasta, să poată folosi mai eficient atât cunoștințele sale medicale cât și cele din domeniul terapiilor alternative.

Totuşi, nici această personalitate marcantă a domeniului bioenergeticii, nu îi oferise ceva care să îl convingă sau să îl impresioneze cu adevărat. Vera vorbise în termeni foarte generali despre aura oamenilor, în care ea vedea în anumite momente organele interne şi bolile de care aceştia sufereau, ba uneori chiar şi evenimente din trecutul lor, care îi apăreau fulgerător, asemenea unor flash-uri de film. Din câte îşi dădea seama Sergiu, în toate cazurile pe care profesoara sa le descrisese în cele patru zile de curs, impresia generală era că asista la prezentarea unei autorităţi spirituale, morale şi medicale de nezdruncinat, care îşi exercita cu generozitate clarvederea şi capacitatea sa uluitoare de intervenţie. Nu conta prea mult că nici ea nu ştia ce se întâmplă, de fapt, atunci când aplica procedurile bioenergetice pe care le învăţase cu multă vreme în urmă, de la maestra ei; era întotdeauna convinsă că ceea ce face e ceea ce trebuie făcut în situaţia dată, iar acest lucru era confirmat şi de umila confesiune că, în peste zece ani de practică terapeutică, nu dăduse greş niciodată.

Sergiu căutase însă mai mult în cursul acesta decât învăţarea unor reţete simple şi, ca de obicei în domeniul acesta, nejustificate, pe care le-ar fi putut culege foarte bine şi dintr-o carte… sau chiar dintr-o broşură practică. Cu ocazia acestui curs realizase şi el că spera să fie convins, dacă nu de înţelegerea raţională a lucrurilor prezentate, măcar de întâlnirea cu un om, care prin valorile şi atitudinea sa faţă de oameni, să îl impresioneze. Fiind creştin nu doar prin tradiţie, ci printr-o reală credinţă, nu putea justifica o activitate în slujba oamenilor, altfel decât ca efect al iubirii de aproape. Din păcate însă, viaţa de spital îl învăţase foarte bine că rareori se întâmpla să fie astfel, iar aici, mai mult încă decât la reiki, felul în care vorbea şi se purta persoana care trebuia să îi servească drept maestru, nu îi părea să trădeze altceva decât o promovare insistentă a propriei imagini, înapoia căreia se ascundea urmărirea calculată şi neabătută a unor interese din cele mai pragmatice.

Până în ziua aceea nu ar fi putut să îşi formuleze cu atâta claritate concluzia aceasta. Fusese însă suficient să iasă pentru o oră, în pauza de prânz, împreună cu doamna Vera şi alţi cinci elevi ai săi, pentru ca umbra confuză care plana asupra minţii sale încă de la începutul cursului, să ia forma unui nor întunecat şi rece, de care îi era imposibil să mai facă abstracție.

Intraseră într-un restaurant cochet cu ferestrele la bulevard şi se aşezaseră cu toţii la o masă mare dreptunghiulară: Sergiu stătea lângă un student timid, cu barbă şi ochelari, după care urma, înaltă şi majestuoasă, doamna Vera, apoi o domnişoară drăguţă de vreo douăzeci şi cinci de ani şi, în fine, alte trei doamne mai vârstnice, corpolente, care şuşotiseră de zor tot drumul, cu un aer nemaipomenit de conspirativ. Deliberările privind meniul durară nu mai puţin de un sfert de oră, timp în care doamna Vera făcu comentarii de expert cu privire la toate alegerile comesenilor săi. În timp ce aşteptau să fie serviţi, Sergiu descoperi că cele trei doamne vorbăreţe îşi prezentau, de fapt, pe rând, experienţele terapeutice de succes. Una dintre ele trata cu cristale, cealaltă practica fitoterapia şi dietoterapia iar ultima era, ca şi el, iniţiată în reiki.

„Nimic nu merge însă, dacă omul nu are o atitudine spirituală corespunzătoare…” afirmă, cu tărie, specialista în fitoterapie.

„Fireşte… asta mai mult ca sigur…” se auziră expresiile entuziaste de aprobare ale celor din jurul său. Doamna care trata cu cristale se folosi de împrejurare ca să proclame cu tărie.

„Eu îi trimit pe toţi la biserică, fără excepţie… Fără liturghie şi spovedanie, oamenii nu au cum să se bucure de graţia divină a vindecării. Unii nici n-au citit Biblia, vă daţi seama?... Ce să mai vorbim de Filocalia sfinţilor noştri?... Oh, Doamne!... e strigător la cer ce se întâmplă!… Păi de-aia au rămas oamenii fără nici un fel de valori şi se întâmplă toate nenorocirile!…”

Sergiu privi scurt spre Vera care părea să adere în mod hotărât la ideile doamnei.

„Vă spun că pe mine una m-a încercat greu Dumnezeu… si pe bună dreptate!...” continuă cu multă pasiune doamna în cauză. „Am fost o femeie tare, tare necredincioasă… Înainte de revoluţie eram profesoară de socialism ştiinţific. Predam de cincisprezece ani materialismul ştiinţific… şi chiar în vara dinaintea revoluţiei, singurul meu copil, băiat eminent în şcoală şi liceu, nu a reuşit să intre la medicină. A clacat şi după aia, în câteva luni a înnebunit… A înnebunit, pur şi simplu!... Orice am incercat, nu am mai putut face nimic cu el…” spuse ea ştergându-şi câteva lacrimi. Cei prezenţi nu mai îndrăzneau să spună o vorbă. Doamna Vera se decise să intervină:

„Silvia, ştii că, din păcate, în şcoala noastră nu tratăm bolile psihice…”

„Doamna Vera, se poate?...” continuă Silvia emoţionată. „Asta a fost pedeapsa Domnului pentru necredinţa mea… am înţeles foarte bine. Sunt sigură că atunci când o să-mi compensez greşelile prin suficiente fapte bune, o sa fiu iertată, iar fiul meu o să-şi revină… N-am nici cea mai mică îndoială!…”

„Dar acum fiul dumneavoastră este internat, doamnă?” se interesă Sergiu.

„Nu mai e de mult... Doctorii au zis că poate să stea şi acasă. Chiar nu am probleme cu el, săracul… în general, e foarte cuminte. Toată ziua construieşte castele din piese de lego. Nu-l las să se

uite la televizor, că asta îl face nervos. I se pare că toată lumea pe care o vede acolo are ceva împotriva lui…"

„Totuşi… aţi încercat şi ceva psihoterapie?" continuă Sergiu preocupat.

„Am mai vorbit cu psihiatrii… da. Din când în când îi mai evaluează starea. Oricum însă, nu pun eu baza în ei… ştiu foarte bine că numai de mine depinde vindecarea lui ."

„Ei, şi eu am avut un amic care a clacat…" spuse deodată studentul ca trezit din vis. „În primul an a fost foarte bun la facultate, dar nu a reuşit să ia zece pe linie, ca alţi doi dintre colegii lui de grupă. A rămas dinadins la o materie, ca să repete anul… şi când, la sfârşitul acestuia a descoperit că tot nu poate face în aşa fel încât să ia zece pe linie, a înnebunit. N-a mai ieşit nicăieri vreo lună de zile şi după aia s-a aruncat de pe un bloc de zece etaje…"

„Oh, Dumnezeule… dar ce istorii sumbre se povestesc aici!…" reacţionă deodată pe un ton agasat domnişoara cea cochetă.

„Asta e voia Domnului!" interveni jignită Silvia. „Dacă ţi-e frică de necazuri şi suferinţe de ce-ai mai venit la cursul ăsta?"

„Am venit pentru că îmi doresc să mă ocup de oameni cu probleme fizice, nu psihice!… " preciză la fel de înţepată tânăra. „Chiar îmi doresc să devin şi eu într-o zi ca doamna Vera… Ea este un adevărat model pentru mine…"

Silvia rămase fără replică, în timp ce Vera le dărui tuturor un zâmbet generos şi împăciuitor.

„Eh, cu toţii suntem oameni şi se ştie…până la urmă, nu omul vindecă, ci Dumnezeu prin el…"

„Ştiţi, doamna Vera… ca să fiu sincer, mie nu mi-e prea clară chestia asta cu amestecul lui Dumnezeu in ce se întâmplă pe lumea asta. Dar dacă totuşi El e cel care vindecă… şi nu omul… de ce le mai cerem noi oamenilor bani pentru asta?" întrebă studentul fără menajamente. Pentru câteva clipe, toată lumea tăcu, încurcată.

„Chiar dacă vindecă Dumnezeu, oamenii trebuie să ştie că e cazul să plătească pentru ce au primit. Dacă nu plătesc, nu sunt în stare nici să preţuiască…" spuse, în sfârşit, doamna care făcuse reiki, repetând lecţia pe care o primise încă de la prima sa iniţiere.

„Nimic mai adevărat…" confirmă, vizibil uşurată doamna Vera. „Şi apoi… să fim serioşi… nu poţi să te dedici oamenilor, în situaţia în care eşti muritor de foame. Evident că, dacă eşti ales de Dumnezeu pentru vindecarea oamenilor, meriţi şi respectul lor pentru asta…"

„Aşa e… şi în plus, oamenii trebuie să plătească, pentru că altfel nu conştientizează că au greşit… şi că din cauza greşelilor făcute, Dumnezeu i-a pedepsit cu o boală sau cu altă nenorocire…" adăugă, cu cea mai mare convingere, Silvia.

„Corect, draga mea, corect…" reluă Vera cu aplomb sporit. „De aceea, eu consider că un om care redă sănătatea altora, trebuie să trăiască bine, vreau să spun… suficient de bine pentru ca familia lui să n-aibă grija zilei de mâine. Că altminteri mai degrabă se-apucă să facă afaceri sau mai ştiu eu ce alte chestii, ca să poată trăi liniştit. Şi atunci, cine rămâne să se mai ocupe cu terapia?"

„Dar eu, de exemplu… am voie să-mi deschid un cabinet de bioterapie după ce termin cursul dumneavoastră?" întrebă cu un aer cât se poate de inocent studentul.

„Mulţi au început aşa…" admise fără ezitare Vera. „Eu nu-mi asum însă responsabilitatea pentru cei care nu-şi fac treaba ca lumea şi escrochează cu bună ştiinţă pe pacienţi. Vreau să vă zic că mai devreme sau mai târziu, asta oricum se află… şi de dat în judecată n-o să mă dea nimeni pe mine…"

Un nou moment de tăcere trădă confuzia, dacă nu chiar indispoziţia interlocutorilor.

„Hei, observ că v-aţi amărât dintr-o dată…” se auzi iar vocea puternică şi tonică a doamnei Vera. „Asta nu face deloc bine la digestie. Eu zic să ne vedem de mâncat deocamdată şi să lăsăm toate grijile şi filozofiile de-o parte. Vă asigur că dacă vă ţineţi cu perseverenţă de sfaturile mele, n-o să se întâmple nimic rău şi o să aveţi numai de câştigat!”

*

Sergiu conducea maşina pe drumul obişnuit spre casă, pierdut în gânduri. Avea sentimentul clar că se află pe o cale greşită. Pornise cu mult elan la cercetarea acestui domeniu fascinant al terapiilor alternative, dar până atunci, nu descoperise pe nimeni care să-l convingă. Probabil că trebuia să aibe răbdare şi să caute în continuare… cu siguranţă că şi aici erau oameni şi oameni... Doar nu puteau fi chiar toţi interesaţi numai de celebritate şi bani!... Şi în spital, de pildă, cunoscuse câţiva medici tineri, foarte cumsecade, care erau sincer preocupaţi de soarta pacienţilor pe care-i aveau în grijă şi care nu făceau nici un fel de diferenţe între ei. Fireşte, erau cei mai munciţi, dar şi cei mai neglijaţi de ierarhia spitalului şi îşi dădeau seama cu toţii că acest ‘exces de zel’ al lor le aducea numai invidie şi izolare din partea celorlalţi colegi, nicidecum susţinere şi preţuire. De aceea, asemenea tuturor acestora, şi Sergiu visa să îşi poată deschide într-o zi un cabinet pe care să-l împartă cu câţiva colaboratori cu vederi asemănătoare.

Cu gândul la planurile sale de viitor, parcă rapid maşina în preajma supermarket-ului de lângă blocul său şi grăbi către intrarea magazinului, în mână cu lista de cumpărături pe care i-o dăduse mama sa dimineaţă. Era văduvă de mai bine de zece ani şi locuiau încă împreună într-un apartament de două camere, pentru că din salariul său foarte modest de medic, Sergiu nu îşi permisese niciodată să îşi ia ceva cu chirie.

În cincisprezece minute sfârşi cumpărăturile şi ieşi, la fel de zorit, pe uşa supermarket-ului. În urma sa auzi însă o voce subţire:

„Domnu, domnu… îmi daţi şi mie ceva de mâncare, vă rog?”

Se răsuci imediat şi zări lângă peretele de sticlă al magazinului o siluetă fragilă de copil. Era o fetiţă blondă de vreo nouă ani, care îl fixa rugătoare cu ochii ei mari şi căprui.

„Cum te cheamă?” o întrebă cu glas blând Sergiu.

„Magda… Magda Alina Onicescu… Am nouă ani şi trei luni,” răspunse ea, articulând cu mare seriozitate, ca la şcoală.

„Pe mine mă cheamă Sergiu şi locuiesc în blocul de alături. Nu te-am mai văzut pe aici. De unde vii?...”

Fata ezită câteva secunde. Era evident că fusese învăţată să nu stea la discuţii cu oameni necunoscuţi. Vorbi totuşi, privind cu sfială în altă parte.

„Şi eu stau pe-aici. Dar nu ies decât rar pe afară… pentru că trebuie s-o ajut pe mama.”

„Dar cu ce poţi tu s-o ajuţi tu pe mama ta, Magda?... Cu ce se ocupă?” insistă Sergiu uimit.

“Mama e bolnavă. A trebuit să plece de la serviciu. Eu am grijă de ea...”

„Şi tatăl tău… o ajută şi el?”

„Când e acasă, da… dar el lucrează la case şi pleacă mereu… Vine înapoi după mai multe săptămâni…”

„Am înţeles… Ştii ce boală are mama ta?”

Fetiţa coborâ imediat privirea şi nu răspunse.

„Magda… poţi să-mi spui… eu sunt doctor. Mă gândesc că aş putea să fac şi eu ceva pentru mama ta…

„Schelroză în plăci... asta are... Stă aproape tot timpul în pat, că o doare tot corpul dacă se ridică."

Sergiu tresări, căci îşi amintise de povestea unei asistente pe care o cunoscuse la reiki. Ea pretindea că avusese recent un pacient suferind de scleroză în plăci într-o formă atât de gravă încât în ultimele şase luni nu-şi mai putuse părăsi deloc patul. După cea de-a doua iniţiere în reiki femeia îşi făcuse curaj şi pusese mâinile pe capul omului acela. În fiecare zi stătuse câte douăzeci de minute cu mâinile pe capul lui şi după numai o săptămână, omul reuşise să se ridice singur din pat. De ce n-ar fi încercat şi el cu femeia aceea?... Nu se mai gândise în ultima vreme să practice reiki, dar acum era vorba de o situaţie deosebit de dramatică... Şi dacă tot învăţase ceva ce se dovedise util într-o situaţie similară, de ce să dea tocmai acum înapoi?

„Magda... aş vrea foarte mult să fac o vizită mamei tale... Chiar cred că aş putea să o ajut într-un fel... Ştiu că ai fost învăţată sa nu aduci străini în casă, dar putem să sunăm la uşa unor vecini pe care-i cunoşti şi să-i rugăm să vină şi ei cu noi acasă la tine..."

Copilul îl privi câteva clipe cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva, apoi, pe neaşteptate, îl prinse de mână, veselă.

„Bine... haide cu mine, Sergiu!"

*

Magda sună la uşa unor vecini de la parter. O femeie foarte grasă, cu un capod alb, matlasat scoase curioasă capul pe uşă.

„Sărumâna, tanti Jeni... Am venit cu nenea Sergiu...." o anunţă cu mândrie Magda. „El este doctor şi mi-a zis că vrea să o vadă pe mama..."

Femeia îl măsură pe bărbatul necunoscut, de sus până jos, fără nici o jenă. Părea cam sceptică, văzându-l îmbrăcat de stradă.

„Sunteţi doctor, huh?... V-au trimis de la policlinică?"

„Mă numesc Sergiu Nicolau. Sunt medic dermatolog şi terapeut..." se prezentă el hotărât. „Locuiesc în blocul de vizavi şi, în drum spre casă, am descoperit fetiţa în faţa supermarket-ului. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ei şi m-am gândit că aş putea încerca s-o ajut..."

„Aha... deci vreţi să o vedeţi pe Claudia?... Înţeleg, înţeleg..." spuse ea repezită, dar vizibil încântată, căci felul în care se prezentase Sergiu nu îi lăsase nici o urmă de îndoială. „Oh, domnu' doctor, dacă aţi putea s-o ajutaţi cu ceva pe biata femeie, asta ar fi un dar ceresc!... Dacă o vedeţi cum se chinuie... la numai treizeci de ani ai ei... Doamne, ce nenorocire!... Staţi aşa o clipă, că vă însoţesc imediat..."

Sergiu îi zâmbi recunoscător. În prag, femeia avu o mică ezitare, după care se întoarse şi strigă tare pe holul apartamentului.

„Costi, nu vrei să mergi şi tu cu noi la Claudia?... A venit un domn doctor să o vadă!..."

O voce baritonală, uşor răguşită se auzi imediat, din spatele uşii cu geam de la sufragerie.

„Jeni, ştii foarte bine că nu s-a terminat repriza!... Du-te tu înainte, că apar şi eu peste zece minute!"

*

Intrând în casa familiei Onicescu, pe Sergiu îl izbi mai întâi aerul stătut şi uşor umed, cu iz înţepător de mucegai. Apartamentul nu avea, de fapt, decât o singură cameră, destul de mare, în care era înghesuită o grămadă de mobilă veche şi două canapele şubrede, acoperite de pături. Pe una din ele zăcea, cu spatele sprijinit de mai multe perne, o femeie tânără, teribil de slabă, cu o figură emaciată, brăzdată de riduri adânci de suferinţă. Numai ochii ei negrii păreau încă vii şi din expresia lor confuză, Sergiu realiză că era deopotrivă speriată şi jenată din cauza apariţiei sale inopinate. Din fericire, doamna Jeni, se grăbi să intervină.

„Claudia, scumpa mea...” spuse ea pe un ton foarte încurajator, „domnul este doctor şi s-a oferit să te consulte. Magda i-a povestit despre tine...”

Femeia aruncă o privire uşor dojenitoare spre fiica ei, care se agăţă imediat de haina lui Sergiu.

„Mami, domnul e foarte bun... vrea să te ajute şi nu ne cere nimica!... Te rog eu, lasă-l să te consulte...”

„Bună ziua, doamnă...” îndrăzni, în fine, şi Sergiu, el însuşi uimit de reacţia sa timidă, care nu caracteriza deloc relaţiile uzuale dintre el şi pacienţii lui.

„Dacă-mi daţi voie... mă numesc Sergiu Nicolau... sunt medic şi terapeut reiki. Vă mărturisesc sincer că încă nu am tratat pe nimeni cu boala dumneavoastră, însă am aflat recent de la colegi de-ai mei terapeuţi că o vindecare este posibilă în asemenea cazuri. De aceea, aş dori foarte mult să încerc să v-ajut... Vă rog... nu trebuie decât să staţi liniştită şi să-mi îngăduiţi să ţin puţin mâinile pe capul dumneavoastră...”

Claudia, care îl urmărise cu o atenţie încordată, ceru din ochi încurajarea doamnei Jeni care, înţelegând perfect, se apropie imediat de ea şi puse matern, palma ei grăsuţă pe obrazul rece al bolnavei.

„Draga mea... domnul doctor aşteaptă răspunsul tău...”

„Oh, vă rog, domnule doctor... vă rog!...” se auzi, în sfârşit, vocea firavă şi nesigură a femeii. „Eu nu ştiu cu ce v-aş putea răsplăti bunătatea... dar dacă dumneavoastră doriţi să mă ajutaţi într-un fel...”

Sergiu zâmbi uşurat şi îşi trase un scaun lângă canapeaua femeii. Fetiţa rămăsese lânga uşa de la intrare.

„Vino şi tu lângă mama ta, Măgduţa!...” o îndemnă el blând şi îi trase un alt scaun chiar în faţa femeii. Fetiţa fugi către maică-sa şi se aşează veselă pe scaun. Se aplecă apoi spre ea şi îi prinse mâinile subţiri între palmele sale micuţe.

„Suntem gata, Sergiu... domnule doctor!” spuse ea, cât se poate de hotărâtă. Deodată, medicul simţi că un val imens de emoţie urcă în pieptul lui, iar ochii i se umplură de lacrimi. Vreme de câteva clipe făcu un mare efort să se stăpânească, însă odată ce reuşi asta, avu pe neaşteptate, o senzaţie ciudată că ceva bine ştiut, dar demult uitat, se trezise în sufletul său. Îi era clar că nu o să se poată concentra asupra nici unuia din familiarele simboluri reiki. Căută febril nişte cuvinte care să poată exprima ceva ce parcă vroia neapărat să spună... apoi brusc, în el se făcu pace... o pace plină de lumină şi încredere. Se auzi, dintr-o dată, vorbind cu o voce neobişnuit de profundă şi caldă:

„Claudia, crezi în Iisus Hristos?”...

Femeia tresări ca străbătută de un fior, iar doamna Jeni întoarse spre el o privire uimită.

„Crezi că Iisus Hristos este Dumnezeu şi că orice vindecare a sufletului sau a trupului se face numai prin El?... Crezi că El te poate vindeca?” continuă, fără nici o ezitare, bărbatul.

„Da... cred...cred cu adevărat toate astea!...” răspunse femeia cu o voce tremurătoare. „Numai El ştie de câte ori am plâns şi m-am rugat... N-am pierdut niciodată speranţa şi încrederea în mila Lui!...”

„Şi eu...şi eu cred în Domnul Iisus!...” adăugă fetiţa emoţionată, strângând la piept mâinile mamei sale.

Sergiu oftă o dată, adânc. „Atunci, să se facă după voia Lui.” spuse el hotărât şi, închizând ochii, îşi puse palmele pe capul femeii. Voinţa de a o salva se concentră cu o presiune aproape insuportabilă în inima sa şi Sergiu se rugă numai în gând, cu toată această nebănuită putere interioară. „Doamne, dacă asta e voia Ta.. fă ca iubirea şi mila şi compasiunea Ta să vindece pentru totdeauna pe acest biet copil al Tău, prin atingerea mâinilor mele... Doamne, ştii că Te iubesc şi că îţi cer asta numai din iubire...”

Palmele începură să i se încălzească şi simţi cum din centrul lor şi din degete, începe să curgă spre capul femeii un fel de perdea de curent plăcut, care îi creă o ciudată senzaţie de lumină interioară, pe care era incapabil s-o localizeze. Înţelese însă că era răspunsul pe care-l aştepta şi lucrul acesta îl emoţionă atât de tare încât mâinile începură să-i tremure, iar obrajii i se umeziră de lacrimi. De dragul concentrării, nu deschise ochii şi nu îngădui altor gânduri să îi distragă atenţia de la curgerea aceasta continuă. Respira foarte rar, complet detaşat de tot ce se afla în jurul său, cu excepţia femeii aceleia suferinde.

După vreo zece minute, realiză însă că fluxul se oprise aproape complet, iar palmele i se răciseră. Atunci se scutură puţin de parc-ar fi vrut să se trezească şi privi din nou înaintea lui. Fetiţa era în genunchi la picioarele sale, cu fruntea sprijinită de canapea şi mânuţele cuibărite în mâinile mamei sale, care părea adormită; faţa îi era complet destinsă şi un zâmbet uşor i se întipărise pe buze.

„S-a terminat!” se auzi vocea moale a lui Sergiu. Magda se ridică imediat de jos şi apoi se aşeză serioasă pe scaun, cu ochii ţintă la mama sa, care nu dădea nici cel mai mic semn de trezire.

„Claudia, fata mea!...” ţipă speriată doamna Jeni.

Femeia deschise atunci ochii mari şi, fără să privească pe cineva anume, spuse liniştită.

„A fost aşa de bine, a fost ca un vis frumos... Doamne, Dumnezeule... pentru prima dată în ultimii doi ani de zile, n-am mai simţit nici o durere!”

Fetiţa sări imediat de pe scaun, cu un aer febril.

„Mami, mami... mişcă-ţi mâinile!...Întinde-le spre mine!...”

Claudia le ridică de pe cuvertură cu oarece încetineală, dar apoi le întinse fără dificultate şi le puse pe umerii fetei.

„Nu te doare, mami, nu-i aşa?” întrebă, în culmea surescitării, Magda. Doamna Jeni privea scena cu gura căscată.

„Deloc...” răspunse Claudia şi în clipa următoare lacrimi de fericire începură să i se prelingă încet pe obraji.

„Încearcă să te ridici, mami!...” ceru din nou copila. Doamna Jeni își făcu cruce și își lipi palmele în dreptul pieptului.

Tânăra femeie dădu cuvertura la o parte şi coborâ încet picioarele slăbite până atinse podeaua. Sergiu interveni atunci şi o susţinu delicat, în vreme ce ea se îndreptă uşor, ridicându-se în picioare.

„Sunt doar un pic ameţită!..” se justifică Claudia. „Dar nu mă doare!... Nu mă doare nimic, credeţi-mă!...”

„Atunci vino până la mine!” îi porunci iar Magda, care se lipise acum cu spatele de uşa de la intrare. Femeia îi făcu semn lui Sergiu că poate să o lase şi porni apoi cu paşi înceţi, dar siguri, către fetiţă. Când ajunse în faţa ei, copilul se repezi la ea, îmbrăţişând-o cu entuziasm, iar doamna Jeni se grăbi să o ia şi ea în braţe, mai mult de teamă că şi-ar fi putut pierde echilibru.

Aşa cum o ţineau amândouă, Claudia se răsuci pe jumătate şi privi cu ochi strălucitori spre Sergiu, care rămăsese lângă canapea.

„Domnule doctor... Doamne, nu am cuvinte!... Nici nu ştiu cum să vă..."

„Te rog, nu-mi spune nimic, Claudia..." o întrerupse Sergiu. Un zâmbet misterios îi lumina figura, într-un fel minunat. „Ştii la fel de bine ca şi mine cine te-a vindecat şi cui i se cuvin, cu adevărat, mulţumirile..."

*

Sergiu se mai opri să vorbească un pic cu Magda, care îl condusese până în faţa blocului lor. Doamna Jeni coborâse imediat după ei şi acum, de la fereastra sufrageriei, i-l arăta pe Sergiu şi soţului ei, cu un zâmbet nemaipomenit de satisfacţie.

„Măgduţa... dacă o să mai aveţi nevoie de ajutor, sună-mă la unul din numerele pe care ţi le-am lăsat. Uite, scara la care locuiesc eu e pe partea cealaltă a magazinului, lângă teiul acela înalt. Poţi să-mi laşi şi un mesaj în cutia de scrisori, dacă vrei..."

„Da´ nu te superi dacă scriu cu greşeli..." îl preveni micuţa foarte serioasă.

„Anul ăsta nu mă supăr... dar la anu´ mai vedem noi..." răspunse Sergiu, reţinându-şi cu greu surâsul.

„La anu´ nu se mai pune problema!…" preciză, plină de zel, Magda. „Ştii, mai vroiam să-ţi spun un lucru, Sergiu…"

„Păi spune odată, ce aştepţi?"

„Era să uit… da´ acuma mi-am amintit. Ştii… eu m-am gândit că o să se întâmple ceva azi şi mama o să se vindece. Exact aşa… o minune…"

Sergiu era uimit, dar fetiţa părea cât se poate de sinceră.

„Ce vrei să spui?... De ce te-ai gândit la asta, Măgduţa?"

„Am avut un vis azi noapte… şi în visul ăsta l-am văzut pe Domnul Iisus. A venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau ceva de la el. Şi eu am spus… 'Sănătate pentru mama mea.' Şi atunci el m-a întrebat dacă mai vreau şi altceva… şi eu am zis 'Sănătate la toată lumea…' Şi el m-a întrebat dacă nu vreau şi ceva numai pentru mine… şi eu am zis că 'Nu… doar sănătate la toată lumea'. Cred că i-a plăcut asta, că se uita aşa la mine şi zâmbea. A fost aşa de frumos!…"

„Dacă-i aşa, Măgduţa…" spuse Sergiu impresionat, "şi eu cred că visul tău a fost adevărat…"

Fetiţa clipi de câteva ori din genele ei lungi, pentru că se simţea din nou importantă, aşa, într-un fel deosebit… aproape ca un om mare.

„Domnule doctor!..." se auzi deodată o voce subţire de deasupra. Amândoi ridicară capul şi o descoperiră imediat pe Claudia, care scosese capul pe fereastra de la bucătăria garsonierei lor de la etajul 3. Pentru Magda era o imagine nouă a mamei sale, căci deja nu-şi mai putea aminti dacă o văzuse aşa vreodată. 'V-aţi uitat cumpărăturile la noi!...' adăugă ea îngrijorată.

„Păstraţi-le voi, Claudia, te rog mult… Mă duc acum şi iau altele pentru mine," răspunse prompt Sergiu.

„Oh, Doamne… mulţumesc, mulţumesc din inimă, domnule doctor!" se mai auzi de sus glasul femeii, în vreme ce Sergiu îi făcea deja cu mâna.

Magda îl privi drept în ochi, fericită. Acum avea un sentiment că îl cunoştea bine de tot pe Sergiu şi nu se îndoia nici o picătură că el avea să-i rămână prieten pentru totdeauna.

„Mă duc şi eu la mama, atunci... Da´ să ştii că o să te caut zilele astea…"

„Dacă nu mă cauţi tu, te caut eu!…” o asigură surâzător medicul şi îi întinse prietenos mâna. Fata i-o scutură de câteva ori cu mare entuziasm.

„Sergiu…” mai spuse ea, cu un zâmbet. “Să ştii că eşti un om foarte bun. Altfel Dumnezeu nu ar fi vindecat-o pe mama, doar pentru că L-ai rugat tu…”

„Oh, l-am rugat amândoi… mie aşa se pare mie, Măgduţa…” o corectă bucuros Sergiu.

„Ei, da… asta aşa e!…” chicoti ea mulţumită, după care îi făcu, pe neaşteptate, cu ochiul şi fugi înapoi în scara blocului.

*

După ce ieşi pentru a doua oară din supermarket, Sergiu se îndreptă spre blocul său. Se simţea uşor confuz după toate cele întâmplate, dar deloc obosit; de fapt, avea chiar o stare uşor febrilă, de parcă îl aşteptau nenumărate treburi presante şi el vroia neapărat să le facă pe toate. Înainte de a se lămuri cu ceva, atenţia îi fu atrasă de două fete de vârsta Magdei care se certau de zor, în capătul unei scări de bloc învecinate cu cea la care locuia el. Nu le cunoştea pe copile, dar se simţi dator să intervină ca să calmeze situaţia.

„Hei, s-a întâmplat ceva aici?” întrebă el cu blândeţe. Fetele se opriră imediat şi îl măsurară cu un amestec de ostilitate şi timiditate.

„Nu s-a întâmplat nimic…” spuse, ferind privirea, una din ele - cea mai înăltuţă.

„Şi ce e cu sticla aia goală pe care o ţii în mână?” se interesă curios Sergiu.

„Oh, vrea să pun păianjenul în sticla ei… asta e!” se repezi deodată cealaltă îndârjită. Ochişorii ei albaştri scăpărau de furie. Acum observă şi Sergiu că ea ţinea în mâna dreaptă un băţ subţire pe care se afla un păianjen mare, cu cruce.

„Stai o clipă… dar la ce vă trebuie păianjenul ăsta?... Nu înţeleg…”

„Ne trebuie pentru insectar…” spuse repede prima fetiţă, dornică să termine cât mai repede cu interogatoriul.

„Aha, aveţi un insectar…” bâigui surprins Sergiu. N-ar fi crezut că practica aceasta barbară se mai întâlnea încă în şcoli. O urâse încă din vremea copilăriei sale… şi, din câte îşi amintea, chiar şi atunci erau foarte puţini copiii care se lăsau convinşi de profesorii de biologie să se preteze la o asemenea îndeletnicire urâtă.

„Fiecare din noi are un insectar!” exclamă cu mândrie fetiţa cu ochi albaştrii. „Dar amândouă am uitat să ne luăm de-acasă borcanele şi acum ea…” – acest “ea” era plin de un dispreţ nedisimulat – „a găsit sticla asta… Doar că eu am prins păianjenul… şi nu am nici un chef să i-l dau ei!”

„Bine… atunci să ţi-l pui în buzunar, deşteapto!...” izbucni supărată cealaltă. „Sau, mai bine, pune-l într-unul din ciorapii ăia albi… o să fie un model frumos pe el!”

„Eşti o proastă!... De-acum nici nu mai prind insecte cu tine!... Lasă că găsesc eu ceva în care să…” Deodată însă, păianjenul începu să se lase în jos pe un fir şi cu toţii îl contemplară înlemniţi vreme de câteva secunde, până ajunse pe pământ. Fetiţa mai înaltă reacţionă prima şi începu hotărâtă să urmărească traiectoria păianjenului, cu gura sticlei aţintită spre el. Sergiu, dar şi copila cealaltă, realizară imediat că şansele de a-l prinde fără să-l strivească erau foarte mici.

„Nu aşa!… Nu te băga!”… începu să strige fetiţa cu ochi albaştri.

„Dă-mi voie un pic!..” interveni prompt şi Sergiu. „Hai mai bine să vedeţi amândouă cum se procedează în cazuri din astea…“ zise el cu un aer foarte preocupat şi întinse mâna, cerându-i băţul aliatei sale. Aceasta i-l înmână fără nici o ezitare. Sergiu luă băţul şi îl puse pe jos, lângă păianjen, în

vreme ce cu mâna liberă, făcută căuş, îl împinse uşor până când îl făcu să se urce din nou pe el. Cealaltă fată îi întinse atunci şi ea sticla, sperând la cooperarea lui, dar bărbatul refuză cu un gest scurt.

„Voi nu ştiţi că păianjenii cu cruce sunt foarte veninoşi?... Când eram copil, eu ştiam foarte bine asta… Mă mir că părinţii vă lasă să vă apropiaţi aşa, de tot felul de insecte primejdioase… Şi profesorii ăştia de biologie… auzi, insectar!... Ăştia ar trebui reclamaţi, pe cuvântul meu!…"

În vreme ce vorbea, se urcă pe un gărduleţ şi, întinzând băţul spre ramurile unui copac din apropiere, eliberă păianjenul în frunzişul des. Sări apoi sprinten de pe gard şi zâmbi dezinvolt celor două fete care-l priveau cu gura căscată.

„Sper să nu vă mai certaţi din cauza unei ocupaţii atât de stupide, prinţeselor... Ne mai vedem noi pe-aici, că doar suntem vecini... Salutări părinţilor voştri!"

Nici una nu-i răspunse, dar din felul în care-i întoarseră spatele şi se îndepărtară amândouă, Sergiu înţelese că supărarea pe care le-o pricinuise, le făcuse, în schimb, să-şi amintească, din nou, de prietenie. Ăsta ar fi fost un lucru care l-ar fi bucurat cu adevărat, dacă nu ar fi rămas în el un sentiment teribil de amar. Câtă cruzime la fetiţele acestea, frumoase ca nişte îngeri... Cine s-ar fi gândit, văzându-le!... Şi totuşi, ochii lor reci le trădau... realiză deodată Sergiu, amintindu-şi privirea blândă şi sclipitoare a Magdei.

Ce diferenţe imense sunt între oameni... medită el... şi încă din cea mai fragedă copilărie. Era cât se poate de sigur că nu se datorau toate educaţiei, căci cunoscuse o grămadă de fraţi, crescuţi în aceleaşi condiţii, care erau cât se poate de diferiţi unul de celălalt...

„Oh, Doamne!..." îşi auzi el apelul interior, plin de tristeţe „De ce oare, laşi să fie atâta cruzime şi răutate în lume?... Ce rost poate să fie în ele?..." În clipa următoare, vindecarea Marinei îi veni încă o dată în minte. Îi spusese la sfârşit să nu-i mulţumească lui... dar el... el care fusese nu mai puţin decât ea, beneficiarul graţiei lui Dumnezeu.... uitase cu totul să-I mulţumească. „Oh, iartă-Mă, iartă-Mă Doamne..." spuse el copleşit în inima sa. „Nu am uitat doar să-ţi mulţumesc, am uitat chiar şi să mă gândesc la Tine... să mă bucur că mi-ai răspuns, dăruindu-mi în clipele acelea graţia vindecării..." Sergiu realiză brusc că nici el nu era chiar aşa de bun cum se credea cea mai mare parte a timpului... De fapt, oricând nu se gândea la Dumnezeu, la infinita Lui iubire şi bunătate, putea deveni şi el egoist, autocentrat, rece. Era perfect liber să aleagă şi calea asta. Foarte uşoara desprindere a minţii de lucrurile esenţiale, îl putea duce şi pe el la înstrăinare şi apoi, la ostilitate... Oricum, mai erau destule lucruri la care trebuia să se gândească pentru a înţelege libertatea aceasta riscantă pe care i-o dăruise Dumnezeu omului, dar era hotărât ca în nici una din meditaţiile sale să nu mai uite un lucru de care era acum mai sigur decât de orice altceva din ce îi trecuse prin minte vreodată: că nimic nu e lăsat să fie pe această lume, dacă nu se poate trage de pe urma lui o învăţătură sau un alt folos îndreptat spre binele etern al fiinţei umane.

*

În dimineaţa zilei următoare, Sergiu avu un vis neobşnuit de clar. Se făcea că era într-o albie mare, secată a unui râu, împreună cu o mulţime de oameni care discutau foarte preocupaţi între ei. El nu avea însă pe nimeni cu care să vorbească, aşa că privea în jur, fără ţintă, iar, la un moment dat, observă că în faţa sa, perpendicular pe albie, cerul se curbează rapid în formă de lentilă, apoi se opacizează total, reflectând imaginea clară şi vie a unei porţiuni de oraş, privite de deasupra. Era o stradă mare, cu nişte clădiri clasice de cărămidă de-o parte şi de alta, un tramvai negru, greoi pe mijloc şi o seamă de oameni care se deplasau grăbiţi pe trotuare şi care, după îmbrăcăminte, păreau să fi trăit pe la începutul secolului XX. Fascinat de fidelitatea plină de viaţă a acestei proiecţii neaşteptate, Sergiu realiză deodată, dincolo de orice îndoială, că ceea ce se întâmpla nu putea fi opera oamenilor sau a naturii, ci un fenomen, pur şi simplu, miraculos. Poate că aceasta avea să fie cea de-a doua venire a Domnului, se gândi el imediat, cuprins de o mare emoţie. Deodată însă, un vaier lung străbătu mulţimea adunată în vale şi Sergiu înţelese, chiar fără să audă exact vorbele oamenilor, că un

fluviu imens avea să inunde albia şi întreaga vale în care se afla, venind din direcţia acelei imagini a trecutului. Se uită imediat spre culmea deluroasă şi înaltă, de pe o parte a văii, socotind rapid că urcându-se acolo, erau ceva şanse să scape cu viaţă. Din păcate însă, îşi cunoştea foarte bine puterile, aşa că nu avea nici o speranţă că ar fi putut veni de hac pantei aceleia abrupte în mai puţin de zece minute. Speriat, se hotărâ totuşi să urce şi, printr-un nou fenomen miraculos, se trezi dintr-o dată sus, pe marginea culmii. Era o zonă cu iarbă deasă, lipsită complet de copaci, pe care se aşezaseră, asemenea lui, destul de mulţi oameni.

Privi mai întâi spre valea încă înţesată de lume, observând cu uimire că nici o apă nu venise să o inunde. Percepu apoi din nou ceva, ca un gând general al mulţimii, că nici nu mai era de aşteptat să se întâmple asta. Apoi, o femeie mai în vârstă care până atunci discutase cu o alta, alături de el, se răsuci şi îl întrebă ceva într-o limbă ciudată, în care lui Sergiu i se păruse că recunoaşte nişte accente ebraice. El îşi ceru scuze că nu înţelege, în engleză, iar în clipa următoare femeia îi întoarse spatele, cu răceală. Uşor afectat de întâmplarea aceasta, ca şi de faptul că, spre deosebire de cei mai mulţi, el nu avea pe nimeni alături, Sergiu se gândi că ar fi poate mai bine să plece de acolo. Privi cu atenţie în lungul coastei deluroase şi observă că aceasta urca treptat, sfârşindu-se cu o culme nu prea înaltă, pe care era construit un fel de castel medieval. O parte din oameni o luaseră deja pe drumul spre locul acela şi, în pofida unui uşor sentiment de nesiguranţă, Sergiu se hotărâ să le urmeze exemplul.

„Se trezi apoi în castel, observând de la oarecare distanţă un om îmbrăcat în haine lungi, albe, care părea să-i trieze, într-un fel, pe noii veniţi la castel. De fapt, el nu le dădea niciun ordin, ci doar îi sfătuia şi îi consola, cu multă căldură, pe fiecare în parte. Sergiu se simţi profund atins de atitudinea plină de bunătate a acestui bărbat, care, judecând după chipul său comun, nu părea, totuşi, să fie decât un alt om din mulţime. Deşi avea o intuiţie extrem de presantă că în faţa sa nu putea fi altul decât Iisus Hristos Însuşi, figura sa prea puţin frumoasă, care nu prezenta nicio asemănare cu reprezentarea pe care Sergiu o avea despre Domnul creaţiei, îl făcu pe acesta să se zbată în îndoială. La un moment dat, îşi luă însă inima-n dinţi şi se hotărâ să i se adreseze, dar cum i se părea prea penibil să-l întrebe pur şi simplu „Tu eşti Iisus?...", încercă o variantă mai ocolită... „Unde este Iisus?"

Bărbatul din faţa lui îl privi cu cea mai mare pătrundere şi apoi îi dărui un zâmbet atât de desăvârşit, încât Sergiu înţelese instantaneu nu doar că el ştia perfect tot ce îi trecuse lui prin minte... ci şi că el nu putea fi altul decât cel pe care îl bănuise!... I se prăbuşi copleşit, la picioare şi începu să plângă în hohote. Cedând unui alt impuls irepresibil, încercă să îi sărute mâna, însă din cauza stării sale teribile, îi sărută, din greşeală, braţul drept. O vreme stătu la picioarele Lui şi plânse, dar după aceea, El îl ridică şi îl conduse pe un hol îngust până la o altă încăpere, ceva mai întunecoasă. Odată ajuns în camera aceea, Sergiu realiză însă, cu mare tristeţe, că era lăsat singur. În mod curios însă, deşi nu mai vedea lângă el pe Iisus, simţea încă atingerea mâinii Sale... pe braţul său drept. Dar unde era El?... Se întoarse fulgerător spre uşa deschisă a camerei şi mai reuşi să-i surprindă pentru o clipă privirea şi figura zâmbitoare. Rămăsese din nou singur... şi totuşi.. încă mai simţea pe braţul lui, o palmă deasupra încheieturii, în locul în care el însuşi îl sărutase pe Domnul său, atingerea aceea fără asemănare.

*

După ce se trezi, Sergiu luă imediat hotărârea să nu se mai ducă la cursul de bioterapie. Se sui însă în maşină şi porni la drum spre o biserică aflată la vreo treizeci de kilometri în afara oraşului. Auzise de curând, de la una din colegele sale de la spital, că acolo se afla un preot în vârstă, clarvăzător şi cu mare dar de tămăduire, iar după tot ce se întâmplase în viaţa sa de la întâlnirea cu Magda, în mai puţin de paisprezece ore, simţea nevoia să discute pe îndelete, cu un adevărat om al lui Dumnezeu.

În biserică erau deja strânşi vreo douăzeci de oameni care aşteptau ca părintele să discute cu ei. Sergiu se aşeză în linişte pe unul din scaunele laterale şi urmări cum preotul discuta cu un bărbat de vreo cinzeci de ani, care venise împreună cu soţia şi fata lui. În scurt timp, deşi nu distingea tot ce se vorbea lângă altar, înţelese că omul era bolnav de cancer şi că, după o perioadă în care se simţise foarte bine, avusese o nouă cădere, iar analizele îi ieşiseră foarte prost. Preotul îl conduse în faţa unei

icoane mari cu Fecioara Maria şi Pruncul, îl ajută să îngenuncheze în faţa ei şi îl povăţui să se roage acolo, cu mâinile întinse deasupra capului, în aşa fel încât să atingă în icoană picioarele Sfintei. Apoi se întoarse printre oameni şi începu să vorbească de data aceasta cu o fată de vreo douăzeci de ani care venise acolo cu mama ei, se pare, din cauza unor crize teribile de anxietate. Preotul o întrebă dacă se roagă după cartea pe care i-o dăduse el, iar fata confirmă cu hotărâre. Dar, desigur, nu se concentra suficient când se ruga, concluzionă atunci slujitorul Domnului şi îi dădu drept exerciţiu de întărire, sarcina de a se uita fix la o icoană a sfântului mucenic Haralambie, vreme de o jumătate de oră. Apoi ieşi din biserică... iar cu ocazia aceasta, Sergiu află de la o femeie care stătea lângă el că preotul era foarte bolnav, avea el însuşi cancer, însă nici măcar asta nu-l împiedica să se dedice, de două ori pe săptămână, operei de vindecare a credincioşilor. Avea însă nevoie de pauze din când în când, pentru că obosea foarte repede. De data aceasta lipsi vreo patruzeci de minute, iar când se întoarse, soţia bolnavului care se ruga la icoană se repezi disperată la el. "Părinte, cred că soţului meu îi e rău..." Preotul se duse imediat la icoană şi acolo, împreună cu femeia şi fata ei reuşiră să-l ridice de jos pe bietul om, ameţit şi înţepenit. Îl aşezară degrabă pe un scaun, îi dădură să bea un pic de apă sfinţită, după care preotul îi ţinu mâinile pe cap pentru câteva minute. Între timp, şi tânăra care stătea în picioare şi privea la icoană începu să tremure din cauza oboselii, dar preotul, deşi o observase, nu-i spuse nimic. Acum era foarte ocupat cu un cuplu de tineri, care veniseră la biserică pentru a primi binecuvântarea lui. Cei doi vorbiră o vreme relaxaţi cu preotul, apoi, pe neaşteptate, acesta îi ceru fără nici un fel de menajamente tânărului să o aştepte afară pe aleasa lui. Când îl văzu ieşit, se adresă foarte hotărât fetei, pe care părea s-o cunoască de multă vreme, cerându-i să se despartă imediat de omul acela. Acum că-l văzuse, reuşise să-l citească foarte limpede... era un tip fără caracter şi fără credinţă, care îşi părăsise soţia pentru ea şi care, mai devreme sau mai târziu avea să-i facă şi ei acelaşi lucru. Greşise deja că se culcase cu acest bărbat, lucru care întotdeauna leagă sufleteşte foarte puternic o femeie de felul ei... dar, cu nici un preţ nu trebuia să se mai asocieze cu el în continuare. Chiar dacă despărţirea aceasta ar fi costat-o o mare suferinţă, era cu mult mai bine să se întâmple acum, decât după ce ar fi ajuns să se lege de el prin copii şi prin toate celelalte dependenţe ale căsătoriei... Tânăra nu-l contrazise cu nimic; plecă doar capul, profund ruşinată, şi ieşi, cu o privire pierdută, din biserică. Apoi, de altar se apropie o altă femeie care însoţea un adolescent cu un vizibil handicap psihic şi motor, aflat într-un cărucior cu rotile. Preotul se apropie de el şi îl bătu energic pe umăr, apoi îl pofti binedispus, să coboare din cărăcior. Maică-sa încercă să-l sprijine, dar fu oprită. Când în sfârşit, băiatul izbuti să se ridice, preotul se deplasă câţiva paşi în laterală şi îi ceru să vină la el. Tânărul porni, cu mare dificultate, căci îşi târa piciorul drept şi nici în stângul părea să nu se sprijine foarte bine. Se opri, în sfârşit, în faţa preotului, afişând un zâmbet chinuit. I se ceru apoi să sărute odăjdiile, ceea ce el făcu fără ezitare şi apoi să îşi facă cruce. Din păcate însă, mâna lui dreaptă era puternic contorsionată şi aproape la fel de puţin receptivă la impulsurile creierului său, ca şi piciorul de pe aceaşi parte. Preotul îi pretinse atunci să întindă palma la treizeci de centimentri deasupra unei lumânări aprinse. Vreme de cinci minute se chinui bietul băiat să îşi îndrepte cu totul falangele, forţat de comenzile şi îndemnurile neîncetate ale slujitorului bisericii. Când în sfârşit reuşi, acesta exclamă fericit către toţi cei de faţă: „Iată, oameni buni, cât de mare este puterea minţii asupra trupului!..." după care se retrase din nou, ieşind pe uşiţa din spatele altarului.

Un sfert de oră mai târziu era din nou printre credincioşi. Fata care se uita de vreo oră şi jumătate la icoană nu mai tremura de mult; Sergiu observă că părea să fi intrat într-o stare de transă profundă; zâmbea pierdută, absentă la tot ce se întâmpla în jurul ei.

În schimb, adolescentul nu mai stătea cu mâna întinsă deasupra flăcării, ci se odihnea lângă altar în căruciorul său. Preotul se duse imediat la el, îl ridică din nou în picioare şi îl puse iar să ţină braţul în faţă, cu palma perfect întinsă. De data aceasta, băiatul nu mai reuşi singur, aşa că preotul fu nevoit să-i îndrepte el însuşi degetele. Apoi îi puse palmele pe cap şi începu să se roage cu ochii închişi, în vreme ce tânărul se chinuia din răsputeri să păstreze postura impusă. Câteva minute mai târziu, şedinţa de vindecare luă sfârşit, iar preotul se adresă mamei, dar suficient de răspicat încât toată lumea aflată în biserică să audă.

„Mie îmi pare rău că l-aţi adus atât de târziu la mine. Dacă veneaţi cu el acum un an, îl vindecam imediat...Am vindecat nu ştiu câţi ca el!... Dar, din păcate, aşa cum se prezintă acuma... o să dureze destul de mult..."

Femeia îl privi cu îngrijorare.

„Dar îl vindecaţi până la urmă, părinte, nu-i aşa?... Sunt sigură că trebuie să se poată rezolva într-un fel!”

„Dac-ai venit cu el la mine, nu se poate să nu se rezolve!” afirmă preotul cu maximă convingere. Apoi, cuprins dintr-o dată de entuziasm, i se adresă băiatului. „Petrică, dacă vrei... te învăţ să faci şi călătorii extracorporale!... Ştiu asta încă din tinereţea mea... e ceva extraordinar!... Te ridici din corp şi te priveşti după aia de sus. O să vezi că o să-ţi fie mult mai uşor să-ţi controlezi corpul după aia...”

Tânărul părea destul de confuz. Sergiu citise destule despre lucrurile de care vorbea preotul, dar bănuia că cei mai mulţi dintre credincioşii adunaţi în biserică erau cu totul străini de ele. În ce-l privea pe bietul Petrică, se îndoia puternic că acesta era capabil să înţeleagă măcar ideea generală a ofertei mentorului său... Acesta vorbea însă acum, cu multă pasiune, întregii adunări.

„E de la sine-nţeles că metoda asta nu e pentru fricoşi... Dar dacă vrea cineva dintre voi s-o înveţe... să vină la mine! Eu am avut şi moarte clinică de mai multe ori, aşa că ştiu cât se poate de bine despre ce vă vorbesc.”

Ezită câteva secunde. „Câţi ziceţi că mai sunteţi aici pentru vindecare?...” Toţi cei care erau acolo, şi între timp mai veniseră vreo două grupuri, ridicară mâna, cu excepţia lui Sergiu. „Bine... mai aşteptaţi şi voi puţin, că după ce mă întorc, vă vindec pe toţi!...” spuse grăbit preotul şi se retrase pe aceaşi uşiţă.

Sergiu nu mai aşteptă însă întoarcerea lui. Ieşi fără grabă din biserică şi porni motorul maşinii, cu un sentiment de imensă uşurare. Acum îi era clar şi lui de ce primise lecţia aceasta. La fel de clar cum îi era şi că, o dată întors acasă, avea de vizitat doi oameni cărora le-ar fi plăcut să-l audă povestind visul său neobişnuit.

Cel puţin unul dintre ei, l-ar fi înţeles foarte bine... chiar dacă avea doar nouă ani şi jumătate.

OMUL STRĂZII

„Bună seara… Mă scuzaţi, dacă v-am trezit… Aveţi nevoie de ceva?”

Bărbosul deschise imediat ochii şi aruncă o privire confuză spre femeia înfofolită care se aplecase asupra sa. Era aproape 11 noaptea şi intersecţia aceea mare, bordată de case şi de o mare biserică, toate neluminate, arăta înfricoşător de pustie şi aspră, în gerul năprasnic.

„Nu, mulţumesc. Acum nu mai am nevoie de nimic. Aştept dimineaţa.”

„V-am mai văzut aici în timpul zilei, pe aceleaşi trepte, dar am crezut că veniţi de undeva şi că noaptea, bineînţeles, aveţi un loc în care vă retrageţi…” spuse ea înfiorată. Ştia că temperaturile în ultimele nopţi atinseseră minus cincisprezece grade. „Pentru nimic în lume nu mi-am putut imagina că petreceţi şi noaptea aici, în stradă.”

Omul răspunse prompt, fără s-o scape din ochi.

„Şi noaptea…şi ziua, şi noaptea, de şaptesprezece ani încoace. Asta e casa mea, doamnă...”

*

În ziua în care a împlinit treizeci şi şapte de ani, Tudor a început să bea. Poate că nici nu era vina lui… colegii au fost cei care l-au luat pe sus de la servici şi l-au dus la un restaurant de la şosea. Toţi ştiau că era încă dărâmat după despărţirea de soţia lui, care se petrecuse cu aproape un an în urmă.

Elena fusese iubirea lui din adolescenţă, se căsătoriseră imediat după terminarea liceului şi aveau un băiat în vârstă de zece ani. Duseseră o viaţă bună împreună… cel puţin în opinia sinceră a lui Tudor. După facultate el a ajuns repede contabil şef, iar în numai câţiva ani după aceea, soţia lui, a parcurs toate treptele ierarhice de la poziţia de simplu agent de asigurări, la aceea de director executiv al companiei. Ea avea şi un apartament de trei camere donat de un unchi foarte bătrân, aşa că nu le-a lipsit chiar nimic. Concediile şi sărbătorile le petreceau cel mai adesea în străinătate, iar pe băiat îl trimiseseră la o grădiniţă, iar apoi la o şcoală privată, extrem de scumpă, cu predare în limba engleză. Cu un an în urmă, cumpăraseră un teren de 2000 de metri pătraţi la Snagov, cu gândul să facă o vilă de vacanţă şi poate, cine ştie, cu timpul, chiar să se mute acolo.

Tudor observase, firește, că, în ultimele luni dinaintea plecării sale de acasă, Elena se întorcea aproape în fiecare zi foarte târziu şi părea tot mai absentă şi mai confuză. Nu avea însă de ce să facă o problemă din asta. Justificările erau legate de situaţia critică a companiei sale, care fusese puternic lovită de criză şi îşi restrânsese considerabil activitatea. Tudor înţelegea foarte bine faptul că Elena, care era unul din cei mai vechi angajaţi ai companiei, se temea, pe bună dreptate, că poziţia ei era ameninţată. Ea văzuse cum mulţi dintre colegii săi mai în vârstă, aflaţi în poziţii de conducere, fuseseră forţaţi de către noua conducere să-şi lase locul de muncă, pentru doar câteva salarii compensatorii. Văzuse şi ce însemna să te

împotriveşti unor asemeni presiuni, pentru a te trezi urgent trecut pe linie moartă şi a ajunge, inevitabil, la deznodământul dorit de conducere, bineînţeles, fără niciun fel de avantaje suplimentare. De aceea, soţia lui se hotărâse să facă tot ce îi stătea în putere pentru ca unitatea ei să obţină cele mai bune performanţe dintre toate filialele companiei. Ştia, de fapt, că nu prea avea cum să ajungă pe primul loc, pentru că în oraşul lor existau două alte companii de asigurări mai vechi şi mai cunoscute în rândul populaţiei, dar asta nu făcea decât să o îndârjească şi mai tare. Era o fire foarte ambiţioasă şi, pentru nimic în lume, nu îşi dorea să se trezească, la treizeci şi cinci de ani, pornind încă o dată din locul în care îşi începuse cariera, cu mai bine de un deceniu în urmă.

Asta era, în principal, ce aflase şi credea Tudor despre situaţia Elenei, aşa că în ce o privea, nu avea decât grija sănătăţii ei şi aceea de a o proteja cât mai mult de orice sarcină domestică împovărătoare. El putea foarte bine să se ocupe de băiat şi de treburile casei, pentru că la ora patru exact pleca de la servici.

La întreprinderea de materiale de construcţii la care lucra, activitatea se redusese, de asemenea, aproape la jumătate. Plecaseră o grămadă de oameni, dar Tudor era, de mulţi ani de zile, mâna dreaptă a directorului, care, din fericire, era şi patronul firmei. Oricine putea să plece din firmă, dar nu patronul şi contabilul lui şef… asta era evident pentru toată lumea.

Prin urmare, la patru şi jumătate Tudor îl lua, în fiecare zi, pe Andrei de la after-school şi mergeau împreună, fie direct acasă, fie la unul din cursurile lui de înot, de karate sau teatru, care îi ocupau încă zece ore pe săptămână. Ajunsese, practic, să facă totul în casă, chiar şi mâncare, pentru că băiatul nu putea să-şi aştepte mama nemâncat, până spre miezul nopţii. În weekend, programul comun cu Elena se rezuma la cumpărăturile săptămânale, iar, în rest, Tudor îşi petrecea mai tot timpul cu băiatul. Cele două ore de calculator care îi erau îngăduite lui Andrei zilnic, erau şi cele două ore libere ale lui Tudor. Dar el era fericit aşa, meseria de tată i se părea cea mai minunată din lume. În inima lui, şi-ar fi dorit mult să mai aibă măcar încă un copil cu Elena, un subiect asupra cărora conveniseră ferm împreună, înainte de căsătorie… Cum însă ar fi putut îndrăzni să pomenească aşa ceva soţiei sale, care era prinsă într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru un job în care ea vedea sensul şi împlinirea întregii sale cariere profesionale?

Tudor era, de când se ştia, un om foarte răbdător şi optimist. “Cu răbdarea, trecem marea…”, asta era deviza lui preferată la servici, dar şi acasă. Era convins că vor veni curând vremuri mai bune pentru toată lumea. Lucrurile nu puteau aluneca spre rău, aşa, la nesfârşit. În economie sunt cicluri de creştere, dar şi crize, întotdeauna lucrurile oscilează în societate, ca şi în vieţile oamenilor. Fiecare generaţie are încercările ei, aşa lasă Dumnezeu să fie pentru educaţia şi indreptarea oamenilor. Cei care rămân însă fermi în credinţa şi valorile lor, trec, până la urmă, cu bine peste toate obstacolele.

Cât de uşor este însă să fi optimist în privinţa lucrurilor care nu ţi-au înlănţuit sufletul, care nu au devenit deja o parte din tine!… Când Elena îl anunţă într-o sâmbătă dimineaţă de iulie că iubeşte un alt bărbat şi că nu îşi mai poate concepe existenţa fără acesta, Tudor trăi, pentru prima dată în viaţa lui, senzaţia că se prăbuşeşte înt-un hău fără margini. După câteva secunde de întuneric, genunchii i se înmuiară brusc, ochii i se umplură de lacrimi şi se lăsă greoi pe marginea patului. Fără să ridice privirea, o întrebă, cu glas scăzut, tremurat:

„De când nu mă mai iubeşti, Elena?”

„Nu-i vorba că nu te iubesc, Tudor…” spuse apăsat femeia. „De când te cunosc, te-am plăcut, te-am apreciat, am ţinut mult la tine… Crede-mă că mi-aş fi dat şi viaţa pentru tine, dacă ar fi fost nevoie… Dar, vezi tu?… Eu am fost aşa de prinsă, mereu, cu toate datoriile

mele, cu responsabilităţile… Poate de-asta chiar n-am ştiut, nici n-am bănuit măcar că poate exista o iubire mai mare…" Elena oftă adânc. „Cum să-ţi spun, ca să mă înţelegi, Tudor?... O iubire care te face să nu poţi respira liber, decât lângă cel iubit, care te transformă în sclav şi în rege, deopotrivă… O iubire fără de care te simţi iremediabil amputat…"

„Oh, înţeleg bine ce spui, Elena…" murmură trist bărbatul şi se ridică în picioare. „Eu nu te-am iubit decât aşa… întotdeauna."

*

Tudor se simţise prea bine împreună cu colegii lui, în seara aceea. Au băut, au spus glume deşucheate şi au cântat ca nebunii, până aproape de miezul nopţii. Parcă se întorsese în timp, cu vreo jumătate de viaţă înainte, când, împreună cu prietenii din plutonul lui, ieşea noaptea în oraș, ca să sărbătorească câte o zi de naştere. Era tânăr şi fără griji pe atuncea… dar iată, şi-acum era… din nou, din nou era astfel!… Grijile i le luase pe toate Elena!…Nici copilul măcar, nici băiatul lui nu îi mai era grijă şi bucurie. Îl luase cu ea, în Suedia, cu o lună în urmă, când plecase definitiv, la noul ei soţ de acolo. Ce repede reuşise ea să şteargă cu buretele toate speranţele lui de tată, toate bunătăţile, toate promisiunile!…

Tudor era însă un optimist, un luptător şi durerea cea mare nu avea voie să-l paralizeze ori să-i ia minţile. Şi acum realizase că avea un suport de nădejde în lupta aceasta solitară a lui.

*

Patru ani mai târziu, Anton, vechiul prieten şi şef al lui Tudor îi desfăcu, în sfârşit, contractul de muncă. Oricum, de mult nu mai era contabilul şef al firmei, ci un simplu gestionar de depozit. Dar nici ca un asemenea mărunt funcţionar nu îşi mai putea face treaba, din cauza beţiilor aproape zilnice. Se lua de toată lumea, de câteva ori vomitase şi urinase în public, pe scurt, devenise oroarea întreprinderii şi, în particular, pata ruşinoasă de pe obrazul directorului, care trăgea de el, împotriva oricăror argumente de bun simţ venite din partea colegilor şi clienţilor.

Anton îl chemă la el şi după înmânarea deciziei de concediere, îi dădu salariul pe jumătate de an şi îi aranjă, pentru ultima oară, internarea într-o clinică de dezalcoolizare. Înainte de a-l lăsa să plece îl îmbrăţişă, cu ochii în lacrimi, şi îl asigură că îl va angaja din nou, după numai trei luni de sobrietate. Tudor acceptă totul cu convingerea că, într-adevăr, numai aşa se mai poate. Avea de o sută de ori mai mai multă încredere în prietenul lui decât în sine însuşi… Desigur, într-un fel sau altul, Anton va avea întotdeauna grijă de el… Nici în ruptul capului nu şi-ar fi imaginat că era ultima dată când îl va vedea vreodată. Şi totuşi, numai şase săptămâni mai târziu, în timp ce Tudor era încă în tratament, Anton se prăpădi brusc, răpus de infarct, în timp ce se îmbrăca pentru serviciu.

*

Când Tudor bătu din nou la poarta întreprinderii, pus la costum, proaspăt bărbierit şi cu o mină strălucitoare, sigur că îi va face o bucurie neaşteptată prietenului său, portarul îi răspunse cu un mârâit iritat.

„Gheorghiță, chiar nu mă mai recunoşti?” exclamă uimit Tudor. „Am fost în tratament şi acum am venit să-l văd pe domnul Volcescu. Aşa am aranjat cu dânsul înainte de plecare…”

„Mai bine du-te de unde-ai venit, Tudore!” zise aspru celălalt. „Volcescu s-a dus la scurt timp după ce ai plecat tu, iar Dumitrache, care e acuma director, ne-a zis să nu stăm de vorbă cu tine…”

„Ce zici?” exclamă uimit Tudor. „Cum adică s-a dus?... Unde s-a dus, aşa degrabă?”

„Frate, ce un înţelegi?... S-a dus într-o lume mai bună, decât asta de-aicea, care e plină de oameni ca tine şi ca mine!... Infarctul l-a terminat. Avea inima slabă, doar ştii asta foarte bine…”

Tudor se trase doi paşi înapoi, siderat. Mai privi o dată figura portarului, cu speranţa nebunească de a desluşi vreun indiciu că i se administrase doar o glumă proastă. Dar nicidecum, omul era la fel de serios şi de prost-dispus ca în prima clipă. Ameţit, Tudor se-ntoarse brusc pe călcâie şi o luă la fugă.

O oră mai târziu, într-un birt de la marginea oraşului, Tudor bău din nou, până îşi pierdu cunoştinţa.

*

Banii pe care Anton îi pusese în contul lui Tudor înainte de a-l trimite la dezalcolizare şi care, în condiţii normale ar fi trebuit să-i ajungă cam jumătate de an, omul îi risipi pe băutură şi femei în numai o lună de zile. Reuşi apoi să ia un împrumut destul de mare de la singurul prieten care îl mai primea în casă, în schimbul promisiunii că îşi va căuta ceva de lucru cât mai repede. De fapt, chiar în seara aceea găsi pe Internet o duzină de slujbe potrivite şi aplicase la toate. În mai puţin de 10 zile primi invitaţii la interviu pentru trei dintre ele. Nu se prezentă însă la niciunul. De fiecare data, din cauza beţiei îi fu imposibil să se trezească. Resemnat, nu mai făcu alte aplicaţii.

După încă vreo lună şi jumătate, se întoarse la prietenul lui, pentru alţi bani. De data asta, tot beat. Bineînţeles, nu mai primi nimic. Amicul îl puse într-un taxi şi îl trimise acasă.

În numai câteva luni, Tudor vându pe mai nimic tot ce avea în apartamentul lui închiriat, chiar şi câteva mobile şi maşina de spălat care aparţineau proprietarului. Când acesta veni să-şi vadă casa, după aproape trei luni fără chiria care i se cuvenea, Tudor era tot beat… Aşa, beat, fu scos în stradă de către poliţie, cu câţiva saci de haine şi lucruri mărunte pe care i le strânse proprietarul. Dimineaţa următoare se trezi pe o bancă în parcul central al oraşului, fără nimic altceva decât haina de pe el.

Desigur, asta era foarte neplăcut, dar nici pe departe aşa de neplăcut ca faptul că era din nou treaz. Aşa începu Tudor să cerşească.

*

Tudor îi relată femeii povestea vieţii lui în numai câteva fraze, fireşte, fără să insiste asupra detaliilor legate de viciul lui.

„Dar acuma mai beţi?” întrebă timid femeia.

„Credeţi că aş mai fi în viaţa pe frigul ăsta dacă aş bea?” răspunse el, fără ezitare. „Mizeria m-a lecuit de orice altă durere. Nu mă mai interesează ce-am avut, ce-am pierdut şi ce aş mai putea avea vreodată. Mă interesează doar să aud troleibuzele dimineaţa, asta e cea mai mare bucurie a mea. Când le aud, ştiu că bunul Dumnezeu mi-a mai dăruit încă o zi de viaţă…”

Femeia tresări, pătrunsă de o milă dureroasă şi de conştiinţa acută că omul din faţa ei avea urgent nevoie de ajutor.

„Dar cum e cu biserica aceea mare de vizavi? Ziceaţi că sunteţi de 17 ani aici… Nu v-aţi dus la preot să cereţi ajutor?”

„Oh, da… de multe ori. Cuviosul Petre mă cunoaşte bine. Când intru în biserica lui mă întreabă imediat – Ce cauţi aici, Alexandre?”

Femeia întrezări o speranţă confuză. ”Şi?...”

„Şi eu îi zic – Caut petrol, părinte… Asta-i!”

„Bun, şi el ce face?”

„Normal, mă dă afară de fiecare dată!”

„Păi cum ‘normal’?” întrebă ea complet dezamăgită. „Chiar nu v-a ajutat cu nimic în tot timpul ăsta?”

„Niciodată” răspunse Tudor. „Nici n-ar avea cum… Doar să-i vedeţi casa, că e în cartierul ăsta de vile din spate. Şi maşinile… Copiii n-aveţi cum că sunt toţi trei la studii în străinătate…”

„Şi nimeni altcineva nu v-a ajutat să plecaţi din stradă?... Ştiţi, serviciile sociale mai ajută oamenii, în special iarna, există şi o fundaţie care are grijă de cei aflaţi în situaţia dumneavoastră…”

„Nimeni” zise el pe un ton complet detaşat. „Adevărat că nici n-am cerut ajutor să plec din stradă. Sincer, m-am obişnuit aşa…”

„Bine… dar măcar un adăpost într-o cameră, undeva. Sunt atâtea case nelocuite în zona asta!... Chiar şi asta, pe treptele căreia staţi…” Femeia se aplecă deasupra lui şi privi atentă prin geamul uşii de care se sprijinea Tudor. „Da, da…chiar şi asta, e goală, abandonată… probabil că a fost un mic magazin, ceva…”

„E goală, da…” zise el, la fel de detaşat.

„Nimeni nu va oferit un loc, măcar într-o cameră nefolosită, abandonată?”

„Nu, nimeni. Nu-ţi oferă nimeni, pe-aicea, dacă nu poţi plăti pentru asta…”

Fără să ştie exact de ce, femeia aceea străină îl crezu în totalitate. Ce avea de câştigat un om căruia lumea întreagă îi întorsese spatele?... În inima ei se brusc o mai veche şi disperată revoltă – nu împotriva existenţei, pentru că de mult timp nu o mai considera inutilă, nu împotriva morţii, pentru că nu îi mai apărea ca absurdă… ci numai şi numai împotriva felului monstruos în care oamenii se poartă unii cu alţii şi cu tot ce li se află în putere. Câţi oameni poate mult mai buni decât ea n-or fi murit, până acum, în stradă?... Îi dădu bărbatului 10 lei, jumătate din banii pe care îi avea în geantă şi după ce el îi mulţumi, zise:

„Cred sincer că sunteţi o piatră de încercare pentru toţi cei care trec pe lângă dumneavoastră…”

„Da, asta da…” admise el gânditor. „Poate că e singurul rost pe care îl mai am. O piatră de încercare pusă de Dumnezeu în intersecţia asta…”

Femeia traversă strada şi se opri în staţia de tramvai. În sufletul ei se dădea o luptă aprigă. Ar fi vrut să îl ia pe omul acela necunoscut şi să îl ducă la ea acasă, după care să anunţe serviciile sociale a doua zi dimineaţă, dar nu vroia să ia hotărârea de una singură. O sună pe fiica sa adolescentă, care era de două zile la munte, în vacanţă şi îi povesti despre el şi despre intenţiile sale. Fata o întrebă speriată dacă a înnebunit… Cum să aduci noaptea un bărbat necunoscut în casa ta, o femeie singură?... Toate explicaţiile mamei fură inutile, pentru că riscul, în opinia fetei, era mult prea mare.

Femeia fu nevoită să promită că nu va comite o asemenea prostie şi se va rezuma doar la ceea ce orice om de bun simţ ar face, respectiv, să anunţe a doua zi serviciile sociale. Dar, clar, ceva în inima ei o împiedică să se mulţumească numai cu asta. Câteva minute după ce încheie discuţia cu fiica sa, scoase din nou telefonul din geantă şi o sună pe prietena şi vecina sa de scară, care avea cheia de la spălătorie, camera aceea comună de la parter în care se puteau usca rufele locatarilor.

Cu sufletul la gură, îi relată şi acesteia situaţia disperată a omului, după care o întrebă dacă ar fi de acord să îl ţină peste noapte în spălătorie. Pe un ton cât se poate de ferm, vecina o lămuri că asta ar declanşa un scandal fără precedent printre vecini, care ar anunţa imediat poliţia.

Cu inima strânsă, femeia trebui să accepte că nu avea nicio soluţie rezonabilă. Închise telefonul şi se urcă în primul tramvai care opri în staţie.

*

O lună mai târziu, Alexandru se afla în grija unui grup de călugări de la o mânăstire aflată la marginea oraşului. Nu serviciile sociale, ci doi oameni de la o fundaţie franceză care se ocupa de persoanele fără adăpost au fost cei care l-au luat din stradă a doua zi, în jurul prânzului. Picioarele îl dureau groaznic şi îi fu imposibil să meargă singur chiar şi câţiva paşi până la maşină. L-au dus la spital şi, în numai câteva ore a fost operat de urgenţă. Toate degetele de la picioare şi o mică porţiune dintr-un călcâi i-au fost amputate. Medicii i-au spus mai apoi că ar fi avut foarte puţine şanse să mai supravieţuiască încă o noapte. Se refăcuse însă neaşteptat de bine, se îngrăşase câteva kilograme şi îşi răsese barba. Se gândea acum să se apuce de pictură şi chiar să scrie o carte despre viaţa lui. Aflase şi că femeia cu care vorbise în noaptea aceea de dinainte de salvarea lui din stradă era aceaşi persoană care ceruse ajutorul fundaţiei, pentru că cei de acolo îi povestiseră totul, dar, din păcate, ea nu îşi dăduse numele, aşa că nimeni nu a putut să îl ajute să o găsească. De fapt, femeia sunase şi a doua oară la fundaţie, imediat după ce realizase că omul a dispărut din stradă, şi chiar îşi lăsase numele şi telefonul, numai că secretara care îi răspunsese şi povestise despre problema lui cu picioarele, dar şi despre dorinţa lui de a-i mulţumi, îşi notase datele ei pe un bileţel minuscul, pe care nu a reuşit să îl mai găsească a doua zi. Femeia nu a mai contactat apoi fundaţia cu privire la Alexandru, dar, printr-o întâmplare fericită, a descoperit un articol despre el într-un ziar de mare tiraj, două luni mai târziu. Un interviu detaliat, pe o jumătate de pagină “De la contabil-şef la om al străzii”, care o impresionă peste măsură… Nu era însă niciun cuvânt

acolo care să sugereze că a fost şi ea implicată în povestea asta, nemaivorbind de vreo dorinţă a lui să o întâlnească. Firește însă, nu puse asta la inimă, era destul că omul părea să fie acum foarte bine şi avea, din nou, şansa să îşi refacă viaţa. E drept însă că dacă ar fi găsit un semn cât de mic legat de ea, ar fi luat neapărat legătura cu autorul articolului…

*

Şi, într-adevăr, Tudor a început o nouă viaţă. Fundaţia a reuşit să dea de urma fiului său, care plecase din Suedia la studii în Franţa şi alesese să rămână acolo. Foarte inteligent şi întreprinzător, tânărul avea deja o mică, dar foarte prosperă afacere cu software. După ce a vorbit la telefon cu taică-său, a decis să îi facă o vizită de urgenţă şi în Franţa s-au întors apoi împreună. Norocul lui Tudor a fost că franceza a fost una din materiile lui favorite la şcoală, se obişnuise în tinereţe să citească jurnale şi cărţi franţuzeşti, aşa că nu i-a fost deloc greu să se adapteze acolo. Mai mult chiar, imediat după sosirea la Paris, ţinuse neapărat să urmeze un curs de contabilitate şi, în mai puţin de şase luni de zile, izbutise să se ocupe fără probleme de actele companiei fiului său. Cei doi se înţelegeau de minune. Andrei era căsătorit de ceva vreme şi, trei ani după sosirea lui Tudor în Franţa, soţia sa reuşise să rămână gravidă, ceea ce aduse o nouă şi mare bucurie în vieţile lor, dar, parcă şi mai mult, în cea a lui Tudor. Firește, el nu uitase niciodată că cea mai extraordinară experienţă a vieţii lui fusese aceea de tată… şi chiar dacă ea fusese întreruptă brutal când Andrei avea numai 11 ani, iată că acum, după mai bine de 20 de ani, avea şansa să o ia de la capăt… ca bunic! Acum era mai bătrân, e adevărat, dar şi mai încercat, mai răbdător, mai plin de dragoste… prin urmare în calitatea lui de bunic nu putea să fie cu nimic mai puţin decât reuşise să fie in cea de tată!

Tudor îi mulţumise în fiecare zi bunului Dumnezeu, după operaţia aceea care îi salvase viaţa. Şi, ca în povestea lui Iov, răspunsul ceresc a fost că toate dorinţele, puţine la număr şi bune, pe care Tudor le-a nutrit în noua lui viaţă, le-a văzut, în scurt timp, împlinite. Toate, mai puţin una singură… aceea de a se mai întâlni o dată cu femeia care îi schimbase destinul. Cu trecerea timpului, în loc să se detaşeze de amintirea aceea şi să accepte că nu o va mai vedea niciodată, nevoia inimii lui crescu şi mai dureroasă şi el nu uită niciodată să se roage pentru revederea lor, ca şi pentru binele ei şi al familiei sale. Andrei se îndeletnicise în repetate rânduri să îi facă cunoştinţă cu diverse doamne de treabă, măcar aşa, pentru un sort de prietenie, dacă nu pentru o relaţie adevărată. Tatăl său se pricepea să fie un gentleman desăvârşit şi, în pofida handicapului care îl făcea să meargă în cârje arăta foarte bine pentru cei 55 de ani ai săi. Cu toate astea însă, nici una din întâlnirile în cauză un avu nici cea mai mică urmare. Judecând după afirmaţiile sale, Tudor era mereu extrem de ocupat şi nu găsea loc în agenda lui pentru nici una din femeile acelea. După vreo duzină de încercări inutile, Andrei, în sfârşit, înţelese tristul adevăr. Tatăl lui se păstra pentru o femeie pe care, cel mai probabil, nu avea să o mai întâlnească niciodată.

*

În seara aceea de ianuarie, Andrei era în maşină şi se îndrepta grăbit către casă. Natalie mai avea numai două luni până la naştere, dar situaţia ei era destul de complicată, aşa că doctorii îi recomandaseră deja să nu mai meargă la muncă, ci să aştepte liniştită acasă, fără să facă niciun efort fizic. Cu gândul la grijile sale, Andrei opri la un stop pe marginea Senei, fără să observe că pe trotuarul din dreapta sa şedea ghemuită o formă umană. Deodată însă, persoana în cauză ţâşni în picioare şi se aplecă mult deasupra balustradei de piatră. Andrei

avu un sentiment ciudat şi cu toate că semaforul trecu pe verde, puse rapid luminile de avarie şi coborâ din maşină.

„Bună seara, vă simţiţi bine?" strigă el imediat ce ieşi din maşină. Acum desluşi mai clar că avea în faţa sa o femeie tânără, foarte subţire, acoperită cu un pardesiu negru. Ea nu răspunse nimic, ci se lăsă brusc în jos, ghemuindu-se din nou, ca un animal hăituit, lângă parapet. Acum Andrei era convins că sentimentul acela ciudat care i se cuibărise în inimă era cât se poate de fondat. Se opri la un metru în faţa fetei şi se lăsă pe vine ca să o poată vedea mai bine.

„Spuneţi-mi, vă rog... pot să vă ajut cu ceva?" întrebă el, străduindu-se să se arate absolut calm şi stăpân pe situaţie. „Mă înțelegeți?... Vorbiţi franceza?"

„Or să vină după mine,,," se-auzi pe neaşteptate vocea răguşită a fetei. Machiajul îi era răvăşit de lacrimi, dar Andrei putu observa că era neobişnuit de frumoasă. Şi, clar, nu era franţuzoaică...

„Vă urmăreşte cineva?" se interesă fără succes Andrei. „Putem merge la poliţie sau la spital, unde vreţi dumneavoastră...

„Mi-au luat actele, telefonul, banii... unde să mă duc? Oricum or să vină după mine... S-a mai întâmplat... am mai fost în stradă..." Strânse mai tare gulerul pardesiului în jurul gâtului fragil şi adăugă cu o voce frântă. „De fapt, nu are niciun rost să mai fug..."

Tânărul se încruntă brusc. Auzise şi el istoriile acelea dramatice ale fetelor traficate pentru prostituţie... multe din ele veneau din estul Europei, cu promisiuni de joburi prin hoteluri şi restaurante... Un imbold neprevăzut îl făcu să întrebe în româneşte, limba pe, datorită tatălui său, o vorbea din nou, foarte bine.

„Eşti din România?"

Fata începu brusc să tremure şi încercă să se ridice din nou în picioare. Andrei îi puse moale mâna pe umăr, fără să încerce să o reţină.

„Nu fugi... N-am nimic de-a face cu cei care te-au adus în situaţia asta... Vreau numai să te ajut ... bineînţeles, dacă îmi dai voie."

Fata îl privi în ochi pentru prima dată şi asta o ajută puţin să se liniştească.

„Dacă te prind cu mine, o sa fie rău şi pentru tine... Nu ştii de ce sunt în stare..."

„Hai cu mine, atunci.." hotărâ fără nicio ezitare Andrei. „Hai să plecăm repede de aici şi pe drum îmi spui unde vrei să mergi şi ce pot să fac pentru tine..."

Fata îl privi din nou, cu atenţie, în ochi şi apoi întinse o mână tremurătoare spre el, dar imediat şi-o retrase. O undă agresivă se strecură în tonul vocii sale.

„De ce aş avea încredere în tine?... Eşti român!... Toţi românii sunt numai pe interes!... Toţi!.. Ce aştepţi tu de la mine?"

„Nimic... vreau doar să te ajut."

„Vorbe... fii sincer! Ce aştepti tu de la mine? Spune!!" strigă ea răguşit, iar Andrei simţi că-i creşte brusc tensiunea.

„Dacă chiar vrei să ştii... aştept să crezi că mai există fiinţe umane pe faţa pământului!..." zise el pe nerăsuflate, fără a o slăbi din ochi. „Aştept să nu renunţi prosteşte când bunul Dumnezeu tocmai îţi oferă o şansă!... Aştept să îţi dai seama că nu eşti singură şi

că în clipa asta există cineva care te iubeşte şi te aşteaptă, cineva pentru care eşti cea mai importantă persoană din lume...

„Mama... Da, mama!...” spuse cu durere fata şi îşi duse amândouă palmele la faţă.

„Haide atunci, pentru numele lui Dumnezeu şi de dragul mamei tale... te implor, hai să plecăm de aici...” punctă imediat Andrei şi îşi oferi braţul. Fata se lăsă ajutată să se ridice în picioare, ca trezită dintr-un coşmar.

„Să mergem... te rog, să mergem, să mergem!”

*

Când Andrei sună la uşa garsonierei tatălui său, la miezul nopţii, prima reacţie a lui Tudor fu una de panică. Asta nu se mai întâmplase niciodată şi, cu siguranţă, numai ceva rău putea fi la mijloc. Andrei însă îl strigă de cum îi auzi cârjele pe hol. Cu mâinile tremurânde, Tudor deschise larg uşa şi, la vederea tinerei ciudate care îi însoţea băiatul, rămase cu gura căscată. Desigur, primul său gând fu că Andrei avea ceva nepotrivit cu necunoscuta aceea or aşa ceva era dureros de nepotrivit cu imaginea lui frumoasă pe care o ţinea, cu mândrie, în inimă. Băiatul înţelese totul într-o secundă.

„Tată, nu te nelinişti... am găsit-o pe Maria pe drum. E românca şi are nevoie de ajutor... Este singură aicea. Nu puteam s-o las aşa!”

După numai o oră şi ceva, fata le povestise celor doi deja toată istoria sa. Într-adevăr, bănuielile lui Andrei se dovediră reale. Plecase în Franţa cu o agenţie care recruta numai pe Internet pentru domeniul hotelier. Avea chiar şi o diplomă în turism economic şi spera să facă o carieră în domeniu, ceva ce realiza că, fără multe compromisuri, nu ar fi fost posibil în România. Mama ei nu fusese de acord să plece, îi era teamă oricum de asemenea aventuri, mai ales că nu aveau pe nimeni în Franţa. Desigur însă, fetei puţin i-a păsat de temerile ei, de mult timp o învăţase să nu se aştepte să i se facă pe plac. Dar acum, după două luni de sclavie într-un bordel parizian, Maria nu regreta nimic mai mult decât faptul că nu ascultase de mama ei. O mai sunase de două ori în timpul acesta, dar de fiecare dată supravegheată de stăpânii ei, astfel încât mama nu putea avea nici cea mai vagă bănuială că lucrurile stăteau atât de rău pentru fata ei.

„Dar nu poţi lua acum legătura cu mama ta?” întrebă pe neaşteptate Tudor.

Fata se schimbă la faţă. Cum oare de nu realizase mai devreme?... Fireşte, era încă acelaşi copil rău şi nerecunoscător... doar ăsta era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă!

„Cred totuşi că ar fi mai bine dacă aşteptăm până mâine dimineaţă...” fu însă de părere Andrei. “E ora 3 noaptea la ei şi s-ar putea să-i stricăm somnul...”

„Oh, da... adevărat!” confirmă şi Maria. „În plus, dacă Andrei are Internet, o pot suna mâine dimineaţă pe Skype... Şi o să arăt şi eu altfel!... Ştii, trebuie să am grijă cu mama, că are probleme cu inima, săraca...”

Tudor primi informaţia asta ca pe o atingere dureroasă a unei răni vechi, niciodată închise.

„Probleme cu inima!... Trebuie să avem grijă, atunci... Mai bine lăsăm totul pe mâine dimineaţă!”

„Eu însă, cu părere de rău, trebuie să plec acum.” zise Andrei, deodată foarte grăbit. „E drept că Natalie ştie de mine, dar în niciun caz nu vreau să o las singură peste noapte...”

„Mulţumesc pentru tot, Andrei. Domnul mi-e martor că niciodată n-o să te pot răsplăti pentru ce ai făcut pentru mine...” spuse Maria. Andrei se aplecă şi o sărută pe obrajii roşii ca para focului.

„Măcar ai grijă să nu-mi mai creşti tensiunea...” chicoti el vesel. „Şi nici maică-tii, daca e posibil...”

*

Tudor pregăti micul dejun, însă nici el, nici Maria nu se atinseră de nimic mai înainte ca Maria să se aşeze în faţa laptopului şi să o sune pe mama sa pe Skype. Femeia răspunse repede, iar Tudor se repezi să-şi facă de lucru în bucătărie. După vreun sfert de oră însă, Maria veni după el.

„Hai numai un pic să îţi fac cunoştinţă cu mama!... I-am spus de voi doi!” exclamă ea veselă.

„Ce-ai făcut?” sări Tudor îngrijorat şi continuă apoi în şoaptă... „I-ai spus ce s-a întâmplat cu tine?!”

„Nu... i-am spus doar că eram într-o zonă cam dubioasă şi mi s-au furat actele, banii şi telefonul şi am avut o criză de panică... Şi că fiul tău şi cu tine m-aţi salvat!”

„Ei, acuma... stai puţin că nu asta era ideea...Şi, oricum, eu n-am făcut nimica...” bâigui Tudor confuz.

„Bine, cum zici tu... dar să ştii că mama e încă în faţa calculatorului şi aşteaptă să te cunoască...”

„Oh, Doamne... ce ţi-e şi cu copiii ăştia!”, oftă Tudor şi se aplecă să-şi ia cârjele. Perspectiva unei discuţii de genul acesta cu o femeie necunoscută i se părea mai mult decât jenantă. Dar în fine... măcar o va face cât mai scurtă cu putinţă!

Maria se aşeză voioasă în faţa laptopului şi anunţă pe un ton triumfal.

„Uite mama... el este Tudor!” Apoi, către Tudor...

„Am uitat să îţi spun... pe mama o cheamă Iulia...”

„Bună ziua, domnul Tudor!” i se adresă veselă femeia şi îi zâmbi din toată inima.

„Bună ziua...” rosti şi el, cam greoi, încercând, fără succes, să zâmbească. Îi fu, de asemenea, imposibil să i se adreseze pe nume.

„Domnul Tudor, fata mea mi-a povestit toate cele întâmplate.” zise ea şi îi zâmbi încă o dată. „N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru bunătatea şi amabilitatea dumneavoastră. .. Fiica mea mi-a spus că efectiv, aţi salvat-o... oh, credeţi-mă, odată cu ea m-aţi salvat şi pe mine, dragă domnule... Ea e tot ce mai am pe lumea asta!”

Tudor îşi drese vocea şi, în sfârşit, îndrăzni.

„Doamna... Iulia... credeţi-mă că n-am făcut nimic din ce dumneavoastră înşivă nu aţi fi făcut în locul meu. Sau, cine știe, poate chiar aţi făcut vreodată...”

„Oh, sunteţi prea drăguţ... Sincer, a fost minunat ce aţi făcut pentru Maria. Eu una nu am ajutat niciodată pe cineva într-o situaţie similară...”

„N-aţi ajutat niciun om în dificultate, pe care l-aţi întâlnit în stradă?” se interesă Tudor, iar Maria observă cu surprindere că ochii îi străluceau şi faţa îi transpirase pe neaşteptate. Iulia fu şi ea uimită de interesul bărbatului.

„Ei, poate am ajutat şi eu puţin pe cineva... dar nu era deloc o situaţie similară... Sigur, acuma puteţi să-mi sugeraţi că asta a fost un fel de recompensă divină, dar...”

„Poate, tot ce se poate... dar, din punctul meu de vedere, nu o recompensă, ci un răspuns la o mai veche rugăciune...” spuse repede şi foarte emoţionat Tudor.

„O rugăciune... a dumneavoastră?” se interesă Iulia, din ce în ce mai uimită.

„Da… o rugăciune care a început din ziua în care am plecat din stradă.”

Iulia aşteptă continuare, dar omul nu părea să mai aibă de gând să adauge ceva.

„Vreţi să spuneţi că aţi locuit pe o stradă… Asta a fost în România?”

„În România şi chiar în oraşul dumneavoastră…”

„Aha, ce interesant!… şi pe ce stradă ziceaţi că aţi locuit?”

„Am locuit… dar nu pe… ci în stradă! O stradă care dădea înr-o intersecţie foarte aglomerată… Acolo îmi făceam veacul de 17 ani de zile, aşezat pe nişte trepte, vizavi de o mare biserică…”

Iulia încercă să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu îşi întoarse privirea de la Tudor.

„Mama!...” exclamă Maria neliniştită. Ce s-a întâmplat, mama?!”. Se întoarse imediat spre Tudor. „Tudor... şi tu?... Doamne... ce-i asta... ce se întâmplă cu voi, oameni buni?”

„Tudor… “ începu Iulia cu o voce firavă… „Iartă-mă, te rog, că nu te-am recunoscut… Îţi dai seama că nu m-aş fi aşteptat…”

„Nu mai sunt omul pe care l-ai întâlnit în noaptea aia, Iulia... Stai liniştită... Tu, în schimb, nu te-ai schimbat deloc... te-am recunoscut din prima clipă.”

„Nu-mi vine să cred că tocmai tu... tu şi fiul tău...”

Maria păli şi se lăsă moale pe canapeaua de lângă Tudor. Îşi amintea povestea aceea... Îşi amintea foarte bine şi telefonul acela disperat pe care îl primise de la mama sa, în legătură cu omul acela de pe stradă...

„Cum îţi spuneam, Iulia... a trebuit să fie aşa... era nu doar o răsplată, ci şi un răspuns la o rugăciune... “

„Oh, Tudor...poţi să îmi spui care era rugăciunea aceea a ta?”

„Să dea Domnul să te mai văd o dată în viaţa asta, Iulia... şi să îţi mulţumesc... ” Îi zâmbi pentru o clipă, cu ochii în lacrimi, „Îţi mulţumesc din toată inima, Iulia... toţi ceilalţi şi-au făcut numai datoria, dar tu chiar ai vrut să mă salvezi... Şi, iată, ai reuşit!... Uită-te la mine!... Niciodată n-am fost atât de fericit, niciodată nu mi-a dat bunul Dumnezeu atâta pace!... Tot ce mi-a lipsit a fost să o ştii şi tu...

„Doamne...” bâigui femeia tulburată peste măsură, „şi tu chiar te-ai rugat pentru asta...”

„Aproape în fiecare zi. Şi nu degeaba, Iulia, nu degeaba!”

„Dar eu ce să mai zic atunci?... Tu şi fiul tău aţi făcut mai mult pentru fiica mea decât am făcut eu pentru tine!”

Maria nu îşi mai putu reţine lacrimile şi o zbughi la baie… Tudor îşi luă inima în dinţi şi se hotărâ să facă lucrurile clare.

„Iulia… e același lucru, crede-mă… Și nu ştiu dacă o să te superi pe mine, dar sincer… nu cred că bunul Dumnezeu a lăsat lucrurile astea să se întâmple degeaba… Eu simt că noi trebuie să fim prieteni, trebuie să ne susţinem unul pe altul în continuare… Nu ştiu… dacă tu eşti legată de ţară, o să te rog să mă laşi să te vizitez… din când în când… Dacă însă nu te mai leagă mare lucru şi Maria vrea să mai rămână pe-aicea… eu cred că ar fi bine să vii tu încoace. Andrei şi prietenii lui or să vă ajute pe amândouă să vă găsiţi de lucru şi o să puteţi sta împreună. Iar eu să fiu aici pentru tine şi pentru Maria în orice situaţie…”

Câteva secunde trecură tensionate, până când Iulia, care îi ocolise privirea, se hotărâ să răspundă.

„Nu ştiu ce să spun, Andrei… Totul e atât de neaşteptat pentru mine… Şi da, e adevărat că de când a murit mama nu mă mai leagă mare lucru de ţară, mai ales că jobul meu de acuma e mult sub posibilităţile mele şi mi-a fost imposibil să mai îmi găsesc altceva… Ştii doar… vârsta!...”

„Aşadar un job decent la 35 de ani a ajuns să fie o problemă în România...” spuse Tudor vesel.

„Nu ştiu ce vezi tu acolo pe Skype, dar să ştii că tocmai am împlinit 49, Tudor...”

„Ah, Iulia... eşti nespus de tânără, crede-mă... Şi nu doar tânără, ci şi...”

„Oh, iar tu eşti nespus de galant se pare!... Să fie vreun interes la mijloc?” chicoti ea vioaie, dar apoi se ruşină brusc realizând că deja flirta cu omul acela aproape necunoscut.

„Desigur... e un interes de a te vedea din nou zâmbind!”, răspunse el, după care redeveni serios. „Sincer, Iulia... nu vreau să te simţi forţată cu nimic, dar e... cum să spun?... e foarte important pentru mine să ştiu... Crezi că există vreo şansă să vii pe-aici, la un moment dat?”

„Dacă Maria chiar are de gând să mai stea pe-acolo şi n-are nimic împotrivă… da, atunci, clar… cred că ar fi cel mai bun lucru… Aş putea să vin într-o vizită şi să vedem apoi cum ne înţelegem…”

„Noi doi?” speculă Tudor momentul.

„Ei, nu...” zise ea, plecând încă o dată privirea. „Eu şi Maria, bineînţeles...”

„Bineînţeles, bineînţeles...” acceptă voios Tudor. „Important e să fiţi în acelaşi loc şi să vă puteţi ajuta una pe alta... Uite, aşa cum sunt eu şi Andrei, de exemplu...”

„Tudor, îţi mulţumesc încă o dată pentru tot... pentru grija ta faţă de Maria... şi faţă de mine...”

„Eu îţi mulţumesc şi mulţumesc bunului Dumnezeu că existaţi pe pământul ăsta... Dacă aş crede în noroc, aş zice că azi e ziua mea norocoasă!”

„Tu chiar eşti un om atât de bun, Tudor?...” întrebă ea pe neaşteptate.

Bărbatul rămase brusc fără cuvinte. Dar nu, ea nu glumea deloc, ea chiar părea să creadă asta... O undă de căldură dulce îi invadă complet inima şi pentru prima dată reuşi să-i dăruiască zâmbetul lui complet şi adevărat. Poate că ea mai avea nevoie de timp, dar el deja se predase...

„Oh, nu şi în comparaţie cu tine, draga mea Iulia...”